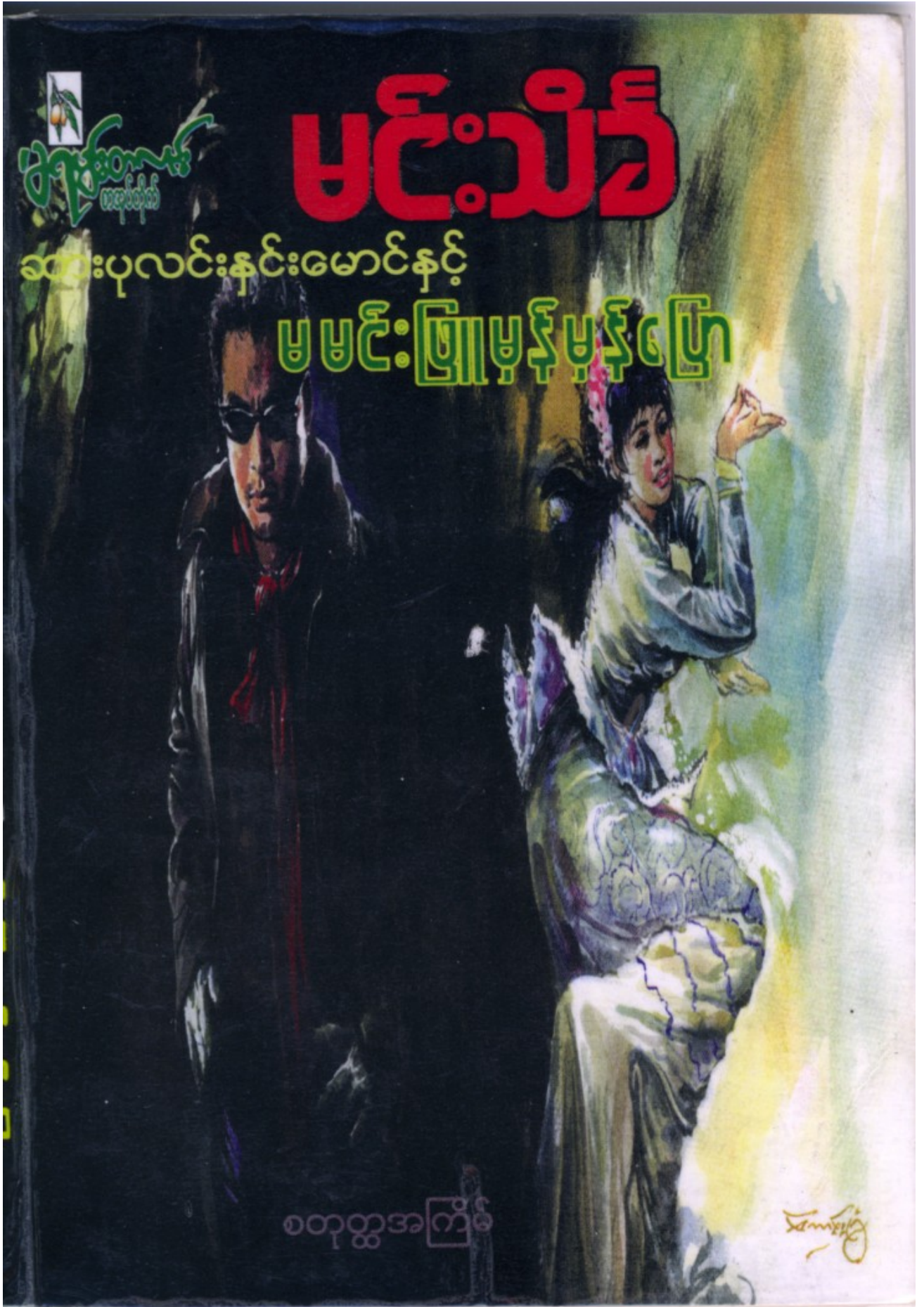

မင်းသိင်္ခ

ဆင်းပုလင်းနှင်းမောင်နှင့်

မမင်းဖြူမှန်မှန်ဖြော

စတုတ္ထအကြိမ်

Signature

ဆားပုလင်း နှင့် မောင်း

နှင့်

rrifzLr၆၆၆jym

rifof

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၈၃၂/၈/၂၀၀၄

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၆၁၀၆၀၂

ပုံနှိပ်ခြင်း

စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ (၅၀၀)

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း

ခိုင်လင်း (openeyes)

တန်ဖိုး

၁၈၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

မရမ်းတလင်းစာအုပ်တိုက်

အမှတ် (၁၄)၊ ကျောက်ရေတွင်းလမ်း

ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ

ဖုန်း - ၅၄၃၂၉၇

မျက်ပွင့်စာပေ

အမှတ် (၃၆၇)၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း

ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းထိပ်၊ ရန်ကုန်

ဖုန်း - ၇၀၀၅၇၉

openeyes@mail4u.com.mm

၆၁၀ ဘီ(၁) ဗညားဒလလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်

ကျေးဇူး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေး

တစ်နေ့သ၌ အသက်အားဖြင့် ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး၊ အရပ်လွန်စွာမြင့်၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း လွန်စွာတုတ်ခိုင်လှသည့် လူကြီးတစ်ဦးသည် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်လျက် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းအနီး ‘ကျေးဇူး’ အမည်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီးလျှင် ဆိုင်တွင်း၌ရှိသော လူများအား အနည်းငယ် အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သောက်သို့လှည့်ကာ . . .

“လက်ဖက်ရည်ချိုချိုကြီး နှစ်ခွက်ဖျော်ပါ” ဟု မှာကြား၍ မြစ်ဘက်အကျဆုံးစားပွဲခုံ၌ သွားရောက်၍ ထိုင်လေ၏။ ဆိုင်တွင်းမှလူများကလည်း ထိုလူကြီးအား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်ရှုကြ၍ ထင်မြင်ချက်အမျိုးမျိုးကို အချင်းချင်း ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေသည်။

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် သွားရောက်ချပေးသောအခါ၌လည်း ‘ချိုရဲ့လား’ ဟု မေးမြန်း၍ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူက ချိုချိုဖျော်ထားကြောင်း၊ အကယ်၍ အချိုပေါ့သည်ဟု ဆိုလျှင်လည်း သကြားထပ်၍ ထည့်ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။ ထိုလူကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သမား၏ ပြောဆိုသည့် စကားကို ဂရုမထားဘဲ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများ အရက်သောက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့ချလိုက်လေတော့၏။ ကျန်သောခွက်ကိုမူ ကိုင်တွယ်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လွန်စွာအနံ့ပြင်းသော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာလျက် မြစ်အတွင်း၌ သွားလာလျက်ရှိကြကုန်သော လှေသမားတို့ကိုသာလျှင် ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုလူထွားကြီးသည် တစ်ချက်တစ်လေမျှပင် ဆိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ခြင်းမပြုဘဲ မြစ်ဘက်သို့သာလျှင် ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။ နေရာရွှေ့ခြင်း၊ ရေခွေးကြမ်းသောက်ခြင်း၊ လှုပ်လှုပ်ရွရွလှုပ်ခြင်း စသည်တို့ကို လုံးဝပြုလုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍နေသည်မှာ ငါးနာရီခန့်ကြာညောင်းလေ၏။ နံနက်ဆယ်နာရီလောက်မှစ၍ ထိုင်နေသည်မှာ ညနေသုံးနာရီထိုးသည့်တိုင်အောင်ဖြစ်၏။ အချို့သော လက်ဖက်ရည်သောက်သူတို့သည် ညနေပိုင်းတွင် တစ်ကျော့ပြန်၍ လာကြရာ ထိုလူကြီးထိုင်နေသည်ကိုတွေ့လျှင် ဆိုင်ရှင်အား ‘ဘယ်လိုလဲဗျ ဟိုလူကြီး ခုထိမထသေးပါလား’ ဟု မေးမြန်းကြလေ၏။

လူကြီးလည်း ကုန်ရိုဒေါင်မှ ငါးနာရီသံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရလျှင် ကျန်သောလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မော့ချ၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုဖိုကံဆံအား စားပွဲပေါ်၌ ချထားပြီးလျှင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ဆယ်နာရီလောက်တွင်လည်း ထိုလူကြီးရောက်ရှိလာပြန်၍ လက်ဖက်ရည်ချိုချိုကြီး နှစ်ခွက်မှာယူကာ ပထမနေ့ကဲ့သို့ပင် တစ်ခွက်ကို ကောက်ယူမော့ချလိုက်ပြီးနောက် ထိုထိုင်ခုံ၌ပင် ငါးနာရီခန့် ထိုင်၍နေပြီးလျှင် ပြန်၍သွားလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လာ၍ ထိုင်လေ၏။ ဤသို့ထိုင်လာခဲ့ရာ ကိုးရက်မြောက်သောနေ့ ထိုလူကြီးမရောက်မီ၌ ထိုလူကြီးထိုင်လေ့ရှိသော စားပွဲ၌ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိလူငယ်တစ်ဦးက စောစီးစွာ နေရာဦးလျှက်ရှိလေ၏။ ထိုလူငယ်သည် မြစ်ဘက်သို့ ငေးမောလျက်ရှိရုံမျှမက တယောပြားကလေးကိုလည်း တိုးတိုးညင်ညင် ထိုးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုလူငယ်သည် တယောသံကို တစ်ယောက်တည်းကြားနိုင်ယုံမျှ ထိုးလျက်ရှိလေ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသောသူများသည် ၎င်းလူငယ်အနီးသို့သွားရောက်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးဟူ၍လည်းကောင်း၊ စီးကရက်သောက်ပါဦးဟူ၍လည်းကောင်း လောကွတ်ပြုကြသော်လည်း ထိုလူငယ်ကမူ လှည့်၍မကြည့်၊ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြလေ၏။

ဆိုင်တွင်းရှိလူများနှင့် ဆိုင်ရှင်သည် ထိုလူငယ်နှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် လာရောက်၍ ထိုင်လေ့ရှိသော လူထွားကြီးတို့သည် နေရာလှကြလိမ့်မည်။ နေရာကို အကြောင်းပြု၍ ရန်ဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ပင် လူထွားကြီးသည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ‘လက်ဖက်ရည် ချိုချိုကြီးနှစ်ခွက်’ မှာကြားပြီးနောက် ထိုင်နေကြနေရာသို့ သွားရာအေးချမ်းစွာထိုင်လျက် တယောထိုးနေသော လူငယ်ကိုတွေ့လျှင် . . .

“ဒီမှာ . . . မောင်ရင် နေရာဖယ်ပေးပါ။ ဒီနေရာဟာ နေတိုင်း ကျုပ်ထိုင်တဲ့နေရာ” ဟုပြောလေ၏။

လူငယ်သည် ထိုလူကြီးအား လှည့်မကြည့်ဘဲ တယောထိုးမြဲ ထိုးနေရာမှ . . .

“မဖယ်နိုင်ဘူး”

“မဖယ်ရင်တော့ ခါးကနေကိုင်ပြီး မြစ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်မယ်”

“ကျုပ်လဲ ရေချိုးချင်နေတာနဲ့ အတော်ပေါ့”

“ဒီအတိုင်း ပစ်ချမယ် မှတ်လို့လား။ ခါးကို ဂျှပ်ခနဲအောင် ချိုးပြီးမှ ပစ်လိုက်မှာ”

“ကျုပ်လဲ ခါးချိုးခံချင်နေတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ မအေမွေးကတည်းက ဒီခါးဟာ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး။ ခါးကျိုးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ သိချင်နေတယ်”

“တယ်လဲ လာတဲ့လူပဲ။ သိကြရောပေါ့ကွာ” ဟု ဆိုကာ လူထွားကြီးသည် လူငယ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ရန်အတွက် လက်ကြီးနှစ်ဖက်အား ရှေ့သို့ဆန့်တန်း၍ အနီးသို့ ရုတ်တရက် ကပ်လိုက်ရာ လူငယ်သည် တယောထိုးနေရာမှ တယောထိုးတံနှင့် ထိုလူကြီး၏ ညာဖက်မျက်လုံးအိမ်အနီးသို့ ဆတ်ကနဲ ထောက်လိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် ထိုအချိန်ထိ လူကြီးအား ဖြူသည် မည်းသည် မသိသေးပေ။ တယောထိုးတံနှင့် မျက်လုံးအိမ်အနီးသို့ ထောက်လိုက်သည် ဆိုရာ၌လည်း နောက်ပြန်အနေအထားမှ ထောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဘိုးကြီး . . . အသက်ကြီးမှ မျက်စိဟောက်ပက်ကြီးနဲ့ နေရဦးမယ်။ မျက်စိမှာအဆုံး၊ နားမှာအရုံးတဲ့။ မျက်လုံးကလေးတစ်လုံးဟာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာ ဒီအသက်အရွယ်အထိ နားမလည်သေးဘူးလား” ဟု လူငယ်က ခပ်ငေါက်ငေါက်ကလေး ပြောလိုက်လျှင် လူထွားကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီးလျှင် . . .

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေရာမှာ ဗိုလ်လုပ်နေနိုင်တာကိုး။ ကဲ ... ကဲ ကျုပ်ကပဲ အရုံးပေးပါတယ်ဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မအေမွေးကတည်းက မျက်လုံးမကန်းဘူးသေးဘူး။ မျက်လုံးကန်းတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုများနေပါလိမ့်ဆိုပြီး မျက်လုံးတစ်လုံး အကန်းခံပြီး မစူးစမ်းဝံ့ဘူး။ ဒီတော့ မောင်ရင်က ကျုပ်ထက် စွန့်ဝံ့တယ်။ ကျုပ်ထက်လည်း ပိုပြီးမိုက်ပါတယ်။ ကျုပ်က ဟိုဖက်ခုံမှာ ထိုင်မယ် ၊ ကျေနပ်ပါတော့” ဟု ဆိုကာ လူကြီးသည် လူငယ်၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ခွေးခြေ၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လူကြီးမှာထားသော လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် ရောက်လာသဖြင့် လူကြီးက တစ်ခွက်ကိုသောက်၍ ကျန်တစ်ခွက်ကို လူငယ်ဖက်သို့ ထိုး၍ပေးပြီးလျှင် . . .

“မောင်ရင် လက်ဖက်ရည်လေးသောက်ပါဦး” ဟု ဆိုလေ၏။ လူငယ်လည်း တယောကို စားပွဲပေါ်၌ချလိုက်၍ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူ၍ သောက်လေ၏။ လက်ဖက်ရည် ကုန်သွားသောအခါ၌ လူထွားကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြန်၏။

“မိုက်တဲ့လူများ ဒီနည်းနဲ့သေရတာပဲ။ ဟဲ . . . ဟဲ မောင်ရင်သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ထဲကို ကျုပ်အဆိပ်တွေ ခပ်လိုက်ပြီ။ ဟား . . . ဟား။ မကြာခင်မှာပဲ အူတွေပြတ်ပြီး မရှုမလှဒုက္ခခံစားပြီးသေရတော့မယ်။ ဟီ. . .ဟီ”

လူထွားကြီး၏စကားကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားလေတော့၏။ တစ်ချို့က ဒီလူကြီးကို ဖမ်း၍ဂါတ်တဲပို့မည်ဟုလည်းကောင်း၊ တချို့က ပုလိပ်သွားခေါ်မည်ဟု လည်းကောင်း ဆူဆူညံညံ ဖြစ်၍ကုန်လေ၏။ တစ်ဆိုင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသော်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွမဖြစ်သူမှာ လူငယ်ပင်ဖြစ်၏။ လူငယ်သည် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၍ နေရုံမျှမက အဆိပ်ခပ်ထားသည်ဆိုသော လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်အတွင်းသို့ ရေနွေးကြမ်းများ ငုံ့၍ထည့်ပြီးလျှင် ပန်းကန်ကိုကျင်း၍ မော့ချလိုက်ပြန်၏။ လူငယ်၏ အပြုအမူကိုကြည့်၍ လူကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေတော့၏။

“မအေမွေးကတည်းက တစ်ခါမျှ အူမပြတ်ဖူးသေးဘူး။ အူပြတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ သိရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဣန္ဒြေမပျက် ပြောလိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်လျက်သောက်ပြီးလျှင် တယောကို ဆက်လက်ထိုးနေလေတော့၏။

လူကြီးသည် လူငယ်၏ မထိတရီနိုင်လှသော အမူအရာကို ကြည့်လျက် မချင့်မရဲဖြစ်ကာ . . .

“ဒီမှာမောင်ရင်၊ သေရမှာကို နည်းနည်းလေးမှ အကြောက်ဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မအေမွေးကတည်းက တစ်ခါမှ မသေသေးလို့ သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပါလိမ့်လို့ သိချင်နေပါတယ်”

“ဪ”

လူထွားကြီးသည် “ဪ” ဟု တစ်ခွန်းတည်းသာ ရေရွတ်နိုင်လေ၏။ ထို့နောက် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ လူငယ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် လွယ်အိတ်ကြီးအတွင်းသို့ လက်နှိုက်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

“မောင်ရင် တယ်လဲ သတ္တိကောင်းတာကိုး ရော . . . ဒါလေး စားလိုက်ပါဦး” ဟု ဆိုကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ နှိုက်ယူခဲ့သောအရာကို လူငယ်ရှေ့ချပေးပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ဖိုးကိုပါရှင်း၍ ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆိုင်တွင်းရှိ လူများသည် လူထွားကြီးနှင့် လူငယ်တို့၏ အပြုအမူကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားလျှက်ရှိကြသည့်အလျောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ထင်မြင်ချက်များကို ပြောဆို၍နေကြလေသည်။

လူထွားကြီး ထွက်သွားသည့်အခါ၌ လူထွားကြီးပေးခဲ့သောအရာကို ကြည့်လိုက်ရာ မုန့်ဖက်ထုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

လူငယ်သည် တယောကို ကျေနပ်လောက်အောင် ထိုးနေပြီးနောက် လူထွားကြီးပေးခဲ့သော မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏။ ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လျှင် ခါးကုန်းသော သူတောင်းစားကြီးတစ်ဦးကို အဆင်သင့်တွေ့လိုက်သည်နှင့် သူတောင်းစားကြီး၏ ခွက်ထဲသို့ မုန့်ဖက်ထုပ်ကိုထည့်၍ သမ္ဗန်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ဆိုင်တွင်းမှလူများလည်း လူငယ်နှင့် လူထွားကြီး အကြောင်းကို ဝေဖန်ပြောဆိုလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ထိုလူငယ်၏ အမည်ကား မောင်ကျေးဇူးဟူ၍ ဖြစ်၏။ ၎င်းလူငယ်သည် ဤနေရာတစ်ဝိုက် အထူးသဖြင့် ဤလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လာရောက်၍ ထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်နီးပါးပင် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ယခင်က ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် “မရာရမ်သီ” ဟူသော ကုလားလူမိုက်တစ်ဦး ကြီးစိုးလေ၏။ ဗမာလူမျိုးတော်တော်များများအား ဈေးရှေ့လူစုံရာ၌ပင် ၎င်းကုလားလူမိုက် မရာရမ်သီက ပါးကိုရိုက်၍ လက်စွမ်းပြခဲ့ဖူးလေ၏။ ၎င်းမရာရမ်သီအား ထိုဒေသတစ်ဝိုက်မှ လူများက မရမ်းသီးဟု ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။

အချို့သောလူများသည် အချင်းချင်း မကျေနပ်သော ကိစ္စများရှိပါက မရမ်းသီးထံ သွားရောက်၍ တိုင်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးသည် ၎င်း၏တပည့် အီစိုင့် ခေါ် အေးမောင်ကို စေလွှတ်လေ့ရှိ၏။ ကုလားအေးမောင်သည် လာရောက်တိုင်ကြားသူနှင့် အတိုင်ခံရသူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံစေပြီးလျှင် တိုင်ကြားသူရှေ့မှောက်၌ပင် အတိုင်ခံရသူအား ပါးနှစ်ဘက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်နှက်လေ၏။ အကယ်၍ အရိုက်ခံရသူက မခံနိုင်၍ ပြန်လည်ခုခံခဲ့ပါမူ များမကြာမီ၌ပင် ထိုသူသည် ဓားဖြင့်သော်လည်းကောင်း အထိုးခံရတတ်၏။ ဇာဝီတုတ်ဖြင့်သော်လည်းကောင်း ခေါင်းကို အရိုက်ခံရတတ်မြဲဖြစ်၏။ သို့တည်းမဟုတ်လျှင် ညဉ့်ဦးပိုင်းလောက်တွင် အိမ်တွင်းသို့ အုတ်ခဲပိုင်းကျိုးများ ပစ်သွင်းခံရတတ်လေ၏။ မကျေနပ်၍ ပုလိပ်ကို တိုင်ပါလျှင်လည်း ပုလိပ်သည် အခင်းဖြစ်ပွားသောအိမ်သို့ ရှေးဦးစွာမလာဘဲ မရမ်းသီးအိမ်သို့ အရင်ဝင်၏။ မရမ်းသီးအား အကျိုးအကြောင်းမေးပြီးမှ အခင်းဖြစ်ပွားသောအိမ်သို့ လာရောက်ကာ ပစ်သွင်းခံရသော အုတ်ခဲကျိုးများကို ကောက်ယူ၍သွားပြီးလျှင် မည်သို့မျှလည်း အရေးယူခြင်းမရှိတော့ပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် မရမ်းသီး၏တပည့်များပစ်သွင်းခဲ့သည့် အုတ်ခဲပိုင်းကျိုး သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပုလိပ်များက လာရောက်ဖျောက်ဖျက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်း တစ်ဝိုက်တွင် မရမ်းသီးကို မော်၍ကြည့်ဝံ့သူပင် မရှိသလောက် ရှားလေ၏။ မရမ်းသီးသည် အကျီအဖြူလုံချည်အဖြူ ဝတ်လေ့ရှိ၏။ ဟိုနားသည်နားသွားလျှင် လန်ချားစီးလေ့ရှိ၏။ မရမ်းသီးလန်ချားကိုမြင်လျှင် ဆောင့်ကြားကြားနိုင်လှသော မြင်းလှည်းသမားတို့ပင်လျှင် မြင်းလှည်းကို လမ်းဘေးသို့ချ၍ ရှောင်ပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဝန်စည်စလွယ်များကို ထမ်းပိုး၍ လန်ချားရှေ့တွင် ကိုယ့်ကားရားဖြစ်နေသော အပိုးကြီးများကို မရမ်းသီးသည် ဆင်း၍ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်တတ်လေ၏။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မတော်ပါဘူးဟူ၍ ပြောဝံ့ခြင်းမရှိကြပေ။

ကြည့်မြင်တိုင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးသည့် သမ္ဗန်ကူးတို့ဆိပ်အနီး၌ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်နှင့် မြန်မာလက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်၍ ဖွင့်ထား၏။ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ “နာရီတံဆိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” ဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်ထား၏။ မြန်မာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ “မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်” ဟု ဆိုင်းဘုတ်တင်၍ ထား၏။

ထိုသို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှစ်ဆိုင် ယှဉ်၍ ရောင်းချရာ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လူအဝင်နည်း၍ မြန်မာမျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ လူအဝင်များသည် ဖြစ်ရာ ကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ရာကွတ်ဆိုသူသည် ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးထံသို့ သွားရောက်သံတော်ဦးတင်လိုက်ရာ မရမ်းသီးသည် သူ၏တပည့် ကုလားအေးမောင်အား မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို အနှောင့်အယှက်ပြုရန် ခိုင်းစေလိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကုလားအေးမောင်သည် ကုလားဒိန်လေးငါးခြောက်ယောက်နှင့်အတူ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များ မှာယူစားသောက်ပြီးလျှင် ပိုက်ဆံမပေးဘဲ ထွက်၍လာခြင်း၊ ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းလျှင်လည်း လိုက်တောင်းသူအား ထိုးကြိတ်လွှတ်ခြင်း၊ ကန်ကျောက်လွှတ်ခြင်းပြုလေ၏။

ဤသို့ နှော့ကိုယှက်သော်လည်း မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ များစွာထိခိုက်နစ်နာခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ရောင်းကောင်းမြဲ ရောင်းကောင်းလေ၏။ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ အမြဲမပြတ်သောက်လေ့ရှိသောသူ နှစ်ဦးရှိလေသည်။ ထိုနှစ်ဦးသည် မြန်မာပြည်အား ကျွန်ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို ချစ်ရမည်၊ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အသက်ကိုပင်စွန့်ရမည်ဟု လည်းကောင်း၊ အာပေါင်အာရင်းသန်စွာဖြင့် ပြောဆိုမြဲ ဖြစ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကုလားအေးမောင်နှင့် ၎င်း၏နောက်လိုက်များ ရောက်လာပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များမှာယူစားသောက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်ဆိုင်လုံးတွင် ရှိသမျှသော ခုံတို့၌ လူအပြည့်ဖြစ်၍ နေလေ၏။

ထိုသို့ဆိုသည့် လူစည်ကားနေသည့် အချိန်တွင် ကုလားလူမိုက်ကြီးသည် လန်ချားစီး၍ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်၍လာလေ၏။

မရမ်းသီးသည် လန်ချားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ မဝင်သေးဘဲ ဆိုင်တွင်းရှိ လူများအားလုံးအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ဦး၏ ခုံသို့ ရောက်သွားလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လျှင် ပါးစပ်ဖြင့်ပင် မပြောတော့ပဲ လက်ညှိုးရမ်းခြင်းဖြင့် ထိုင်ခုံမှထပေးရန် အချက်ပြလေ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးမှာ မရမ်းသီးကို ကြည့်၍ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေစဉ်ပင် ဆိုင်တွင်းသို့ရောက်နှင့်ကာ စားသောက်နေကြပြီဖြစ်သော မရမ်းသီး၏တပည့် ကုလားအေးမောင်တို့လူစုသည် ထိုသူနှစ်ဦးထံသို့ရောက်လာ၍ “ဆရာကြီးကြွလာတာတောင် နေရာဖယ်ပေးရကောင်းမှန်းမသိတဲ့ကောင်တွေ” ဟု ဆိုကာ ထိုသူနှစ်ဦးကို ပင်နီအကျီကုပ်များမှ ဆောင့်ဆွဲ၍ နေရာမှ ဖယ်ပစ်လေတော့၏။

ကုလားအေးမောင်နှင့် သူ၏လူများသည်ထိုသူနှစ်ဦးအား ကုပ်မှကိုင်လျက် ဆိုင်တွင်းမှ တွန်းပစ်ရုံမျှမက “နောက်တစ်ခါ ဒီဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာတွေ့ရင် ပါးကွဲပြီမှတ်” ဟု ကြိမ်း၍ လွှတ်လိုက်ရာ လူမျိုးအတွက် အသက်ကိုစွန့်ရန်လိုက် စွန့်လွှတ်ရမည်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သော ထိုသူနှစ်ဦးမှာ ကျွန်နှစ်ဦးပမာ ခေါင်းမျှပင် မထောင်ဝံတော့ပဲ ခပ်ငုံ့ကလေး လျှောက်သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ မရမ်းသီးသည် မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုသန်းဌေးဆိုသူအား ခေါ်ယူ၍ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းဆိုင်ကို (၇)ရက်အချိန်ပေးမယ်၊ တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ ဒါပဲ” ဟု ဆိုကာ လန်ချားပေါ်သို့ပြန်၍တက်သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြစ်ပြီးနောက် (၇)ရက်ကြာသောအခါ၌ မျိုးချစ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ထိုနေရာမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

* * * * *

အထက်ဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်နီးပါးခန့်ကြာသောအခါ၌ ကြည့်မြင်တိုင်ဈေးအနီး ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ခရမ်းသီး၊ ဘူးသီး စသည်တို့ကို စုပုံရောင်းချလျက်ရှိသော ပုပုဝဝဈေးသည် ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ကြရလေတော့၏။

ထိုဈေးသည်ကြီးမှာ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီး၏ ရန်ကိုကြောက်ရွံ့သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရရှာသော ကိုသန်းဌေးဆိုသူဖြစ်၏။ ထိုသူ၏ အနီး၌ အကျော်၊ ကရမက်၊ ဂဠုန်လက်သည်း၊ ကျားဆီ၊ တောင်ဆိတ်ချို၊ တောဆိတ်ခွာ၊ စပါးကြီးသည်းခြေ စသည့် ဆေးဖက်ဝင်သော ပစ္စည်းများကို ခင်းကျင်းရောင်းချသည့် အသက်အစိတ်အရွယ် လူငယ်ကလေးတစ်ဦးရှိလေ၏။ ထိုလူငယ်ကလေးသည် အညာဒေသမှဖြစ်ပြီးလျှင် မြို့ရွာအနှံ့အပြား၌ လှည့်လည်ရောင်းချသော ဈေးသည်ကလေးဖြစ်လေ၏။ ဈေးဝယ်သူပါးသောအခါ၌ သူ၏ တယောကလေးကိုထိုးလျက် အပျင်းဖြေလေ၏။ ရက်အတန်ကြာမျှ အတူတကွ ပူးကပ်၍ ဈေးရောင်းခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ကုန်စိမ်းရောင်းသည့် ကိုသန်းဌေးနှင့် ထိုလူငယ်ကလေးသည် ခင်မင်ရင်းနှီး သွားကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဈေးအနီး၌ ကုလားလူမိုက်မရမ်းသီးသည် လန်ချားစီး၍ ဖြတ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လမ်းပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ဦးသည် လက်၌ စိတ်ပုတီးကိုပတ်လျက် ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ကာ တောင်ငွေကိုထောက်လျက်သွားနေ၏။ ထိုနေ့မှာ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်၍ ဥပုသ်စောင့်ရန်အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာဖြစ်လေ၏။ မရမ်းသီး၏ လန်ချားကိုဆွဲရသော လန်ချားသမားက ဘေးသို့ဖယ်ရန်အတွက် ကုလားစကားဖြင့် “ခပ်တိုး. . . ခပ်တိုး” ဟု အော်ဟစ်သော်လည်း ပိတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဖိုးကြီးမှာ ကြားဟန်မတူပေ။ သွားမြဲအတိုင်းသာလျှင် သွားနေ၏။ ထို့ကြောင့် လန်ချားကုလားကပင် အဘိုးကြီးအား ကွေ့၍ရှောင်ကာ ကျော်တက်လေ၏။ ထိုအခါ လန်ချားပေါ်မှနေ၍ မရမ်းသီးက အဖိုးကြီးအား ဆောင့်၍ ကန်လိုက်ရာ အဖိုးကြီးသည် ဘေးသို့ ထိုးလဲကျသွားလေ၏။ ဤသို့ဖြစ်ပျက်သည်ကို လူတိုင်းလိုလို မြင်ကြသော်လည်း မရမ်းသီးအား ကြောက်ရွံ့ကြသည်ဖြစ်ရာ တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ဝံ့ဘဲ ကြည့်ရုံသာကြည့်၍ နေကြရလေ၏။

ကုန်စိမ်းသည်နံ့ဘေး၌ ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းများရောင်းချသည့် လူငယ်ကသာလျှင် ထိုင်နေရာမှ ဖြန်းကန်ထ၍ မရမ်းသီးနောက်သို့လိုက်တော့မည်လုပ်သဖြင့် ကုန်စိမ်းသည် ကိုသန်းဌေးက ဆွဲထားရလေ၏။

“မလုပ်နဲ့ ငါ့ညီ၊ ဒီနယ်မှာ မရမ်းသီးဟာ ဘုရင်ခံပဲကွယ့်၊ ကျုပ်တောင်မှ သူ့ရန်ကြောက်လို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးပိတ်ပြီး လမ်းဘေးမှ ကုန်စိမ်းလာရောင်းနေရတာပေါ့” ဟု အစချီကာ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးတို့၏ ဘုန်းတောက်လျက်ရှိပုံကို ခရေစေတွင်းကျ ပြောပြလေတော့၏။ လူငယ်သည် ကိုသန်းဌေးပြောပြသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိရာမှ . . .

“ဒီ မရမ်းသီးဆိုတဲ့ကောင်ကို ဖြုတ်မယ့်လူ တစ်ယောက်တစ်လေမှ မရှိသေးဘူးလား ကိုသန်းဌေးရယ်” ဟု မေးလေ၏။

“မရမ်းသီးမပြောနဲ့၊ မရမ်းသီးတပည့် ကုလားအေးမောင်ကိုတောင် မော့ပြီး မကြည့်ဝံ့ကြဘူးကွယ့်”

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးဗျ၊ မရမ်းသီးကို ဖြုတ်မှဖြစ်မယ်”

“ဗိုက်ထဲကို ဓားဝင်သွားလိမ့်မယ်”

“မအေမွေးကတည်းက ဗိုက်ထဲကို ဓားတစ်ခါမှ မဝင်ဖူးသေးဘူးဗျ၊ ဗိုက်ထဲကို ဓားဝင်တာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိချင်ပါဘိဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုသန်းဌေးဆိုသောသူသည် အပြောကြီးသော ထိုလူငယ်နှင့် ဆက်လက်၍ လေကုန်ခံကာ မပြောလိုတော့သည့်အလျှောက် ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍ သာနေလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လူငယ်သည် ဈေးဆိုင်မထွက်တော့ဘဲ မရမ်းသီး၏ တပည့်များ စတည်းချရာ နာရီတံဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာယူ၍ တစ်ဆိုင်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုလေတော့၏။

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ကို အနည်းငယ် သောက်ပြီးလျှင် “အချိုပေါ့တယ်၊ သကြားလာထည့်” ဟု ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောလိုက်ရာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်သော ကုလားက သကြားခွက်နှင့် ကြေးစွန်းကလေးကို ယူ၍လာပြီးလျှင် လက်ဖက်ရည်ခွက်ထဲသို့ သကြားအနည်းငယ်ထည့်၍ ခေါက်ပေးကာ နေရာသို့ ပြန်၍သွားလေလျှင် လူငယ်သည် အနည်းငယ်သောက်ကြည့်ပြီးနောက် “သိပ်ချိုသွားပြီ၊ အကျရည်လာထည့်ဦး” ဟု ခေါ်ပြန်လျှင် ကုလားလည်း အကျရည်ကရားကို ယူလာ၍ အနည်းငယ် ထည့်ပေးပြန်၏။

လူငယ်လည်း လက်ဖက်ရည်ကို အနည်းငယ်သောက်ကြည့်ပြီးနောက် “ဟေ့ကောင် . . . သိပ်ခါးသွားပြီကွ၊ နို့လာထည့်ဦး” ဟု ဆိုပြန်ရာ ဆိုပြန်ရာ ကုလားသည် အံ့ကို ကြိတ်၍ နို့ခွက်ကို ယူလာ၍ ထည့်ပေးပြီးလျှင်ပြန်လာခဲ့ရာ နေရာသို့မရောက်မီ၌ပင် လူငယ်က “ဟေ့ကောင် . . . လုံးလုံး သောက်လို့မရတော့ဘူး၊ အသစ်ဖျော်ပေး” ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ ကုလားလည်း သံမီးညှပ်ကိုယူ၍ လူငယ်၏ ဦးခေါင်းအား နောက်မှနေ၍ တအားလွဲကာ ရိုက်ချလိုက်၏။

သို့ရာတွင် လူငယ်သည် နောက်ပြန်အနေအထားမှ နေ၍လက်ဖက်ရည်ဖြင့်ပက်လိုက်ရာ မီးညှပ်နှင့်ရိုက်မည့် ကုလား၏ မျက်နှာသို့ လက်ဖက်ရည်ပူများ ရောက်သွားလေ၏။ ထို့နောက်ထိုင်နေရာမှ လှည့်၍ ကုလား၏နံပါးအား ခူးဖြင့် တိုက်လိုက်သဖြင့် ကုလားသည် အရပ်ကြီးပျက် လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ အခန်းတွင်းမှ အခြားတစ်ယောက်ထွက်၍ လာပြန်ရာ လက်တွင်းမှ ပန်းကန်လုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ နဖူးတည့်တည့်ထိမှန်၍ ထိုလူလည်းလဲသွားပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အခြားသော ကုလားတစ်ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းမှ ပြေးထွက်သွားလေ၏။ ထိုကုလား ပြေးထွက်သွားပြီး မကြာမီ၌ပင် မရမ်းသီး၏တပည့် ကုလားအေးမောင်နှင့် အဖော်သုံးယောက်သည် ဇာတိတုတ်များ၊ သံပိုက်လုံးများကို ကိုင်လျက် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ လူငယ်သည် ဆိုင်ရှေ့ကွက်လပ်သို့ ထွက်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့ထံသို့ ရှေ့ရှုလျက်လာနေသော ကုလားအေးမောင်နှင့် အဖွဲ့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ . . .

“အောင်မလေး . . . မင်းတို့လာမှ လာပါ့မလားလို့၊ မင်းတို့ဆရာကြီး မရမ်းသီး ဆိုတဲ့ ခွေးကောင်ကော မပါခဲ့ဘူးလား၊ လာ . . . လာ၊ ကုလားအေးမောင်ဆိုတာ မင်းမဟုတ်လား၊ ရှေ့ဆုံးကလာခဲ့” ဟု လက်ယပ်၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ဆိုင်တွင်းမှ လက်ဖက်ရည် သောက်လျက်ရှိသူများသည် စတင်၍ ရန်ဖြစ်ကတည်းက ထွက်ပြေးမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့ကြသော်လည်း လူငယ်၏ အစွမ်းသတ္တိကို တွေ့ရသောအခါ၌ ၎င်းတို့သည် ထွက်ပြေးရန် သတိမရတော့ မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားမည်ကို သိလိုမှသဖြင့် ကြည့်ရှုနေကြလေတော့၏။

ကုလားအေးမောင်၏ တပည့်တစ်ဦးသည် သံပိုက်ဖြင့် လူငယ်အား ဝင်၍ရိုက်လေ၏။ လူငယ်သည် ထိုသံပိုက်လုံးသမားအား ဂရုစိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ကုလားအေးမောင်ထံသို့ စွတ်၍ဝင်လေ၏။ ကုလားအေးမောင်သည် လူငယ်အား ဇာတိတုတ်ဖြင့် ရိုက်၏။ သို့ရာတွင် လူငယ်က ဇာတိတုတ်ချက်ကို လွတ်သည်ဆိုရုံမျှကလေး ရှောင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကုလားအေးမောင်၏ ခူးခေါက်ခွက်အားဆောင့်၍ နင်းလိုက်ရာ ကုလားအေးမောင်သည် ခွေ၍သွားလေ၏။ ထိုသို့လဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာတိတုတ်ဖြင့် လည်ပင်းကို ကလန်၍ ညှစ်လိုက်လေ၏။ ဤသို့ပြုလုပ်သည်မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြုလုပ်သော်လည်း လျင်မြန်လွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ တွေ့မြင်ရသူအဖို့ကုလားအေးမောင်က ရိုက်လိုက်ခြင်းနှင့် ယင်းတုတ်ဖြင့်ပင် လည်ပင်းကို ကလန်၍ညှစ်လိုက်ခြင်းမှာ တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်၍သွားသကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဟိုကောင်တွေ . . . မင်းတို့လက်ထဲက လက်နက်တွေ ချလိုက် မချရင် ဒီကောင်ကို ညှစ်ပစ်လိုက်မယ်၊ အေးမောင် မင်းကောင်တွေကို ပြောလိုက်”

ကုလားအေးမောင်မှာ လည်ပင်းအစ်၍ နေသည်ဖြစ်၍ ပါးစပ်ဖြင့် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ၏ လူများအား လက်တွင်းကိုင်ထားသော လက်နက်များကို ချပစ်ရန် လက်နှင့်ပင် ပြုရရှာလေ၏။ ထိုသူများက ပြောသည့်အတိုင်း ချက်ချင်းမလိုက်နာသဖြင့် လူရွယ် . . .

“ပြောနေတာ မရဘူးလား၊ ဒီမှာကြည့်” ဟု ဆိုကာ တုတ်ကိုပို၍ကလန်လိုက်ရာ ကုလားအေးမောင်သည် လျှာထွက်၍လာလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ထိုသူတို့သည် လက်တွင်းမှ လက်နက်များကို ပစ်၍ချကြလေတော့၏။

“ဘယ်ရမလဲကွာ၊ မင်းတို့ကို ဖြိုမလို့ ရောက်လာတာ မင်းဆရာမရမ်းသီးအိမ်ကိုပြပေတော့” ဟု ဆိုကာ ကုလားအေးမောင်အား လည်ပင်းညှစ်လျက် ခေါ်သွားလေတော့၏။ လမ်းတလျှောက်လုံးရှိ လူများသည် ကုလားအေးမောင်အား လည်ပင်းညှစ်၍ဆွဲသွားသည်ကို လိုက်၍ကြည့်ကြရင်း လူငယ်အား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချီးကျူးကြလေ၏။

ကုလားအေးမောင်က ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ရုန်းလိုက်သည့်အခါ၌ လူငယ်သည် ကလန်ထားသော တုတ်ကို အနည်းငယ်ပို၍ ဆွဲလိုက်လျှင် ကုလားအေးမောင်သည် လည်ပင်းအစ်လေတော့၏။ ထိုအခါ၌ လူငယ်က ကုလားအေးမောင်၏ပါးကို သုံးလေးချက် ဆက်ရိုက်ပြီးလျှင် . . .

“မရမ်းသီးအိမ် ဘယ်မှာလဲ၊ မပြရင်သတ်ပစ်မယ်” ဟု အော်ဟစ်၍ ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကုလားအေးမောင်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ရှေ့သို့ညွှန်ပြလျှင် လူငယ်သည် ဆောင်ဆွဲ၍ ရှေ့သို့ သွားပြန်၏။

လူငယ်၏ နောက်မှ လိုက်လံကြည့်ရှုသော လူများမှာလည်း တစ်စတစ်စ များပြား၍ လာလေတော့၏။ အချို့လူများမှာ လိုက်ကြည့်ရုံမျှ မဟုတ်တော့ဘဲ တွေ့သမျှတုတ်များ၊ အုတ်ခဲများကိုပင် ဆွဲကိုင်၍ ၎င်းတို့ကပါ အော်ဟစ်ကာ ဒီကောင်ကိုပါသတ်ပစ်ပါ၊ ဒီကောင် လူတွေကို နှိပ်စက်တာများပြီဟု ဆိုကြကုန်၏။

လူငယ်၏နောက်တွင် လိုက်ခဲ့သော လူအုပ်ကြီးမှာ တစ်စတစ်စ များသည်ထက်များလာလေတော့၏။ နောက်ပိုင်းတွင် လူငယ်သည် မရမ်းသီး၏အိမ်ကို ကုလားအေးမောင်အား မေးရန်မလိုတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တချို့သောလူများက ရှေ့မှကြို၍ သွားကာ ဒီလမ်းကို ချိုးပါ၊ ဟိုလမ်းကို ဝင်ပါနှင့် လမ်းပြပေးလျက်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ မရမ်းသီးနေထိုင်သော လမ်းတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားရာ မရမ်းသီးအိမ်ရှေ့သို့ လူအချို့က ကြို၍ပြေးသွားပြီးလျှင် “ဒီဟာ မရမ်းသီးအိမ်” ဟု ပြလေ၏။ ထိုအခါ၌ လူငယ်သည် မရမ်းသီး အိမ်သို့ မျှော်၍ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မရမ်းသီး၊ ထွက်ခဲ့၊ မထွက်ရင် မင်းတပည့်ကို သတ်ပစ်မယ်” ဟု အော်ဟစ်လေတော့၏။

မရမ်းသီးသည် အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရံတာမှ ထွက်၍ ကြည့်ရှုရာလည်ပင်းအညှစ်ခဲနေရသော သူ၏တပည့် ကုလားအေးမောင်ကိုလည်းကောင်း၊ အော်ဟစ်နေသော လူငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်မှလူအုပ်ကြီးကိုသော်လည်းကောင်း၊ မြင်တွေ့ရလေလျှင် အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

“အဲဒါ မရမ်းသီးပေါ့” ဟု လူအုပ်အတွင်းမှ တစ်ယောက်က လူငယ်အား ပြောလိုက်ရာ လူငယ်သည် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မရမ်းသီး၊ ဆင်းခဲ့” ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ လူငယ်အော်ဟစ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူအုပ်ကြီးကလည်း “ဆင်းခဲ့၊ ဟေ့ . . . မရမ်းသီး၊ မိုက်တယ်ဆို ဆင်းခဲ့ပါလား” ဟု အော်ဟစ်ကြရာ မရမ်းသီးလည်း ထိတ်လန့်၍ နောက်ပေါက်မှ ထွက်ပြေးလေတော့၏။

မရမ်းသီး ဆင်းမလာသည့်အခါ၌ လူငယ်သည် မရမ်းသီး၏အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ရှာဖွေရာ မတွေ့သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးရှိ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို ဖျက်ဆီးပစ်လေတော့သည်။ ကျေနပ်လောက်အောင် ဖျက်ဆီးပြီး၍ လူငယ်ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ၌ ကုလားအေးမောင်အား ဝိုင်း၍ ရိုက်နှက်ထားကြရာ မြောမြောသာလျှင် ရှိလေတော့၏။

“ဒီနေရာမှာ မရမ်းသီးလည်း မလိုချင်ဘူး၊ သရက်သီးလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ဗိုလ်လာကျရင် ကျုပ်ကတော့ ဖြုတ်ရမှာပဲ” ဟု လူအုပ်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် လူငယ်၏စကားကိုအားရလွန်းသဖြင့် “ဟေး” ဟု အော်ဟစ်ကာ လူငယ်အား ရှင်လောင်းလှည့်သကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်း ထမ်းပိုးပြီးလျှင် နာရီတံဆိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သယ်ဆောင်လာကြလေ၏။ လူအုပ်အတွင်းမှ အချို့သောသူများက လူငယ်အား ဗျို . . . ဆရာ၊ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟု အော်ဟစ်၍ မေးကြရာ လူငယ်က . . .

“ကျုပ်နာမည် ကျေးမြီး” ဟု ဖြေလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် ဟေးကနဲ ညာသံပေးလိုက်ပြီးနောက် ဆရာကျေးမြီးကွ၊ ဆရာကျေးမြီး ဟု အော်ဟစ်ကြလေတော့၏။

နာရီတံဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌ လူငယ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ပစ်ပါ၊ ကျေးမြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို့ရေးရမယ်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် နာရီတံဆိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဖျက်ပစ်ကြပြီးနောက် ကွန်းခြံဈေးအနီး မော်တော်ကားနံပါတ်ရေးသောသူအား ခေါ်ယူခဲ့၍ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်၌ ကျေးမြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု ရေးစေပြီးလျှင် ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တင်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယင်းကုလားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးသည် ကျေးမြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဟု တွင်ရစ်လေ၏။ ကုလားလူမိုက် မရမ်းသီးနှင့် ၎င်း၏တပည့်များလည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ ထို“ကျေးမြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်” အား ကုန်စိမ်းရောင်းသော ကိုသန်းဌေးဆိုသူက ကုလားများထံမှ ဝယ်ယူလိုက်သည် ဟူ၏။

လူထွားကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အချိန်မှန်မှန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့လာရောက်၍ ကျေးမြီးအား လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်တိုက်ပြီးလျှင် မုန့်ဖက်ထုပ် တစ်ထုပ်ပေးကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပြန်၍ သွားလေ၏။

လူထွားကြီး အချိန်မှန်သကဲ့သို့ ခါးကုန်းသူတောင်းစားကြီးသည်လည်း အချိန်မှန်လေ၏။ ကျေးမြီးကလည်း လူထွားကြီးထံမှ ရရှိသော မုန့်ဖက်ထုပ်အား သူတောင်းစားကြီး၏ ခွက်ထဲသို့ ထည့်မြဲအတိုင်းထည့်၍သွားသည်ချည်းဖြစ်၏။

လူထွားကြီးလာရောက်ကာ ကျေးမြီးအား လက်ဖက်ရည်တိုက်၍ မုန့်ဖက်ထုပ်ပေးခဲ့သည်မှာ ကိုးရက်မြောက်သောနေ့ ဖြစ်လေ၏။ လူထွားကြီးသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျေးမြီးအား မုန့်ဖက်ထုပ်တစ်ထုပ်ပေး၍ ထွက်သွားလေ၏။ လူထွားကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် ကျေးမြီးသည် မုန့်ဖက်ထုပ်ကို ကောက်ယူ၍ ဒီအဘိုးကြီး နေ့တိုင်းလာပြီး ပေးသွားတာ အဓိပ္ပာယ်တော့ ရှိမည်၊ အဓိပ္ပာယ်သိရအောင် စားကြည့်ဦးမှပဲဟု စိတ်၌တွေးထင်မိသည့်အလျောက် မုန့်အပေါ်မှဖက်များကို ခွာပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုက်စားလိုက်ရာ မုန့်အတွင်းမှ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ဒေါက်ခနဲ ကိုက်လိုက်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအရာဝတ္ထုအား မုန့်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ရှေးဟောင်းတရုတ်ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြား ဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

လူငယ်သည် ရွှေဒင်္ဂါးပြားအား အိတ်တွင်းသို့ထည့်ကာ ဆိုင်မှထွက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးကုန်းသော သူတောင်းစားကြီးသည် လူငယ်၏ရှေ့သို့ ခွက်ထိုး၍ ခံလေ၏။ လူငယ်သည် သူတောင်းစားကြီးအား ကြည့်၍ . . .

“ရှစ်ပြားတောင်ရနေမှ တော်ရောရောပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် သမ္ဗန်ဆိပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ ခါးကုန်းသူတောင်းစားကြီးသည် လူငယ်၏ နောက်မှ တောင်စောင်းကို တဒေါက်ဒေါက်ထောက်ကာ လိုက်သွားပြီး လူသူရှင်းသောနေရာသို့ရောက်လျှင် ခါးကုန်းသူတောင်းစားကြီးက လူငယ်အား . . .

“ကျုပ်ရထားတဲ့ ရှစ်ပြားထဲက လေးပြားကို ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးမလို့ပါ” ဟု ပြောလေသည်။

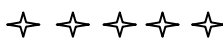
“မလို့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားရပြီးသားဟာ ခင်ဗျားပစ္စည်းပေါ့ဗျာ၊ ယူသွားပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားအတွက် လိုအပ်တဲ့အခါမှာ အချိန်မရွေးပြန်ပြီးတောင်းပါ၊ ကျုပ်ပြန်ပေးပါ့မယ်”

“မလို့ပါဘူး၊ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြီးမတောင်းပါဘူး”

လူငယ်သည် သူတောင်းစားကြီးနှင့် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ သမ္ဗန်ဆိပ်သို့ ဆင်းသွားလေတော့၏။

သူတောင်းစားကြီးသည် လူငယ်အားကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ရရှိထားသော ရှေးဟောင်း ဒင်္ဂါးရှစ်ပြားအား ထုတ်၍ ကြည့်ရှုကာ တစ်စုံတစ်ခုအား လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

S.O.S

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီးဆားပုလင်းနှင့်မောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီဂျီ ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားပြောခဲ့ကြပြီးနောက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန်အတွက် ရုံးကြီးဖက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ရုံးကြီးအတွင်းရှိ ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်လျှင် လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှာယူလိုက်ရာ ကာကာကုလားက လက်ဖက်ရည်မချသေးမီ၌ စမူဆာပန်းကန်ကို လာရောက်၍ ချပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စမူဆာတစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ ရေနွေးကြမ်းနှင့် မြည်းလေတော့၏။ စမူဆာမှာ ဆိတ်သားစမူဆာ ဖြစ်သည့်အပြင် ပူပူနွေးနွေးလည်း ဖြစ်သောကြောင့် စား၍ ကောင်းသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခုကုန်သွားသည်နှင့် နောက်တစ်ခုကောက်ယူမိပြန်၏။

ကျွန်ုပ်ကသာ စမူဆာကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက်ယူစားသောက်လျက်ရှိသော်လည်း ကိုနှင့်မောင်ကမူ တစ်ခုတစ်လေမျှပင် စားသောက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

‘အိုင်ဆေး . . . ကိုနှင့်မောင်၊ ဆိတ်သားစမူဆာကလေးစားလိုက်စမ်းပါဦး’ ဟု ပြောသော်လည်း ကိုနှင့်မောင်က မစားလိုကြောင်း ခေါင်းယမ်းပြလေ၏။ အလိုက်မသိသော ကျွန်ုပ်က စမူဆာတစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ ကိုနှင့်မောင်အား စားစမ်းပါဗျဟု ဆိုကာ အတင်းထိုး၍ ပေးလေရာ ကိုနှင့်မောင်သည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း မနို့တရိုကလေးပြီးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီကုလားတွေ လုပ်တဲ့ ဆိတ်သားမုန့်ဆိုတာတွေဟာ များသောအားဖြင့် အမဲသားတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ် အိုင်ပီ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ခင်ဗျား အမဲသားမစားဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလေရာ . . .

“မျိုရက်ပေ သူခံတွင်း၊ တို့လုပ်သည့်ထမင်းကို၊ တို့ဟင်းလျာ အသားနှင့် စားကြသည် ဖြစ်နေတို့ တို့အသည်းနာလိုက်တာ” ဆိုတဲ့ နွားမေတ္တာစာကို ဖတ်ပြီးကတည်းက အမဲသားစားချင်စိတ် တစ်ဝက်ကုန်သွားတယ်။ နွားသတ်ရုံကို သွားကြည့်တော့ ကျန်တဲ့စားချင်စိတ် တစ်ဝက်ပါ ကုန်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ထမင်းဖြစ်အောင်လုပ်ပေးတဲ့ သတ္တဝါရဲ့ အသားကို ထမင်းနဲ့တွဲပြီးစားရမှာကို မစားရက်တော့လို့ပါပဲ အိုင်ပီ” ဟု ကိုနှင့်မောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင့်မောင်ပြောမှပင် အမဲသားနှင့် ပက်သက်၍ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမိတော့၏။ နွားကို လူတို့သည် နွားပရုံး၌ အသားမာကြီးများ ထသည်အထိ ထမ်းပိုးတင်၍ ခိုင်းစေခဲ့ကြ၏။ နွားနှင့်ပင် ဆန်စပါးကို ရအောင်လုပ်ခဲ့ကြ၏။ ဆန်သည် လူ၏လိုလ သုံးပုံတစ်ပုံနှင့် နွား၏စွမ်းအား သုံးပုံနှစ်ပုံခန့်ပေါင်းစပ်၍ ရလာသော အရာဖြစ်ပေရာ ထိုဆန်ကိုချက်၍ရသော ထမင်းနှင့် ထိုနွား၏အသားကို ဟင်းအဖြစ်တွဲစပ်၍ စားသောက်ခြင်းသည် သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါက လူသား၏ မယဉ်ကျေးသော သို့တည်းမဟုတ် ရက်ဖွယ်ကောင်းသော အပြုအမူပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ဒီလို စဉ်းစားကြည့်ပါလား အိုင်ပီ”

“ဘယ်လိုလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“လူနဲ့နွားနဲ့ အတူတူလုပ်ပြီးရလာတဲ့ ထမင်းကို တကယ်လို့များ နွားက အဲဒီထမင်းနဲ့ စားဖို့ရာအတွက် လူကို ဟင်းလျာအဖြစ် စီရင်ပြီး စားတတ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုပါစို့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ လူတွေဟာ နွားကိုဘယ်လို သဘောထားကြမလဲ” ဟု ကိုနှင့်မောင်က မေးမြန်းလေ၏။

“ခင်ဗျားပြောသလို နွားက ထမင်းနဲ့စားဖို့ လူကို ဟင်းလျာအဖြစ် စီရင်တတ်တဲ့ သတ္တဝါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ လူတွေဟာ ထမင်းကို မစားဘဲ နေချင်နေရလိမ့်မယ်။ နွားကိုတော့ ဝေးဝေးကရှောင်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် . . .

“ဒါပေမယ့် နွားခမျာ ထမင်းလဲစားတဲ့ သတ္တဝါမဟုတ်ဘဲနဲ့ ထမင်းဖြစ်အောင် လူတွေကို လုပ်ပေးနေတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေက သူ့ကို ဟင်းလျာအဖြစ် သဘောထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေကို ရှောင်မသွားဘူး။ အကျိုးပြုမြဲ ပြုနေတယ်။ ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမျိုးလဲ အိုင်ပီ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်လဲ ဒီအချိန်က စပြီး ပါဏုပေတ် အသက်ထက်ဆုံး အမဲသားကို မစားတော့ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခါတည်း ရှောင်လိုက်ပါပြီလို့ ခင်ဗျားကို ကတိပေးပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလျှင် ကိုနှင်းမောင်က . . .

“သာဓုဗျာ . . . သာဓု . . . သာဓု” ဟု ဆိုလေတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်က အမဲသားကို ပါဏုပေတ် အသက်ထက်ဆုံး မစားတော့ပါဘူးဟူ၍ ကတိပေးလိုက်ခြင်းကြောင့် လွန်စွာဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်၍သွားသည့်အလျောက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး သာဓု သုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တိုက်ဆိုင်သည်မှာ ကိုနှင်းမောင် သာဓုခေါ်၍ ပြီးသည်နှင့်တပြိုင်နက် ရုံးကြီးမှ ကိုသာဓုဆိုသည့် ဘီလစ်စာရေးကြီးသည် ကျုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ပြုံးမိသေးတော့၏။

“ဟော့ဒီမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ရုံးရှေ့မှာ ကွမ်းယာသွားဝယ်စားတုန်း လူတစ်ယောက်က ပေးသွားတာ၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နဲ့ အိုင်ပီ ဦးအောင်သင်း ဒီဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြတယ်တဲ့။ ဒီစာလေး ကျေးဇူးပြုပြီး သွားပေးစမ်းပါဆိုလို့” ဟု ဆိုကာ စာရေးကြီး ကိုသာဓုသည် စာပေးပြီးနောက် အထက်ပါအတိုင်း ပြောပြကာ ထွက်၍သွားလေသည်။

စာအိတ်ပေါ်၌ “သို့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်” ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စာအိတ်ကိုဖောက်လိုက်သည့် အခါ၌ အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေး ထွက်လာသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်က ဖြန့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါ စာလုံးသုံးလုံးကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

S.O.S

“ကိုနှင်းမောင် . . . အက်(စ်) အို အက်(စ်) ဆိုပါလား၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ သဘောပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဟုတ်တယ် အိုင်ပီ၊ အက်(စ်) အို အက်(စ်) ဆိုတာ 'Save Our Souls' ကယ်တော်မူပါလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ . . .

“ကျုပ်လဲ ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ကယ်တော်မူပါဆိုတာတော့ သိရပြီ၊ ဘယ်သူ့ကို ကယ်ရမယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်နေလို့ ကယ်ရမယ်ဆိုတာ တော်တော် အရေးကြီးနေတယ်။ စာထဲမှာကလဲ ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါတာလဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“နေဦးဗျာ၊ စာရေးကြီး ကိုသာဓုကို ကျုပ်သွားခေါ်ခဲ့မယ်၊ သူ့ကို စာလာပေးတဲ့လူဟာ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဆိုတာလောက်တော့ ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့မှ ခင်ဗျားလဲ စဉ်းစားနိုင်မှာပေါ့” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုနှင်းမောင်ကို ထားခဲ့၍ ရုံးကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရေးပိုင်မင်း၏ ရုံးခန်းဘေးရှိ ဝရံတာလမ်းကျဉ်းကလေးမှ နေ၍ အပြေးကလေးသွားရောက်ရလေ၏။

အောက်ပိုင်းနံရံတစ်ခုလုံး၌ ကွမ်းတံတွေးများဖြင့် အလှမြယ်ထားသည့် ဘီးလစ်စာရေးကြီး ကိုသာဓု၏ ရုံးခန်းသို့ရောက်လျှင် စာအုပ်ပုံကြီးများ အတွင်း၌ ခေါင်းကို ငုံ့လျက် စာရင်းများ ရေးသွင်းလျက်ရှိသော စာရေးကြီးကိုသာဓုကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် . . .

“စာရေးကြီး ခဏလေးလိုက်ခဲ့ပါဦး” ဟု ကျွန်ုပ်က အလောတကြီး ပြောဆိုသော်လည်း စာရေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အားချက်ချင်းမော့၍ မကြည့်သေးဘဲ ရေးသွင်းလက်စ ဂဏန်းများကို ပြီးဆုံးအောင် ရေးသွင်းပြီး နောက်မှ မော်၍ကြည့်ကာ . . .

“ဟာ . . . အိုင်ပီ ဦးအောင်သင်း ပါလား၊ ကျုပ်က ရှေ့ဖက်စာရေး ဦးအုန်းကျော်မှတ်လို့” ဟု ဆိုလေ၏။

စာရေးကြီး ကိုသာဓု ပြောသည့် ရှေ့ဖက်စာရေး အုံးကျော်ဆိုသူကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိပေသည်။ ထိုသူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လူတစ်ဦးနှင့် မှားယွင်းဖွယ်ရာမရှိပါ။ အသံမှာလည်း ကျွန်ုပ်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောတတ်၏။ သူပြောသည့် ရှေ့ဖက်စာရေး အုံးကျော်မှာ တိုးတိုးသက်သာ ပြောတတ်သူဖြစ်၏။

စာရေးကြီး ကိုသာဓုသည် ဒီဂရီ လေးရာခန့်ရှိသော မျက်မှန်ထူထူကြီးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်စိများကို ပွတ်သပ်ကာ မျက်မှန်ကို ပြန်၍ တပ်လေ၏။

“ခဏလိုက်ခဲ့ပါဦး” ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်ပြောမှပင် စာရေးကြီးက . . .

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာတုံး” ဟု သူ၏နား၌ လက်ဝါးလေးကိုကာ၍ ပြန်လည်မေးလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် စာရေးကြီးကား မျက်စိလွန်စွာ မှုန်ရုံမက လွန်စွာမှလည်း နားလေးသူဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်က လက်ဟန်ခြေဟန်များကိုပါ အသုံးပြုကာ စကားပြော၍ စာရေးကြီးအား ကိုနှင်းမောင်ထံသို့ ခေါ်၍လာခဲ့လေ၏။ လမ်း၌လည်း စာပေးသွားသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို မေးမြန်းကြည့်ရာ မျက်စိမှန်၍ နားလေးနေသော စာရေးကြီး ကိုသာသည့်ရေရေရာရာ ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် စိတ်ပျက်မိသေး၏။

စာရေးကြီးထံ စာသွားပေးသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမျှ မသိရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ရရှိထားသော “ကယ်တော်မူပါ” ဆိုသည့်စာသည် သဲလွန်စ ရရှိရန် မလွယ်ကူတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စာရေးကြီးအား ကိုနှင်းမောင်ထံသို့ အရောက် ခေါ်သွားခဲ့လေ၏။

“စာရေးကြီးပါလား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦး” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို စာရေးကြီးထိုင်မည့် ခုံဖက်သို့ ထိုး၍ ပေးလေ၏။ စာရေးကြီးလည်း ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“အိုင်ပီ . . . လာဗျို့၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ သွားကြရအောင်” ဟု ဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘုမသိ ဘမသိနှင့်ပင် သူ၏နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။ နားလေး၍ မျက်စိမှန်သော ဘီးလစ်စာရေးကြီး ကိုသာမှသာမူ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား အူကြောင်ကြောင်နှင့် သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ရုံးကြီးရှေ့သို့ရောက်လျှင် ကိုနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်၏ မော်တော်ကားကို ထုတ်ခဲ့ရန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မော်တော်ကားကို စီအိုင်ဒီဝင်းအတွင်းမှ မောင်းယူခဲ့ရလေသည်။ ကိုနှင်းမောင်သည် ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ပြီးနောက် “လှည်းကူးဘက်ကို မောင်းဗျာ” ဟု ဆိုသဖြင့် လှည်းကူးဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းနှင်ခဲ့ရလေတော့၏။

မယ်သီလရှင်လော

ကျွန်ုပ်သည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ဒညင်းကုန်းရွာအနီးသို့ရောက်သည့်အခါ၌ လမ်းကြမ်းသဖြင့် စက်ရှိန်ကိုလျှော့ရလေ၏။ စက်ရှိန်လျှော့၍ မောင်းသည့်အခါ၌ ကိုနှင်းမောင်နှင့် စကားပြောရလေ၏။

“အိုင်ဆေး . . . စာအိတ်ပေါ်မှာလဲ သို့ . . . ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ဆိုတဲ့ စာပဲပါတယ်။ အထဲမှာကလဲ အက်(စ်) အို အက်(စ်) ဆိုတဲ့ စာလုံးသုံးလုံးပါတယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဘယ်လိုများ စဉ်းစားမိလို့ လှည်းကူးဘက်ကို မောင်ခိုင်းရတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်သည် ၎င်းအနေနှင့် လွန်စွာစွဲလန်းနှစ်သက်သည့် ဂလေစီယာခေါ် ရေခဲတောင်တံဆိပ်စီးကရက်ကို ထုတ်ယူမီးညှိပြီးနောက် . . .

“ဒီလိုဗျ . . . စာပေးတဲ့လူဟာ နဂိုကတည်းက ကျုပ်တို့နားမှာ ရှိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟောဒီစာကလေး သွားပေးစမ်းပါ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နဲ့ အိုင်ပီဦးအောင်သင်းတို့ဟာ ရုံးဝင်းကြီးထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြတယ်လို့ စာရေးကြီးကိုသာရကို သေသေချာချာပြောပြီးမှ ပေးခိုင်းလိုက်တာဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို စာလာပေးတဲ့ အချိန်မှာ ရွာမဘက်(လှည်းကူးဘက်မှလာသော ကားလမ်း) က ကားတစ်စီးမှ မလာသေးဘူး။ ရန်ကုန်ဘက်ကလာတဲ့ ကားတစ်စီးသာ ရွာမဘက်ကို မောင်းသွားတာတွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီကားကို မိလို့မိငြား ခင်ဗျားကို လှည်းကူးဘက်မောင်းခိုင်းရတာ” ဟု အေးဆေးစွာ ပြောလေ၏။

“လှည်းကူးဘက်ကို မောင်းသွားတဲ့ ကားတစ်စီး မြင်လိုက်တယ်ဆိုတာက ဘာကားလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဘတ်စ်ကားဗျ။ လှည်းကူးနဲ့ ရန်ကုန်ကို ဆွဲတဲ့ကားဗျ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“ကားကိုတွေ့ပြီထားပါဦး။ ကားပေါ်မှာက ခရီးသည်တွေက အများကြီး ပါလာမှာ။ ဒီစာပေးတဲ့လူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ခွဲခြားဖို့က မခက်ပေဘူးလား ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး အိုင်ပီ။ အခုကျုပ်တို့ လှည်းကူးဘတ်စ်ကားကို လိုက်ပေမယ်လို့ စာပေးတဲ့လူကိုတော့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒီလူက လမ်းမှာတင်ဘဲ ဆင်းနေခဲ့မယ့်လူပါ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဘတ်စ်ကားနောက်ကို လိုက်မှာလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်ကတော့ လှည်းကူးဘတ်စ်ကားကို အစီလိုက်မယ်။ အဲဒီကျတော့မှ စပယ်ယာကို အင်းစိန်ရုံးနားက တက်တဲ့ ခရီးသည်ဟာ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်ရှိတယ်ဆိုတာကို မေးရမယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်မှာဆင်းသွားတယ်ဆိုတာကိုလဲမေးရမယ်” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းများကို ရှင်းလင်းဖြေကြားပြီးနောက် စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တွေ့ရုံမျှတော့ကာ မျက်စိကို မှေး၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်နှင့် အတူတွဲဖက်၍ အမှုပေါင်းများစွာ လိုက်လာခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ကိုနှင်းမောင်၏ အကျင့်ကို သိနေ၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ ကိုနှင်းမောင်၏ ဓာတ်ကို သိနေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အရေးကြီးသော တွေးလုံးများကို တွေးခေါ်ရာ၌ ဤကဲ့သို့ မျက်စိများကိုမှေးထားတတ်လေ၏။ ဤသို့စက္ကူအာရုံကို ချုပ်တည်းလိုက်ပြီးနောက် ဦးနှောက်ကို မနေမနား အလုပ်လုပ်စေတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း လမ်းကြမ်းသောနေရာကို ကျော်လွန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စက်ရိုက်ကိုဖြင့်၍ မောင်းနှင်ခဲ့ရာ ခရေပင်လမ်းခွဲဟု ခေါ်ဆိုသော နေရာသို့ရောက်လျှင် ကျိုက္ကလို့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းလေ၏။ ထိုအခါ၌ မျက်စိမှေး၍ စဉ်းစားနေသော ကိုနှင်းမောင်၏ နှုတ်ခမ်း၌ တွေ့၍ ထားသော စီးကရက်သည် တိုနေပြီဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ခမ်းမှ ဖြုတ်ကာ ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် အသစ်တစ်လိပ်မီးညှိ၍ . . .

“ဟောဒီအမှုဟာ တော်တော်ကို ရှုပ်ထွေးမယ့် အမှုပဲ အိုင်ပီ၊ အခုကျုပ်တို့ဆီကို ပေးတဲ့စာဟာလည်း တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ကို ပိတ်တဲ့ ပိတ်ကွက်တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်ဗျ” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်ပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာနားမလည်သဖြင့် . . .

“ဘယ်လို ပိတ်ကွက်လဲ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး ကိုနှင်းမောင်” ဟု မေးရလေ၏။

“ဒီလိုလေဗျာ၊ စစ်တုရင်ထိုးတဲ့အခါမှာ အင်မတန်အားကောင်းတဲ့ စစ်ကဲလိုကောင်ကြီးကို မရွေ့နိုင်အောင် ‘နယ်’ လို့ခေါ်တဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ပိတ်ထားလေ့ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ပိတ်ကွက်ကလေး ရွေ့ပြီးမှ တစ်ဖက်က မင်းကြီးကို ဝင်ပြီးခွေလေ့ရှိတာကိုး” ဟု ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က ပြောလေ၏။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်ဗျို့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က . . .

“အခုလဲ ကျုပ်ကို လိပ်စာမပါ၊ နာမည်မပါတဲ့ အက်(စ) အို အက်(စ) ဆိုတဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာကလေးတစ်စောင်ပေးပြီး အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်ထားမယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီစာအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း သူတို့ဟာ အမှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဟောဒီစာဟာ စစ်တုရင်စကားနဲ့ ပြောရရင် နယ်နဲ့ပိတ်တဲ့ ပိတ်ကွက်ကလေးတစ်ခုပဲဗျ၊ ပြီးမှ မင်းကြီးကို ခွေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကိုနှင်းမောင်သည် အထက်ပါအတိုင်း စစ်တုရင်စကားနှင့် ဥပမာထား၍ ကျွန်ုပ်အားရှင်းပြလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်လည်း အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ မေးစရာတစ်ခု ကျန်ရှိနေပေသည်။ ထိုစာသည် လုပ်ကြံလိမ့်မယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား အလုပ်များစေရန်ပြုလုပ်မှန်း သိပါလျက်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုစာနောက်သို့ အဘယ်ကြောင့် ခြေရာခံရန် လိုက်နေရပါသနည်း။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်အားမေးရလေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ကိုနှင်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ကို သက်သက်အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်မှန်းသိပါလျက်နဲ့ ဒီစာနောက်ကို ဘာကြောင့် ခြေရာခံပြီးလိုက်နေတာလဲဗျာ”

“အိုင်ပီ မေးမယ်ဆိုရင်လဲ မေးဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အခုလို လိုက်ကြည့်တာကတော့ ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားဖို့ ကြံတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိထားဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား” ဟု ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က ပြောရာ . . .

“အင်း . . . ဟုတ်ပေသားပဲဗျို့၊ ဒါနဲ့နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီစာကို ပေးသွားတဲ့လူတွေဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်ပြီလား ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီစာပေးသွားတဲ့လူဟာ ဆေးငုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာရယ်၊ ပင်လယ်ရေကြောင်းခရီး အမြောက်အများ သွားလာဖူးပြီး၊ တည့်တည့်ပြောရရင် ပင်လယ်ခားပြလုပ်ခဲ့ဖူးပြီး အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်လေ့ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ရေးလိုက်တဲ့စာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပိုင်ပေါက်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာရယ်က လွဲပြီး ကျုပ်အနေနဲ့ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး အိုင်ပီ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အမယ်လေး ကိုနှင်းမောင် . . . ခင်ဗျားဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူးဆိုတာကလဲ စာရေးပေးလိုက်တဲ့ လူရဲ့နာမည်နဲ့ မိဘမျိုးရိုးကို ပြောပြဖို့ပဲ ကျန်တော့ပါလားဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောဆို၍ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . အိုင်ပီရေ ရှေ့နားမှာ လှည်းကူးဘတ်စ်ကားဟာ ရပ်ပြီး ကုန်တွေချနေတယ်ဗျ၊ အဲဒီကားနောက်မှာပဲ ရပ်လိုက်ဗျို့” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်၍ နေသော လှည်းကူးဘတ်စ်ကားနောက်၌ ကျွန်ုပ်၏ ကားကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ကိုနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကားပေါ်မှဆင်းသွားပြီးလျှင် ကုန်တင်ကုန်ချလုပ်နေသောစပယ်ယာကို ခေါ်၍ မေးမြန်းရလေ၏။

“ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ အင်းစိန်ရုံးကြီးရှေ့ကနေ မင်းတို့ကားကိုစီးပြီး လိုက်လာတဲ့လူကို ငါ့ညီမှတ်မိသလား”

“မှတ်မိပါတယ် ဆရာ၊ သီလရှင်တစ်ပါးဗျ” ဟု စပယ်ရာက ပြောလေ၏။

“ဟေ . . . မယ်သီလရှင် . . . ဟုတ်လား” ဟု ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က မေးပြန်ရာ . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း မယ်သီလရှင်ကြီးခင်ဗျ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့စကားပြောနေရင်း ကျွန်တော်တို့ကားဆိုက်တော့ တက်လိုက်လာတာ၊ ဒညင်းကုန်းကျတော့ ဆင်းပြီးနေခဲ့တယ်ဗျ”

“ဩ” ဟု ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်မိလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်တွေ့ထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်ပေပြီဟုလည်း စိတ်တွင်း၌ အောက်မေ့မိလေ၏။ စပယ်ရာလေးပြောသော မယ်သီလရှင်ဆိုသည်မှာ မယ်သီလရှင်အစစ် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဟုတ်နိုင်။ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လာ၍ စာပေးသော လူဆိုးပင် ဖြစ်ရပေမည်ဟု ကျွန်ုပ်လည်း စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကားစပယ်ရာလေးသည် ကားပေါ်မှဆင်းလာကြသော ခရီးသည်များထံမှ ဘတ်စ်ကားခကို တောင်းယူ၍ ကျပ်တန်များကို အိတ်တွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင် အကြွေများကိုမူ စလွယ်သိုင်းလွယ်၍ထားသော လွယ်အိတ်တွင်းသို့ ထည့်၍နေလေ၏။

ခရီးသည်များ ဆင်းပြီးရုံမျှမက ကုန်ပစ္စည်းများပါ ချပေးပြီးဖြစ်ပါလျက် ကားထွက်ရန် အချက်မပြုသဖြင့် ဘတ်စ်ကားဒရိုင်ဘာသည် ဦးခေါင်းကိုထုတ်၍ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် “ဟေ့ကောင် . . . မောင်ပါ၊ ပြီးရင်လဲ လုပ်လေကွာ” ဟု အော်လိုက်ရာ စပယ်ယာကလေးက “ကဲ . . . ဆရာတို့ သွားမယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် “ဆွေဗျို” ဟု ဆိုကာ လည်ပင်း၌ ကြိုးဖြင့်လွယ်ထားသော “ခရာ”ကို “ရွှီ” ခနဲ မှုတ်လိုက်လျှင် စိတ်တိုသော ဒရိုင်ဘာလည်း ကားကို ဆောင့်၍ မောင်းထွက်သွားလေတော့၏။

ကားထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က ကိုနှင်းမောင်၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြည့်၌ “ဘယ်ကိုမောင်းပေးရမလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟူသော မေးခွန်းပါလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ပြီးလျှင် “ရုံးကိုပဲ ပြန်ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်၍ မောင်းနှင်ခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကားမောင်းရင်း ကိုနှင်းမောင်သည် မယ်သီလရှင်ယောင်ဆောင်၍ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သွားသော လူဆိုးအား မည်သို့မည်ပုံ ခြေရာခံမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကားကို အမြန်ဆုံးမိုင်နှုံးသို့ တင်၍ မောင်းခဲ့ရာ မကြာမီ၌ပင် ဒညင်းကုန်းရွာအနီးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ မချိုမချည် ပြုံးစစ အမူအရာမျိုးကိုတွေ့ရသဖြင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍ သွားလေတော့၏။

“အိုင်ဆေး . . . ကိုနှင်းမောင်၊ ဘာကို သဘောကျနေတာလဲဗျ” ဟုမေးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်သည် ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားရာမှ ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်သည့်အခါတွင် ဆက်လက်၍ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်မောလျက် . . .

“ကျုပ်တို့ဖြင့် ခံရပြီဗျို၊ မြေပွေး ပိုးထိဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ဗျ၊ အိုင်ပီရေ . . . နောင်များ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုကျုပ် တော်လှပြီ တတ်လှပြီလို့ သွေးနားထင်ရောက်လာရင် ဒညင်းကုန်းမှာ ဆင်းသွားတဲ့ မယ်သီလရှင်လို့ ပြောပြီး သတိပေးစမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အမိပွာယ် နားမလည်သဖြင့် . . .

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု မေးရလေ၏။

“ကျုပ်တို့ကို အက်(စ်)-အို-အက်(စ်) ဆိုတဲ့ စာပေးသွားတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“ဘယ်သူလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ . . .

“ဘယ်သူရမှာတုန်းဗျ၊ လှည်းကူးကားက မောင်ပါဆိုတဲ့ စပယ်ယာလေးဗျ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ သူကပြောတော့ မယ်သီလရှင်ဆို” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

“ဘယ်ကလာ မယ်သီလရှင်ရမှာတုန်းဗျ၊ သူမှ သူအစစ်၊ ကျုပ်တို့ ကားဟာ သူတို့ကားနဲ့ ဘာမှကွာတာမဟုတ်ဘဲဗျ၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း မယ်သီလရှင်တစ်ယောက် ဟောဒီ ဒညင်းကုန်းမှာ ဆင်းသွားတယ်ဆိုရင် ဟိုဘက်မှာလည်းကွင်း၊ ဒီဘက်မှာလဲ ကွင်းချည်းဘဲဟာ မြင်ရမှာပေါ့” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“မယ်သီလရှင်ကို ရှာမတွေ့တာနဲ့ စပယ်ရာလေးကို ထင်ရမှာလား ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရာ . . .

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ဒီစာကို ပေးခဲ့တဲ့လူဟာ ဆေးငုံတယ်ဆိုတဲ့ အချက်လေ။ ပြီးတော့ အနေအထိုင်ဟာ သိပ်ပြီးအထက်တန်းကျတယ် ဆိုတဲ့အချက်” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က . . .

“ဆေးငုံတယ်ဆိုတာက စာအိတ်ကို ဖွင့်ပြီးကော်သုတ်တဲ့နေရာမှာ နမ်းကြည့်တော့ ဆေးရွက်ကြီးနံ့ ရတာကိုပြောတာဗျ၊ အနေအထိုင် သိပ်ပြီးအထက်တန်းကျတယ် ဆိုတာက စာရေးစက္ကူ ဟာ အကောင်းစား ကရော့စလေ စာရေးစက္ကူကို အသုံးပြုထားတာရယ် ရေးထားတဲ့ စာလုံးသုံးလုံးရဲ့ မင်ကျမင်နကိုကြည့်ပြီး ပတ်ကား ဂျူးဖိုး လို အဖိုးတန် ဖောင်တိန်နဲ့ ရေးထားတာ ဖြစ်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ရတာရယ်ကြောင့် ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အင်း . . . ဟုတ်ပေတယ်ဗျို”

“မဟုတ်နဲ့ဦး အိုင်ပီ၊ ဆက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ အထက်တန်းကျတဲ့လူများဟာ ကြိုက်တတ်ရင် ဆေးပြင်းလိပ် ဆေးတံ စတဲ့ဟာတွေကို သောက်ကောင်းသောက်ပေမဲ့လို့ ဆေးတော့ဖြင့် ငုံ့ခဲ့တယ်ဗျ၊ အခု ကျုပ်တွေ့တဲ့အချက်မှာ ဆေးငုံတယ် ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ အထက်တန်းကျတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ဆန့်ကျင်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ ဆိုတော့ စာရေးတာက တစ်ယောက်၊

စာပေးခါနီးမှာ စာအိတ်ပေါ်မှာ ‘သို့ ဆားပုလင်း နှင်းမောင်’ ဆိုတဲ့ စာကို ရေးပြီး စာအိတ်ကို တံတွေးဆွတ်ပြီး ပိတ်တာက တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ပေသားပဲ”

“ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်ရှိတယ်။ စာရေးတဲ့လူဟာ စာအိတ်ကိုပါ တစ်ခါတည်း ဘာဖြစ်လို့ ပိတ်ပြီးမပေးတာလဲ ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။ အဲဒါကတော့ ပထမတော့ သူတို့ဟာ စာတိုက်ကနေထည့်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့ စာတိုက်ကနေထည့်နေရင် ကြာနေမှာစိုးလို့၊ မူလစာအိတ်ကို ဆုတ်ပစ်ပြီး စာပေးခါနီးမှ စာအိတ်အသစ်တစ်လုံး လမ်းကဝယ်ပြီး ‘သို့ . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင်’ ဆိုတဲ့စာကို ကယျာကယာရေးပြီးမှ ပို့တာဖြစ်ရမယ်”

“အင်း . . . စဉ်းစားစရာပဲ ကိုနှင်းမောင်”

“ကဲ . . . ဒီတော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို သွားတဲ့ မော်တော်ကားက မတွေ့သေးဘူး။ လှည်းကူးဘက်ကို သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပဲ တွေ့သေးတယ်။ စာပေးတဲ့လူဟာ အဲဒီ လှည်းကူးဘက်ကိုသွားတဲ့ ကားနဲ့ လိုက်သွားနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . .”

“အဲဒီမှာ စပယ်ယာကိုမေးတော့ မယ်သီလရှင် တစ်ပါးဆိုတဲ့ အဖြေကိုရတယ်။ မယ်သီလရှင်မှ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလို့ ဆိုထားလေတော့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကနေ မယ်သီလရှင် ယောင်ဆောင်ထားတာကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားမိပြန်တယ်”

“အင်းလေ . . . ဟုတ်ပေသားပဲ”

“ဒါပေမယ့် အပြန်မှာ ကျုပ်အနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့ဟာ ကောင်းကောင်းကြီးအနပ်ခံလိုက်ရကြောင်း ထင်ရှားနေတယ် ကျုပ်ပြောပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ပြီးလျှင် ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“စပယ်ယာရာကလေးဟာ ခရီးသည်တွေကပေးတဲ့ ဘတ်စ်ကားခ ပိုက်ဆံတွေကို ကျပ်တန်ဆိုရင် အကျိုးအိတ်ထဲကို ထည့်ထားတယ်။ အကြွေဆိုရင် လွယ်အိတ်ထဲကို ထည့်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒီလို ဆိုရင် သူ့ရဲ့ခါးမှာ လုံချည်နဲ့ လိပ်ပြီးထားတဲ့ သံဘူးဝိုင်းကလေးဟာ ဘာဖြစ်မလဲ အိုင်ပီ”

“မသိဘူးလေ”

“သူ့အမြဲငုံတဲ့ ဆေးရွက်ကြီးဗျ”

“ဩ . . . ဟုတ်မယ်ဗျို့”

“ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာက သူ့ကို မောင်ပါလို့ခေါ်တယ်။ ခေါ်ခါနီးမှာ နည်းနည်းဆိုင်းပြီးမှ ခေါ်တာ။ ဒီအချက်ဟာ နာမည်ကို ကောင်းကောင်းမကျက်မိသေးဘူးဆိုတာကို ဖော်ပြတယ်။ ပြီးတော့ မောင်ပါ ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုးဟာ မရင်းနှီးသေးရင်သာ မောင်ပါလို့ခေါ်တာဗျ။ ရင်းနှီးပြီဆိုရင် ‘အပါ’ လို့ ခေါ်လေ့ရှိတယ်။ ဒီအချက်ဟာ စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာဟာ မရင်းနှီးသေးဘူးဆိုတာကို ဖော်ပြတာပဲ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပြီဗျို့”

“ဒီနေရာမှာ စပယ်ယာနဲ့ ဒရိုင်ဘာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မရင်းနှီးသေးဘူး ဆိုပေမယ့် ဘယ်သူဟာ လူသစ်၊ ဘယ်သူဟာ လူဟောင်းဆိုတာ ခွဲခြားဖို့လိုသေးတယ်။ ဒရိုင်ဘာက အခုမှ ရောက်လာတဲ့ သူဆိုရင်လည်း ဒီလိုပဲ မရင်းနှီး ဖြစ်နိုင်သေးတာကိုး”

“ဟုတ်တယ် ကိုနှင်းမောင်”

“အဲဒီအချက်ကို စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ စပယ်ယာဟာ ဒရိုင်ဘာကို ‘ဆွဲဗျို့’ လို့ပြောတယ်။ အမှန်ကတော့ စပယ်ယာတွေဟာ ‘ခိုးလိုးဆရာ’ လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်ဗျ။ ဒီနေရာမှာ စပယ်ယာဟာ စပယ်ယာအသားမကျသေးပဲ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ စပယ်ယာသက်ရင့်နေတဲ့ စပယ်ယာဟာ လက်ခေါက်မှုတ်လေ့ရှိတယ်ဗျ။ ခရာကို အသုံးပြုခဲ့တယ်။ ဒီအချက်ဟာ ကျုပ်တို့တွေ့ခဲ့တဲ့ မောင်ပါဆိုတဲ့ကောင်လေးဟာ စပယ်ယာလုပ်သက် မကြာသေးဘူးလို့ အခိုင်အမာဆိုနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ရှင်းပြ၏။

“အင်း . . . စေ့စေ့တွေးတော့လည်း တရေးရေးပေါ်လာပါလား ကိုနှင်းမောင်ရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရလေသည်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို ဒရိုင်ဘာက စုံထောက်တွေမှန်း မသိရှာဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး စပယ်ယာကို ‘ဟေ့ . . . မောင်ပါ၊ ပြီးရင်လဲ လုပ်လေကွာ’ ဆိုပြီး ကားထွက်ဖို့ လောဆော်လိုက်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ပါကတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အရပ်ဝတ်အရပ်စားတွေ ဝတ်ထားပါလျက် ကျုပ်တို့ကားဟာလဲ စီအိုင်ဒီက ကားမှန်းမသိအောင် ရိုးရိုးအော်စတင်ကားဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးကို စုံထောက်တွေဆိုတာ သိနေတယ်၊ ဒီအချက်ကပဲ သူ့ရဲ့ ဆက်ဆံပုံကို ကြည့်ရင်အများကြီး ပေါ်လွင်နေတယ်”

“ဆရာခေါ်ပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရိုရိုသေသေမေးသမျှကိုလုံးစေ့ပတ်စေ့ဖြေတာကို ပြောတာလား ကိုနှင်းမောင်”

“အစစ်ပေါ့ဗျ . . . မောင်တော်ကား စပယ်ယာလောက် လူတွေကို ပမာမခန့် ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ပြောတတ်တာလောကကြီးမှာ ဘယ်သူရှိလို့တုန်း၊ သူက စပယ်ယာအစစ်မဟုတ်တဲ့ အပြင် ကျုပ်တို့ကို ဘာတွေလဲဆိုတာ သိနေလေတော့ ဆက်ဆံပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကို လိပ်စာမပါဘဲ အက်(စ်)-အို-အက်(စ်) ဆိုတဲ့စာကို ပေးသွားတာဟာ အဲဒီစပယ်ယာပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ အတပ်ပြောနိုင်တာပေါ့ အိုင်ပီ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောရာ . .

“အင်း . . . ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တယ်ပြီးမလွယ်ဘူး ထင်တယ်ဗျို့” ဟု ကျွန်ုပ်က ခိုသားအုပ်မကြီးကဲ့သို့ ညည်းညူလိုက်လေတော့၏။

ထူးဆန်းသော လက်ထိပ်သားလေးတစ်စုံ

လွန်စွာလျှို့ဝှက်၍ လွန်စွာမှလည်း အတွေးရခက်သော အက်(စ်)-အို-အက်(စ်) ဆိုသည့် စာတစ်စောင်ရရှိပြီး များမကြာမီ ရက်အတွင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့ အင်းစိန်စုံထောက်ဌာနတစ်ခုလုံး အလုပ်ရှုပ်နေတော့၏။

ရန်ကုန်မြို့ စက်ဆန်းရပ် ငမိုးရိပ်ချောင်းအနီး(ယခု သာကေတ တံတားကြီးအနီး)၌ နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုကြီး ဖြစ်သွားကြောင်း ပုဇွန်တောင်ဂါတ်မှ အကြောင်းကြားသည့်အပြင် လူသတ်သမားသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း မဖော်ထုတ်နိုင်ရုံမျှမက အသတ်ခံရသူများသည်ပင် မည်သူမည်ဝါတို့ ဖြစ်ကြသည်ဟု ပုဇွန်တောင်ဂါတ်မှ မပြောနိုင်သေးကြောင်းကိုပါ ထည့်သွင်းပြောကြား၍ ကျွန်ုပ်တို့ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီ ခေါ် စုံထောက်ဌာနချုပ်သို့ အကူအညီတောင်းလေတော့၏။

ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီသို့ တစ်နာရီလျှင် တစ်ကြိမ်ကျ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ လူသတ်မှု မပေါ်သေးဘူးလား၊ အသတ်ခံရသူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းနေလေ၏။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ဘုရင်ခံ ဆာအာချီဘော ဒေါက်ကလပ် ရောက်ရှိနေသည့် အချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသည်ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးသည် နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ရေငတ်သူ ရေတောင်းသကဲ့သို့ တရားခံမည်သူဖြစ်သည်ကို နာရီမလပ် တောင်းဆို၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား သူ၏ ရုံးခန်းသို့ခေါ်ယူကာ . . .

“လူကလေးတို့ . . . အခုဖြစ်ပွားတဲ့ နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုကို အမြန်ဆုံး ပေါ်ပေါက်အောင် လုပ်ပါ။ ပေါ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့လူကို နာမည်ကောင်းလက်မှတ်လောက်သာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရာထူးတစ်ဆင့် တိုးပေးဖို့ ကျွန်ုပ်တာဝန်ယူပါတယ်” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလေ၏။

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် . . .

‘ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီရဲ့ သူရဲကောင်းကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကော မတွေ့ပါလား၊ ရုံးကိုရောက်ရင် ကျွန်ုပ်ဆီကို လာဖို့ပြောပါ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သာလိုက်ရင် ဒီအမှုဟာ အမြန်ဆုံးပေါ်နိုင်ပါတယ်။ သူဘယ်ကိုသွားသလဲ လိုက်ရှာပြီးခေါ်ခဲ့စမ်းပါ” ဟု စုံထောက်မင်းကြီးက ကိုနှင်းမောင်ကို မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်အတွက် အဖြေရကျပ်နေလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် ဂျပလီဟောတွင် ပြုလုပ်သော တယောလက်သံပြိုင်ပွဲသို့ သွားရောက်၍ နားထောင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြော၍သွား၏။

ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ပြောသွားလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ မင်းကြီးက ဇွတ်မေးလာလျှင် ကြည့်ရှု၍ သင့်တော်အောင် ဖြေလိုက်နိုင်ပေသည်။ ယခုမူ စုံထောက်ကိုအောင်မြင်နှင့် ကျွန်ုပ်စကားပြောနေစဉ် မနေ့ကတည်းက . . .

“အိုင်ပီ နက်ဖြန်ကို ကျုပ်တော့ ရုံးကို မလာနိုင်ဘူးဗျာ၊ ဂျပလီဟောမှာ တယောပြိုင်ပွဲရှိတယ်ဗျာ၊ အဲဒါကိုသွားပြီးနားထောင်နေမယ်” ဟု အတိအလင်း ပြောသွားသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်က လိမ်၍ပြောသည်ထားဦး၊ စုံထောက် ကိုအောင်မြင်က ဖွင့်ပြောလိမ့်မည်ဖြစ်ပေသည်။

မင်းကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ . . .

“အို . . .လွန်စွာတိတ်ဆိတ်တဲ့ လူကလေးတွေပါလား၊ ကျွန်ုပ်က ဆားပုလင်းဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေတာကို တိတ်ဆိတ်စွာ နေ နေကြတယ်၊ အဖြေမပေးကြပါလား” ဟု ဆိုလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ နဂိုကပင် ကိုနှင်းမောင်အား ချောက်တွန်းရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်၍ နေသော စုံထောက်ကိုအောင်မြင်သည် နှုတ်သွက်လျှာသွက်နှင့် . . .

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဂျပလီဟောက တယောပြိုင်ပွဲကို သွားပြီးနားအရသာခံနေပါတယ် မင်းကြီး” ဟု ကိုနှင်းမောင်အား စည်းအတွင်းမှ ဒုက္ခပေးလိုက်လေ၏။

ကိုနှင့်မောင်အား ဤသို့ ဒုက္ခပေးလိုက်သည်ကို သဘောမကျသော လက်ဝါးကိုကြီးက စုံထောက်ကိုအောင်မြင်အား မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

စုံထောက်ကိုအောင်မြင်၏ စကားကြောင့် စုံထောက်မင်းကြီးက . . .

“အို. . . ဟို. . . ငါတို့ စီအိုင်ဒီဌာနတစ်ခုလုံး ရောမမြို့ကြီးမီးတောက်သလို ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ နီရိုးဘုရင်တယောထိုးနေနိုင်ရက်သလို ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ကလဲ တယောထိုးနေတာကိုး၊ အေး . . . အေး၊ အိုင်ပီမောင်အောင်သင်း၊ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ကို တစ်ယောက်ယောက် လွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါ။ မင်းတို့အားလုံး အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာကို အမြန်ဆုံးသွားကြပေတော့” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရုံးမှ ပြာတာကလေးမောင်တင်ဝင်းအား ဂျူဗလီဟောသို့ လိုက်သွား၍ ကိုနှင့်မောင်အားခေါ်ခဲ့ရန် မှာကြားပြီးလျှင် အခြားစုံထောက်များနည်းတူ အခင်းဖြစ်ပွားရာသို့ ထွက်၍ လာခဲ့လေ၏။

ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များအကြောင်းကို ဖော်ပြရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီတွင်ရှိသော လူတော်တော်များများ၌ (Nick Name) နှစ်နိမ့် ခေါ် ပြောင်လှောင်၍ ခေါ်သော နာမည်ပြောင်များ ရှိကြပေသည်။

တရားခံအား လွန်စွာကြီးမားသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် ရိုက်နှက်သောကြောင့် ဦးကိုကိုကြီးဆိုသူအား လက်ဝါးကိုကိုကြီးဟု ခေါ်၏။ အသားမည်းသော စုံထောက် ကိုသန်းမောင်အား ကုလားနက်သန်းမောင်ဟု ခေါ်၏။ ပိန်ကပ်ကပ်နိုင်လှသော စုံထောက်ကိုစိန်လှအား ရှိုက်ကုန်းဟု ခေါ်၏။ ထိုအထဲတွင် ‘မနဲလေး’ ဟု အခေါ်ခံရသော စုံထောက်ကိုအောင်မြင်မှာမူ နာမည်နှင့် အံအဝင်ဆုံး သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ နတ်ကနားပွဲများ၌ မနဲလေးနတ်ဝင်၍ စကားပြောသကဲ့သို့ အသံကလေးတညောင်ညောင်နှင့် ပြောတတ်သောကြောင့် သူ၏ မွေးရာပါအားနည်းမှုအား အပေါ်လွင်ဆုံး နောက်ပြောင်ထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များသည် သူထက်ငါသာအောင် ပြိုင်ဆိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုသို့ ပြိုင်ဆိုင်သည် ဆိုရာ၌လည်း တရားသဖြင့် ပြိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ပဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချောက်တွန်းခြင်းဖြင့် ပြိုင်ဆိုင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူများအနက်မှ ‘မနဲလေး’ ဟု အခေါ်ခံရသော စုံထောက်ကိုအောင်မြင်မှာ အဆိုးဆုံး၊ အယုတ်မာဆုံးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကိုနှင့်မောင်သည် လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသကဲ့သို့ သူလည်းသိပေသည်။

သို့ရာတွင် ကိုနှင့်မောင်အား ကြိတ်၍ မနာလိုဖြစ်နေသည့် သူ၏ စိတ်ယုတ်မာများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ကိုနှင့်မောင်အား လူတော်ဖြစ်ကြောင်း မချီးမွမ်းရုံမျှမက ‘အလားကားပါဗျာ၊ ကံစွပ်ပြီး အမှုတွေပေါ်နေတာပါ’ ဟု သူ၏ ပြာနှမ်းနှမ်းအသံကလေးဖြင့် ကဲ့ရဲ့တတ်ပေသည်။ အခွင့်ရတိုင်းလည်း ကိုနှင့်မောင်အား စကားနှင့်နှိမ်သလို ပြုလုပ်တတ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနှင့်မောင်ကမူ ၎င်းအားတုဖက်၍ ပြောရန်ပင် မလိုလောက်အောင် ညံ့ဖျင်းလှသော လူတစ်ယောက်ဟု ယူဆထား၍လား မဆိုနိုင်။ စုံထောက်ကိုအောင်မြင်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

၎င်းစုံထောက် ကိုအောင်မြင်မှာ တောင်တွင်းကြီးသားဖြစ်ပေရာ ၎င်းကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်သော၊ ယုတ်မာသော၊ မနာလိုတတ်သော သူတစ်ယောက် တောင်တွင်းကြီး၌ မွေးဖွားခဲ့ခြင်းသည် တောင်တွင်းကြီး၏ ကျက်သရေကိုလည်းကောင်း၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ ပေါ်ထွက်ခဲ့သော အတုလဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်၊ ရှင်မဟာသီလဝံသ အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ဂုဏ်သရေကိုသော်လည်းကောင်း ထိခိုက်ညှိုးနွမ်းလေမည်လား ဟူ၍ပင် ကျွန်ုပ်သည် မဆီမဆိုင် စိတ်ပူမိသေးတော့၏။

အမှန်စင်စစ်မှာ ၎င်း၏ယုတ်မာသော အမှုအကျင့်သည် အစဉ်အလာအားဖြင့် လွန်စွာ ခမ်းနားခဲ့သော တောင်တွင်းကြီးမြို့နှင့် လည်းကောင်း၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ ပေါ်ထွက်ခဲ့သော အကျော်အမော်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လည်းကောင်း မည်သို့မျှ ဆက်သွယ်ပတ်သက်ခြင်း မရှိပါပေ။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ပူပန်မှု ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကိုသာ ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စုံထောက်ကိုအောင်မြင်လောက် မယုတ်မာသည့်တိုင်အောင် အတော်အတန်ညစ်ချင်သော စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိသည့် အခြားတစ်ယောက်မှာမူ ရှိုက်ကုန်း ကိုစိန်လှပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရှိုက်ကုန်းကလည်း မိမိနာမည်ကောင်း လက်မှတ်ရရေးနှင့် ရာထူးတက်ရေးကလွဲလျှင် မည်သည့်အရာကိုမျှ လေးစားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ မည်မျှအထိ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် အောက်တန်းကျသနည်းဆိုမူ တစ်ခါက မင်းကြီး၏ ရူးဖိနပ်အနက်သည် အုတ်နံရံတွင် သုတ်ထားသော ထိုးများနှင့် ထိမိသဖြင့် ထိပ်ပိုင်း၌ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသည်ကို . . .

“သခင် ခင်ဗျား . . . ကျွန်တော်မျိုးသုတ်ပေးပါရစေ” ဟု ဆိုကာ မိမိ၏ မျက်နှာသုတ်ရန်ဆောင်ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် သွားရောက်သုတ်ပေးသည်ကို ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မြင်ဖူးပေသည်။

ဤကဲ့သို့ တစ်ဖက်သားအား နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် နှိမ်နှိမ်ချချရေးသားနေခြင်းမှာ ထိုသူတို့အား အခွင့်ရသဖြင့် နှိမ်လိုက်မည် ဟူသော စိတ်ထားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ကိုနှင့်မောင်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကြရသည့် အခါ၌ ၎င်းတို့၏ ပင်ကိုပကတိစိတ်ဓာတ်ကို သိထားမှသာလျှင် ကိုနှင့်မောင်၏ သဘောထားပြည့်ဝပုံများ ပေါ်လွင်စွာခံစားနိုင်စေရန်အတွက် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ ကိုနှင်းမောင်၏ အရည်အချင်းများကိုလည်းကောင်း၊ သဘောထားကြီးမှုများကိုလည်းကောင်း၊ ပြည့်ဝစွာ ထိတွေ့ ခံစားဖူးပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်က တစ်ဆင့်ပြန်၍ ဖောက်သည်ချရသည်ဖြစ်ရာ ကိုနှင်းမောင်၏ အရည်အချင်းနှင့် စိတ်သဘောထားကြီးမှုကို ပေါ်လွင်စွာ ဖော်ပြရန်အတွက် မနှလေး ကိုအောင်မြင်နှင့် ရှိုက်ကုန်းကိုစိန်လှတို့၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်သော သဘောကို မဖြစ်မနေ ရေးသား ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

တစ်ခါက စုံထောက်မင်းကြီးသည် မနှလေးကိုအောင်မြင်ကို မမြင်သဖြင့် . . .

“ဟဲ့လို . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ အသံကလေးတိုးတိုး တိုးတိုးသာထွက်တဲ့ စုံထောက်ဂျပုကလေးကို မမြင်ပါလား” ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“မစ္စတာကရစ်ပင်ကို ပြောချင်တာက စုံထောက်ဆိုတာ ရုံးမှာချည်း ကျောက်ချထားသလို နေလို့ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အပြင်ကို ထွက်ပြီး လုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေက ရှိတယ်၊ ပြီးတော့လဲ စီအိုင်ဒီမှာရှိတဲ့ စုံထောက်တွေကို ရုံးတက်မှန်တယ် မမှန်ဘူးလို့ ဒရဝမ်တစ်ယောက်လို အကဲခတ်နေတာထက် စီအိုင်ဒီဌာနကြီးကို လူဆိုးတွေ၊ ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ထိတ်လန့်လာတာကို ကြည့်ပြီး စုံထောက်တွေ အလုပ်လုပ်တယ် မလုပ်ဘူး၊ အကဲဖြတ်သင့်တယ်” ဟု မနှလေး ကိုအောင်မြင်အတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ တခြားသောသူများအတွက်ပါ ကာကွယ်ပြောဆိုခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်နားနှင့် ဆတ်ဆတ် ကြားဖူးသည်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ မင်းကြီးက ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဘယ်မှာလဲဟု မေးမြန်းသည့်အခါ၌ မနှလေးကိုအောင်မြင်က သိသိသာသာကြီး ချောက်တွန်းလိုက်ပုံကို နှိုင်းယှဉ်လိုက်လျှင် ကိုနှင်းမောင်၏ သဘောထားကြီးမှု၊ ဝံသာနုရက္ခိတ စိတ်ဓာတ်ဟုဆိုသော မိမိအမျိုးသားများအား တိုင်းတစ်ပါးသားများက အထင်သေး၍ မသွားစေရန် ကာကွယ်တတ်မှုသည် ပို၍ ထင်ရှားပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ မနှလေး ကိုအောင်မြင်၏ မနာလိုစိတ်များခြင်း၊ လူလည်လုပ်ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း၊ မျက်နှာလိုမျက်နှာရလုပ်ခြင်း၊ စသည် အောက်တန်းကျမှုများသည်လည်း ထင်ရှားပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားရင်း နှစ်လောင်းပြိုင် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာဆီသို့ စီအိုင်ဒီမှ ကားနှင့်ပင် ထွက်၍လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကား၌ လက်ဝါးကိုကိုကြီးနှင့် ကုလားနက်သန်းမောင်တို့ လိုက်ပါ၍ အခြားကားတစ်စီး၌ မနှလေးကိုအောင်မြင်၊ ရှိုက်ကုန်းကိုစိန်လှနှင့် ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်တို့ ပါဝင်လေသည်။

ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်ဆိုသူမှာ ပုလိပ်အဖွဲ့၏ စရိတ်ဖြင့် စကော့တလန်ယာဒ် ခေါ် ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်အဖွဲ့သို့ စေလွှတ်ကာ သင်တန်းတက်စေ၍ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ အင်းစိန်စုံထောက်သင်တန်း၌ သင်တန်းပြဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရသောကြောင့် ၎င်းအား ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်ဟူ၍ ခေါ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကားများသည် ငမိုးရိပ်ချောင်းအနီးရှိ ဆန်စက်အဟောင်းနှင့် ဂိုဒေါင်အဟောင်းကြီး အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီး၏ အရိပ်၌ ရပ်ထား၍ လူများစုအုံနေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆင်း၍ သွားကြလေ၏။

ပုဇွန်တောင်ဂါတ်နှင့် တောင်လုံးပြန်ဂါတ်မှ ပုလိပ်များသည် မိမိနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိဘဲ စုပြုံတိုးဝှေ့ကြည့်ရှုနေကြသော လူအုပ်ကြီးအား နံပါတ်တတ်များနှင့် ရွယ်၍ လူရှင်းနေရလေ၏။

ထိုအနီးသို့ရောက်သွားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား မျက်နှာလုပ်ချင်သော ပုဇွန်တောင်ဂါတ်မှ ပုလိပ်ကလေးတစ်ဦးသည် တိုးဝှေ့ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကို ခါးပတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်၍ လူရှင်းပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ တာဝန်ရှိ၍သာ ဤကဲ့သို့ အသေဆိုးသေရရှာသော အလောင်းများကို ကြည့်ရှုရပေသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် လုံးဝမကြည့်ရှုလိုပေ။ တိုးဝှေ့ကြည့်ရှုနေကြသူများမှာကား ထိုသို့မဟုတ်။ မိမိနှင့်လည်း မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်းလည်း မရှိ။ ကြည့်ရှုနေကြပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏ အနိဋ္ဌာရုံကိုမှ တွေ့မြင်လိုသော စိတ်ဓာတ်ကို အံ့ဩမိရသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအုပ်များကြားမှပင် အလောင်းများရှိရာသို့ တိုးဝှေ့၍ လာရလေ၏။ အလောင်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခုသည် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် ကွာဝေးလေ၏။ ထိုသို့ ကွာဝေးရုံမျှမက အလောင်းတစ်ခုမှာ တောင်ကမူကလေးတစ်ခုပေါ်၌ဖြစ်ပြီး တစ်ခုမှာ ကွင်းပြင်၌ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွင်းပြင်မှ အလောင်းကို ရှေးဦးစွာကြည့်ရှုကြလေ၏။

သေဆုံးသူမှာ လွန်စွာအရပ်မြင့်၍ လွန်စွာတုတ်ခိုင်သော လူထွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ မျက်နှာပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ရိုက်နှက်ခံထားရသော ဒဏ်ရာကို တွေ့ရသည့် အပြင် ရင်ဝဋ်လည်း ချွန်ထက်သော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရပေသည်။

သေဆုံးသူ၏ အပေါ်ပိုင်း၌ သိုးမွေးဆွယ်တာကို ဝတ်၍ထားပြီးလျှင် အောက်ပိုင်း၌ ရွှေတောင်ပိုးလုံချည်ကို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။ ဖိနပ်မှာလည်း အကောင်းစား ပန်းပရူးဖိနပ် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်များသည် ထိုလူထွားကြီး၏ အလောင်းအားတွေ့မြင်ပုံများကို မှတ်စုစာအုပ်၌ ရေးမှတ်ကြပြီးလျှင် တောင်ကမူပေါ်မှ အလောင်းဆီသို့ သွားရောက်ကြပြန်၏။

တောင်ကမူပေါ်မှ အလောင်းမှာ အနည်းငယ်ဆန်းပေသည်။ ဝမ်းဗိုက်၌ ပြင်းထန်သော ဓားဒဏ်ရာတစ်ခုရှိ၍ သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သေနေပုံမှာလည်း မှောက်ခုံခပ်စောင်းစောင်းဖြစ်၍ မျက်နှာ၌လည်း အိတ်တစ်ခု စွပ်ထားပြီးလျှင် ၎င်းအိတ်တွင် မျက်လုံးနေရာများ၌ အပေါက်ဖောက်ထား၍ ထိုအိတ်မျိုးမှာ ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အသင်းဝင်များ အစည်းအဝေးတက်သောအခါ၌ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မှတ်မိနိုင်ခြင်း မရှိစေရန် အသုံးပြုသော မျက်နှာဖုံးအိတ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင်ပို၍ ဆန်းသည်မှာ သေဆုံးသူ၏ လက်အား နောက်မှလက်ပြန် လက်ထိပ်ခတ်၍ ထားခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ လက်ထိပ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့တွင် အသုံးပြုသော လက်ထိပ်နှင့် တထေရာတည်း တူညီသော်လည်း လွန်စွာသေးငယ်သော လက်ထိပ်ကလေး ဖြစ်ပေသည်။ လက်ကောက်ဝတ်၌ ခတ်၍မရပေ။ လက်မနှစ်ခုအား ပူး၍ ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပုလိပ်အဖွဲ့၌ အိုင်ပီခေါ် ပုလိပ်အင်စပက်တော်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ ဤမျှသေးငယ်၍ လက်မနှစ်ခုအားခတ်သော လက်ထိပ် အသေးစားကလေးကို ယခင်က လုံးဝမြင်ဖူးခြင်း မရှိရုံမျှမက ကြားမျှပင် မကြားဖူးခဲ့ပေ။ လက်ထိပ်ကြီးနှင့် တစ်ပုံတည်းတူညီသော်လည်း လွန်စွာသေးငယ်လှသည့် လက်ထိပ်ကလေးအား တွေ့မြင်ရစဉ် မော်လမြိုင်သားတို့ကို သတိရမိသေးတော့၏။ မော်လမြိုင်သားတို့သည် နွားပေါက်ကလေးများအား နွားသားလေးဟု ခေါ်တတ်သကဲ့သို့ မီးခွက်အသေးစားကလေးအား မီးခွက်သားကလေး၊ စာအုပ်ငယ်ကလေးအား စာအုပ်သားလေးဟု ခေါ်တတ်ကြပေသည်။ ထိုသူတို့အား ဤလက်ထိပ်ကလေးကို ပြပါမူ “လက်ထိပ်သားကလေး” ဟုပင် ခေါ်ကြပေမည်။

သေဆုံးသူသည် အထက်ပိုင်း၌ လည်ပင်းကွက်ပါသော ဆွယ်တာလက်ရှည်အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် အောက်ပိုင်းအနီနှင့် အစိမ်းကွက်တုံးလုံးချည်ကို ခပ်တိုတို ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းသော လက်ထိပ်သားလေးနှင့် လက်မနှစ်ချောင်းအား လက်ထိပ်ခတ်ခြင်းခံရပြီး ပသျှူးခေါင်းဖြတ်တို့၏ ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်လျက်ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးနေသော အလောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေကြစဉ် ကိုအောင်မြင့်သည် သူ၏ ပြာနှမ်းနှမ်းနိုင်လှသော အသံကလေးဖြင့် . . .

“ပသျှူးခေါင်းပြတ်တွေ သူတို့အချင်းချင်းသစ္စာဖောက်လို့သတ်တာပါ။ ဟောဟိုမှာ သေနေတဲ့ လူကြီးကိုသတ်ဖို့ ဒီလူကိုလွှတ်လိုက်တာ၊ ဒီလူက မသတ်လို့ နောက်ပသျှူးခေါင်းပြတ်တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဟိုလူကြီးရဲ့ ပန်းပုရူးခြေရာရယ်၊ ဒီလူရဲ့ ကင်းဗတ်ဖိနပ်ရာရယ်အပြင် ဟောဒီမှာ မြင်းလှည်းဘီးရာနဲ့ ရှူးဖိနပ်ရာတစ်ခုကိုလဲ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါ သေချာပါတယ်” ဟု အခိုင်အမာပြောဆိုလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်စကားကို ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်ကလည်း အောက်ပါအတိုင်း ထောက်ခံပြောဆိုလေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဖိုးအောင်မြင့်တွေလုံးဟာ မဆိုးဘူး၊ အခုလဟာ ဒီဇင်ဘာလ၊ ဒီဇင်ဘာလဆိုတာ သဇင်ပန်းပေါ်တဲ့လပဲ။ ပသျှူးခေါင်းပြတ်တွေ ခေါင်းဖြတ်လေ့ရှိတယ်လို့ ကျုပ်လဲ ကြားဖူးတယ်”

ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားနက်ခေါ် ကိုသန်းမောင်က . . .

“ခင်ဗျားပြောသလို ပသျှူးခေါင်းပြတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပသျှူးခေါင်းဆက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တရားခံကိုတော့ မိမိဖြစ်မယ်၊ ကျုပ်တို့ မင်းကြီးကတင် မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီးကလဲ ဒီအမှုအတွက် တရားခံကို တောင်းနေပြီ” ဟုပြောလိုက်ရာ လက်ဝါးကိုကိုကြီးက သူ၏လက်ဝါးကြီးနှစ်ဘက်ကို တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ပုတ်ကာ . . .

“သက်စိရိုက် . . . ကုလားနက်ကလေးပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်ခံ ဆာအာဂျီဘောဒေါက်ကလပ်လဲ ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ တရားခံမပေါ်ရင် ကျုပ်တို့ စီအိုင်ဒီတော့ မီးလောင်ပြီဗျို့” ဟု ပြောကာ တဟားဟားရယ်မောလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကိုစိန်လှက “ပသျှူးခေါင်းပြတ်တွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ သေတဲ့သူက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အရင်သိအောင် လုပ်ရဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုလေ၏။ လက်ဝါးဦးကိုကိုကြီးကလည်း သူ၏ လက်ဝါးကြီးနှစ်ခုအား လေးကန်စွာဖြင့် တဖြောက်ဖြောက် ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“သက်စိရိုက် . . . သက်စိရိုက် . . . ရှိုက်ကုန်းကလေးမောင်စိန်လှပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ တော်တော်ကြာရင် သတင်းထောက်တွေရောက်လာပြီး မေးကြတော့မယ်၊ မေးလို့မပြောနိုင်ရင် ကိုယ်တော်ချောတို့က သတင်းရေးတဲ့အခါမှာ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီမှ တာဝန်ရှိ စုံထောက်အရာရှိကြီးများက ကိုယ်တိုင်ထောက်လှမ်း စုံစမ်းလျက်ရှိသော်လည်း တရားခံကို ဖမ်းမိခြင်း မရှိသေးရုံမျှမက အသတ်ခံရသူများသည်ပင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု အတိအကျ မပြောနိုင်သေးကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဤအမှု၏ လက်သည်တရားခံသည် မြေလျှိုး၍ မိုးပျံ့နိုင်လောက်သော အာဂတရားခံဖြစ်ပေသည်ဟု သတင်းစာကနေ ကလိလိုက်ရင် အားလုံး အိတ်စပလင်နေရှင်း(ထုချေလွှာ) အတောင်းခံရတော့မယ် ဆရာတို့၊ ဟား . . .ဟား . . .ဟား” ဟု ပြောဆိုရယ်မောနေပြန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းတစ်လောင်းနှင့်တစ်လောင်း မည်မျှကွာဝေးသည်၊ နှင့် အလောင်းများ မည်မျှကွာဝေးသည် စသည်တို့အတွက် ပေကြိုးတိုင်းခြင်း၊ အလောင်းများ တည်ရှိရာကို မြေပုံကြမ်းရေးဆွဲခြင်း စသော

စုံထောက်သင်တန်းမှ သင်းရိုးညွှန်းတမ်းပါ လက်တွေ့အားဖြင့် မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်သော နည်းလမ်းများအတိုင်း ပြုလုပ်နေကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထန်းလျက်ခဲကိုတွေ့သော ပုရွက်ဆိတ်များအလုပ်ရှုပ်သကဲ့သို့ ဟိုပြေးသည်လွှားနှင့် အလောင်းကောင်များအနီးတွင် အလုပ်ရှုပ်နေကြစဉ် စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ . . .

“လူကလေးတို့ ပျားကောင်တွေလို အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီကိုး၊ ကောင်းတယ် . . .ကောင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ်လည်း စားပွဲမှာထိုင်နေလို့ မရတော့ဘူး၊ ပုလိပ်ဂျင်နရယ်(ပုလိပ်မင်းကြီးချုပ်) က တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခဏခဏ မေးနေတယ်၊ တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းဟာ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်ဆိုရင် အဲဒီစကားကို အလွတ်ပြောနိုင်နေပြီ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ကို တစ်ခါမေးနေတယ်၊ အို . . . ဆားပုလင်း ဘယ်မှာလဲ၊ မလာသေးဘူးလား၊ နီရိုးဘုရင်လို တယော ထိုးနေတုန်းပဲလား” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုအောင်မြင့်က . . .

“ဒီလိုရှိပါတယ် သခင်၊ ဆားပုလင်းက တကယ်တော့ ဒါလောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေက သူ့ကို တော်တယ်လို့ ထင်နေကြတာပါ၊ တကယ်တော့ ဒီလူဟာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ စီအိုင်ဒီ အပေါ်မှာလည်း စေတနာ မရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး တယောဝိုင်းမှာ နေနိုင်တာပေါ့ သခင်” ဟု ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ချောက်တွန်းလေတော့၏။

ထိုစကားကို ဦးကိုကိုကြီးက ကိုနှင်းမောင်ဘက်မှ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ . . .

“ဟေ့ လူ . . . ဒါတော့ လွန်ပြီထင်တယ်” ဟု ဟန့်တားလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်တွင်ပင် ကိုနှင်းမောင်ထံသို့ စေလွှတ်လိုက်သော ရုံးပျာတာကလေး မောင်တင်ဝင်း ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“ဆရာကိုနှင်းမောင်ကို ကျွန်တော်သွားခေါ်ပါတယ်၊ ကျန်တဲ့ဟာတွေဟာ ဘယ်အချိန်ထပြီးလုပ်လုပ် အတူတူပါပဲတဲ့၊ အနုပညာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီတစ်ခါဖန်တီးတဲ့ အနုပညာ လက်ရာတစ်ခုဟာ ကြိုက်လို့ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ဖန်တီးရင် ရချင်မှ ရတော့တာ၊ ဒါကြောင့် တယောလက်သံဟာ လူသတ်မှုထက်ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်ဆိုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့တောင် မင်းလဲမပြန်နဲ့၊ ပြီးအောင်နားထောင်သွား၊ နားထောင်ရခဲတယ်၊ အခုပြိုင်ပွဲဝင်နေတာတွေဟာ နယ်နယ်ရရလူတွေမဟုတ်ဘူးဆိုပဲ၊ ကမ္ဘာကျော်တယောဆရာ မိုးဇော်ကိုတောင် တစ်ချိန်မှာ စိန်ခေါ်ချင်ရင် ခေါ်နိုင်လောက်တဲ့ လူတွေလို့ ပြောတယ်ဆရာ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးလျှင် ကိုအောင်မြင့်သည် ထိုစကားကို မစ္စတာကရစ်ပင်အား အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်၍ ပြောပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးကိုကိုကြီးမှာ ကိုအောင်မြင့်အား အကြိတ်၍ ပြလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင့်ကား ပျာတာမောင်တင်ဝင်း ပြောသောစကားကို ပြည့်စုံစွာ ဘာသာပြန်၍ နေလေတော့၏။

မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကိုအောင်မြင့် ပြောပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ . . .

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဟာ မင်းတို့ထဲမှာ အယဉ်ကျေးဆုံးလူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ အနုပညာရဲ့ လေးနက်ပုံကို ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်၊ ခံလဲခံစားတတ်တယ်၊ ဒါကိုက ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းကို ဖော်ပြတာပဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးရှားတယ်၊ တယောသံဟာ ဘယ်တော့ ထိုးထိုး ဒီအသံမျိုးပဲ ထွက်တယ်လို့ထင်နေရင် သူဟာ ဒီစကားကိုပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါထိုးတဲ့ တယောသံဟာ နောက်တစ်ခါထိုးတဲ့ တယောသံနဲ့ မတူနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို ဆားပုလင်းဟာ သိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူမလာတာပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကြိုးစားပမ်းစား ချောက်တွန်းလိုက်ရသော ကိုအောင်မြင့်အား ရင်ဝ၌ ခြေစုံကန်လိုက်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဦးကိုကိုကြီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီးလျှင် . . .

“မနုလေး တွေ့ပြီလား၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို မစော်ကားနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ သူ့မှာက တန်ခိုး တစ်မျိုးရှိတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ တယောသွားနားထောင်နေတယ်၊ လိုက်ခေါ်တော့ မလာနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါကိုတောင် မင်းကြီးက အယဉ်ကျေးဆုံးလူလို့ ချီးမွမ်းခံရတယ်ဆိုတော့ သူ့ဘုန်းက မသေးဘူးနော်၊ မတူရင် သွားပြီးမတူနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ပြားသွားမယ် ကြားလား” ဟု နောက်သလိုလို အတည်လိုလို ပြောဆိုပြန်၏။

ကိုအောင်မြင့်သည် ကုန်းတိုက်ခြင်း၊ ချောက်တွန်းခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး၌ သေသူ၏ဦးခေါင်းတွင် စွပ်ထားသော မျက်နှာပုံးခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လေ၏။ ထို့နောက် သေသူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေတော့၏။

ခေါင်းစွပ်ချွတ်လိုက်သည့်အခါ၌ သေသူ၏ ပါးစပ်တွင် အဝတ်စည်းထားကြောင်း တွေ့ရပြန်၏။ အဝတ်ကိုပါ ဖြုတ်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် သေသူ၏ မျက်နှာအား ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ သေသူသည် အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ်နီးပါးခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းမှအပ ထိုထက်ပို၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြပေ။

မစ္စတာကရစ်ပင်သည် သေသူ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ပထမဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ကြိုးစားရာမှာကတော့ သူဟာဘယ်သူလဲ ဆိုတာ အတိအကျပြောနိုင်ဖို့ပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

“အတိအကျပြောနိုင်ပါတယ်၊ သူဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့ ပဿုးခေါင်းပြတ် အသင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ် သခင်” ဟု ကိုအောင်မြင့်က ပြောလိုက်လျှင် . . .

“ဒါဖြင့်ရင် သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ” ဟု မစ္စတာကရစ်ပင်က ဆက်၍ မေးရာ မနဲလေးကိုအောင်မြင့်သည် မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ရှိလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်က ထပ်၍ မေးပြန်၏။

“ပြောကြစမ်းပါ။ သူဘယ်သူလဲ၊ သူ့နာမည်ဘယ်သူလဲ”

“သူ့နာမည် ကျေးဇူးလို့ခေါ်တယ်၊ သူဟာ ကြည့်မြင်တိုင် ကျေးဇူးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အမြဲထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ကြည့်မြင်တိုင်က လူမိုက်တစ်ယောက်ပဲ မစ္စတာကရစ်ပင်” ဟူသော လွန်စွာ အောင်မြင်လှသည့် အသံနှင့် ဖြေဆိုလိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။ သံလိုက်ကျောက်သည် သံမှုန့်ကလေးများစွာကို ဆွဲဆောင်နိုင်သကဲ့သို့ ထိုအသံ၌ လည်း သံလိုက်ဓာတ်တစ်မျိုးပါရှိသည်ဖြစ်ရာ စိတ်နှလုံးများစွာကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပေသည်။ ထိုအသံကား ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသောမိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အသံပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်သည် လူအုပ်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လျှောက်၍ လာပြီးလျှင် မစ္စတာကရစ်ပင်အား . . .

“ဟောဒီလူဟာ ကြည့်မြင်တိုင်က လူမိုက်ကျေးဇူးဆိုတာဖြစ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ထင်သလို ပဿုးခေါင်းဖြတ်တစ်ဦးမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဟိုမှာ သေနေတဲ့ လူကြီးကတော့ ဦးမောင်ကလေးလို့ခေါ်တယ်၊ ဂိုဒေါင်ကြီးနောက်မှာရှိတဲ့ ခြံကြီးထဲကအိမ်မှာ သူ့အိမ်ပေါ့၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ ပင်လယ်ပိုင်းမှာ စန္ဒားထောင်တယ်၊ ပိုက်ချတယ်၊ ငါးပိငါးခြောက်လုပ်တယ်လို့ သိရတယ်၊ တကယ့်အလုပ်အကိုင်ကတော့ ဘာလဲဆိုတာ မပြောနိုင်သေးဘူး” ဟု သံလိုက်ဓာတ်ပြည့်ဝသော အသံနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

(ကျွန်ုပ်ဆိုလိုသော သံလိုက်ဓာတ်ပြည့်ဝသည့် အသံဆိုသည်မှာ ပါးစပ်မှလာသော အသံမဟုတ်ပဲ ရင်ခေါင်းအတွင်းမှ လာသော အသံမျိုးကို ဆိုလိုပါသည်။ ထိုအသံမျိုးသည် မွေးရာပါအသံ၏ ကောင်းခြင်မျိုးလည်း ဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအသံမျိုးကို နှစ်သက်၍ လေ့ကျင့်ယူလျှင်လည်း အနည်းငယ်ရနိုင်ပေသည်။ လေ့ကျင့်နည်းမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်၍ ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်တင်၍ ပါးစပ်ကိုဟပြီးလျှင် အ-အာ-ဣ-ဤ-ဥ-ဦ-အေ-အဲ-အော့-အော်-အံ-အား ဟူသော သရများကို (၁၀)ကြိမ်ခန့် အော်ပါ။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကို ပိတ်၍ (၁၀)ကြိမ်ခန့် အော်ပါ။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း လေ့ကျင့်ပါ။ သုံးလခန့် လေ့ကျင့်လျှင် ထူးခြားလာလိမ့်မည်။ ခြင်္သေ့ကျင့်စဉ်ဟု အိန္ဒိယတိုင်းသား ယောဂီများက ခေါ်ဝေါ်ပါသည်။ လေ့ကျင့်၍ရသော အသံဩဇာသည် မွေးရာပါအသံဩဇာရှိခြင်းကိုတော့ မီနိုင်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်ပါ။)

စာရေးသူ

စုံထောက်ကိုအောင်မြင်သည် ကိုနှင်းမောင်ပြောသည်ကို မယုံကြည်သဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်ဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်ကို လာရောက်ကြည့်ရှုရန် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

မစ္စတာကရစ်ပင်ကလည်း မယုံကြည်သော မျက်လုံးဖြင့် . . .

“သေချာရဲ့လား ဆားပုလင်းနှင်းမောင်” ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိုကာ ရှိုက်ဖွာလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ဒီထက်သေချာတာကို ပြောပါဆိုရင်တောင် ကျုပ်တော့ မပြောတတ်အောင်ပါပဲ၊ အဲဒီလူရဲ့ အိတ်ထဲမှာ စမ်းကြည့်စမ်းပါ၊ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားရှိလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးကိုကိုကြီးက နှိုက်ကြည့်ရာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြားကို တွေ့ရလေ၏။ ရွှေဒင်္ဂါးမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော မြိတ်ထုံးမြင်းစီး၊ တိုက်တံဆိပ်၊ ခေါင်းတုံးတံဆိပ်မျိုးမဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ဖက်တွင် တရုတ်စာများပါရှိ၍ အခြားတစ်ဖက်တွင် ခွေ၍ နေသည့် တရုတ်နဂါးပါရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးအဆန်းဖြစ်ပေသည်။

များမကြာမီ အချိန်အတွင်း၌ ကိုအောင်မြင့် ခေါ်ထားသော ကြည့်မြင်တိုင်ဂါတ်မှ ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင် သေဆုံးသူအား သေချာစွာကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဒါ . . . ကျွန်တော်တို့ အပိုင်ထဲက လူမိုက်ကျေးဇူး ဆိုတဲ့ကောင်ပဲ၊ မိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ ဗန်တိုလဲ ကောင်းကောင်းတတ်တယ်၊ သူ့ကို တစ်ယောက်ချင်းတော့ သတ်ဖို့မလွယ်ဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ မစ္စတာကရစ်ပင်က ကိုနှင်းမောင်အား . . .

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနေတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် အကျီအိတ်အတွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အားပြလေ၏။ ထိုရွှေဒင်္ဂါးမှာ သေဆုံးသူ လူမိုက်ကျေးဇူး၏ အိတ်အတွင်းမှရရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် တစ်ပုံစံတည်း တူသည့် ရွှေဒင်္ဂါးဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးနှစ်ပြားကို ယှဉ်၍ကြည့်ပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်လျှင် ကိုနှင်းမောင်က . . .

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်မှာ စပိုင်(သူလျှို)တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရလို့ ကျုပ်ဟာ သူတောင်းစားယောင်ဆောင်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက မမျှော်လင့်ဘဲ ဟောဒီ လူမိုက်ကျေးဇူးနဲ့ ဟောဟိုက ဦးမောင်ကလေးဆိုတဲ့ လူကြီးကိုတွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စစ်သူလျှိုရဲ့ သဲလွန်စကိုတော့ ဆက်ပြီးမတွေ့ရဘဲ ပျောက်နေတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဦးမောင်ကလေးက ကျေးဇူးကို မုန့်ဖက်ထုပ်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ထည့်ပြီး ပေးတာကို ကျုပ်သိရတယ်” ဟု ရှင်းပြရုံမက လူမိုက်ကျေးဇူး၏ ရာဇဝင်ကိုပါ ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်သည် ဦးမောင်ကလေးအလောင်းဆီသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် အကျိုးအိတ်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူ၍ ပြန်လာပြီးလျှင် ကျေးဇူး၏ လက်မနှစ်ချောင်းအား ခတ်ထားသည့် လက်ထိပ်ပေါက်စလေးကို ဖြုတ်ယူလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်သည် မြေကြီးပေါ်၌ ထင်ရှားစွာရှိနေသော မြင်းလှည်းဘီးရာနှင့် လူခြေရာများကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဟောဒီလူသတ်မှုဟာ ည(၁၂)နာရီတိတိမှာ ဖြစ်ပွားတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဦးမောင်ကလေးလက်က နာရီဟာ ခိုက်မိပြီး (၁၂)နာရီမှာ ရပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်မှာ ဒီနေရာမှာ စုစုပေါင်း လူခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ဖက်ကို သုံးယောက်စီပါကြတဲ့ စစ်ပွဲအသေးစားကလေးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တာပဲ။ ဟောဟို ပန်းပရူးရာဟာ ဦးမောင်ကလေးရဲ့ ခြေရာ၊ ဟိုကင်းဘတ်ဖိနပ်ရာကတော့ ကျေးဇူးရဲ့ ခြေရာ၊ ဟိုနားမှာ ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေရာတစ်ခုရှိတယ်။ ပြီးတော့ ရှူးဖိနပ်ခြေရာကို ဟိုဘက်ကနေရောက်လာပြီး ပေါင်းသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဟိုနေရာကနေ ကားလမ်းဘက်ကို ပြေးသွားတဲ့ ရာဘာဆိုးဖိနပ်ရာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ခြေရာဟာလဲ ဂိုဒေါင်ဘက်က လာတဲ့ခြေရာပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတော့ လူခြောက်ယောက်ဆို၊ အခု ငါးယောက်ပဲ ရှိပါသေးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“တစ်ယောက်က မြင်းလှည်းကို ဟိုဘက်နား မောင်းသွားသေးတယ်။ ဒါကြောင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်” ဟုရှင်းပြပြီးလျှင် ခြေရာများ၏ အစဆီသို့ ဆက်၍ လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရာ ခြေရာများနည်းတူ အခြားအရေးကြီးသည့် အရာတစ်ခုကို တွေ့ပြန်၏။ ထိုအရာမှာ သေတ္တာကဲ့သို့ လေးထောင့်သဏ္ဍာန် ပစ္စည်းတစ်ခု ချထားခြင်းခံရသဖြင့် မြက်များပိပြားနေသော လေးထောင့်စပ်စပ် အရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

ကိုနှင်းမောင် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် နည်းတူ ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုစိန်လှ၊ ကိုသန်းမောင်နှင့် ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်တို့လည်း အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြပေသည်။ အလုပ်မရှုပ်သူမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီး သာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုနှင်းမောင် ရှင်းပြသည်ကိုသာ နားထောင်ကြရန်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျေးဇူး သေဆုံးလျက်ရှိသော မြေပြန့်တစ်ဝိုက်သာမက ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးအနီးပါမကျန် စင်တာဖော်ဝပ်တွင် ကစားသော ဘောလုံးသမားကဲ့သို့ ဟိုရောက်ဒီရောက်နှင့် လူးလာခေါက်တို့ သွားရောက်၍ နေပေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးအား ခေါ်၍ . . .

“ဟောဒီမှာကြည့်ဗျို့ . . . မြင်းလှည်းက ဒီဘက်ကရောက်လာတယ်။ ဟောဒီမှာ ရှူးဖိနပ်ခြေရာက မြင်းလှည်းပေါ်က ဆင်းလိုက်တာ၊ ဘာကြောင့် ဆင်းတာလဲ ဟောဒီမြက်ခင်းပေါ်မှာ လွန်စွာလေးတဲ့ သေတ္တာကြီးကိုချဖို့၊ ဟုတ်ပြီ၊ ရှူးဖိနပ်သမား ဘာဆက်လုပ်သလဲဆိုတော့ ဟောဒီမှာတွေ့လား၊ သေတ္တာကိုချပြီး လူကလျှောက်သွားတယ်။ မြင်းလှည်းမစီးဘူး၊ မြင်းလှည်းက သူ့ဘေးက ကပ်ပြီးမောင်းသွားတယ်” ဟု ဆိုကာ ရှူးဖိနပ်ခြေရာအတိုင်း လိုက်လေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ သောက်ပြီးနောက် ဆက်၍ ပြောပြန်၏။

“ဟော . . . ရှူးဖိနပ်သမား ဒီမှာ ရပ်လိုက်ပြီ၊ မြင်းလှည်းကတော့ မရပ်ဘူး၊ ဟိုဘက်ကို ကိုက် ၂၀ လောက် မောင်းသွားပြီးမှ ရပ်တယ်။ ရှူးဖိနပ်သမားရပ်တဲ့ နေရာဟာ ကျေးဇူးသေတဲ့နေရာပဲ။ မှန်းစမ်း . . . ကျေးဇူးက ဘယ်က လာတာလဲ” ဟု ဆိုကာ ကျေးဇူး၏ ကင်းဘတ်ခြေရာအတိုင်းလိုက်သွားရာ ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကျေးဇူး၏ ခြေရာနှင့် ဦးမောင်ကလေး၏ ပန်းပရူးခြေရာနှစ်ခု ပူးပေါင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကြည့်ဗျို့ . . . အိုင်ပီ၊ ဦးမောင်ကလေးနဲ့ကျေးဇူးဟာ ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးထဲက အတူထွက်လာပြီး ကျေးဇူးက ဟိုနေရာအထိ အရောက်သွားပြီး ရှူးဖိနပ်သမားဆီမှာ အသတ်ခံရတာဗျို့၊ ဦးမောင်ကလေးကတော့ သေတ္တာဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတာဗျို့၊ ဟော . . . ဟော . . . ဦးမောင်ကလေး ပြန်လှည့်ပြေးပြီဗျို့၊ ဟောဒီမှာ ခြေလှမ်းတွေက ပြေးတဲ့အတွက် ပိုပြီး ကျဲနေတယ်။ ခြေဦးပိုင်းမှာ ပိုပြီးနစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးတာပါလိမ့်။ သိပြီဗျို့ . . . သိပြီ၊ ဟိုမှာ ကျေးဇူး အသတ်ခံရတာ မြင်ပြီကိုဗျို့၊ ဂိုဒေါင်ဘက်ကို ပြေးတာဗျို့၊ ဟောဒီ ဂိုဒေါင်က လာတဲ့ ဖိနပ်မပါတဲ့ ခြေရာနဲ့ တွေ့ပြီဗျို့၊ ဦးမောင်ကလေး သေပြီဗျို့၊ ဖိနပ်မပါတဲ့လူက သတ်လိုက်တာကလား၊ ဖိနပ်မပါတဲ့လူက ဦးမောင်ကလေးကို သတ်ပြီး သေတ္တာရှိတဲ့နေရာကို သွားတာဗျို့” ဟု ဆိုကာ သေတ္တာဆီသို့ ဦးတည်၍သွားနေသော ဖိနပ်မပါသည့် ခြေရာဆီ လိုက်သွားပြန်၏။

“ဟော . . . ဟော . . . ဖိနပ်မပါတဲ့လူက သေတ္တာကြီးကို ထမ်းပြီးသယ်တယ်ဗျို့၊ ဟောဒီမှာ သေတ္တာရဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် ခြေရာတွေဟာ ပိုပြီးနက်တဲ့အပြင် ခြေလှမ်းကလဲ စိပ်တယ်ဗျို့၊ ဟိုရှေ့နားကျတော့ မနိုင်တော့ဘူး၊ မြင်းလှည်းကလာပြီး သယ်တယ်ဗျို့။

ဪ . . . ဦးမောင်ကလေးတို့နောက်ကနေ ဂိုဒေါင်ထဲကနေ ထွက်လာတဲ့ ဖိနပ်မပါတဲ့လူက ဦးမောင်ကလေးကို သတ်ပြီး သေတ္တာကြီးကိုယူပြီး ရှူးဖိနပ်သမားနဲ့အတူ မြင်းလှည်းစီးပြီးပြန်သွားတာကိုး၊ ဒီလိုဆိုတော့ ရှူးဖိနပ်သမားရဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ နဂိုကတည်းက ဦးမောင်ကလေးတို့ ဆီမှာ ရှိနေတဲ့သဘောပဲ အိုင်ပီ” ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ဂိုဒေါင်ဘက်မှလာသော ရော်ဘာဆိုးခြေရာ တစ်ခုကို ကြည့်၍ . . .

“ဟောဒီ ရော်ဘာဆိုး သမားကိုကြည့်ဗျ၊ ဘယ်မှ မသွားဘူး၊ သေတ္တာဆီကိုသွားတယ်၊ အခြေမလှတော့ ကားလမ်းဘက်ကို ထွက်ပြေးပြီဗျ၊ ကဲ . . . ကဲ ပြန်ပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ မှတ်မိအောင် ခြေရာလမ်းကြောင်းကို မှတ်ထားဦးမှ” ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် သူ၏မှတ်စု၌ ရေးခြစ်တော့၏။ ထို့နောက် ကွန်ပီတို့သည် ဂိုဒေါင်နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ဦးမောင်ကလေး၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ သွားရောက်ကြလေတော့၏။

မမင်းဖြူဆိုသည့် မိန်းမချောလေးသည် လူဆိုးဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်လော

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးမှ ကျော်ဖြတ်ကာ ငမိုးရိပ်ချောင်းအား ဖင်ပေး၍ ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီးဆီသို့ တက်ကြလေ၏။ အိမ်၏အောက်ထပ်တွင် မော်တော်ကားပစ္စည်းများ၊ လှော်တက်များကို တွေ့ရှိရသဖြင့် အိမ်ရှင်ဦးမောင်ကလေးသည် မော်တော်ကားရော လှော်ပါရှိသူဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

အိမ်၏ အောက်ထပ်ကို ဝင်၍ ကြည့်ရာ နောက်ဖေးဘက်အတွင်းမှနေ၍ တံခါးကို မရမကဖွင့်ထားသဖြင့် မျောက်လက်များပြုတ်ကျနေသည့် တံခါးနှင့် လွန်စွာမှောင်မိုက်သော အခန်းကို တွေ့ရလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုအခန်းသို့ရောက်ကာ မီးထွန်းကြည့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနှင့်အတူ ကြည့်မိလေ၏။ အခန်းအတွင်း၌ အန်ဖတ်များနှင့် မစင်များကို တွေ့ရသည့်အပြင် ထိုအန်ဖတ်များမှာလည်း လွန်စွာ အော်ဂလီဆန်ဖွယ် ကောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရွံလွန်း၍ နှာခေါင်းကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ပိတ်ထားသော်လည်း ကိုနှင်းမောင်မှာမူ အခန်းထောင့်မှ မစင်ပုံကို ဖယောင်းတိုင်ဖြင့် သေချာစွာကြည့်ရှု လေ့လာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြရမိသေးတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် သူ့ကိုယ်တိုင် မရွံ့မရှာ ကြည့်ရှုနေရုံမျှမက ကျွန်ုပ်ကိုပင် . . .

“အိုင်ပီ . . . လာကြည့်စမ်းပါဦးဗျ၊ ဟောဒီမှာ တွေ့တဲ့ ချေးပုံဟာ ထူးတယ်ဗျ၊ အရောင်က မဝါပဲ ဖွေးနေအောင်ဖြူတယ်၊ ဒါဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်၊ အန်ဖတ်တွေကလဲ မနည်းပါလား” ဟု ခေါ်၍ ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းကပြသဖြင့် မကြည့်ချင်သော်လည်း အားနာပါးနာ ဝင်၍ ကြည့်ရှုရလေ၏။ ထို့နောက် အပေါ်ထပ်သို့တက်ရောက် ကြည့်ရှုပြန်ရာ အဝတ်အစားထည့်ထားသော ဗီရိုတစ်လုံးသည် ဖွင့်၍နေပြီးလျှင် ၎င်းရှေ့၌ အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်နှင့် လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်ကို တွေ့သဖြင့် ကိုနှင်းမောင်ကောက်ယူ၍ နမ်းကြည့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် လိုက်၍ နမ်းကြည့်ရာ မစင်စော်နံ့သဖြင့် ပျို့၍ အော့အန်ချင်သလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။

ထို့နောက် အခန်းတစ်ခုတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ စောင်တစ်ထည်သာရှိသော အိပ်ရာတစ်ခုနှင့် ၎င်း၏ အနီးတွင် လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာ တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုအောင်မြင့်၊ ကိုစိန်လှ၊ ကိုသန်းမောင်တို့နှင့်အတူ မစွတာကရစ်ပင်ပါ ထိုအခန်းအတွင်းသို့ ရောက်၍ လာပြန်လေ၏။ ကိုအောင်မြင့်သည် အခန်းတွင်း၌ရှိသော သားရေသေတ္တာကိုတွေ့သဖြင့် ဖွင့်ကြည့်ရာ အတွင်း၌ မိန်းမအင်္ကျီများ၊ ထမီများ၊ ပေါင်ဒါဘူးများကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် သားရေသေတ္တာ၏အတွင်းဘက် အဖုံးတွင် ကပ်လျက်ချုပ်ထားသော အဝတ်အိတ်ကလေးကို နှိုက်ကြည့်ပြန်ရာ ထိုအိတ်ကလေးအတွင်းမှ လွန်စွာချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ကြေးနန်းစာ တစ်စောင်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ကြေးနန်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။

Important. Come quickly.

Oar Ya

မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရလျှင် အောက်ပါအဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ရရှိပေမည်။

အရေးကြီးသည့်အမြန်လာပါ။

ဩရ

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ကြေးနန်းစာ၏ ထိပ်ပိုင်းတွင် ပါသော လိပ်စာမှာ . . .

မမင်းဖြူ

ကညံ့ရပ်

ထားဝယ်မြို့

ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ကိုအောင်မြင့်ပေးသော ကြေးနန်းစာအား ဆရာစိန်သည် အမြီးပြန်ခေါင်းပြန်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“မမင်းဖြူဟာ ဟောဒီပညာဗျူးခေါင်းဖြတ်အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နိုင်တယ်နော်၊ ဟောင်ကောင်တို့၊ စင်ကာပူတို့မှာဆိုရင် တကယ့်လူဆိုးဂိုဏ်းကြီးတွေကို ကြိုးကိုင်နေတာဟာ မိန်းမတွေဖြစ်တယ်ဗျ” ဟု ဆိုလေ၏။ ကိုအောင်မြင့်ကလည်း မစ္စတာကရစ်ပင်အား . . .

“သခင်. . . ဟောဒီ မမင်းဖြူဆိုတဲ့မိန်းမရဲ့လိပ်စာကို ဖော်ပြပြီး ထားဝယ်ဂါတ်ကို သံကြီးရိုက်မေးကြည့်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အဖြေရမှာပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။ မစ္စတာကရစ်ပင်ကလည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မမင်းဖြူ၏ သားရေသတ္တာအား ဆက်လက်ရှာဖွေပြန်ရာ အတွင်း၌ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံးကို တွေ့ပြန်၏။ ဆွဲပြားမှာ ကျေးမြီး၏အိတ်အတွင်းမှ ရရှိသော ရွှေဒင်္ဂါးပြားနှင့် တစ်ပုံတည်း တူညီသည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားကို ဆွဲပြားအဖြစ် ကွင်းကလေးတပ်၍ ထားသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရလေ၏။

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဟောဒီဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမဟာ လျှို့ဝှက်အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်လို့ မဆိုနိုင်တောင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်လို့ ပြောနိုင်တယ်ဗျို့၊ သူတို့ အဖွဲ့ဝင်တွေဟာ အဲဒီလို နဂါးတံဆိပ်ပါတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးကို ဆောင်ကြတယ်လို့ ယူဆရမယ်” ဟု ကိုစိန်လှက ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောဆိုလေတော့၏။ ကျန်လူများကလည်း ထိုအတိုင်းတွေးမိပေသည်။ ထို့နောက် အခြားအခန်းသို့ ဆက်လက်ရှာဖွေပြန်၏။ ထိုအခန်းမှာ ဦးမောင်ကလေး၏ အလုပ်ခန်းဖြစ်ပုံရပေသည်။

ကျွန်းစားပွဲခုံ၊ ကျွန်းစီရီနှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို တွေ့လေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် စားပွဲပေါ်မှ စာရေးစက္ကူကိုယူ၍ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြုတ်ယူပြီး ကျွန်ုပ်အားပြလေ၏။

“ကျုပ်တို့ကို အက်စ်-အို-အက်စ် ဆိုတဲ့စာကို ရေးပြီးပေးတာ ဒီစာရွက်ပဲ အိုင်ပီ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်သည် (အက်စ်-အို-အက်စ်) ဟူသော စာကို ပြန်လည်သတိရမိလေတော့၏။

ထို့နောက် စာရွက်စာတမ်းများကို ဆက်လက်ရှာဖွေပြန်ရာ စာရွက်စာတမ်းများနှင့်အတူ စာအိတ်တစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်၍ထားသော ဓာတ်ပုံများထွက်၍လာလေ၏။ အိတ်တစ်လုံးတွင် စု၍ ထည့်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ယူ၍ ကြည့်ရာ လွန်စွာအကြည့်ရဆိုးသော လူကြီးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံနောက်ကျောတွင် ‘ဘကောင်း . . . တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁ရက်’ ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုဓာတ်ပုံနှင့်အတူ နှုတ်ခမ်းမွေးညှင်းဆိုးဆိုးနှင့် မျက်နှာမှုန်ကုပ်ကုပ်နိုင်လှသော လူတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံနောက်တွင် ‘မောင်အေး၊ တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁ရက်’ ဟု ရေးထားပြန်၏။ ထိုနည်းတူစွာ ဓာတ်ပုံလေးပုံခန့်တွင် တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက် ဟူသော စာများကို ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အခြားစာအိတ်တစ်အိတ်၌မူ ဓာတ်ပုံဟောင်း တစ်ပုံဖြစ်ပြီးလျှင် ‘မောင်မူ၏သား မောင်အေးဆောင်၊ ရန်ကုန်ကြားတောရ ဘုန်ကြီးကျောင်း၌ တည်းခိုနေသည်’ ဟူသော စာကိုတွေ့ပြန်၏။

အခြားသော စာအိတ်၌မူ အငြိမ့်မင်းသမီးတစ်ဦးကနေသည့် ဓာတ်ပုံဖြစ်ပြီးလျှင် အငြိမ့်မင်းသမီး မမင်းဖြူဟု ရေးထား၏။

ထို့ပြင် ထားဝယ်မြို့ စာတိုက်တံဆိပ်များ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာအိတ်များကို တွေ့ရပြန်ရာ ထိုစာအိတ်များအတွင်းမှ စာများကို ထုတ်ယူ၍ ဖွင့်ကြည့်ရာ ရိုးရိုးစာများ မဟုတ်ပဲ လျှို့ဝှက်ရေးထားသော စာများဖြစ်သဖြင့် ဖတ်ရှုရန် အခက်အခဲတွေ့လေတော့၏။ ၎င်းလျှို့ဝှက်စာများမှာ ဆင်တူသောစာလုံးများကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထပ်၍ ရေးထားသော လျှို့ဝှက်စာမျိုးဖြစ်ပေသည်။

စာတစ်စောင်တွင် အမျိုးအစား ခြောက်မျိုးခန့်သာပါဝင်၍ လွန်စွာရှည်လျားလှသော စာမျိုးဖြစ်ပေ၏။(ဥပမာအားဖြင့် . . . မမမမင်းဖြူဖြူဖြူ မှန်မှန်ပြော မှန်ပြောမှန်၊ မှန်ပြော . . .) ဟူ၍ မည်သို့မျှ ဖတ်ရှုရန် မလွယ်ကူသော ဝှက်စာမျိုးဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ စုံထောက်များသည် ဦးမောင်ကလေး၏ တစ်အိမ်လုံးအား စက္ကူစုတ်ကလေးတစ်ဖုံမကျန်အောင် လှန်လှော့ ရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုအထဲတွင် ချိတ်၌ချိတ်၍ထားသော ဦးမောင်ကလေး၏ နာရီအိတ်အတွင်းမှ စာကလေးတစ်စောင်မှာ ကျုပ်တို့ စုံထောက်များ၏ ဦးနှောက်အား လွန်စွာ အလုပ်ပေးလေ၏။ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

OĐmí Ůav;...
rrifzleM*gyrðfaw&t, f
yxr rrifzleMoww&t, fvjynfēhsaoww&loww&yeft, f
rEſzluſef/ſi 6l

စုံထောက်ကိုအောင်မြင်သည် ထိုစာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ မမင်းဖြူဟာ ဒီဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိက ဇာတ်ကောင်ပဲ။ သူဟာ လူဆိုးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပသျှူးခေါင်းဖြတ်အသင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရမယ်” ဟု လက်မကို ထောင်၍ ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သက်သေခံပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း၍ အလောင်းများရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ ဦးမောင်ကလေး၏ အလောင်းအား ရှေးဦးစွာ တွေ့ရပြန်၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် ထိုအလောင်းအား ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ဦးမောင်ကလေးဟာ သေတုန်းက မှောက်ခုံကြီးသေတာ ပြီးမှ ပြန်ပြီးလှန်ထားတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို အခုမှ ကျုပ်လဲ သတိပြုမိတယ်။ ဒီအချက်ဟာ အမှုပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အကယ်ကို အရေးကြီးတဲ့ အချက်ဖြစ်တယ်” ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အဓိပ္ပာယ်မပေါက်သေးသဖြင့် . . .

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒီအလောင်းဟာ သေတုန်းက မှောက်ခုံကြီးလို့ ပြောနိုင်တာလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု မေးရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဒီလိုဗျ၊ သေပြီးတဲ့လူမှာ နိမ့်တဲ့အပိုင်းမှာ သွေးတွေခဲပြီး ညိုမည်းနေတတ်တယ်။ အခု ဦးမောင်ကလေးရဲ့ မျက်နှာတွေ၊ ခူးခေါင်းတစ်ဝိုက်တွေ၊ လက်မောင်းတွေမှာ ညိုမည်းနေတယ်။ ဒီအချက်ဟာ မှောက်ခုံသေခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြနေတဲ့အချက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဟာ အလောင်းကို ပက်လက်အနေအထားအတိုင်းတွေ့ရတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဦးမောင်ကလေးသေပြီး နာရီအတော်ကြာမှအလောင်းကို ပက်လက်လှန်ပြီး အိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို လာပြီး နှိုက်ယူတာဖြစ်နိုင်တယ်။ ကဲ . . . ကျုပ်တော့ ခြေရာတွေကို ထပ်ပြီး စစ်ကြည့်ဦးမယ်ဗျို့” ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် ခြေရာများကို ထပ်မံစစ်ဆေးပြီးနောက် . . .

“ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ ကားလမ်းဘက်က ပြန်ဝင်လာတဲ့ခြေရာ . . . ဒီခြေရာဟာ သေတ္တာနားကနေ ကားလမ်းဘက်ကို ကွေ့ပြီးထွက်ပြေးတဲ့ ခြေရာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါကို စောစောက ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်လို့ မတွေ့ခဲ့သလဲဆိုတော့ ခြေရာတွေကို လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ပြီး ရှာနေတဲ့အတွက် ဒီအချက်ကို လျှမ်းသွားတာဖြစ်တယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ကိုနှင်းမောင် ရှင်းပြသည်ကို ကျန်လူများက လေးစားစွာ နားထောင်နေသော်လည်း ကိုအောင်မြင်ကမူ မဲ့ရွဲ၍ မလိုလားကြောင်း မျက်နှာအမူအရာ၌ ဖော်ပြပြီးလျှင် မစ္စတာကရစ်ပင် ဘက်သို့လှည့်ကာ ကျိုးနွံစွာ ဆလံပေး၍ . . .

“သခင် . . . ဒီအမှုရဲ့ တရားခံကို ကျွန်တော်မျိုး သန်ဘက်ခါမှာ အပြီးအပိုင် ဖမ်းခဲ့ပါ့မယ်” ဟု အာမခံလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလောင်းများအား ဆေးရုံသို့ပို့ရန် စီစဉ်ကြလေတော့၏။

အလောင်းများကို ပို့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လူစုခွဲခါနီးတွင် မစ္စတာကရစ်ပင်က . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဒီအမှုမှာ ဘယ်လိုများ ထင်မြင်ချက် ပေးနိုင်ပါသလဲ၊ အသံလွန်စွာ တိုးတဲ့ အောင်မြင် ဆိုတဲ့ လူကလေးကတော့ တရားခံကို သန်ဘက်ခါ ဖမ်းပေးမယ် ဆိုပါလား၊ ခင်ဗျားက ဘယ်တော့ ဖမ်းပေးနိုင်မှာလဲ” ဟုမေးရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဒီအမှုရဲ့ တရားခံဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အတိအကျလောက်ကို သိနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ဖမ်းပေးဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ တစ်ခုပြောချင်တာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ထင်ထားတဲ့ တရားခံတွေဟာ တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ပေဘူး၊ ခေါင်းထဲက တစ်ခါတည်း ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး အသစ်စဉ်းစားယူကြဖို့ပဲ ကျုပ်တော့ အကြံပေးချင်တယ်။ တရားခံဟာ နှစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ တစ်ယောက်က အသားအလွန်ဝါတယ်။ အဲဒါအလွန်ထူးခြားချက်ပဲ။ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အလွန်ညာဏ်များတယ်။ အလွန်ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ စစ်ဘုရင် ချန်ပီယံတစ်ယောက်များ ဖြစ်နေမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့ တွက်ချက်မှုတွေဟာ စစ်ဘုရင်ကွက်တွေလိုပဲ စနစ်တကျရှိလှတယ်။ ဒါကြောင့် ဖမ်းဖို့ သိပ်ခက်နေတယ်” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင် စကားအဆုံး၌ ဗီလပ်ပြန်ဆရာစိန်နှင့် ကိုအောင်မြင်တို့က . . .

“အိုး . . . ဆင်ကောင်ကြီးတွေတော့မှ အမိုက်ခံပြီး ခြေရာကို မရှာတော့ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ထားဝယ်က အငြိမ့်မင်းသမီးမမင်းဖြူ ဆိုတာကို ဖမ်းရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ချေပပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ စီးကရက်ကို မီးညှို့၍ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တောထားလိုက်ပြီးလျှင် ကိုအောင်မြင်အား လွန်စွာသေးကွေး၍ အရာမဝင်သော သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်ကို ကြည့်သည့် မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်ကာ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုံးပြ၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်၏ အပြုံး၌ . . .

‘ကိုယ့်လူ ညံ့လှချေလား၊ အတွေးအခေါ် တယ်လဲ အောက်တန်းကျလှချည်လား၊ မျက်နှာဖြူစုံထောက်မင်းကြီးကို မျက်နှာလိုအားရ လုပ်ချင်တာပဲ သိတယ်၊ ဘာမှလဲ နားမလည်ပါလား’ ဟူသော စကားလုံးများကို သူ၏ အပြုံးတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ပြည့်စုံအောင် ဖော်ပြလိုက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်လိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ စဉ်းစားပုံ

နောက်တစ်နေ့နံနက် ၆နာရီခန့်တွင် ကိုနှင်းမောင်နေထိုင်ရာ ၂၉၅၊ ဘိုလိန်းလမ်းသို့ သွားရောက်လေ၏။ ကိုနှင်းမောင်၏ အခန်းတံခါးမှာ စေ့ရုံသာ စေ့ထားသဖြင့် ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လျက်ရှိသော ကိုနှင်းမောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်း၏ ရှေ့တည့်တည့် နံရံ၌ချိတ်ဆွဲထားသည့် သင်ပုန်းကြီးတစ်ခုလုံး၌လည်း မြေပုံများကို ရှုပ်ယှက်ခတ်၍ နေအောင်ဆွဲထားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုကြည့်၍ ကိုနှင်းမောင်သည် ညက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ မြေပုံကိုကြည့်လျက် စဉ်းစားလိုက်။ ထ၍ ဆွဲကြည့်လိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိနေမည်ဖြစ်ကြောင်းသိသာနိုင်ပေသည်။ ထို့ပြင် အနီးရှိ စားပွဲခုံပုကလေးပေါ်၌လည်း စာရွက်များ ရှုပ်ပွ၍နေပြီး အပေါ်ဆုံး၌ သံကြိုးစာတစ်စောင်ကို တင်၍ မီးခြစ်ဖြင့် ဖိထားလေ၏။ ထိုသံကြိုးစာကို ကြည့်လိုက်ရာ ထားဝယ်ဂါတ်မှ အငြိမ့်မင်းသမီး မမင်းဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ သံကြိုးရိုက်ကာ အကြောင်းပြန်လိုက်သော စာဖြစ်သည်။ ၎င်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

မမင်းဖြူ နာမည်ကြီး အငြိမ့်မင်းသမီး။

ယခု ရန်ကုန်မြို့၊ ဘောက်ထော်ရွာတွင် နေသည်။

ကိုဩရ ဆိုသူနှင့် လက်ထပ်တော့မည်။

ကိုဩရဆိုသူမှာ ၎င်း၏ အငြိမ့်အဖွဲ့မှ ကားဆွဲ ဖြစ်သည်။

ယခင် အမှုဟောင်း မရှိ။

ထို့နောက် ၎င်းကြေးနန်းစာရွက်အောက်မှ စာရွက်ကို လှန်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ ကိုနှင်းမောင်လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော စာများကို တွေ့ရပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာရွက်ကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်စဉ်၌ . . .

“ဘယ်လိုလဲ . . . အိုင်ပီ၊ စောလှချည်လား” ဟု ကိုနှင်းမောင်က မျက်စိမဖွင့်သေးဘဲ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကိုနှင်းမောင် တံခါးကြီးဖွင့်ပြီး အိပ်ပျော်နေသလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“တစ်ညလုံး အိပ်ကိုမအိပ်ရသေးဘူးဗျ။ အခုလဲ အိပ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ စဉ်းစားနေတာ၊ မကျေနပ်လို့ ညက ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဦးမောင်ကလေးရဲ့ အိမ်ထဲကို သွားရှာသေးတယ်ဗျ။ ရှာတော့ ဟောဒီမှာ ဓားမပါတဲ့ ဓားအိမ်တစ်ခုခုခုတယ်ဗျ” ဟု ဆိုကာ ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓားမြှောင်ဓားအိမ်ကလေးတစ်ခုကို ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဓားအိမ်ကလေးကို ကြည့်လိုက်ရာ ဓားပေါ်၌ ‘မမင်းဖြူ အမှန်ပြော’ ဟူသော အလျားလိုက် စာတမ်းတစ်တန်း၊ ဒေါင်လိုက် တစ်တန်း ရေးထားလေ၏။ အခြားနေရာများ၌ ကကြီး၊ ခခွေးများ ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဓားအိမ်ပေါ်မှာ အင်းတွေချထားပါလားဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က ကိုနှင်းမောင်ကို ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိုကာ . . .

“အင်းချထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဝှက်စာကို ဖော်တဲ့ (Key) ကီးတွေဗျ။ အဲဒါကို ရလိုက်တာဟာ အမှုရဲ့ သုံးချိုးတစ်ချိုးလောက် ပြီးသွားတယ်။ ဦးမောင်ကလေးတို့ ဝှက်စာနဲ့ရေးထားတဲ့ စာတွေဟာ ဟောဒီကီးသာ မရရင်တော့ ဖော်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူးဗျ။ အခုတော့ လွယ်သွားပြီဗျ။” ဟု ဆိုလေ၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျ။ သံကြိုးစာက ဘယ်လိုလဲ၊ ထားဝယ်ဂါတ်ကို သံကြိုးရိုက်တာက ကိုအောင်မြင်က ရိုက်တာပဲ၊ ဟိုက အကြောင်းပြန်တော့ ခင်ဗျားဆီကို ပြန်သလား”

“ကျုပ်ဆီကို ပြန်တာမဟုတ်ဘူး၊ စီအိုင်ဒီကို ပြန်တာပဲ၊ ကျုပ်က ကြေးနန်းရုံးက ငနဲလေးကို မုန့်ဖိုးပေးပြီးမှာထားတော့ ကျုပ်ဆီကို မိတ္တူတစ်စောင်ကူးပြီး လာပို့တာပေါ့”

“ဒါထက်နေပါဦးဗျာ၊ အမှုက ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ နီးစပ်ပြီလား . . .” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က စီးကရက် မီးခိုးငွေ့များကို ဖွာထုတ်ရင်း . . .

“အတော့ကို နီးစပ်ပါပြီဗျာ၊ ဖမ်းဖို့က ခက်နေတယ်၊ ဒီထက်ဆိုးတာက ကိုအောင်မြင်တို့လူစုဟာ လူသတ်မှုနဲ့ မဆိုင်တဲ့ မမင်းဖြူကို ဒီမနက်ဖမ်းကြလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လုပ်ချင်တဲ့အကွက်ဟာ သူတို့ရှေ့က ကန့်လန့် ကန့်လန့် လုပ်နေတော့ သိပ်ပြီးခက်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အခု ကျုပ်တို့ရင်ဆိုင်ရမယ့် တရားခံတွေဟာ ပေါ့ပေါ့လူတွေ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သိပ်ပြီး လျင်တဲ့လူတွေ ဖြစ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဆက်ပြီးလုပ်မလဲ ကိုနှင်းမောင်”

“အိုင်ပီ ငယ်ငယ်တုန်းက ဟောဒီပုစ္ဆာကလေးမျိုး တွက်ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်လို ပုစ္ဆာမျိုးလဲ ကိုနှင်းမောင်”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့အိမ်မှာ ဝါးလုံးတစ်ခြမ်းစာ အခင်းလိုနေလို့ လှေနဲ့သွားပြီး ဝါးသွားခုတ်တယ်ဆိုပဲ၊ လမ်းမှာ ကင်း (၈) ကင်းတွေ့တယ်တဲ့၊ ကင်းတွေ့ကလဲ ပါလာသမျှဝါးလုံးရဲ့ တစ်ဝက်ကို တောင်းယူလေ့ရှိတယ်ဗျာ၊ အိမ်လဲရောက်ရော သူလိုနေတဲ့ ဝါးလုံးတစ်ခြမ်းပဲ ပါတော့တယ်ဆိုပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ဝါးလုံးဘယ်နှစ်လုံး ခုတ်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့ပုစ္ဆာလေ”

“၁၂၈ လုံးခုတ်ခဲ့ရမယ်လေဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က သွက်လက်စွာ ဖြေလိုက်လျှင် ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဟုတ်ပြီ . . . ၁၂၈ လုံးလို့ အဖြေရအောင် ဘယ်လို တွက်ယူသလဲ အိုင်ပီ” ဟု မေးလေ၏။

“နောက်ဆုံးရတဲ့ တစ်ခြမ်းကနေ ပြောင်းပြန် တွက်ယူသွားတယ်လေ၊ တစ်ခြမ်း၊ တစ်လုံး၊ နှစ်လုံး၊ လေးလုံး၊ ရှစ်လုံး စသည့်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ၊ ပြောင်းပြန် ပြန်ပြီးတွက်သွားရင် ရတာပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဒီအမှုကိုလဲ ပြောင်းပြန်ပြန်ပြီး တွက်ယူရမယ်၊ တရားခံဖမ်းတဲ့အခါမှာလဲ ပြောင်းပြန်ပြန်ပြီး ဖမ်းရမယ်၊ ဒါမှ ရမယ်”

“ဘယ်လိုတွက်မလဲ ကိုနှင်းမောင်၊ တဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ဟောဒီ ခြေရာလမ်းကြောင်း မြေပုံကိုကြည့် (A) ဆိုလိုတာက ဦးမောင်ကလေးရဲ့ ခြေရာ၊ (B) ဆိုတာက လူမိုက်ကျေးမြီးရဲ့ ခြေရာ၊ (C) ဆိုတာက ဦးမောင်ကလေးတို့ရဲ့ ဂိုဒေါင်ဘက်ကနေ ပစ္စည်းသေတ္တာ ရှိရာကိုလာပြီး ကားလမ်းဘက်ကလာတဲ့ခြေရာ၊ အဲဒီခြေရာဟာ ဦးမောင်ကလေးအလောင်းဆီ ပြန်ပြီး တစ်ခေါက်သွားသေးတဲ့ ရာဘာဆိုး ပန်းတွန့်နဲ့ခြေရာ၊ (D) ဆိုတာက ဦးမောင်ကလေးတို့ရဲ့ ဂိုဒေါင်ဘက်ကနေပဲ လာတဲ့ ဖိနပ်မပါတဲ့ခြေရာ၊ ပြီးတော့ ဦးမောင်ကလေးနဲ့တွေ့ပြီး ဦးမောင်ကလေးကို သတ်ခဲ့ပြီး ပစ္စည်းသေတ္တာဆီသွားပြီးတော့ မြင်းလှည်းနဲ့ တက်လိုက်သွားတဲ့ ခြေရာဖြစ်တယ်၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဂိုဒေါင်ဘက်က A,B,C,D ဆိုတဲ့ ခြေရာလေးခု၊ တစ်နည်းဆိုရရင် လူလေးယောက် လာကြတယ်၊ (D) ဆိုတဲ့ ခြေရာဟာ တစ်ဖက်ကလာတဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို စဉ်းစားရမယ်”

“ဘယ်လို စဉ်းစားရမလဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ (D) ဟာ အခုအတိုင်းဆိုရင် ဦးမောင်ကလေးတို့လူ မဟုတ်ဘူး၊ လူသတ်သမားရဲ့ လူဖြစ်နေတယ်” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

“ (D) ဟာ လူသတ်သမားဘက်က ဆိုရင် ဦးမောင်ကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ထားရမှာလဲ ကိုနှင်းမောင်”

“အဲဒါ အစစ်ပေါ့ အိုင်ဆေး၊ ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ ပိတ်ပြီး ဖမ်းထားတာ၊ ဦးမောင်ကလေးတို့ ထွက်သွားပြီးမှ သူက အခန်းတံခါးကို ဖောက်ပြီး ဦးမောင်ကလေး အိမ်ပေါ်ကို တက်ပြီး လုံချည်တွေ ဘာတွေလဲပြီးမှ ဦးမောင်ကလေးတို့ရဲ့ နောက်ကနေ လိုက်သွားတာ၊ ဟိုမှာ ကျေးမြီးကို သတ်လိုက်တာ မြင်မှ ဦးမောင်ကလေးက ဂိုဒေါင်ဘက်ကို ပြန်အပြေးမှာ ဟိုက ထွက်လာတဲ့ (D) နဲ့တွေ့ပြီး (D) က နှိပ်လိုက်တာဗျာ”

“ဟုတ်ပြီဗျာ . . . ရှင်းပြီ . . . ရှင်းပြီ”

“ကဲ . . . တစ်ဖက်ကလာတဲ့ လူတွေကို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်၊ တစ်ဖက်ကလာတဲ့ လူသတ်သမားဟာ မြင်းလှည်းနဲ့ လာပြီး ပစ္စည်းသေတ္တာကို ချတယ်၊ ပြီးတော့ မြင်းလှည်းပေါ် မတက်တော့ဘဲ မြင်းလှည်းဘေးက လျှောက်သွားတဲ့ ဂျားဖိနပ်ခြေရာရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီခြေရာကို (G) လို့ မှတ်ထား၊ (G) ဟာ ပစ္စည်းသေတ္တာကိုချပြီး လျှောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ (B) နဲ့တွေ့တယ်၊ တွေ့တာနဲ့ (B) ကို တစ်ခါတည်း သတ်ပြီး မြင်းလှည်းဆီကို သွားတယ်၊ ပြီးတော့မှ မြင်းလှည်းနဲ့ ပစ္စည်းသေတ္တာဆီကို ပြန်လာပြီး ပစ္စည်းသေတ္တာရော (D) ကိုပါ မြင်းလှည်းနဲ့ တင်သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

“ဒီတော့ အမှန်အတိုင်းလူခွဲလိုက်ရင် ဦးမောင်ကလေးဘက်က လူဘယ်နှစ်ယောက်လဲ ဆိုတော့ (A) လို့ပြထားတဲ့ ဦးမောင်ကလေး ကိုယ်တိုင်ရယ်၊ (B) လို့ ပြထားတဲ့ ကျေးဇူးရယ်၊ (C) လို့ ပြထားတဲ့ ပစ္စည်းသေတ္တာဆီကိုသွား၊ ကားလမ်းဘက်ကို ပြေး၊ ဦးမောင်ကလေး အလောင်းဆီကို တစ်ခေါက်ပြန်လာတဲ့ (C) ဆိုတဲ့ ရာဘာဆိုးခြေရာရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ အတိုမှတ်ဖို့ကတော့ A,B,C ပေါ့ဗျာ”

“ရှင်းပြီး ကိုနှင်းမောင်”

“ရှင်းရင် ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဦးမောင်ကလေးအပါအဝင် A,B,C သုံးယောက်အနက်က (A) ဖြစ်တဲ့ ဦးမောင်ကလေးလဲ သေပြီ၊ (B) ဖြစ်တဲ့ လူမိုက်ကျေးဇူးလဲ သေပြီ၊ လွတ်နေတာက (C) ဆိုတဲ့အကောင်ပဲ၊ ဒီကောင်ကို မိအောင်ဖမ်းရမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ တစ်ခါက ကျုပ်တို့ဆီကို အက်(စ်)-အို-အက်(စ်) ဆိုတဲ့စာပေးပြီး ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့တော့၊ သီလရှင်တစ်ယောက်ကို လွှဲပြီးပြောသွားတဲ့ လှည်းကူးကားက စပယ်ယာ မောင်ပါဖြစ်နိုင်တယ် အိုင်ပီ”

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနှင်းမောင်၊ လူသတ်တရားခံကို မဖမ်းဘဲနဲ့ အသတ်ခံရတဲ့ဘက်က တရားလိုကို ဖမ်းမလို့လား”

“အင်း . . .စိတ်ဝင်စားစရာပဲ လူသတ်ပွဲလုပ်ကြမယ့်နေရာမှာ ပစ္စည်းသေတ္တာကြီးက ဘာလုပ်ကြတာလဲ မသိဘူးဗျ၊ အဲဒါကိုကော ကိုနှင်းမောင် စဉ်းစားပြီးပြီလား”

“ဒါလဲ စဉ်းစားပြီးပြီဗျ”

“ဦးမောင်ကလေးဆီက ရထားတဲ့ စာတစ်စောင်မှာ မမင်းဖြူကို လွှတ်ပေး၊ သေတ္တာနဲ့လဲမယ်၊ ပြီးတော့ သေတ္တာကို သေတ္တာနဲ့ လဲမယ်ဆိုတဲ့ စာတစ်စောင်ကို ကျုပ်တို့ရထားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ ဆိုတော့ မမင်းဖြူကို ဦးမောင်ကလေးဟာ ဖမ်းထားလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို တစ်ဖက်က သေတ္တာနဲ့လဲပြီး ပြန်ထုတ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ အဲဒီသေတ္တာကို အခြားသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ ပြန်ပြီးလဲယူကြလိမ့်မယ်၊ ဒီအချက်ကို စဉ်းစားတော့ ဦးမောင်ကလေးတို့ဘက်က သေတ္တာတစ်ခု၊ လူသတ်သမားက သေတ္တာတစ်ခု ဖြစ်ရမယ်၊ အခုဟာက လူသတ်သမားဘက်က သေတ္တာကိုတော့ ချထားတဲ့အရာတစ်ခု တွေ့ရတယ်၊ ဦးမောင်ကလေးဘက်ကတော့ သေတ္တာမပါဘူး၊ ကျေးဇူးကိုပဲ လူသတ်သမားဆီကို လွှတ်လိုက်တယ်၊ တကယ်လို့ ကျေးဇူးဟာ လက်ပြန်လက်ထိပ်ခတ်မထားဘူး ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးလက်ထဲမှာ သေတ္တာအသေးလေးတစ်လုံးပါတယ်လို့ စဉ်းစားစရာရှိတယ်၊ အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျေးဇူးကို ပညာဇာနည်ခေါင်းဖြတ် ခေါင်းစွပ်စွပ်၊ လက်ထိပ်ကို လက်ပြန်ခတ်ပြီး လူသတ်သမားဆီကို လွှတ်လိုက်တဲ့ အချက်ကိုထောက်ရင် ဦးမောင်ကလေးဆီက သေတ္တာဆိုတာ တကယ့်သေတ္တာမဟုတ်ဘဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမည်ကို သေတ္တာလို့ စကားဝှက်လုပ်ထားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုနှင်းမောင်”

“ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဟာ စာအရ လူသတ်သမားလိုချင်တဲ့ သေတ္တာဆိုတာဟာ တကယ့်သေတ္တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူသေတ္တာလို့ သဘောပေါက်ရင် လူသတ်သမားက သေတ္တာကိုတွေ့လျက်နဲ့ ခေါ်မသွားဘဲ ဘာဖြစ်လို့ သတ်ရလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို တွေးစရာဖြစ်လာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“သူလိုချင်တဲ့ သေတ္တာမဟုတ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ ဦးမောင်ကလေးဟာ လူသတ်သမားကို သူလိုချင်တဲ့ သေတ္တာဆိုတဲ့လူကို မပေးဘဲ ကျေးဇူးကို အစားထိုးပေးခဲ့တယ်၊ ဒီအချက်ဟာ ဘယ်မှာထင်ရှားသလဲဆိုတော့ (တစ်) ရုပ်မမှတ်မိအောင် မျက်နှာဖုံးခေါင်းစွပ်ထားတဲ့အချက်ရယ်၊ (နှစ်) ကျေးဇူးဝတ်ထားတဲ့သိုးမွေးဆွယ်တာဟာ ကျေးဇူးနဲ့ မတော်ဘဲ လက်ကသိပ်တိုနေတဲ့ အချက်ရယ်ကြောင့် ဖြစ်တယ်၊ ကျေးဇူး နောက်ဆုံးဝတ်သွားတဲ့ ဆွယ်တာဟာ တကယ်တော့ လူသတ်သမားလိုချင်တဲ့ သေတ္တာဆိုတဲ့ လူရဲ့ အင်္ကျီကို ဝတ်ထားတာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် သေတ္တာဆိုတဲ့ လူအစစ်ဟာ ဦးမောင်ကလေးဆီမှာပဲ ရှိရမယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှတ်သလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . မသိပေါင်ဗျာ”

“ချုပ်ထားတဲ့ အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဦးမောင်ကလေးနဲ့ ပက်ပင်းတွေ့တဲ့အခါမှာ ဦးမောင်ကလေးကို သတ်ပြီး လူသတ်သမားရဲ့ မြင်းလှည်းနဲ့ ပါသွားတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မြေပုံမှာ တော့ (D) အမှတ်အသားပြထားတဲ့ ခြေရာပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်တယ် အိုင်ပီ”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားလိုက်တော့လဲ အမှုဟာ ရှင်းသွားတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုသာ စဉ်းစားခိုင်းရင်တော့ ဒါလောက်များတဲ့ ခြေရာတွေ ဒီကွင်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေကြသလဲလို့ မေးရင်တောင် ဝိုင်းကြီး ပတ်ပတ် ကစားနေကြတယ်လို့များ ဖြေမိမလား မဆိုနိုင်ဘူးဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေတော့၏။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင် တိုက်ခိုက်ပုံ

နောက်တစ်နေ့၌ ကိုနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်၏ ခြေရာလမ်းကြောင်းမြေပုံ၌ (C) ဆိုသောလူမှာ တစ်ခါက ကျွန်ုပ်တို့အား လှိုမ့်၍ လွတ်လိုက်ဖူးသော လှည်းကူးကား စပယ်ယာမောင်ပါဆိုသူပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုနှင်းမောင်က ယူဆသည့်အလျောက် ၎င်းအားစုံစမ်းရန် လှည်းကူးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှည်းကူးသို့ရောက်လျှင် ဈေးအနီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်ရောက်၍ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်စီ သောက်နေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ထိုင်၍ နေစဉ်၌ပင် လှည်းကူးဘတ်စ်ကားများသည် တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝင်၍လာကြလေ၏။ ကားနံပါတ် အာရ်အေ/၂၆၇ ‘တိုးတိုးလေး’ အမည်ရေးထားသော ကားသည် ရောက်လာပြီးလျှင် ဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာသည် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒရိုင်ဘာကို ကောင်းစွာ မှတ်မိပေသည်။ စပယ်ယာ ကိုကြည့်လိုက်ရာ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်ုပ်တို့တွေ့သော မောင်ပါဟုတ်မဟုတ် သေချာစွာ မပြောနိုင်ပေ။ ကိုနှင်းမောင်က ဒရိုင်ဘာအား . . .

“ခင်ဗျားကားက စပယ်ရာ မောင်ပါ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ” ဟု မေးရာ ဒရိုင်ဘာက . . .

“ဘယ်သိမလဲဗျာ၊ ဘတ်စ်ကားဆိုတာ စပယ်ယာ တစ်နေ့တစ်ယောက်လောက်လဲနေတာပဲ” ဟုဖြေလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး မောင်ပါ ခင်ဗျားကားမှာ စပြီးလိုက်တာ ဘယ်ရက်လောက်ကလဲ”

“ဒါတွေ ကျုပ်မှတ်မနေနိုင်ဘူးဗျာ”

“ထားပါတော့ဗျာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက ဒီကားမှာ သွင်းပေးတာလဲ”

“ဒါလဲ မသိဘူးဗျာ”

“ကောင်းကောင်းဖြေပါဗျာ၊ ကျုပ်က ကိစ္စရှိလို့မေးတာပဲ”

“ခင်ဗျားကိစ္စရှိသလို ကျုပ်လဲ ကိစ္စရှိတာပဲ၊ မအားဘူးဗျာ” ဟု ဆိုကာ ဒရိုင်ဘာသည် ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွား ပြီးလျှင် ကုတ္တီပင်ကြီးအရိပ်၌ ကားကိုသွား၍ရပ်ကာ ထိုအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်၍သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အတွင်း၌ ကားဒရိုင်ဘာကို မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

“အိုင်ဆေး . . . ဒီကောင် တယ်ပြီး ရိုင်းပါလားဗျာ၊ ဒီကောင်ကို မသင်္ကာဖွယ်ရာရှိတယ်ဆိုပြီး လှည်းကူးဂါတ်ကို ဖမ်းခိုင်းပြီး ဂါတ်ကျမှ ရိုက်ရအောင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း မခိုးမခန့်ကလေးပြုံး၍ . . .

“သူ့မှာ မဖြေချင်ရင် မဖြေဘဲ နေနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးရှိတယ်ဗျာ၊ သူမရိုင်းပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မေးတာကို ဖြေပါ့မယ်လို့ စာချုပ်ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ထားလိုက်ပါတော့” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုနှင်းမောင်သည် ဆိုင်တွင်း၌ပင် ဆက်လက်၍ ထိုင်နေကြရာ များမကြာမီ၌ လူသုံးယောက် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် စားပွဲတစ်ခု၌ ထိုင်လေ၏။ ထိုသုံးယောက်ဝင်လာပြီး များမကြာမီ၌ နောက်ထပ်နှစ်ယောက် ဝင်လာပြန်၏။ နောက်ထပ်ဝင်လာသူများသည်လည်း ပထမလူများ၏ စားပွဲ၌ပင် ဝင်၍ ထိုင်ကြလေ၏။

ထိုလူငါးယောက်စလုံးမှာ အပေါင်ဆိုင်မှ ဝယ်ယူထားဟန်တူသော ကုတ်အင်္ကျီ ပွပွကြီးများကို နေချစ်ချစ်တောက်ပူနေသည့် အခါ၌ပင် ဝတ်ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူများကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူတို့နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံ၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က မျက်လုံးလွှဲပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ဆိုင်ရှေ့ သစ်ပင်အောက်၌လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ရှေ့ဈေးခုံများ၌လည်းကောင်း၊ တောသားများသည် တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိလာကြသည်ကို ကျွန်ုပ်အကဲခတ်မိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကိုနှင်းမောင်အား . . .

“အိုင်ဆေး . . . ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မသိဘူးဗျ၊ လူတွေကတော့ တဖြည်းဖြည်း များလာပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့ရှိထားသည့် စီးကရက်အား မဖြုတ်ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာနှင့် . . .

“ဟိုဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအနီနဲ့လူဟာ ပိုက်ကြီးဝဲ ကျော်ဝင်းတဲ့၊ ဒီဘက်က နွယ်ခွေပေါက်ရွာက ကျော်မောင်တဲ့၊ ဟော ဟို သစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နေတဲ့ကောင်က အလဲပိုရွာက စိုးပိုင်တဲ့၊ ဓားပြတွေပေါ့ဗျာ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေက သူတို့တပည့်တွေပေါ့၊ ကျုပ်က တစ်ခါတုန်းက သူတို့ကို ထောင်ထဲ ထည့်ဖူးတယ်လေဗျာ၊ ဒီတော့ သူတို့က ကျုပ်ကို လာပြီး ဝိုင်းတိုက်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ဝိုင်းပြီး ဘာလုပ်ကြမှာလည်း ကိုနှင်းမောင်”

“အခုတော့ ဈေးက လူစည်နေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဈေးကွဲသွားတဲ့အထိစောင့်ပြီး ဝင်တွယ်ရုံကလွဲလို့ ဘာများရှိလို့လဲဗျ” ဟု ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က ပြောလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်က အေးဆေးစွာပင် ပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ ချွေးပြန်လာလေ၏။ မျက်နှာ၌သာ ချွေးပြန်သော်လည်း လက်ဖျားခြေဖျားများမှာ အေးစက်နေပေသည်။ ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်သောက်၍ အေးဆေးစွာ ထိုင်နေပုံကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြမိလေ၏။

“ကိုနှင်းမောင် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်မနေနဲ့လေဗျာ၊ ကြံစမ်းပါဦးဗျ၊ ကျုပ်တို့ အခုထွက်သွားရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က တိုးတိုးကပ်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ခုနေမှတော့ ထွက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ၊ သူတို့က လူချထားတာ ထောင့်စေ့နေပြီ၊ ပြီးတော့ ဒီအကောင်တွေက ထောင်ကျမှာလောက်ကို မပြောနဲ့ ကြိုးစင်တက်ရမှာကိုတောင် သိပ်ပြီး မှုတ်ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခက်ပြီပေါ့ဗျာ”

“နေစမ်းပါဦး အိုင်ပီ၊ အေးအေးနေစမ်းပါ၊ ကျုပ်တစ်ခု စဉ်းစားနေတယ်၊ ကျုပ်စဉ်းစားတာ နေရာကျရင်တော့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပဲဗျို့၊ တကယ်လို့ နေရာမကျရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဇော်အပြတ်ပဲ၊ ဟဲ . . .ဟဲ ခင်ဗျား ချွေးတွေ ပြန်နေတာကိုး” ဟု ဆားပုလင်းနှင့်မောင်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်၏ သွေးအေးပုံကို ကြည့်၍ အံ့သြမိလေ၏။ ထိုနည်းတူစွာ အားမလိုအားမရလည်း ဖြစ်မိလေ၏။ ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ ကိုနှင်းမောင်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် နေရာမှထကာ . . .

“ကဲ . . .အိုင်ပီ ဒီမှာ ခဏစောင့်နေဦး” ဟု ဆိုကာ နေရာမှ ထ၍ ဆိုင်ဝသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုသို့ ကိုနှင်းမောင်နေရာကထ၍ ထွက်သွားသဖြင့် စားပွဲဝိုင်းမှ ငါးယောက်အနက် ဆိုင်အဝင်ဘက်ကို ကျောပေး၍ထိုင်လျက်ရှိသော နှစ်ယောက်က နေရာမှထ၍ ကိုနှင်းမောင်အား ကြည့်နေလေ၏။

ပိုက်ကြီးဝဲကျော်ဝင်းကမူ ဆိုင်ဘက်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်မြဲထိုင် နေရာမှ ဆိုင်ရှေ့သစ်ပင်အောက်မှ လူများအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ရန် မျက်ချည်ပြလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်က တွေ့မြင်လိုက်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုနှင်းမောင်က မမြင်ဘဲ ရှေ့သို့ ဆက်၍သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်မသိလဲ ခူးများ တုန်၍ လာလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကိုနှင်းမောင်သည် ရှေ့သို့သွားနေသောခြေလှမ်းကို ရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် လွန်စွာ လျှင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ဆိုင်ဘက်သို့ ပြေးဝင်ကာ ထိုသူတို့၏ စားပွဲပေါ်သို့ ဗိုက်ဖြင့်ရှပ်တိုက်ထိုးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်၏ ဦးခေါင်းသည် ပိုက်ကြီးဝဲ ကျော်ဝင်း၏ ရင်ဝသို့ ဆောင့်မိရာ ပိုက်ကြီးဝဲ ကျော်ဝင်းသည် နေရာ၌ပင် ခွေလဲကျသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုနှင်းမောင်သည် အလဲပိုရွာမှ စိုးပိုင်ဆိုသူ၏ မျက်နှာသို့ ခူးဖြင့်တိုက်၍ စိုးပိုင်လက်တွင်းမှ ဓားမြှောင်နှင့်ပင် စိုးပိုင်၏ လည်ပင်းကိုထောက်ကာ . . . “ဟေ့ကောင်တွေ ငြိမ်ငြိမ်နေနော် မငြိမ်ရင် တစ်ခါတည်း ထုတ်ချင်းပေါက် ထိုးထည့်လိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ စိုးပိုင်အား ဆိုင်တွင်းမှ ဆွဲ၍ ထုတ်လေ၏။

“ပြော ပြော . . . မင်းကောင်တွေကိုပြော” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောဆိုရာ စိုးပိုင်က . . . “ဟေ့ကောင်တွေ . . . ဟေ့ကောင်တွေ . . .” ဟုအော်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ တစ်ယောက်သောသူက ရှေ့သို့ တိုးလာရာ ကိုနှင်းမောင်က စိုးပိုင်၏ လည်ပင်းကို ပို၍ နာကျင်စေရန် ဓားဖြင့် ထောက်လိုက်ရာ “ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ဟေ့ကောင် မလုပ်နဲ့ပြောနေတာ မရဘူးလား ခွေးမသား”ဟုပင် စိုးပိုင်သည် သူ၏ လူကို ဆဲလွှတ်လေ၏။

“လာ . . . အိုင်ပီ” ဟု ကိုနှင်းမောင်ကခေါ်၍ ကျွန်ုပ်အား ထွက်စေပြီးလျှင် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိုးပိုင်၏ လည်ပင်းအား ထောက်၍ ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် စိုးပိုင်အား လှည်းကူးဂါတ်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ထည့်၍ ထားလိုက်လေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခါနီးတွင် အချုပ်ခန်းတွင်းမှ စိုးပိုင်အား သွားရောက်၍ စကားပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဌာနအုပ်အား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ တွေ့ခဲ့ရသော လူဆိုးများအား ဖမ်းဆီးရန်အတွက် အမှုဖွင့်နေရသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်နှင့် စိုးပိုင်တို့ စကားပြောနေသည့် နေရာသို့ လိုက်၍ မသွားသဖြင့် မည်သည့် စကားများပြောဆိုနေကြသည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်မသိလိုက်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလုံးစုံစီစဉ်ပြီးသည့်အခါ၌ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ တိုက်ခိုက်လိုက်ပုံကို မျက်စိ၌ ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသဖြင့် မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို အသေးစိတ်မေးမြန်းလို၍ ၎င်းဘက်သို့လှည့်လိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဥဿဘဗျူဟာ ဆိုတာ အဲဒါကို ခေါ်တာပေါ့ဗျ၊ ရန်သူကို နွားလားဥဿဘကဲ့သို့ တရှိုန်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ၊ ပိတ်မိနေရင် အဲဒီ ဥဿဘဗျူဟာနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ အိုင်ပီ” ဟု ကျွန်ုပ်မေးမည့်မေးခွန်းကို ကြိုသိနေသည့် အလား ဖြေဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်၏ ဥဿဘဗျူဟာ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရပေရာ ဤ ကိုနှင်းမောင်ဆိုသူကား ပုလိပ်အဖွဲ့၌ ဆားပုလင်းမလုပ်ဘဲ စစ်ဘက်၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပါလျှင်လည်း စစ်မှူးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။

မမင်းဖြူကို ဖမ်းပြီ

ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီသို့ ပြန်ရောက်သည့် အချိန်၌ ဦးကိုကိုကြီးနှင့်တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ဦးကိုကိုကြီးက . . .

“အိုင်ဆေး . . . ကိုနှင်းမောင်ရေ၊ ကိုအောင်မြင့်နဲ့ ဆရာစိန်တို့လူစုကတော့ မမင်းဖြူကို ဖမ်းလိုက်ပြီဗျို့၊ ဟောဟို အခန်းထဲမှာ အမှုစစ်နေလေရဲ့” ဟု ရုံးအဝင်ဝမှနေ၍ ဆီး၍ ပြောလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်လည်း ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဦးကိုကိုကြီးရှိရာသို့ သွားရောက်လေ၏။ ကားကိုသိမ်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ကိုအောင်မြင့်တို့ အမှုစစ်၍နေသည့် အခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့၏။ အချိန်မှာ မှောင်ရီပျိုးနေပြီဖြစ်၍ အခန်းတွင်း၌ မီးများထွန်းထားလေ၏။ မြန်မာပြည် ပုလိပ်အဖွဲ့၏ အားကိုးအားထားပြုလောက်သော စုံထောက်ကြီးများသည် ထိုအခန်းတွင်း စုပြုံရောက်ရှိနေကြလေ၏။ စုံထောက်ကြီးများအလယ်တွင် လွန်စွာချောမောလှပသည့် အငြိမ့်မင်းသမီးကလေး မမင်းဖြူသည် ရှက်လည်းရှက်နေ၏။ လွန်စွာမှလည်း ကြောက်လန့်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးကလေးများသည် မီးရောင်၌ မျက်ရည်များလည်ကာ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်၍နေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုအောင်မြင့်သည် မမင်းဖြူထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“မမင်းဖြူ . . . ဒီနေရာဟာ အင်းစိန်စီအိုင်ဒီ သိရဲ့လား၊ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လောက်ပဲ သတ္တိကောင်းတဲ့ တရားခံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လောက် ခေါင်းမာတဲ့ တရားခံပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်းပြောရတယ်၊ မပြောရင် ပြောအောင်လုပ်တဲ့ နည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ ကြားလား” ဟု ဟိန်းဟောက်လိုက်ရာ မမင်းဖြူသည် မျက်စိကလေးကလယ်ကလယ်ဖြင့် ကိုအောင်မြင့်အား သနားစဖွယ် ကြည့်နေလေ၏။

“ကဲ . . . အခုအချိန်ကစပြီး ငါမေးတော့မယ်၊ လိမ်မယ်မကြံနဲ့” ဟု ကိုအောင်မြင့်က ထပ်၍ ဟောက်လိုက်ပြန်ရာ မမင်းဖြူသည် မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီး၍ ကျလာပြီးလျှင် တုန်ယင်သော အသံဖြင့် . . .

“ကျွန်မ မလိမ်တတ်ပါဘူး၊ ပုလိပ်ကြီးတို့ရယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အေး . . . မလိမ်ရင်ပြီးရော၊ ဒီလူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောမလဲ”

“ကျွန်မ ဘာမှ မပြောချင်ပါဘူး”

“နင်ဟာ လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင်”

“လူမိုက်ကျေးဇူးကို နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“ကျေးဇူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မ မသိရပါဘူးရှင်”

“အောင်မာ . . . ငါ့ကို လိမ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ လိမ်ဦး” ဟု ဆိုကာ ကိုအောင်မြင့်က မမင်းဖြူအား ပါးသို့ရိုက်ရန် လက်ကို မြှောက်၍ရွယ်လိုက်ရာ အခန်းထောင့်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်က “ဟိတ် . . . မလုပ်နဲ့” ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံးရှိ စုံထောက်များက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အော်လိုက်သူမှာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အားလုံးအံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်လည်း မြှောက်၍ရွယ်ထားသောလက်ကို ပြန်၍ ချလိုက်ပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်အား စားတော့ ပါးတော့မည်ကဲ့သို့ကြည့်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဒီမှာကိုယ်လူ့ . . . ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ တကယ်ပြောကြ စတမ်းဆိုရင် ကိုယ့်လူက ဆားပုလင်းပဲရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်က အရာရှိဖြစ်တယ်၊ အရာရှိတစ်ယောက်ကို ဟန်တားဖို့ အခွင့်အရေး ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ မရှိဘူး”

“အရာရှိတစ်ယောက် မဟုတ်တာလုပ်တာကို ဟန်တားဖို့ အခွင့်အရေး ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ မရှိဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အခွင့်အရေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်သီးနဲ့ ဒူးတွေမှာတော့ရှိတယ်”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ စိတ်လည်းဆိုး ရှက်လည်းရှက်သွားသော ကိုအောင်မြင့်သည် ခါးတွင်ချိတ်ထားသော သေနတ်ကို ဆွဲ၍ထုတ်လိုက်ရာ တစ်ခန့်လုံးရှိ စုံထောက်များသည် “ဟေ့ . . .ဟေ့ မလုပ်နဲ့” “အို” “အင်” စသည့် အာမေဗိုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာကာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင့်က မပစ်သေးဘဲ ကိုနှင်းမောင်အား ချိန်ရုံချိန်၍ ထားလေ၏။ ထိုသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြီးနောက် . . .

“ဟေ့ကောင် . . .နှင်းမောင် မင်းလူပါးဝနေတာ ကြာပြီ မင်းကို အရှင်မထားဘူး” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုအောင်မြင့်အနီးမှ မမင်းဖြူသည်ပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့၍ “မလုပ် . . . မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်” ဟု ဝင်၍ တောင်းပန်ရှာလေ၏။ ဆရာစိန်ကလည်း “ဟေ့ . . . မောင်အောင်မြင့် ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ” ဟူ၍လည်းကောင်း တောင်းပန်ကြသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ အနားမကပ်ရဲကြပေ။ ကိုအောင်မြင့်က သေနတ်ဖြင့် ချိန်မြဲ ချိန်၍ ထားလေ၏။

ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှို့ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းများ၌ တွေ့ကာ ကိုအောင်မြင့်ချိန်ထားသော သေနတ်ပြောင်းဝဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း ကြွရောက်လျှောက်သွား၏။ တစ်ခန်းလုံး အပ်ကျသံမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဒေါက် . . . ဒေါက်ဟူသော ကိုနှင်းမောင်၏ ဖိနပ်သံသာလျှင် ကျယ်လောင်စွာ ကြား၍ နေရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကိုအောင်မြင့်သည် မည်သည့်အချိန်၌ မောင်းဖြတ်၍ ချလိုက်မည်နည်းဟု အသက်ပင်မရှုရဘဲ ကြည့်၍ နေကြလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်မှာမူ နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့၍ထားသော စီးကရက်မှ မီးခိုးများထွက်၍ နေ၏။ လုံးဝတုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာကိုမပြဘဲ သေနတ်ပြောင်းကို ဦးတည်၍ လျှောက်သွားလေ၏။

ကိုအောင်မြင့်ကလည်း မောင်းကိုမဖြတ်၊ ပြူးကျယ်သသော မျက်လုံးများဖြင့်သာလျှင် ကိုနှင်းမောင်အား ကြည့်ရှု၍ နေလေ၏။ ကိုနှင်းမောင်သည် သေနတ်အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ ကိုအောင်မြင့်လက်တွင်းမှ သေနတ်ကို ဆွဲယူ၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ကိုယ့်လူ တယ်လဲ ညံ့တာကိုးဗျ၊ နောက်ကိုမှတ်ထား၊ မပစ်ရဘဲနဲ့ သေနတ်ကို မသုံးနဲ့၊ နေရာတကာမှာ သေနတ်တပြုမလုပ်နဲ့၊ သေနတ်ဆိုတာ ကြောက်တဲ့လူမှ ကြောက်တာ၊ ပြီးတော့ သေနတ်က နေရာတိုင်း သုံးလို တင့်တယ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဟောဒီလို လက်သီးမျိုးကတော့ဖြင့် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်တော့သုံးသုံး ဂျမ်းဖြစ်တယ်လို့ မရှိဘူး၊ တယ်ကောင်း” ဟု ဆိုကာ ကိုအောင်မြင့်၏ မေးစေ့သို့ လက်သီးဖြင့် ဒုန်းခနဲ ထိုးချလိုက်ရာ ကိုအောင်မြင့်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းကနဲ လဲကျ၍ သတ်လစ်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်သည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“အိုင်ပီ . . . အဲဒါ မဟာနာဂဗျူဟာ လို့ခေါ်တယ်၊ မုန်ယိုနေတဲ့ ဆင်ပြောင်ကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင်တောင် နောက်ကို မဆုတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးတော့ အဲဒီ သေနတ်ဗျူဟာမှာလိုတယ်” ဟု ဆိုကာ တစ်ဖက်သို့ ပြန်၍ လှည့်သွားပြီးလျှင် မမင်းဖြူ၏ ရှေ့မှ စားပွဲပေါ်တွင် လက်ထောက်ကာ . . .

“ဒီမှာ မမင်းဖြူ မှန်မှန်ပြောပါ” ဟု ဆိုကာ မမင်းဖြူအား ဆက်လက်စစ်ဆေးလေတော့၏။ မမင်းဖြူကလည်း ပါးစပ်ဖြင့် မဖြေရဲရာတော့ဘဲ ခေါင်းကို ညှိတ်၍ ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း ကိုအောင်မြင့်ကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရ၏။ သို့ရာတွင် ကိုအောင်မြင့်မှာမူ လုံးဝသတိရခြင်းမရှိပေ။ ကိုနှင်းမောင်မှာမူ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိသကဲ့သို့ လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့ဘဲ မမင်းဖြူကိုသာလျှင် မေးခွန်းများထုတ်ကာ နေလေတော့၏။

“မမင်းဖြူ . . . ဦးမောင်ကလေးအိမ်၊ ဦးမောင်ကလေးဆိုတာ ငမိုးရိပ်ချောင်းနားက ဂိုဒေါင်ဟောင်းကြီးရဲ့ နောက်အိမ်မှာနေတဲ့ လူကြီးကိုပြောတာ၊ အဲဒီအိမ်ကို ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မထားဝယ်က လာတုန်းက ဘူတာမှာ ကိုဩရက လွှတ်လိုက်တဲ့လူဟန်ဆောင်ပြီး ကျွန်မကို ဖမ်းသွားတာ”

“ကောင်းပြီ . . . အဲဒီမှာ ဖမ်းထားတုန်းက ဟောဒီလူကို တွေ့ဖူးသလား”

ကျေးဇူး၏ ဓာတ်ပုံကိုပြလျက် . . .

“တွေ့ဖူးပါတယ်၊ နာမည်တော့ မသိပါဘူး၊ ညညဆိုရင် တယောထိုးပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ . . . အဲဒီလူနာမည်က ကျေးဇြီးတဲ့ မှတ်ထား၊ အဲဒီအိမ်မှာ ဦးမောင်ကလေးရယ်၊ အခုပြောတဲ့ ကျေးဇြီးရယ် အပြင် ဘယ်သူရှိသေးလဲ”

“ရာမဆိုတာ တစ်ယောက်ရှိပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်ပြီ . . .ရာမဆိုတာ မျက်ခုံးထူထူ သွားခေါခေါ”

“ဟုတ် . . .ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“မမင်းဖြူကို ဖမ်းသွားပြီး ဦးမောင်ကလေးက ဘာလုပ်သလဲ ဟိုး . . .ဟိုး . . . ဘာပြောသလဲ”

“နဂါးသိုက်က ရတနာတွေ ပေးရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“မမင်းဖြူကကော နဂါးသိုက်ဆိုတာ သိပါသလား”

“မသိပါဘူးရှင်”

“ကောင်းပြီ . . . အခု မမင်းဖြူ လက်ထပ်တော့မယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုညရနဲ့ လက်ထပ်တော့မလို့ပါ”

“ကိုညရ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အရင်က ကျွန်မတို့ အငြိမ့်ထဲမှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီတဲ့သူပါ”

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒီ ကိုညရက ဘယ်လိုကူညီတာလဲ”

“ကိုညရတို့က အစစအရာရာ ကူညီတာပါပဲ”

“ဪ . . . ကျုပ်က ကိုညရကို မေးတယ်၊ မမင်းဖြူက ဖြေတော့ ကိုညရတို့လို့ (တို့) တစ်လုံးတိုးဖြေတယ်၊ ဒီတော့ မမင်းဖြူကို ကူညီတာ ကိုညရတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုညရနဲ့အတူ နောက်နှစ်ယောက်ရှိပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ မမင်းဖြူ”

“အစ်ကိုမိုးသီးနဲ့ ကိုသေတ္တာတို့ပါ”

“ဘာ . . .ဘာ . . .ဘာ ကိုသေတ္တာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ကိုသေတ္တာပါ”

“ကိုသေတ္တာက ဘယ်လိုကူညီတာလဲ”

“ကျွန်မအငြိမ့်မှာ လူပြက်လိုနေတော့ လူပြက်နေရာကဝင်ပြီး ကူညီတာပါ”

“ကောင်းပြီ . . . မမင်းဖြူ၊ အမောဖြေပါဦး၊ ရေသောက်လိုက်ပါဦး” ဟုဆိုကာ မမင်းဖြူအား အနားပေးပြီးနောက် ကိုနှင်းမောင်သည် စီးကရက်ကို သောက်လေ၏။ အတော်ကြာသည်အထိ အနားပေးပြီးနောက် ဆက်လက်၍ မေးမြန်းလေ၏။

“အစ်ကိုမိုးသီးဆိုတာကကော”

“အစ်ကိုမိုးသီးဆိုတာကတော့ အစစအရာရာ သူပဲ ခေါင်းဆောင်တာပါပဲရှင်”

“အဲဒီ အစ်ကိုမိုးသီးနဲ့ ကိုသေတ္တာဆိုတာက အခုဘယ်မှာလဲ”

“သေပါပြီရှင်၊ သုံးနှစ်လောက်ရှိပါပြီ”

“သေပြီ . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . . သေရှာပါပြီ”

ကိုနှင်းမောင်သည် မျက်မှောင်ကုတ်၍ စဉ်းစားနေ၏။ ထို့နောက် စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ပြီးလျှင် . . .

“မမင်းဖြူ . . . ကိုညရရယ်၊ ကိုသေတ္တာရယ်၊ ကိုမိုးသီးရယ်ဆိုတာဟာ သူငယ်ချင်းတွေလား” ဟု မေးပြန်၏။

“မမင်းဖြူကို မေးရာမှာတော့ အားနာပါတယ်၊ မမေးမဖြစ်လို့မေးတာပါ၊ မဖြေရင်လဲ နေနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲက မမင်းဖြူကို ကိုညရတစ်ယောက်တည်းကပဲ ချစ်ရေးဆိုသလား၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကကော ချစ်ရေးဆိုဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း . . . မဆိုပါဘူးရှင်” (ရှက်၍ မျက်နှာများနီမြန်းနေ၏) ဖြေရသော မမင်းဖြူသာလျှင် ရှက်သွေးကြောင့် မျက်နှာများနီမြန်းနေသည်မဟုတ်။ မေးရသော ကျွန်ုပ်တို့ လူကြီးကလည်း မျက်နှာနီလျက်ရှိပေသည်။

“ကောင်းပြီ မမင်းဖြူ၊ အဲဒီသုံးယောက်ထဲမှာ မမင်းဖြူမေတ္တာတကယ်ရှိတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ အပြင်ကို မပေါက်ကြားစေရပါဘူး၊ ဖြေနိုင်ရင်ဖြေပါ”

မမင်းဖြူသည် မျက်ရည်များကျလျက် ခေါင်းငုံ့နေ၏။ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဖြေနိုင်ရင်ဖြေပါ မမင်းဖြူ” ဟု ချော့၍ မေးလေသည်။

“ကျွန်မ တကယ်ချစ်တာ အစ်ကို မိုးသီးပါ။ ဒါပေမယ့် သေသာသေသွားရော ကျွန်မကို သူက တစ်ခါမှ ချစ်တဲ့အရိပ်အယောင်တောင် မပြခဲ့ပါဘူး” ဟု ဆိုကာ ရှက်၍ နေလေတော့၏။

“ကောင်းပြီ မမင်းဖြူ၊ အခုလိုဖြေပေးတာ ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ အစ်ကိုမိုးသီးဆိုတာလဲ သေမှပဲ၊ အမှုပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ကိုညွှန်ရဲ့ပဲ လက်ထပ်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေပေါ့” ဟု ဆိုကာ ကိုနှင်းမောင်သည် မမင်းဖြူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်မေးမြန်းပြန်၏။

“ဦးမောင်ကလေး ဖမ်းထားတဲ့ဆီကနေ မမင်းဖြူ ဘယ်လိုလွတ်သွားတာလဲ”

“ဦးမောင်ကလေးကိုယ်တိုင် လွတ်ပြီး မြင်းလှည်းနဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ကောင်းပြီ၊ မမင်းဖြူ ဦးမောင်ကလေးဆီက လွတ်လာတာ ညမဟုတ်လား၊ မှောင်ကလဲ မှောင်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘောက်ထော်ရွာကနေ ကိုညွှန်အိမ်ကို ပြန်လာတာဟာ မြင်းလှည်းသမားနဲ့ မမင်းဖြူနှစ်ယောက်တည်းပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“လမ်းမှာ မြင်းလှည်းသမားက မမင်းဖြူကို ဘာပြောသလဲ”

“စကားဆိုလို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက အခုကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့မှာလားလို့ မေးတာကိုတောင် မဖြေနိုင်ဘူး၊ ပို့တာကတော့ အိမ်ရောက်တဲ့အထိပို့ပါတယ်၊ ကျွန်မ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားမှကို ပြန်သွားပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ မမင်းဖြူ”

“အိုး . . . ဟိုမှာ လူလေးမောင်အောင်မြင့် ဘာဖြစ်နေတာလဲ” ဟူသော အသံကို ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မစ္စတာကရစ်ပင်၊ သေနတ်ကို ထုတ်ပြီးကစားနေလို့ ခဏလောက် ကျုပ်က သိပ်ထားလိုက်တာပါ” ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဪ . . . ဪ . . . သိပ်ထားတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အမှုပေါ်ဖို့က ကိစ္စ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ထုချေလွှာ တောင်းနေပြီ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“မပူပါနဲ့မစ္စတာကရစ်ပင်၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားလိုက်နာမယ်ဆိုရင် ဒီအမှုရဲ့ တရားခံကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဖမ်းပေးပါ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က မလိုက်နာနိုင်ရမှာလဲ၊ တရားခံ ပေါ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က လိုက်နာမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီ . . . မစ္စတာကရစ်ပင်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မစ္စတာကရစ်ပင်လည်း ဝှဒ်နိုက်ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်သည် မမင်းဖြူအား ကြည့်၍ . . .

“ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ မမင်းဖြူ၊ အမှုမှန်ပေါ်အောင်တော့ ကျုပ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ပုလိပ်ကြီး . . . ဪ . . . ဪ . . . ဆရာကြီး၊ အိုး . . . အစ်ကိုကြီး နာမည်က . . . ”

“ကျုပ်နာမည် . . . နှင်းမောင် . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

မမင်းဖြူကို သေဒဏ်ပေးပြီ

နောက်နေ့သတင်းစာများတွင် နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အကျယ်တဝင့်ရေးသား ဖော်ပြကြလေ၏။ မမင်းဖြူအား လူသတ်မှု၏ တရားခံအဖြစ်သာမကပဘဲ လူဆိုးဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် သတင်းစာ၌ ရေးသားကြလေ၏။ စုံထောက်ကိုအောင်မြင်မှုကိုလည်း တကယ့်သူရဲကောင်းကြီးသဖွယ် မြောက်ပင့်ရေးသားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသတင်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် လွန်စွာ မကျေမနပ်ဖြစ်မိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာကိုချ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ထွက်လာခဲ့ရာ ရုံးအဝင်ဝ၌ ကိုနှင်းမောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း . . .

“အိုင်ဆေး . . . သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က ဖတ်ပြီးကြောင်း ခေါင်းညိတ်၍ ပြလေ၏။

“မမင်းဖြူကို တကယ့်လူဆိုးကြီးလို ရေးထားတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“ဒီအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူကပေါ့၊ ကျုပ်လဲ ကြိုးစားတာပဲ တရားခံ အစစ်မှ မပေါ်တော့လဲ ခက်တာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဦးကိုကိုကြီးပါ ကျွန်ုပ်တို့ အနီးသို့ ရောက်ရှိ၍ လာပြီးလျှင် မမင်းဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းစာ၌ပါရှိသော သတင်းများအကြောင်းကို ပြောဆိုလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုနှင်းမောင်၊ မမင်းဖြူကို တကယ့်တရားခံကြီးလို ကိုအောင်မြင်တို့ကတော့ လုပ်ထားပြီဗျာ၊ ခများ သနားစရာပါပဲဗျာ” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုနှင်းမောင်သည် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း မခိုးမခန့်ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကျုပ်လဲ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ့် တရားခံအစစ်ကိုမှ ကျုပ်က ဖမ်းမပေးနိုင်တော့လဲ သူပြောသလို ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီအမှုကလဲ တကယ့်ကို သပွတ်အူဖြစ်နေတာဗျာ၊ ရှင်းထုတ်ဖို့ တော်တော်ကလေး ခက်တာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“မပြောကောင်း ပြောကောင်းဗျာ၊ မမင်းဖြူကလေး သေဒဏ်များ ခံရဦးမှာလား၊ ခက်တော့တာပဲ ကိုနှင်းမောင်ရယ်” ဟု ဦးကိုကိုကြီးက ညည်းညူလိုက်လေ၏။

“ရုံးတင်တဲ့အခါမှာတော့ မမင်းဖြူဘက်က ရှေ့နေကို အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကလေး တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက် သင်ပေးရမှာပဲ၊ အဲဒီအချက်တွေက မမင်းဖြူဟာ လူသတ်တရားခံ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းချက်ထုတ်နိုင်တဲ့ အချက်ပေါ့ဗျာ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ပြောဆိုနေကြစဉ် စုံထောက်ကိုအောင်မြင်သည် ဗိလပ်ပြန်ဆရာစိန်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ကြားလောက်အောင် အောက်ပါအတိုင်းပြော၍ သွားလေ၏။

“ဒီမှာ ဆရာစိန်၊ ကျုပ်က လွယ်တဲ့အမှုတစ်ရာကို ပေါ်အောင်မလိုက်ချင်ဘူး၊ အခုလို ခက်ခဲတဲ့ အမှုတစ်ခုကို ပေါ်အောင်လုပ်ပြီး၊ ကျုပ်ရဲ့ အရည်အချင်းကို ပြချင်တာကြာပြီဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုအောင်မြင်စကားကြောင့် ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်သွားလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးကလည်း ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားလေ၏။

“ဟင်း . . . ကိုနှင်းမောင်ရယ်၊ ဟိုနေ့က တစ်ခါတည်း အသေထိုးပစ်လိုက်ရင် အကောင်းသား” ဟုလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောလေ၏။

ကိုနှင့်မောင်မှာမူ စိတ်ဆိုးသည့် အမှုအရာကို မပြဘဲ ပြုံး၍သာ နေလေ၏။ သူ၏အပြုံးမှာ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အတပ်မပြောနိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် အရိပ်အယောင်များ ပါရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ဆိုချင်ပါသည်။

“ကဲ . . .အိုင်ပီ၊ ကျုပ်တော့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ခရီးသွားရဦးမယ်ဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ဆိုတာက ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ” ဟု ဆိုလေ၏။ ကိုနှင့်မောင်၏ စကားကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူအတွက် စိုးရိမ်သည့်အလျောက် ကိုနှင့်မောင်အား . . .

“ခင်ဗျားသွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ မမင်းဖြူအမှုက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကိုအောင်မြင်ဆိုတဲ့လူက ရုံးတင်တော့မှာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုနှင့်မောင်သည် စိတ်မကောင်းသောမျက်နှာနှင့် . . .

“ခက်တယ်ဗျာ၊ မမင်းဖြူဟာ တရားခံမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျုပ်ပြောပုံပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ဟုတ်တဲ့ တရားခံကို တော့ ကျုပ်လဲ ဖမ်းမပေးနိုင်ဘူး အိုင်ပီ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ ‘သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေါ့’ ကဲ . . . ကျုပ်သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ကျုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုနှင့်မောင်ထွက်သွားစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ တစ်ခါတုန်းကကဲ့သို့ အမှုအား တရားခံမဖော်နိုင်တော့၍ လက်မြောက်၍ ရှောင်ထွက်သွားသည်ဟု ဟန်ပြုပြီးလျှင် တရားခံအား ဖမ်းဆီး၍ ပြန်လာမည်လားဟု မျှော်လင့်မိသေးတော့၏။

သို့ရာတွင် မမင်းဖြူအား ရုံးတင် စစ်ဆေးနေသည်အထိ ကိုနှင့်မောင် ပေါ်၍မလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျှော်လင့်ချက်များလည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားရလေ၏။

မမင်းဖြူအား ရုံးတင်၍စစ်ဆေးနေသည်မှာ လေးကြိမ်ပင် ရှိပေပြီ၊ တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ်မှာ (၁၄) ရက်ကြာ၏။ ကိုနှင့်မောင်က ပေါ်မလာ၊ ထို့ကြောင့် ကိုနှင့်မောင်သည် အမှုကို ပေါ်အောင်မလုပ်နိုင်သည့် အတွက် အရှက်ရကာ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ် ဇာတ်မြုပ်သွားလေပြီဟုပင် စဉ်းစားဖွယ်ရာ ဖြစ်၍ လာလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မမင်းဖြူအား ငါးကြိမ်မြောက် ရုံးထုတ်စစ်ဆေးပြီးသည်အထိ ကိုနှင့်မောင်က ပေါ်မလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးကိုကိုကြီးနှင့် တိုင်ပင်ကာ မစ္စတာပရစ်ပင်ထံဝင်ရောက်၍ ကိုနှင့်မောင်တစ်ယောက် (ခွင့်လွန်ပျက်ကွက်) ဖြစ်နေသည့်အကြောင်း တင်ပြ အကြောင်းကြားရလေ၏။

မစ္စတာကရစ်ပင်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ တင်ပြသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကိုပင် . . .

“လူကလေး . . .ဆားပုလင်းနှင့်မောင် ခွင့်ယူပြီး ပြန်မလာတဲ့ ကိစ္စကို (အက်စ်အေအီး) ရေးပြီး ကျွန်ုပ်ဆီကို တင်ပါ” ဟု ဆိုလေ၏။ အက်စ်အေအီး ဆိုသည်မှာ အဖြစ်အပျက်အကျဉ်းချုပ် ရေးခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း မစ္စတာကရစ်ပင်စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ရေးသားပြီး နောက် ရုံးပြင်သို့ ထွက်လာရာ ဦးကိုကိုကြီးနှင့် နှစ်ယောက်သား ကိုနှင့်မောင်၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုကြလေ၏။

ဦးကိုကိုကြီးကလည်း ကိုနှင့်မောင်အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေ၏။ တက်တခေါက်ခေါက်နှင့် . . .

“ခက်တယ်ဗျာ၊ သူလိုက်လာတဲ့အမှုတွေအားလုံး ပေါ်တာချည်းပဲ၊ တစ်မူတစ်လေမပေါ်တာ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ၊ စုံထောက်ဆိုတာလည်း ဆရာဝန်လိုပဲပေါ့၊ ဆရာဝန်ဆိုတာ ကုတဲ့လူနာတိုင်း ဘယ်လာပျောက်ပါ့မလဲ၊ ကိုယ်ကုတဲ့လူနာ မပျောက်လို့ရှက်ပြီး ထွက်သွားရမယ်ဆိုရင် ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်တောင်ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ခုတော့ဗျာ အမှု မပေါ်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဇာတ်မြုပ်သွားလိုက်တာ . . .” ဟု မချီတင်ကဲ ပြောရှာလေ၏။

“ကိုနှင့်မောင်ဟာ တကယ်တော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုမှာ တရားခံကို သိနေပါလျက်နဲ့ လက်ရဖမ်းနိုင်တာကို သူ့အနေနဲ့ သိပ်ပြီးရှက်သွားတယ် ထင်တာပါပဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီဗွီ လည်း ကိုအောင်မြင်သည် ခြေဖျား တထောက်ထောက် လက်မတစ်ထောင်ထောင်နှင့် အမြင်ကတ်ဖွယ်ရာ ရှိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုနှင့်မောင်အား ပြန်လာနိုးနှင့် မျှော်ကိုးခဲ့သော်လည်း နောက်ထပ်တစ်လကြာသည်အထိ ပြန်၍ ရောက်မလာတော့ပေ၊ ထိုအခါ၌ နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချမည့် ရုံးချိန်းနေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

မမင်းဖြူအား နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချသောနေ့

ထိုနေ့သည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် ကျွန်ုပ်မွေးနေ့ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မေ့၍ မရသောနေ့ဖြစ်ပေသည်။ မမင်းဖြူအား နောက်ဆုံးစီရင်ချက်ချမည့်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ပစ္စတာကရစ်ပင်အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်အရာရှိအားလုံးသည် တရားရုံးသို့ သွားရောက်ကြရလေ၏။ သတင်းစာတိုက်များမှလည်း သတင်းယူရန် ရောက်ရှိနေကြလေ၏။ ဗဟုသုတ လိုလားသူများနှင့် စပ်စုတတ်သူများလည်း လာရောက်ကြလေ၏။ မမင်းဖြူအား စီရင်ချက်မချမီ နှစ်ပတ်ခန့်ကတည်းက သတင်းစာတိုင်းလိုကပင် မမင်းဖြူသေဒဏ်ကျနိုင်ကြောင်း သတင်းများ ဖော်ပြရေးသားကြလေ၏။ အချို့သတင်းစာများကလည်း အမျိုးသမီးဖြစ်၍ အပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့၍ ချမှတ်စေရန် တိုက်တွန်း ရေးသားထားသည့် အပြင် စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ကိုလည်း သတင်းစာတိုင်းက ဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ မမင်းဖြူ၏ အမှုအား စိတ်ဝင်စားသောလူများသည် ယနေ့နံနက်စောစောကပင် ရုံးသို့ ရောက်ရှိနေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ မသွားမဖြစ်၍ ရုံးသို့သွားရသော်လည်း မမင်းဖြူအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သည့် အချိန်၌ ရုံးတွင် အတော်ပင် လူစည်ကားနေပြီဖြစ်ပေသည်။ မစ္စတာကရစ်ပင်၏ အနီး၌ ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး မစ္စတာစတီးဝပ်ကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

ပုလိပ်ဘက်မှ အကြီးအကဲတော်တော်များများ ရောက်ရှိနေကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ၏။ မမင်းဖြူ၏ အမှုသည် ကျွန်ုပ်တွေ့ဖူးသော အမှုများအနက် လူအစည်ကားဆုံးအမှုဟု ဆိုချင်ပါသည်။ အချိန်ကျရောက်သောအခါ၌ အမျိုးသမီးပုလိပ် နှစ်ဦးက ကပ်လျက် ပုလိပ်နှစ်ယောက်က နောက်မှ ရံကာ ရုံးထုတ်၍ လာလေသည်။

မမင်းဖြူအား မြင်ရသူအပေါင်းက “ဟင် . . .လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လိုသာ ဆိုတယ်၊ တယ်ချောတဲ့ မိန်းမပါလား” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ဒါလောက်ချောတဲ့ မိန်းကလေးက လူနှစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ ငါတော့ မယုံပါဘူး” ဟူ၍ လည်းကောင်း ကြည့်သူများက ပြောဆိုကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ၌ မမင်းဖြူကား မမင်းဖြူဆိုသည်အတိုင်း ဖြူဖြူမွေးမွေးနှင့် မျက်နှာကလေးကလည်း နန်းဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိလှပေသည်။ အကယ်၍များ ကိုနှင့်မောင်သည် ဤအမှုအား ပေါ်အောင်လိုက်နိုင်၍ မမင်းဖြူအား အမှုမှ လွတ်အောင်လုပ်နိုင်လျှင် ကောင်းပေစွဟု တွေးမိလေ၏။

ထို့နောက်ခန့်ညားချောမော၍ စိတ်ထားမြင့်မြတ်လှသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင့်မောင်းအား ဖြူဖြူချောချော တရားခံမလေး မမင်းဖြူနှင့် စိတ်တွင်းမှ တွဲဖက်၍ ကြည့်မိရာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီပုံကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကိုနှင့်မောင်နှင့် မမင်းဖြူသာ အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ရလျှင် လွန်စွာကြည့်၍ လိုက်ဖက်သော စုံတွဲတစ်တွဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုလျှင် ကိုနှင့်မောင်ကလည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်၍ သွားပေပြီ။ မမင်းဖြူကလည်း သေဒဏ်ကျခံရပေမည်။ ဆုံစည်းဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

အမျိုးသမီးပုလိပ်များသည် မမင်းဖြူအား တရားခံဝက်ခြံအတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်လေ၏။ များမကြာမီအချိန်၌ လွန်စွာအသားမည်းသော ရှေ့ဖတ်စာရေးက တရားသူကြီး၏ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ကာ မမင်းဖြူအား အမိန့်ချရန် စက်ရှင်တရားသူကြီး ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူ၏ အသံ စူးစူးကလေးဖြင့် ကြေညာလိုက်ရာ . . .

ပိုးခေါင်းပေါင်းကြက်သွေးရောင်ကို ပေါင်းထားသည့် စက်ရှင်တရားသူကြီးသည် ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ထို့နောက် နှစ်ဖက်သောဝတ်လုံတို့ စုံညီစွာ ရှိမရှိ မေးမြန်းပြီးနောက် အသင့်ရေး၍ယူ လာသော စီရင်ချက်ရှည်ကြီးကို ဖတ်ကြားလေတော့၏။ စီရင်ချက်တွင် အမှုဖြစ်ပွားပုံ၊ တရားလိုဘက်မှ ဝတ်လုံတင်ပြသည့် အချက်များနှင့် တရားခံဘက်မှ ဝတ်လုံတင်ပြသည့် အရေးကြီးသော အချက်များကို ဖော်ပြထား၏။

ထို့နောက် တရားဥပဒေ၏ သဘောတရားနှင့် ဆိုလိုချက်တို့ကို ဖော်ပြပြီးနောက် မမင်းဖြူသည် အမှု၏ လက်သည် တရားခံဖြစ်ကြောင်း လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်သူဖြစ်ကြောင်း အချက်အလက်ခိုင်လုံသည် ဖြစ်၍ သေဒဏ်ချမှတ်ထိုက်ပေသည်ဟု ဖော်ပြထားလေ၏။ ထို့နောက် စီရင်ချက်တွင် ‘သို့ရာတွင်’ ဟူသော စကားဆက်ကို အသုံးပြု၍ မမင်းဖြူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ် နေသဖြင့် သက်ညှာစွာ စဉ်းစားသင့်ပေသည်ဟု ဖော်ပြပြန်လေ၏။ တစ်ဖန် “သို့ရာတွင်” ဟူသော စကားဆက်ကို အသုံးပြု၍ ဤသို့ အမျိုးသမီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ကို လျော့ပေါ့ခဲ့ပါက နောက်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ရည်ရွယ်သူတို့သည် အပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့စေရန်အတွက် ပြစ်မှုများကို အမျိုးသမီးများအား ကျူးလွန်စေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်အပြင် တရားဥပဒေနှင့် အပြစ်ဒဏ်သည် ဆင်းရဲချမ်းသာ မခွဲခြားပဲ တစ်ပြေးညီစွာ ရှိသကဲ့သို့ ယောက်ျား၊ မိန်းမဟူ၍လည်း ‘လိင်’ အပေါ်၌ ခွဲခြားခြင်းမရှိသောကြောင့် မမင်းဖြူအား မသေမချင်း ကြီးစင်၌ သတ်စေရန် အမိန့်ချလိုက်သည်ဟု နိဂုံးချုပ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ စီရင်ချက်ကို နားထောင်နေရစဉ်၌လည်း (သို့ရာတွင်) ဟူသော စကားရောက်တိုင်း ရင်တဖိုဖိုနှင့်ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ နောက်ဆုံး၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့မကြားချင်သော စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှင့်ခန့်ဖြစ်၍သွားလေ၏။ ထိုသို့ စီရင်ချက်ချလိုက်သည့်အခါ၌ တခြားလူကိုဖယ်ထား၍ အမှုနိုင်သွားသော ဆွဲချသည်ပင် မိမိအနိုင်ရရှိသည့်အတွက် မပျော်နိုင်ဘဲ မှိုင့်ကျသွားလေ၏။

တရားရုံးတစ်ခုလုံး၌လည်း ဤမျှ ပရိသတ်များပြားစွာရှိပါလျက် အပ်ကျသံမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်၍ သွားလေ၏။ မမင်းဖြူ၏ ငိုရှိုက်သံတိုးတိုးကလေးကိုသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကြား၍ နေပေသည်။ မမင်းဖြူကား ကြီးစင်၌ မရူမလှ သေရပေတော့မည်တကားဟု ကျွန်ုပ်သည် စိတ်၌ ကြီးစွာသော မကောင်းခြင်းကို ဖြစ်မိလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ လူအုပ်အတွင်းမှ တရားသူကြီးဘက်ဆီသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားသော ဖိနပ်သံတစ်သံသည် “ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်” ဖြင့် ထူးဆန်းစွာ ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ နက်ပြာရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်လျက် လည်ပင်း၌တိုးတိုင်ခေါ် လည်စည်းပြောက်ကလေး စည်းထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူသည် အရပ်မြင့်ရုံသာမကပဲ မျက်နှာမှာလည်း ယောက်ျားပီပီသသ ရှိပေသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်၊ နှာတံနှင့် ပါးစပ်တို့မှာ အချိုးအစားကျန၍ လွန်စွာ ကြည့်၍ ကောင်းပေသည်။ သူ၏ အသားအရောင်မှာ ခပ်ညိုညိုဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများ၌ ဇာတ်လိုက်ကို ဖွဲ့နွဲ့တင်စားလေ့ရှိသော စကားတစ်ခုကို အမှတ်ရမိစေ၏။

ထိုစကားမှာ Tall Dark and Handsome ဟူ၍ ဖြစ်၏။ “အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့် ရုပ်ချောချော” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။ ၎င်းညိုညိုမြင့်မြင့် ရုပ်ချောချောလူက စင်မြင့်ပေါ်မှ တရားသူကြီးအား အထင်သေးသော မျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“မမင်းဖြူကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒီအမှုရဲ့ တကယ့်တရားခံဟာ ကျုပ်ပါပဲ။ ကျုပ်နာမည် မိုးသီးလို့ ခေါ်တယ်။ ကျေးဇြီးဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ ရင်ဝကို ဟောဒီဓားနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထိုးခဲ့တာပဲ။ မမင်းဖြူကို သေဒဏ်ပေးတော့မယ်ဆိုလို့ သီဟိုဠ်ကနေ လာခဲ့တာပါ” ဟု ဆို၍ အိတ်အတွင်းမှ ထုတ်၍ ပြသော ဓားမြောင်ကို ပေးလေ၏။

ထို့နောက် အခြားတစ်ယောက်သည် ထိုလူ၏ နည်းတူထွက်လာပြန်၏။

“မမင်းဖြူကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ဦးမောင်ကလေးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဟောဒီဓားနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်နာမည် သေတ္တာပါ” ဟု ဆိုကာ ထိုလူကလည်း ဓားမြောင်တစ်လက် ပေးပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ပင် ဖွာလန်ကြံနေသော အကျီစုတ်၊ ဘောင်းဘီစုတ်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် လူအုပ်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် မိုးသီးဟု ပြောသော ပထမလူနှင့် သေတ္တာဟု ပြောသော ဒုတိယလူတို့အား ၎င်း၏ လွယ်အိတ်စုတ်ကြီးအတွင်းမှ လက်ထိပ်ကို နှိုက်ယူ၍ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကျုပ် . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးမှာ လွန်စွာအံ့ဩ၍ သွားပြီးနောက် . . .

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်”

“တို့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကွ” ဟု အော်ဟစ်၍ ဩဘာပေးကြလေ၏။

လာရောက်နားထောင်ကြသော ပရိသတ်သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆိုသလို ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချီးမွမ်းပြောဆိုကြသည်မှာ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျဆိုသော စကားကဲ့သို့ ကျွတ်စီကျွတ်စီနှင့် ဆူညံလျက်ရှိလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ တရားသူကြီးသည် ကြေးစည်ထုသော တင်းပုတ်ကဲ့သို့ တင်းပုတ်ကလေးနှင့် စားပွဲခုံကို “ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း” ဟု ထုလိုက်ရာ ဆူညံနေသော လူအုပ်သည် မီးကို ရေနင့်သတ်လိုက်သကဲ့သို့ တစ်ဖန်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်လေ၏။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အခါ၌ တရားသူကြီးက . . .

“အားလုံးခင်ဗျား . . . အခုကျုပ်ရဲ့ တရားခွင်ဟာ တကယ့်တရားခွင်အစစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟန်ပြုလုပ်ထားတဲ့တရားခွင်ပါ။ မမင်းဖြူအမှုကို ရုံးထုတ်ပြီးစစ်ဆေးတာဟာလဲ ငါကြိမ်ရှိပါပြီ။ အဲဒါလဲ တရားရုံးအစစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့လုပ်ထားတဲ့ ဟန်ဆောင်တရားရုံးပါ။ အဲဒီလိုပြုလုပ်နိုင်အောင် ဟောဒီဟိုက်ကုတ်ရုံးတော်ကြီးမှာ တာဝန်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့နဲ့ ပုလိပ်ဘက်က စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာကရစ်ပင်ကနေတစ်ဆင့် တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် မိုးသီးနဲ့ သေတ္တာဆိုတဲ့ တရားခံအစစ်ဖြစ်တဲ့လူနှစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း၊ အမှုတွဲနဲ့တကွ တင်ပြလာတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က အခုလို ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ပရိသတ်ကို လှည့်စားဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာ ဆောင်ရွက်ကြတဲ့ နှစ်ဖက်သော ဝတ်လုံတွေကလည်း တကယ့်ဝတ်လုံတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ပုလိပ်ဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကောလိပ်တုံးက (လော)ကို သင်ယူခဲ့တဲ့ လူတွေပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆိုရင်လဲ ပျဉ်းမနားက ပုလိပ်ဒီအက်စ်ပီ တစ်ယောက်ပါ။ စက်ရှင်တရားသူကြီး မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ရှင်းပြလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များပင်လျှင် အံ့သြခြင်းဖြစ်ရလေတော့၏။

ကိုနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား . . .

“အိုင်ပီ . . . ဟောဒီ မိုးသီး ဆိုတဲ့လူဟာ သူ့နာမည်ရင်း ကိုအင်္ဂါလိုခေါ်ပါတယ်။ သီဟိုဠ်မှာ ရတနာတွင်းတွေကို လိုင်စင်ခံပြီး အလုပ် လုပ်နေတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။ မမင်းဖြူသည် တရားခံဝက်ခြံအတွင်းမှ ပြေး၍ ထွက်လာပြီးလျှင် “အစ်ကို မိုးသီး . . .အစ်ကိုမိုးသီး မသေသေးဘူးနော်” ဟု ပြောကာ မိုးသီးအား ဖက်၍ ငိုလေ၏။

မမင်းဖြူသည် မိုးသီးအားဖက်၍ ငိုနေသည်ကို ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့စုံတွဲသည်လည်း လွန်စွာလိုက်ဖက်သော အတွဲဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိပြန်၏။ ပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် မမင်းဖြူအား နောက်ဆုတ်ခိုင်းပြီးလျှင် ကိုမိုးသီးအား အကျီကို ချွတ်၍ အတွင်း၌ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ပါမပါကို ရှာဖွေလေတော့၏။

ထိုအခါထူးဆန်းမှုတစ်ခုကို တွေ့ရပြန်၏။ ကိုမိုးသီးသည် ရုပ်ရည်သာလျှင် ခန့်ညားသည် မဟုတ်ပဲ အကျီချွတ်လိုက်သည့်အခါ၌ လွန်စွာအချိုးကျသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကိုပါ တွေ့ရပြန်၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ညာဖက်လက်မောင်းတွင် ပုလဲပုတီးကလေးတစ်ကုံးကို နှစ်ခေါက်ခေါက်၍ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုပုလဲပုတီးအား အနီးကပ်၍ ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်ရာ ဈေး၌ တစ်ကျပ်ငါးမတ်နှင့် ဝယ်၍ရသော ထမင်းခြောက်ပုလဲပုတီးကလေးကို အဘယ်ကြောင့် လက်မောင်း၌ ပတ်၍ ထားရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိလေ၏။

မမင်းဖြူနှင့်စေ့စပ်ထားသော ကိုဩရဆိုသူကလည်း ကိုမိုးသီးထံသို့လာရောက်ကာ “ဆရာကိုမိုးသီး” ဟု ဆိုကာ ဖက်၍ ငိုပြန်လေ၏။ ထို့နောက် သေတ္တာဆိုသူထံသို့လည်း သွားရောက်ကာ “ကိုသေတ္တာ ပြန်ပြီးတွေ့ရသေးတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ သေတ္တာဆိုသူက ပြုံးရယ်လျက် . . .

“ဆရာကိုမိုးသီးက သိကြားမင်းလေဗျာ။ မမင်းဖြူ ဒုက္ခရောက်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ ပဏ္ဍိကမ္မလာမြကျောက်ဖျာက တင်းမာလာလေတော့ မမင်းဖြူကိုလာပြီး ကယ်ရတာပေါ့။ ဟဲ . . .ဟဲ ကျုပ်ကတော့ သိကြားမင်းကို အကြိုအပို့ လုပ်ရတဲ့ ဝိသကြိုနတ်သားလေ” ဟု ကိုဩရအား ပြောလေ၏။ ကိုဩရသည် သေတ္တာဆိုသူအား ထူးဆန်းသကဲ့သို့ ကြည့်၍ . . .

“ခင်ဗျား အသားတွေကလည်း ဆနွင်းခဲ(နနွင်းခဲ) လို ဝါထိန်နေလိုက်တာဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် သေတ္တာဆိုသူအား ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်မိရာ အမှန်တကယ်ပင် နနွင်းခဲကဲ့သို့ ဝါထိန်၍ နေသော အသားရောင်ကို တွေ့ရသည်ဖြစ်ရာ “တရားခံကို မိရင် တစ်ယောက်ဟာ အလွန်ပဲ အသားဝါတဲ့လူဖြစ်ရမယ်” ဟု ကိုနှင်းမောင် ကြိုတင်၍ ပြောခဲ့သောစကားကို သတိရသဖြင့် ကိုနှင်းမောင်အား ကျွန်ုပ်သည် ထပ်မံ၍ အထင်ကြီးရပြန်၏။

မမင်းဖြူသည် ကိုမိုးသီး၏ လက်မောင်းကို သူ၏ဖယောင်းတိုင်ကဲ့သို့ ဖြူသွယ်သော လက်ကလေးများဖြင့် ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်ကာ -

“အစ်ကိုမိုးသီး သေပြီဆို ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့လိမ်ရတာလဲ အစ်ကိုမိုးသီးရယ်” ဟု အားမလိုအားမရ မေးမြန်း၍ ကိုမိုးသီး၏ ကျယ်ပြန့်သောရင်ဘတ်၌ သူ၏မျက်နှာကလေးကို ဝှက်၍ ငိုရှိုက်နေသည်မှာ မြင်ရသူအပေါင်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်လေတော့၏။

“မမင်းဖြူရယ် . . . ကျုပ်တော့ ဒီတသက်မှာ မတွေ့တော့ဘူးရယ်လို့ ရှောင်သွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မမင်းဖြူ ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတာ သိရတော့ ကျုပ်မနေနိုင်ဘူးလေ” ဟု လွန်စွာ ကြေကွဲဖွယ်ရာကောင်းသောအသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“မမင်းဖြူမှာ ဘယ်လိုအပြစ်များရှိလို့ ရှောင်သွားတာလဲ အစ်ကိုမိုးသီးရယ်” ဟု မမင်းဖြူက ဆိုနှင့်စွာ ပြောလေ၏။

ကိုမိုးသီးက အဖြေမပေးတော့ပဲ ကိုနှင်းမောင်အား စူးရဲသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး” ဟု ပြောကာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သော အပြုံးမျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေလျက် . . .

“နောက်ဆုံး ကျုပ်ကို လက်ထိပ်ခတ်တဲ့လူဟာ မြန်မာပြည်မှာ အတော်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်းဆိုတဲ့ စုံထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုက ကျုပ်အဖို့တော့ ကြီးစင်ပေါ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး တက်သွားနိုင်တဲ့ အချက်ပဲဗျို့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်းကလည်း ပြုံး၍ . . .

“ကိုအင်္ဂါ . . . .ဪ . . . .ဪ . . . .ကိုမိုးသီးလို ဉာဏ်သွားလှပြီး ကိုသေတ္တာလို စွန့်စားဝံ့တဲ့လူနစ်ယောက်ကို ဖမ်းလိုက်ရတဲ့အတွက် သာမန်ကြည့်ရင်တော့ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာသာ ခင်ဗျားတို့ကို လွှတ်ပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုးအာဏာမျိုးရှိရင် ကိုမိုးသီးကို မမင်းဖြူနဲ့ လက်ထပ်ပေးပြီး တစ်ခါတည်း လွှတ်လိုက်စမ်းပါဘိဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

မိုးသီးက . . .

“ယုံပါတယ်၊ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်း” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကိုမိုးသီး၊ ကိုသေတ္တာ၊ မမင်းဖြူနှင့် ကိုဩရတို့အား ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေတော့၏။ ရုံးသို့ရောက်လျှင် ၎င်းတို့ လေးဦးအား ကျွန်ုပ်က နံနက်စာ ကျွေးမွေးရလေ၏။

ကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့အား ကိုနှင့်မောင်းက ထွက်မပြေးရန်ကတိတောင်းရာ ၎င်းတို့က မပြေးကြောင်း ကတိပြုသဖြင့် ကိုနှင့်မောင်းသည် လက်ထိပ်များဖြုတ်၍ ပေးထားလိုက်လေ၏။ ထမင်းကျွေးမွေးပြီးနောက် ၎င်းတို့လေးဦး၏ ဖြောင့်ချက်၊ ထွက်ဆိုချက်များကို ယူရလေ၏။ ၎င်းတို့၏ထွက်ဆိုချက်များကို ယူရာ၌ လေးရက်တိတိ အချိန်ယူရလေ၏။

ထိုလေးရက်အတွင်း၌လည်း ကိုနှင့်မောင်း၏ ဆန္ဒအရ ၎င်းတို့အား စီအိုင်ဒီဝင်းအတွင်း၌ပင် လွှတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခွင့် ပေးရလေသည်။ ၎င်းတို့သည် တရားခံများနှင့်မတူပဲ ဟိုတယ်၌ လာရောက်၍ တည်းခိုအပန်းဖြေနေသူများကဲ့သို့ ရွှင်လန်းစွာ နေကြလေ၏။

အပေါ်ပိုင်းကို ဗလာကျင်းလျက်၊ ညာလက်မောင်း၌ ပုလဲပုတီးကလေးပတ်ထားသော ဘောင်းဘီရှည် မိုးပြာရောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုမိုးသီးသည် ညနေအခါများ၌ စီအိုင်ဒီဝင်းတစ်လျှောက် လေညှင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကိုမိုးသီး၏ဘေးမှ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ကိုမိုးသီးမထိုင်မချင်း သူပါရော၍ လမ်းလျှောက်နေသော မိန်းမချောလေး မမင်းဖြူကိုလည်းကောင်း၊ စီအိုင်ဒီဝင်းအလည်တွင်ရှိသည့် ကောင်းကင်ဘား၌ မျောက်လွဲကျော် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်၊ ကျွမ်းထိုးလိုက် လုပ်နေသည့် ကိုသေတ္တာကိုလည်းကောင်း၊ သစ်ပင်အောက်တွင် ပုတီးစိပ်နေသည့် ကိုဩရကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ စီအိုင်ဒီမှ စုံထောက်များသာလျှင် မဟုတ်ပဲ ကားလမ်းပေါ်တွင် ဖြတ်သွားသောသူအပေါင်းသည် မြင်တွေ့ကြရပေမည် ဖြစ်တော့သတည်း။

(အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အကြောင်းအရာတို့မှာ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကိုအေးဆောင် ခေါ် ကိုဩရဆိုသူ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို မူရင်းအတိုင်းတင်ပြပါက “ပုလဲပုတီးတမ်း”ကြီးတစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်ပေရာ ဖတ်ရှုရသူတို့အဖို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မူရင်းကို မပျက်စေဘဲ ဝတ္ထုသဖွယ်ရေးသား၍ တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ ထိုထွက်ဆိုချက်တို့၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ သင်ခန်းစာယူဖွယ်များပါရှိပေသည်။ ထို့အတူ ကိုမိုးသီးအကြောင်း၊ ကိုသေတ္တာအကြောင်း၊ ကိုဩရအကြောင်းနှင့် လွန်စွာသနားဖွယ်ရာကောင်းလှသော မိန်းမချောကလေးမမင်းဖြူအကြောင်းများ စုံစုံလင်လင် ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ ဤထွက်ဆိုချက်မှတ်တမ်းသည်ပင် “မမင်းဖြူ မှန်မှန်ပြော” ဝတ္ထုဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်က ဆိုနိုင်ပေသတည်း။)

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ဝိဇ္ဇာမိုရ်လော

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့် နေ့၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဗင်နင်ကူလာဆယ်တန်းခေါ် တိုင်းရင်းမြန်မာဆယ်တန်းကို ခရိုင်တစ်ခုလုံး၌ ဗိုလ်စွဲ၍ အောင်မြင်လေ၏။ စာမေးပွဲ၌ ထူးချွန်စွာအောင်မြင်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရမည်အချိန်၌ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းမြောက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ ဖခင်ကြီး မရှိသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကြီးအား လုပ်ကျွေးပြုစုရန် တာဝန်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးပေါ်သို့ စုပြုံ၍ ရောက်ရှိ၍ လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ချိန်တည်း ဗင်နင်ကူလာဆယ်တန်းကိုအောင်မြင်ကြသောသူတို့မှာ ယူနီဗာစီတီသို့ တက်ရောက်ရန်အတွက် အင်္ဂလိပ်စာကိုသင်ယူသူက သင်ယူ၊ ကျောင်းဆရာလုပ်ရန်အတွက် ဆရာဖြစ်သင်ကို တက်သူကတက်နှင့် ပျော်မြူးနေကြသည့်အချိန်၌ ကျွန်ုပ်မှာမူ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှေ့လာမည့် ရက်များတွင် စားသောက်ကြရမည့် ထမင်းအတွက် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို ပူပန်စိုးရိမ်လျက်ရှိပေသည်။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်အကြောင်းကို အနည်းငယ်ရေးသားဖော်ပြရန် လိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အမည်မှာ ဦးမုဟူ၍ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပွင့်ဖြူမြို့တစ်မြို့လုံးမှ လူများက ကျွန်ုပ်၏ဖခင်အား ဆရာမုဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသရွေ့မှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မည်မည်ရရလုပ်ကိုင်သည်မရှိဘဲ အိမ်နောက်ဖေး၌ ဖိုရုံတစ်ခုဆောက်လုပ်ကာ အဂ္ဂိရတ်ထိုးနေခြင်းကိုသာလျှင် တွေ့ရပေသည်။ ဓာတ်ဗိန္နောဆေးဆရာအဖြစ်နှင့် နယ်ထွက်၍ ကုသတတ်လေ၏။ ထိုသို့ ဆေးကုထုတ်သွားလျှင်လည်း အနည်းဆုံးလေးလခန့်ကြာတတ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ၌ တစ်နှစ်နီးပါးပင် ဖြစ်တတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာမှတ်မိပေသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဆရာမုမှာ အဂ္ဂိရတ်သမားယောင်ယောင်၊ ဗိန္နောဆရာယောင်ယောင်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝါသနာတူချင်း တွေ့သည့်အခါ၌ သိုက်စာများကို ရွတ်ဆို၍ ပြောဆိုတတ်သည်ဖြစ်ရာ သိုက်ဆရာယောင်ယောင်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မည်မည်ရရလုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့မည်ပုံ စားသောက်နေကြသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိလေ၏။

ထိုအမေးအား ဖြေဆိုရမည်မှာလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် လကုန်ခါနီးသည့်အခါ၌ အဂ္ဂိရတ်ထိုးသော ဖိုရုံထဲမှ ရွှေတုံးကလေးတစ်တုံးကို ကိုင်၍ ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား “လူလေးလိုက်ခဲ့၊ မကွေးကိုသွားမယ်” ဟု ခေါ်၍ ကျွန်ုပ်၏မိခင်အားလည်း “မယ်ခရေ . . .မကွေးတက်ဦးမယ်ဟေ့ . . .ဘာများမှာချင်သေးသလဲ” ဟုလည်း မေးတတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကလည်း အိမ်၌ သုံးစွဲရန်လိုအပ်သော ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်မှအစ ဖယောင်းတိုင်နှင့် ဆွမ်းတော်ကပ်ရန်အတွက် ချိုချဉ်သကြားလုံးပါမကျန် မှာကြားတတ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် မကွေး၊ မင်းဘူး၊ ရေနံချောင်း၊ ဆင်ဖြူကျွန်း စသောမြို့များရှိ ရွှေဆိုင်များသို့ အလှည့်ကျဆိုသလို ဖိုရုံတွင်းမှ ထုတ်ယူခဲ့သော ရွှေတုံးကလေးများကို ရောင်းချတတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ခု သတိပြုမိသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဖိုရုံတွင်းမှ ထုတ်ယူခဲ့သော ရွှေတုံးကလေးများသည် ဆိုင်များ၌ ရောင်းချသည့်အခါ၌ ဆိုင်မှ ချိန်တွယ်ကြည့်တတ်သည်ဖြစ်ရာ မည်သည့်အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ရွှေတစ်ကျပ်သားချည်းရှိနေတတ်လေသည်။

ရွှေဆိုင်၌ ရောင်းချပြီးသည့်အခါ၌ မိခင်ကြီးမှာလိုက်သော ပစ္စည်းများအပြင် မိခင်ကြီးအတွက် ပခုမ္မာပိတ်စများ၊ ခါသပိတ်စများ၊ သရက်ထည်လုံချည်စများ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘောင်းဘီ၊ ဦးထုပ်နှင့် ကစားစရာများကိုပါ ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

နယ်ထွက်၍ ဆေးကုသသည့်အခါ၌လည်း လေးလ ငါးလစာ ငွေကြေးကို မိခင်ကြီးအား ပေးထားပြီးမှသာ နယ်ထွက်လေ့ရှိ၏။ ထိုသို့ပေးထားရန်မှာလည်း ဖခင်ကြီးသည် ဖိုရုံအတွင်းသို့ ဝင်၍ ဖိုဆွဲကာ ရွှေတုံးကလေးများ ထုတ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အချက်တစ်ခုမှာ ဖခင်ကြီး၌ လွန်စွာလှပသော ဓားမြှောင်တစ်လက်ရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုဓားမြှောင်မှာ ရိုးရိုးဓားမြှောင်များနှင့် မတူပဲ အသွားမှာ ဓားရှည်လောက်လည်း မရှည်၊ ရိုးရိုးဓားမြှောင်လောက်လည်း မတိုပဲ စကောစကအရွယ် ဖြစ်လေ၏။ အသွားမှာ ထိုသို့ထူးခြားသကဲ့သို့အရိုး၌လည်း ဆင်စွယ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် အရိုးတစ်လျှောက် အင်းကွက်များ ဖော်ထားလေ၏။ ထိုဓားမြှောင်အား ဖခင်ကြီးသည် ခရီးသွားသည့်အခါတိုင်း၌ ယူ၍ သွားတတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် အဂ္ဂိရတ်သမားယောင်ယောင်၊ ဗိန္ဒောဆရာယောင်ယောင်၊ သိုက်ဆရာယောင်ယောင် လူစားမျိုးဖြစ်ပေရာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း လွန်စွာများပေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများမှာလည်း အားလုံးလိုလိုမှာ အဂ္ဂိရတ်သမား၊ ဆေးဆရာနှင့် သိုက်တဘောင်တို့တွင် စိတ်ဝင်စားသူချည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေများ အထဲတွင် ရပ်ဝေးမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးလည်း ရှိသေး၏။ ထိုမိတ်ဆွေထံမှလည်း မကြာမကြာ စာများလာတတ်လေသည်။ ထိုမိတ်ဆွေမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်ကိုမဆိုထားဘဲ ကျွန်ုပ်မိခင်ပင် သိရှိခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် လွန်စွာလျှို့ဝှက်၍ လွန်စွာမှလည်း ထူးဆန်းသော လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သေဆုံးပုံမှာလည်း လွန်စွာထူးဆန်းပေသည်။ ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်လာပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ရုတ်တရက် အပြင်းဖျားကာ “ရွှေတွေ့ လိပ်တွေ့၊ လူယုတ်မာတွေ့ လာပြီ” ဟု ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်၍ ပါးစပ်ဖွင့်၍ မရပဲ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်သည် ပွင့်ဖြူမြို့၌ရှိသော ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ မိတ်ဆွေများဖြစ်သော အဂ္ဂိရတ်သမားများ၊ ဗိန္ဒောဆရာများနှင့် သိုက်ဆရာယောင်ယောင်လူများကို အကြောင်းကြား၍ ဖခင်ကြီး၏ ဈာပနကို စီစဉ်ရလေ၏။

ဤသို့ စီစဉ်ရာ၌ ရယ်စရာကောင်းသော အဖြစ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အဂ္ဂိရတ်သမားတို့သည် ဖခင်လုပ်ထားခဲ့သော တစ်ကျပ်သားရှိ ရွှေတုံးကလေးတစ်တုံးကို လုံတစ်ခုအတွင်းမှ တွေ့မြင်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် မသေမီ အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ ဖိုရုံသို့ ဝင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုမိပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ယခုလအတွက် အသုံးပြုရန် ငွေလိုသည့်အတွက် လုပ်နေကျ ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ဝင်၍ လုပ်၏။ ထိုသို့ လုပ်ပြီးနောက် လုံကို အအေးခံထား၍ ဖိုရုံမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်၍ ထိုင်၍ နားနေစဉ်အတွင်း၌ ရုတ်တရက် အဖျားတက်လာကာ ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်၍ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်၏။ အဂ္ဂိရတ်သမားတို့ လုံတွင်းမှ တွေ့သော ရွှေတုံးကလေးမှာ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် နောက်ဆုံးလုပ်သွားသော ရွှေတုံးကလေးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အဂ္ဂိရတ်သမားတို့သည် ရွှေတုံးကလေးအား မှတ်ကျောက်၌ ပွတ်ကြည့်၏။ လောင်မီး(ငရဲမီး) စားကြည့်၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်သောသူက . . .

“ဟာ . . .ဆရာမူက တယ်ပြီးနှုတ်လုံတာကိုး၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် စားလမ်းတောင်ပွင့်နေမှပဲ၊ ကိစ္စကတော့ တော်တော်ရောက်နေပြီပေါ့” ဟု ဆိုလေ၏။

အဂ္ဂိရတ်စကား၌ စားလမ်းပွင့်သည်၊ ရိက္ခာထောက်ရသည် ဆိုသည့် စကားများမှာ ဓာတ်လုံးသည် ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်အဆင့်အထိ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ယောက်သော အဂ္ဂိရတ်သမားကလည်း . . .

“ဟ . . .ဆရာတို့ရ၊ စားလမ်းပွင့်နေပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့အလုံးက ပြာအန်နေပြီပေါ့၊ ပြာကိုရအောင်ရှာမယ်” ဟု ဆိုကာ ရှိသမျှသော ဘူးခွက်နှင့် ပုလင်းများပါမကျန် ပြခါးပြာကို ရှာလေ၏။

ဆေးဆရာတို့ကလည်း “ဆရာမူဟာ ရိုးရိုးလူမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဝိဇ္ဇာဖြစ်နေတာ ကျုပ်တို့က မသိလိုက်လို့” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ဖခင် ဖော်စပ်ထားသော ဗိန္ဒောဆေးများကို ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ထံမှ တောင်းယူကြလေ၏။ အချင်းချင်းငြင်းခုံ၍ စကားများကြ၏။ ရန်ဖြစ်ကြ၏။

သိုက်ဆရာများကလည်း . . .

“မဟုတ်မှလွဲရော ဆရာမူဟာ သိုက်အောင်ထားပြီကွ၊ သူ့ဆီမှာ သိုက်စာတွေ ရှိရဦးမယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ စာအုပ်စာတမ်းများနှင့် စာအိတ်များကို မွေနှောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် ထိုသူတို့ပြောသကဲ့သို့ ဓာတ်လုံးအောင်၍ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ရနေပြီလော၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ ဖြစ်နေပြီလော၊ သိုက်တစ်ခုကိုတူး၍ အောင်ခဲ့ပြီလော ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မသိရပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်အိမ်လုံး၌မူ အဂ္ဂိရတ်သမားများ၊ သိုက်သမားများနှင့်

ဆေးသမားတို့သည် နေရာလပ်မရှိအောင် ရှာသူကရှာကြ၊ ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ အလောင်းအား ဝိဇ္ဇာဖြစ်နေပြီ အသေထွက် ထွက်တာဟုဆိုကာ ကုန်း၍ ကန်တော့သူက ကန်တော့နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးက . . .

“အမလေး . . . ကိုမူရဲ့၊ ထကြည့်ပါဦး၊ ရှင့်လူတွေ တစ်အိမ်လုံး မွေကုန်ကြပြီတော့၊ ရှိခိုးတဲ့သူတွေလည်း ရှိခိုးကုန်ကြပြီတော့၊ ရှင်ကတော့ ဝိဇ္ဇာဖြစ်မလား၊ သရဲဖြစ်မလား မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့သားအမိတော့ အငတ်ဘေးဆိုက်တော့မယ်တော့” ဟု အော်ဟစ်၍ ငိုလိုက်ရာ အသုဘအတွက် လာရောက်ကူညီကြသော လူများမှာ ရယ်ချင်လွန်းသော်လည်း ကျိတ်၍ အောင့်အည်းနေကြသည့် အထဲတွင် တစ်ယောက်သောသူမှာ မရယ်ရမနေနိုင်ဖြစ်ကာ အောင့်၍ ထားရာမှ ခစ်. . .ခစ်. . .ခစ်နှင့် ရယ်သံကလေး ကျိတ်၍ ထွက်လာရာ ကျန်လူများပါ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ရယ်မောမိကြလေတော့၏။

သိုက်ဆရာများသည် သိုက်စာတွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေကြရာ ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ မှတ်စုများကို တွေ့ကြသဖြင့် ဖွင့်၍ ကြည့်ကြရာ အတွင်း၌ တုတ်ချောင်းကလေးများ၊ ဝစ္စပေါက်ကလေးများသာလျှင် ရေးမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သိုက်ဆရာများက ထိုထူးဆန်းသော တုတ်ချောင်းကလေးများနှင့် ဝစ္စပေါက်များသာ ပါရှိသော စာများကို တဖြည်းဖြည်းကြံဆ၍ ယူမည်ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ထံ၌ တောင်းယူကြလေ၏။

ဖခင်ထံသို့ မကြာမကြာလာလေ့ရှိသော စာအိတ်များကို ဖွင့်၍ကြည့်ကြရာ၌လည်း မှတ်စုစာအုပ်၌ပါရှိသော တုတ်ချောင်းများနှင့် ဝစ္စပေါက်များကိုသာလျှင် ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်ကြီးသည် ဖခင်နှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်းများကို တောင်းရမ်းသူများအား ပေးလိုက်ပြီးလျှင် အချို့သော ပစ္စည်းနှင့်စာအုပ်များအား ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လှူ၍ ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ ဈာပန ရက်လည်သောအခါ၌ ၎င်းနှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်းများသည် အိမ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ မကျန်ရှိတော့ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ဖားဖိုကြီးကိုပင် အဂ္ဂိရတ်ဝါသနာပါသော ဖိုးသူတော်တစ်ဦးအား လှူဒါန်းပစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ ကြွင်းကျန်သော ရုပ်ကလာပ်ကိုလည်း အဂ္ဂိရတ်သမား သိုက်သမားနှင့် ဆေးသမားတို့သည် ထီးဖြူများ မိုး၍ ကန်တော့ပွဲများစွာဖြင့် သင်္ချိုင်းကုန်းသို့ ယူသွားပြီးလျှင် မီးသဂြိုဟ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် အရိုးပြာကို ရွှေချထားသော မြေအိုး၌ထည့်ကာ တစ်ယောက်သော အဂ္ဂိရတ်ဆရာက ယူငင်သွားလေတော့၏။ ထိုအရိုးပြာကို ယူငင်သွားသော အဂ္ဂိရတ်ဆရာမှာ ပင်စင်ရ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးသွေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးကား အသက်ရှိစဉ်၌လည်း လွန်စွာလျှို့ဝှက်၍ လွန်စွာမှလည်း ထူးဆန်းသော သူတစ်ဦးဖြစ်သည့် အလျှောက် သေဆုံးသွားသည့်အခါ၌လည်း ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးသွားသည့်အပြင် အသုဘကိစ္စမှာလည်း အများသူငါနှင့်မတူဘဲ သင်္ချိုင်း၌မြုပ်နှံခြင်း၊ ဂူသွင်းခြင်းမပြုရဘဲ အရိုးပြာအိုးကိုပါ ယူသူကယူဖြင့် ထူးဆန်းစွာ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ရလေ၏။

နောင်တွင်သိရသည်မှာ ပင်စင်စား ကျောင်းဆရာကြီးဦးသွေးသည် ရသေ့ဝတ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး၏ အရိုးပြာအိုးကိုလည်း ရန်ကုန်မြို့ ငါးထပ်ကြီးဘုရားအနီး မြေကွက်လပ်တစ်ခု၌ ကောင်းမွန်စွာ ဂူသွင်းထားပြီးလျှင် ဂူ၏ခေါင်းရင်းဘက်၌လည်း တစ်ဖက်ပါစာကို ရေးထွင်းထားသည်ဟု သိရလေ၏။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာခိုရ် ဆရာမူ၏
ခန္ဓာဟောင်း အရိုးပြာ
တည်ရှိရာ ဂူနန်း

ထိုအရိုးအိုးဘေးရှိ ပန်းအိုးသုံးလုံး၌လည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပန်းအသစ်များနှင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေတတ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ငရဲပြည်သို့ ရောက်စေသော စာတစ်စောင်

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရုံးတစ်ရုံး၌ သင့်တော်သော အလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ အလုပ်ရခဲ့ပါလျှင် မိခင်ကြီးကိုပါ ခေါ်ယူ၍ သင့်တော်သော ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်း၍ သားအမိနှစ်ယောက် နေထိုင်ကြရန်ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်၍ နေသည့်အတွင်း၌လည်း မိခင်ကြီးအား ဈေးတစ်ဈေး၌ မှန်ဟင်းခါးဖြစ်စေ၊ အခြားသော စားသောက်ဖွယ်ရာဖြစ်စေ ရောင်းချစေမည်။ ထိုသို့ရောင်းချခဲ့ပါလျှင် တစ်နှစ်အတွင်း ဈေးဆိုင်သည် အရှိန်ရလာမည်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စာကို သီးသန့်ကြိုးစား၍ သင်ယူကာ အလုပ်မှထွက်ပြီးလျှင် ယူနီဗာစတီသို့ တက်ရောက်ရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း စိတ်ကူး၍ အစီအစဉ်အကွက်ချကာ ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်သည့် နေ့မှစ၍ တစ်ရုံးဝင် တစ်ရုံးထွက်နှင့် လျှောက်လွှာစာရွက်ကလေးကိုင်ကာ အလုပ်ရှာဖွေခဲ့ရာ မည်သည့်ရုံးကမျှ အလုပ်မပေးသည့်အပြင် အချို့ရုံးများကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အား ဗင်နှင့်ကူလာဆယ်တန်းနဲ့ ဘယ်ကလာ အလုပ်ရနိုင်ပါ့မလဲ ဟူ၍ပင် လှောင်ပြောင်လိုက်သေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် အစိုးရရုံးများကို ကုန်သည်အထိ အလုပ်ရှာပြီးနောက် မရသည့်အဆုံးတွင် ကုမ္ပဏီများသို့ သွားရောက်လျှောက်ထားကြည့်ရပြန်၏။ ကုမ္ပဏီများမှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာ မတတ်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်ုပ်အား အလုပ်ပေးရန်လုံးဝ စဉ်းစားခြင်းမပြုပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ပါလာသော ငွေကလေးကို ခြစ်ခြတ်စားသောက်၍ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ဆက်လက်၍ အလုပ်ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မည်သည့်ရုံး မည်သည့်ကုမ္ပဏီကမှ အလုပ်မပေးသဖြင့် တရုတ်ပွဲရုံများသို့ ဆက်လက်၍ အလုပ်ရှာဖွေဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၌လည်း ငွေနှစ်ကျပ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ ထိုငွေနှစ်ကျပ်ကုန်သွားသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်ရင်ဆိုင်ရမည့်အဖြစ်ကို တွေးတောကာ ရင်လေးမိလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ ဦးတည်၍ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းအတိုင်း လျှောက်၍ လာခဲ့ရာ မော်တော်ကားကလေးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ ကပ်၍ ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကား၏နောက်ဘက်၌ ပါ၍လာသော ပန်းနုရောင်ခေါင်းပေါင်းကို ပေါင်း၍ထားသည့် အသက်(၅၀)ခန့်လူကြီးက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ . . .

“ဟေ့ မောင် . . . မင်းဟာ ပွင့်ဖြူမြို့က ဆရာမူရဲ့သား မောင်အေးဆောင် မဟုတ်လား” ဟု မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လျှင် ထိုလူက . . .

“ငါတို့က မင်းကို ရှာနေတာပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . ကားပေါ်တက်၊ မင်းအဖေဟာ ငါ့ရဲ့မိတ်ဆွေကွ၊ ဒီတော့ မင်းအဖေမရှိတော့တဲ့နောက်မှာ မင်းကို ငါ့အနေနဲ့ ကူညီစောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း စုစုပေါင်း ငွေနှစ်ကျပ်မျှသာ ကျန်ရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ စိတ်အားငယ်၍ နေသည့် အချိန်၌ ယခုကဲ့သို့ စောင့်မကြည့်ရှုမည့် ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဆိုသူတစ်ဦးသည် မိုးပေါ်မှကျ၍ လာသကဲ့သို့ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းမိလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကားပေါ်သို့တက်၍ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ တစ်လမ်းလုံး၌လည်း ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဖခင်နှင့် မည်မျှအထိ ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ တစ်ဦးအကျိုးကို တစ်ဦးက မည်ကဲ့သို့ သယ်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သည် စသည့်ဖြင့် မနားတမ်း ပြောဆိုလေ၏။

“မင်းအဖေဆုံးတာကို မသိဘူးကွ၊ နောက်မှ တစ်ဆင့်စကားနဲ့သိရတာ၊ သိတာနဲ့ ချက်ချင်း ငါလိုက်သွားတာ၊ ဟိုကျတော့ မင်းအဖေပဲ တွေ့တော့တယ်၊ မင်းအဖေရဲ့ ပြောပြချက်အရ မင်းက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားရှာတယ်လို့ သိရတယ်၊ တစ်ပတ်လောက် နောက်ကျပြီးမှသာ မင်းထွက်ခဲ့ရင် တို့နဲ့တွေ့ရမှာ၊ ဘယ်လိုလဲ အခုကော အလုပ်ရပြီလား”

“မရသေးဘူးခင်ဗျ”

“မရလဲ မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ဆီမှာပဲနေတာပေါ့၊ တကယ်လို့ အလုပ်ရလဲ တစ်လမှ ဆယ့်ငါးကျပ်လောက် ရမှာပါ မောင်အေးဆောင်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီး၏ နာမည်ကိုမျှ မသိရသော်လည်း ထိုလူကြီးကို ကြည့်ညိုလျက်ရှိပေပြီ။ ဤလူကြီးကား မိမိမိတ်ဆွေ၏ သားသမီး ဒုက္ခရောက်နေသည်ကို တာဝန်သိတတ်စွာဖြင့် ကူညီတတ်ပေသည်တကားဟု စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေ၏။

ထိုလူကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စကားတပြောပြောနှင့် လာခဲ့ကြရာ ပန်းဆိုးတန်း စတားရုံအနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ ရံ၌ ချိတ်ထားသော ဘိုင်စကုတ်ကြော်ငြာများကို ကြည့်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနှင့်အတူလိုက်၍ ကြည့်မိလေ၏။

“ဟာ . . . တာဝန်ကားသစ်ပါလားကွ၊ ငါတော့ဟေ့ ကလေးဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော တာဝန်ကားဆိုရင် သိပ်ပြီး သဘောကျတာပဲ၊ ဂျွန်နီဝက်စမူလာဆိုတဲ့ တာဝန်မင်းသားကလဲ ရေကူးလဲကောင်း၊ နွယ်ကြိုးစီးလဲ တယ်ပြီး ကျွမ်းကျင်တာကွ၊ ကြည့်ကြရအောင်ကွာ” ဟု လူကြီးက ပြော၍ ဒရိုင်ဘာအား ကားကိုရပ်ခိုင်းပြီးလျှင် “ဘိုင်စကုတ် ပြီးတဲ့ အချိန်လောက်မှာ ဘုံဘေဟော်တယ်မှာ လာပြီးကြည့်ဟေ့” ဟု မှာ၍ တာဝန်ကားကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

တာဝန်ကား ပြသသည့်အခါ၌ ထိုလူကြီးပြောခဲ့သောစကားများ မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့ရလေ၏။ တာဝန်သည် ရေထဲသို့မျောသွားသော ၎င်း၏ သားကလေးနောက်သို့ ရေကူးလိုက်၏။ ထိုနည်းတူစွာ မိကျောင်းကလည်း ကလေးနောက်သို့လိုက်လေ၏။ တာဝန်နှင့် မိချောင်းရေကူးပြိုင်ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

တာဝန်သည် မိကျောင်းထက်ဦးစွာ ကလေးထံသို့ရောက်ရှိသွားပြီးလျှင် ကလေးကို ကယ်ဆယ်လိုက်နိုင်၏။ ရေသတ္တဝါမိကျောင်းထက်ပင် ရေကူးကျွမ်းကျင်သော တာဝန်အား ထိုလူကြီးက သဘောကျသည် ဆိုခြင်းသည် အပြစ်ဆိုဖွယ်ရာမရှိပေ။

ဇာတ်ကားပြီးဆုံး၍ ရုံမှထွက်သည့်အခါ၌ ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဘုံဘေဟိုတယ်သို့ ခေါ်၍သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တစ်ပါးမျှ မစားဖူးသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကျွေးမွေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ ပွဲထဲဇာတ်ထဲတွင် မင်းသားအတိဒုက္ခရောက်နေသည့်အခါ၌ သိကြားမင်းသည် အဘိုးကြီးယောင်ဆောင်၍ လူပြည်သို့ဆင်းလာကာ ကူညီစောင့်မတတ်ပုံတို့ကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ဘူးသည် ဖြစ်ရာ ယခုလည်း ကျွန်ုပ်ဒုက္ခနှင့် ကြုံတွေ့နေစဉ်၌ ထိုအဘိုးကြီးသည် လာရောက်၍ ကူညီပေသည်။ ဘိုင်စကုတ်ပြုရုံမျှမက ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဟိုတယ်ကြီးမှ လွန်စွာ အရသာရှိသော စားသောက်ဖွယ်ရာတို့ကို ကျွေးမွေးနေသည်ဖြစ်သဖြင့် ဤလူကြီးကား သိကြားမင်းများဖြစ်နေမည်လားဟုပင် ထင်မှတ်မှားမိပေတော့၏။

စားသောက်ပြီးစီးသည့် အခါ၌လည်း မော်တော်ကားရောက်၍ မလာသေးသဖြင့် လူကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရောက်တတ်ရာရာများကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုနေသည့် အခါ၌ လူကြီးက . . .

“မောင်အေးဆောင်ရဲ့ . . . မင်းအဖေ မောင်မူက မင်းတို့သားအမိကို ဘယ်အလုပ်တွေများ လုပ်ကိုင် ကျွေးမွေးသလဲကွ၊ ငါတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းအကြောင်းသိတယ်ကွ၊ ဒီကောင်က ဆေးလဲကုတတ်တယ်၊ အရောင်းအဝယ်လေးဘာလေးလဲ နားလည်တယ်ကွ” ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဖခင်ကြီးလုပ်ခဲ့သမျှကို အလုံးစုံ ပြောပြလျှင် လူကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ . . .

“မင်းအဖေက ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုးကွ၊ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်နည်းကလေးများကော မင်းကို မပေးခဲ့ဘူးလား” ဟု မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ ဒုက္ခရောက်နေကြောင်းများကို ပြောပြရလေ၏။

ဟိုတယ်၌ အတော်အတန် အချိန်ဖြုန်းပြီးသည့် အခါ၌ မော်တော်ကားရောက်လာသဖြင့် မော်တော်ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် လူကြီးက ဒရိုင်ဘာအား . . .

“ငါ့တူက ရန်ကုန်မြို့ကို မနှံသေးဘူးကွ၊ တစ်ပတ်လောက်လှည့်ပြီး ပြလိုက်စမ်းပါဦး” ဟု လူကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ဒရိုင်ဘာသည် ဖြည်းဖြည်းစွာမောင်းလျက် ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့လုံးကို လှည့်ပတ်မောင်းနှင်လေ၏။

ဤသို့လှည့်လည်လိုက်ရာ လုံးဝနေဝင်သွားသည့် အချိန်သို့ ရောက်ရှိသဖြင့် လမ်းမီးများပင် ထွန်းလင်းလျက်ရှိပေပြီ။ ထိုအခါကျမှပင် လူကြီးက အိမ်သို့ပြန်မည်ဟု ပြောသဖြင့် ဒရိုင်ဘာသည် ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမှတစ်ဆင့် ပြည်လမ်းသို့ ရောက်အောင် မောင်းနှင်လေ၏။ ပြည်လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကုန်တင်လော်ရိုကားကြီးတစ်စီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မောင်းနှင်လာရာမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ကားကိုလက်ပြု၍ ရပ်ခိုင်းလေ၏။

“ဆရာကြီး . . . ဂိုဒေါင်သွင်းဖို့ပစ္စည်းတွေပါလာတယ်၊ ပြီးတော့ သင်္ဘောဆိပ်ကိုလည်း ကျွန်တော်သွားရမယ်၊ နောက်ကျရင် ရစရာရှိတဲ့ငွေတွေ နောက်လမှ ရတော့မယ်” ဟု လော်ရိုကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက လူကြီးအား ပြောလျှင် လူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးနောက် . . .

“အေးလေ . . . ဒီလိုဆိုရင် ဒီကားကို မင်းယူသွား၊ လော့ရီနဲ့ပဲ ငါတို့ပြန်တော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်း၍ လော့ရီကားကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် “မောင်အေးဆောင်ရေး၊ နောက်ကတက်ကွာ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လော့ရီကားကြီးအား နောက်မှနေ၍ တွယ်၍တက်ကာ ဝင်ရလေ၏။ ၎င်းကားကြီးမှာ ကျောက်မီးသွေးများ တင်သောကားကြီးဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကားအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်အရပ်ထက်မြင့်အောင် ကာရံထားသော ပျဉ်ချပ်ကြီးများကြောင့် ဘေးဘီကို လုံးဝမြင်ရခြင်းမရှိတော့ပါ။ ကြမ်းပြင်၌လည်း ကျောက်မီးသွေးစများကို စမ်းသပ်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကားပေါ်ရောက်သည့်အခါ၌ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ စတင်ထွက်ခွာလေတော့၏။ တစ်နာရီခန့် မောင်းနှင်ပြီးသောအခါ၌ ချိုင့်များကျင်းများ လွန်စွာထူထပ်သော လမ်းတစ်လမ်းသို့ ရောက်ရှိပြီးလျှင် မြဲကြီးတစ်မြဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြောင်း ကျွန်ုပ်သတိပြုမိပါသည်။

မြဲတွင်းသို့ရောက်သည့် အခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်အား ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တွယ်ကပ်၍ကားပေါ်မှ ဆင်းရလေ၏။ ထိုသို့ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မည်းမည်းကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသေးသော အချက်တစ်ခုမှာ ထိုမြဲတွင်းကြီး၏ အနောက်ဘက်တွင် ချောင်းကြီးတစ်ခုရှိကြောင်းပင်ဖြစ်၏။ မည်းမှောင်၍နေသဖြင့် ချောင်းကို မမြင်ရသော်လည်း ရေသံများကို ကြားနေရပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား အိမ်မည်းမည်းကြီး၏ အောက်ထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းဟု ယူဆရသောနေရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ခိုင်း၍ ကော်ဖီနှင့် မုန့်များအပြင် လက်ဖက်သုတ်၊ ချင်းသုတ်၊ ရေခဲခွက်၊ ဆေးလိပ် စသည်များနှင့်ပါ ဧည့်ခံလေ၏။ ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသော အခြားအချက်တစ်ခုမှာ လူကြီး၏အိမ်၌ ခိုင်းစေရန် လူအမြောက်အများကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း ထိုအထဲ၌ မိန်းမ တစ်ယောက်တစ်လေမျှ မမြင်တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“မောင်အေးဆောင်တော့ နောက်က စီးလာရတာ ကားဆောင့်တာနဲ့ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရှေ့မှာကလဲ ဒရိုင်ဘာကလဲဝဝ၊ ငါကလဲ ဝဝဆိုတော့ ထိုင်လို့ မရဘူးဟေ့၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူတာပေါ့ကွာ၊ ကော်ဖီနဲ့ ကိတ်မုန့်ကလေး စားလိုက်ပါဦး” ဟု လူကြီးက ဖော်ရွေစွာနှင့် ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို စားသောက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ကောက်ယူ၍ မီးညှိလေ၏။

“မောင်အေးဆောင် အဖေဆုံးတော့ အဂ္ဂိရတ်သမားတွေ၊ သိုက်ဆရာတွေ၊ ဆေးဆရာတွေက ဟိုပစ္စည်းယူ ဒီပစ္စည်းယူနဲ့ တက်တက်ကို ပြောင်တော့တာပဲ ဆိုပါလားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး”

“အေး . . . ငါလဲ အဲဒီလူတွေနဲ့ အကုန်တွေ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီအထဲမှာ မင်းအဖေဆောင်တဲ့ ဓားမြှောင်တစ်လက်ပျောက်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ မပါသွားဘူး၊ အရိုးက ဆင်စွယ်နဲ့ လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီ ဆင်စွယ်ပေါ်မှာ အင်းကွက်တွေချထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး”

“အဲဒီ ဓားမြှောင်ကို တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေ ခရီးထွက်ရင် ယူသွားလေ့ရှိပါတယ်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ အခုလို မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ ဒီရိယထုတ်ရတာက အဲဒီ ဓားမြှောင် လိုချင်လို့ပဲကွ၊ မောင်အေးဆောင်က အဲဒီ ဓားမြှောင်ပေးရင် ငါ့ဘက်ကလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်ပြီးပေးဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးဖို့ဆိုတာ ရွှေဒင်္ဂါး အပြား ကိုးထောင်တောင်ပေးမှာနော်၊ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို အဲဒီ ဓားမြှောင်ကလေးပေးစမ်းပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ထံမှ ထိုဓားမြှောင်ကလေးကို သေချာစွာ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ ထိုဓားမြှောင်သည် ကျွန်ုပ်ထံ၌လည်း မရှိ၊ မည်သူထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်ကိုလည်း မသိသဖြင့် ထိုလူကြီးဆီမှ ရရှိမည့် ရွှေဒင်္ဂါးကိုးထောင်အတွက်ပင် နှမြောမိသေးတော့၏။

“ဒီလိုလုပ်ပါဦး၊ အဲဒီ ဓားမြှောင်ကလေးကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဆီမှာလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးလက်မှာ ရောက်နေမှပါ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို လမ်းစရိတ်ပေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ပြန်ပြီး စုံစမ်းရှာဖွေပြီးရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဦးဆီကို လာခဲ့မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က အားတက်သရာ ပြောလိုက်ရာ လူကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ . . .

“ဦးမူရဲ့သားက အလာကြီးပါလားကွ၊ မင်းအဖေ မောင်မူဆီက ရလိုက်တဲ့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်းကို အဲဒီဓားကလေး မရမချင်း ပြန်ပြီး မလွှတ်နိုင်ဘူး အေးဆောင်” ဟု အကျပ်ကိုင်လေတော့၏။

“ဦးတောင်းတဲ့ ပစ္စည်းက ကျွန်တော့်ဆီမှာမှ မရှိတာပဲ ခင်ဗျာ”

“မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ရှိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ကြင်ဆွေတို့၊ ဝင်းမောင်တို့၊ ကိုလေးတို့ ဒီကောင်ကို မေးကြစမ်း” ဟု လူကြီးက အော်လိုက်ရာ လူကြီး၏ တပည့်ကျော်တို့သည် ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာကြသည်မသိ။

အလျှိုလျှိုရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ကြီးဖြင့် တုပ်ကာ ရိုက်သူကရိုက်၊ ကန်သူကကန်၊ ထိုးသူကထိုးဖြင့် နှိပ်စက်ညှင်းပန်းကြလေတော့၏။

အတော်အတန် ရိုက်နှက်ပြီးစီးသောအခါ၌ ရိုက်နှက်သူများအနက်မှ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဓားမြှောင် ဘယ်မှာထားသလဲ” ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်က မသိကြောင်း ပြောဆိုလျှင် ရိုက်ကြပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် မေ့မြောသွားလေ၏။ သတိရလာသည့်အခါ၌ ဓားမြှောင်ကို မေးပြန်၏။ မသိကြောင်းပြောလျှင် ရိုက်ကြပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ရိုက်လိုက် မေ့မြောသွားလိုက်နှင့် အရိုက်ခံနေရသည်မှာ နှစ်ရက်ပင်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်အား လူကြီးက လာရောက်တွေ့ပြီးလျှင် “ဓားမြှောင်ဘယ်မှာ ထားသလဲ” ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်က မသိကြောင်း ပြောဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်မီးဖြင့် ထိုးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးအား အစက သိကြားမင်းဟု ထင်မှတ်မိသော်လည်း ယခုအခါ ငရဲမင်းကြီး ဖြစ်၍ နေကြောင်းသိရလေတော့၏။ ထိုနေ့၌ တနေလုံး ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုဘဲ အနားပေးထားပြီးလျှင် ညဘက်သို့ ရောက်သည့်အခါ မေးလိုက်ရိုက်လိုက်နှင့် တရစပ်ရိုက်နှက်ကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝ သတိလစ်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိရသည့်အခါ၌ ဂါတ်တဲတစ်ခုအတွင်းရှိ အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရလေတော့၏။ သတိရပြီးများမကြာမီ၌ပင် စစ်ပုလိပ်များ ရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာအား အဝတ်စည်း၍ မော်တော်ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်ခြင်းကို ခံရပြန်လေ၏။

မည်သည့်နေရာဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ကုလားစစ်တပ်တစ်ခုဟု ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသောနေရာသို့ ရောက်ရှိလျှင် စစ်ဗိုလ်ကြီးများဟု ယူဆရသော လူလေးငါးဦး၏ ရှေ့မှောက်၌ အောက်ပါအတိုင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကိုခံရ၏။

ကျွန်ုပ်အား စစ်မေးသော စစ်ဗိုလ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် စစ်မေး၍ စကားပြန်တစ်ဦးက ဘာသာပြန်၍ ပေးလေ၏။ ထိုစကားပြန်၏ အမည်မှာ မောင်ဘသန်းဟု သိရလေ၏။

“ဒီစာကို မင်းဘယ်က ယူခဲ့တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိစားပွဲ၌ စာတစ်စောင်တင်ပြလျှက် ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကို မသိကြောင်း ငြင်းဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွန်စွာသန်မာသော ကုလားစစ်သားကြီး နှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်အား ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြလေ၏။

“ဒီစာဟာ ဂျာမနီပြည်ကနေ ပို့တဲ့ လျှို့ဝှက် စာတစ်စောင်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးပြန်၏။

“မသိဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ငြင်းဆို၏။

“မင်းဟာ ကန်တော်ကြီးနားမှာ အရက်မူးပြီး လဲနေတယ်၊ မင်းရဲ့ အိတ်ထဲက ဒီစာကို တွေ့တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းနေတာလဲ”

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်သေပြီး ရန်ကုန်သို့ အလုပ်ရှာရန် ထွက်ခဲ့ပုံ၊ လူကြီးနှင့်တွေ့ပုံ၊ အရိုက်အနှက်ခံရပုံတို့ကို ပြောဆိုရှင်းပြလေ၏။ ဤသို့ရှင်းပြလျှင် စစ်ဗိုလ်ငါးဦးအနက် တစ်ဦးက . . .

“မင်းပြောတဲ့ လူကြီးဆိုတဲ့လူရဲ့ နာမည်နဲ့ အလုပ်အကိုင်ကို ပြောနိုင်သလား၊ မင်းကိုနှိပ်စက်ညှင်းပန်းတဲ့ အိမ်နေရာကိုကော ပြောနိုင်သလား” ဟု မေးပြန်ရာ ကျွန်ုပ်က မပြောနိုင်ကြောင်း၊ ထိုလူကြီး၏ အမည်ကိုလည်း မသိကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အားခေါ်ယူသွားသော နေရာကိုလည်း မသိကြောင်း ပြောပြလျှင် ၎င်းစစ်ဗိုလ်က . . .

“မင်းဟာ သိပ်ပြီးခေါင်းမာတယ်၊ စပိုင်ပီသတယ်၊ မာယာများတယ်” ဟု ဆိုကာ လက်မောင်းနှစ်ဖက်၌ ညှစ်ထားသော ကုလားစစ်သားများအား ရိုက်နှက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား သုံးရက်တိုင်တိုင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်မသိသော စာကလေးတစ်စောင်အား ကျွန်ုပ်၏ အိတ်တွင်းမှ ရသည့်ဆိုကာ စာကို မည်သို့မည်ပုံ ယူလာသည်ကို မေးမြန်း၍ ရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ကုလားစစ်တပ်၌ ရိုက်နှက်ခံရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား စစ်ကားဖြင့်ပင် တင်၍ အစောင့်အကျပ်များ လုံခြုံစွာဖြင့် အင်းစိန်ထောင်သို့ ပို့အပ်လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ထူးဆန်းသော အင်္ဂါ

အင်းစိန်ထောင်ဘူးဝသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် စကားပြန် မောင်ဘသန်းသည် ထောင်ပိုင်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ကျွန်ုပ်အား အပ်နှံပြီးလျှင် ပြန်သွားကြလေ၏။ ထောင်ပိုင်သည် ကျွန်ုပ်အား ထောင်မှူးတစ်ယောက်၏လက်သို့ အပ်လိုက်၏။ ၎င်းထောင်မှူး၏ အမည်မှာ သောင်းရွှေဟု သိရပါသည်။

၎င်း ထောင်မှူးသန်းရွှေသည် မောင်မှိန်ဟု ခေါ်သော ထောင်ဝါဒါခေါ် ထောင်စောင့်တစ်ဦး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်ပြန်၏။ ၎င်းဝါဒါမောင်မှိန်သည် ကျွန်ုပ်၏အမည်၊ ကျွန်ုပ်ဖခင်အမည်၊ နေရပ်လိပ်စာတို့ကို စာအုပ်တစ်အုပ်၌ ရေးသွင်းကာ ရှစ်မှတ်ဟု ခေါ်သော ထောင်ကျနှစ်ကြီးသမား တစ်ဦး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်ပြန်၏။ ၎င်းရှစ်မှတ်သည် ကျွန်ုပ်အား . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က “အေးဆောင်” ဟု ပြန်၍ဖြေသဖြင့် “ခွေးမသား . . . သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့အကောင်” ဟု ဆိုကာ ရိုက်နှက်လေတော့၏။ ရှစ်မှတ်ရိုက်နှက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရှစ်မှတ်၏တပည့် ထောင်ကျများကပါ ရိုက်နှက်ကြပြန်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် မောင်အေးဆောင်ပါ ခင်ဗျာလို့ ပြန်ဖြေစမ်း” ဟု ရှစ်မှတ်က အမိန့်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့ အလိုကျ အဖြေပေးရ၏။ ဘူးဝ၌ အရိုက်ခံရပြီးနောက် “မိန်းဂျေး” ဟု ခေါ်သော ထောင်မကြီးသို့ရောက်ပြန်၏။ ထောင်မကြီးသို့ရောက်လျှင် ရှစ်မှတ်က ဝါဒါကျော်ဦးဆိုသူ၏ လက်သို့ ကျွန်ုပ်အား အပ်ခဲ့ပြန်၏။

မိန်းဂျေးဆိုသည်မှာ ထောင်တစ်ခုလုံး စားသောက်ရန် ချက်ပြုတ်သည့် ထမင်းချက်ဖိုကြီး ပတ်ပတ်လည်၌ ရုံးခန်းကလေးများ ပြုလုပ်ထားသည့်နေရာပင်ဖြစ်၏။ မိန်းဂျေးသို့ ရောက်လျှင် ဝါဒါက ရှစ်မှတ်တစ်ဦး၏ လက်သို့ အပ်လိုက်ပြန်၏။ ၎င်းရှစ်မှတ်က တစ်ဖန် မေးပြန်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ဒီနေရာကို ဘာခေါ်သလဲ”

“ထောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ခွေးမသား . . . ထောင်မှန်းတော့ သိတာပေါ့ကွ” ဟု ဆိုကာ ကန်ကျောက်ရိုက်နှက်ပြန်၏။ ရှစ်မှတ်က ရိုက်လျှင် ၎င်း၏ တပည့်များကပါ ရိုက်ကြပြန်၏။

“မသေမချင်းမှတ်ထား၊ မိန်းဂျေးလို့ခေါ်တယ်” ဟု ပြော၍ ရိုက်နှက်ပြီးလျှင် ပုံစံခန်းသို့ ပို့ပြန်၏။ ပုံစံခန်း၌ ဆယ့်နှစ်မှတ်ခေါ် ဘာရာတစ်ဦးသည် ဦးခေါင်းထက်၌ အဝတ်ဖြူဖြင့်ချုပ်ထားသော ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီးလျှင် လက်၌လည်း ငရုတ်ကျည်ပွေ့ကဲ့သို့ တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ထားလေ၏။

၎င်းဘာရာက ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ပုံစံ” ဟု အော်ဟစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဒူးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို မသိဘဲရှိနေသည့် အချိန်၌ပင် ဘာရာ၏ တပည့်များသည် ကျွန်ုပ်အား စောင်ဖြင့်အုပ်ကာ သံပန်းကန်ပြားစောင်းဖြင့် တခွပ်ခွပ်ဖြင့်ခုတ်ကြလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် အော်ဟစ်သော်လည်း လျှော့မပေးဘဲ ကျေနပ်လောက်သည်အထိ ခုတ်ထစ်ကြပြီးနောက် စောင်ကိုဖွင့်လိုက်ကာ တစ်ယောက်သော ထောင်ကျက . . .

“ပုံစံဆိုရင် ဒီလိုထိုင်ရတယ်ကွ” ဟု ဆိုကာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်၍ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ပါဟု ပြောလျှင် ပြီးသည့်ကိစ္စအား ဤကဲ့သို့ ရက်စက်စွာ ရိုက်နှက်ခြင်းအတွက် လူတို့၏ အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးပုံကို သဘောပေါက်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား ပုံစံခန်းမှတစ်ဖန် “ပစ္စည်းထုတ်” သို့ပို့ပြန်၏။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ရိုက်နှက်၍ ဆောင့်ဆွဲချွတ်ယူပြီးလျှင် ပိတ်ဖြူလုံချည်နှင့် ပိတ်ဖြူအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်စေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်ကျအဝတ်အစားဖြစ်သော

ပိတ်ဖြူလုံချည်နှင့် ပိတ်ဖြူအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်လိုက်ရသည့်အခါ၌ ဤကဲ့သို့ ဖြူစင်သော အဝတ်အစားများကား သူတော်သူမြတ်များနှင့်သာ ထိုက်တန်ပေသည်။ ယခုမူ အကုသိုလ်ကြီးမားသော ငါကဲ့သို့သောသူများ ဝတ်ဆင်နေရပြီတကားဟု ဝမ်းနည်းမိသေးတော့၏။

ပစ္စည်းထုတ်မှတစ်ဖန် “ရေချိုးဘုတ်” ခေါ် ရေချိုးရသည့် ကွန်ကရစ် ရေကန်ရှည်ကြီးဆီသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ဘုတ်ကိုင်ဟုခေါ်သည့် ဘုတ်လူကြီးလက်သို့ အပ်နှံပြန်၏။ ၎င်းဘုတ်ကိုင်မှာလည်း ထောင်ကျပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ထောင်ကျများသည် ၎င်းကွန်ကရစ်ရေကန်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ခွက်များကိုကိုင်ကာ တန်းစီနေရလေ၏။ ဘုတ်ကိုင်က ရေကန်ထိပ်မှနေ၍ “ခပ် . . . တစ်ခွက်” ဟု အော်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရေခွက်ဖြင့်ခပ်၍ ချိုးလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဘုတ်ကိုင်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေး၍လာပြီးလျှင် သားရေပတ်ဖြင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်နှက်ကာ “မအေ . . . မင်းကို ခပ်ရုံတင်ခပ်ခိုင်းတာ၊ ဘယ်သူက ချိုးခိုင်းလို့ ချိုးရတာလဲ” ဟု ဆဲဆိုရိုက်နှက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော ထောင်ကျများ ပြုလုပ်သည်ကို ကြည့်၍ လုပ်ကိုင်ရလေတော့၏။ ဘုတ်ကိုင်က “ခပ် . . . တစ်ခွက်” ဟု အော်သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခပ်ရုံမျှခပ်ထားရ၏။ မချိုးရသေး၊ ဘုတ်ကိုင်က ‘ချိုး’ ဟု အော်မှ ချိုးရလေ၏။ မခပ်ရချေ။

ဘုတ်ကိုင်သည် ခပ် ချိုး . . . ခပ် ချိုး . . . ခပ် ချိုး ဟု တိုင်၍ပေး၏။ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ထောင်ကျများလည်း ယိမ်းတိုက်၍ ထားသည့်အလား ခပ်ချိုးရလေတော့၏။

ရေချိုးပြီးသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်အားကြိုးတိုက်သို့ ပို့လိုက်လေတော့၏။

ကြိုးတိုက်ဆိုသည်မှာ ရှစ်ပေပတ်လည်သာ ကျယ်ဝန်းသည့် ကြိုးပေးခံရမည့်သူများအား ထားသော တိုက်ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုကြိုးတိုက်၌ ကြိုးပေးရန် မဟုတ်သော်လည်း အရေးကြီးသော ထောင်ကျများ၊ ဥပမာ နိုင်ငံရေးပြစ်မှု ကျူးလွန်၍ ရောက်ရှိလာသူများကိုလည်း ထားတတ်ပေသည်။ ထိုတိုက်သည် သံတိုင်တံခါးတစ်ချပ်စီ တပ်ဆင်ထားလေ၏။ ကျန်သောသုံးဖက်၌ အုတ်နံရံများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာပုကွကွနိုင်သော ထောင်မှူးတစ်ဦးက ကြိုးတိုက်သို့ခေါ်ယူသွားလေ၏။ ကြိုးတိုက်တစ်ခု၏ ရှေ့၌ ရှစ်မှတ်များ၊ ဆယ်နှစ်မှတ်များနှင့် ထောင်ကျများသည် စုရုံး စုရုံးဖြစ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွားသည့် ထောင်မှူးသည် စုရုံးစုရုံးအနီး၌ ခေတ္တရပ်၍ ထိုသူတို့အား ကြည့်လေ၏။

ရှေ့တွင် စုရုံးစုရုံးဖြစ်နေသော ကြိုးတိုက်အတွင်း၌ကား လူတစ်ယောက်သည် ကျောပေးလျက်သံတိုင်ကိုမှီကာ ဆေးလိပ်ဖွာနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

အပြင်ရှိ လူအုပ်စုအတွင်းမှ ရှစ်မှတ်တစ်ယောက်က တိုက်အတွင်း ကျောပေး၍ ဆေးလိပ်သောက်နေသူဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ပြီးပြီဟေ့ . . . ညာဖက်က ဆင်ကို ရှေ့တည့်တည့်ရွှေ့တယ်ဟေ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ အတွင်းမှ ဆေးလိပ်သောက်နေသူက . . .

“မင်းကြီးကို ရထားနားက မြင်းနဲ့ခွေတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အပြင်မှလူများသည် ဟာကနဲ ဖြစ်ကုန်ကြလျက် အကြံရကျပ်ကုန်ပြန်၏။

တစ်ဖန် အခြားသော တစ်နေရာမှ ဝါဒါတစ်ယောက်ကလည်း “စစ်ကဲ နောက်တစ်ကွက်ဆုတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ တိုက်အတွင်းမှ ဆေးလိပ်သမားက “ညာဘက်က ရထားနဲ့ မင်းကြီးရှေ့ကဆင်ကို ပေါက်ပြီးခွေတယ်” ဟု ဆိုလိုက်ပြန်ရာ ထိုလူတို့လည်း ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကြပြန်၏။

ထို့နောက် အခြားတစ်ယောက်က “မြင်းနဲ့ဆင်ကိုစားတယ်” ဟု ပြောရာ တိုက်တွင်းမှလူက . . .

“စားပေါ့၊ စားအောင် ကျွေးထားတာပဲ၊ စားပြီးရင် မင်းကြီးကို ဆင်နဲ့ ထိုးပြီးခွေတယ်” ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။ အပြင်မှ လူစုသည် ကျွန်ုပ်ညံ ကျွန်ုပ်ညံဖြစ်ကြလျက် ဆေးလိပ်များထုတ်ကာ တိုက်တွင်းမှလူ၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပြီးလျှင် ထွက်သွားကြလေ၏။ တိုက်တွင်းမှလူကလည်း ထိုလူတို့ပေးသော ဆေးလိပ်ကို လက်ဖြန့်၍ယူ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူတို့အား လှည့်၍ ကြည့်ဖော်မရပေ။

တိုက်အပြင်မှ လူစု ရှင်းသွားသည့်အခါ၌ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ တိုက်ရှေ့ အင်္ဂတေ အပေါ်၌ မြန်မာစစ်တုရင်(စစ်ဘုရင်) ခွက်ပုံစံသုံးခုကို တွေ့ရလေ၏။ စစ်တုရင်ရုပ်များကိုတော့ ယူ၍သွားကြလေပြီ။

အပြင်မှ ဝါဒါများ၊ ထောင်ကျများနှင့် ရှစ်မှတ် ဆယ်နှစ်မှတ်များသည် တိုက်တွင်းမှလူနှင့် ဆေးလိပ်ကြေး မြန်မာစစ်တုရင်ထိုးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ အပြင်မှလူများက သုံးစုခွဲလျက် စစ်တုရင်သုံးဝိုင်းပြုလုပ်ကာ ထိုး၏။ တိုက်တွင်းမှလူက

စစ်တုရင်သုံးဝိုင်းကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း မကြည့်ဘဲနှင့် စိတ်နှင့်မှတ်ကာ ထိုးခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အပြင်မှလူများရှုံး၍ ပွဲသိမ်းသွားကြရလေသည်။ ထောင်မှူးသည် ထိုစစ်တုရင်ချန်ပီယံ၏ တိုက်တံခါးကိုဖွင့်လျက် ကျွန်ုပ်အား ဝင်စေပြီးလျှင် သော့ခတ်ကာ ပြန်၍ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါကျမှပင် ကြိုးတိုက်တွင်းမှ စစ်တုရင်ချန်ပီယံ၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရလေတော့၏။

သူ့မျက်နှာမှာ ချောသည်လည်းမဟုတ်၊ ခန့်သည်လည်းမဟုတ်၊ ထက်မြက်သောသူ၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြရုံမျှဖော်ပြထားပေသည်။ အသားရောင်မှာ ညိုသလိုလိုရှိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာမူ အထူးပင် ကြည်လင်တောက်ပလေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကမ်း၍ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မီးတို့ရန်အတွက် သူ၏ သောက်လက်စ ဆေးလိပ်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီးနောက် ရှိုက်ဖွာပြီးလျှင် မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်ပစ်ကာ ထိုသူအား အကဲခတ်နေမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ တွေ့သမျှသော သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ရိုက်နှက်ကြမည့်သူချည်း မှတ်ထင်၍ နေသဖြင့် ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိကြောင်းလည်း ထိုသူသည် ကောင်းစွာရိပ်မိလေ၏။ ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ထိုသူက . . .

“ကိုယ့်လူ . . . သိပ်ပြီးကြောက်နေတယ် ထင်တယ်” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က မဆိုးမတွပင် “ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြောက်တယ်ခင်ဗျ” ဟု ဖြေမိလေ၏။

ထိုသူသည် ပြုံးရုံမျှ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ခင်ဗျား တော်တော် အရိုက်ခံခဲ့ရတယ် မှတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြာပြာသလဲပင် အရိုက်ခံရကြောင်း ပြောဆိုလိုက်ရပြန်၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ . . . ဒီလိုပေါ့၊ ဖြစ်လာမှ ကြောက်နေတာဟာ ဘာထူးမှာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ သေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့တွေကြုံရမယ့် အကြီးဆုံး ဒုက္ခမဟုတ်လား၊ အဲဒီအကြီးဆုံးဒုက္ခဆိုတာဟာလဲ တကယ်က အိပ်တာနဲ့ ဘာမှ မထူးပါဘူးဗျ၊ စိတ်မညစ်စမ်းပါနဲ့၊ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်စမ်းပါနဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်ကို အားပေးရှာလေ၏။

ကျွန်ုပ်အား နှိပ်စက်မည့် သူများကိုသာ တွေ့၍လာခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ အားပေးခြင်းခံရသောအခါ ထိုသူအား လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ အရိုက်အနှက်ခံရဖန်များနေတော့ တွေ့တဲ့လူတိုင်းဟာ ကျုပ်ကို ရိုက်လိမ့်မယ်ချည်း အောက်မေ့နေတာ၊ နေစမ်းပါဦး . . . ခင်ဗျားက ဘာမူလဲ”

“လူသတ်မှုပါ”

“ခင်ဗျားက သတ်ခဲ့လို့လား”

“လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရပါဘူးဗျာ”

“အလုပ်အကိုင်က ဘာများလုပ်ပါသလဲ”

“နွားကျောင်းသားပါ၊ ဓနုဖြူနားက ရွာကလေးတစ်ရွာကပါ”

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ကျုပ်နာမည် အင်္ဂါပါ”

“နာမည်ကလဲ အဆန်းပါပဲလား”

“အင်္ဂါနေ့မှာ မွေးလို့ဆိုပဲဗျ၊ ဟဲ့ . . .ဟဲ့”

“ကိုအင်္ဂါရေ . . . အခုလို ခင်ဗျားနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ အားလဲတက်မိတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေ မဖြစ်သေးပါဘူး”

“မဖြစ်သေးလဲ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပါ ကိုအင်္ဂါ၊ ကျုပ်နာမည် အေးဆောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဗင်နင်ကူလာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အလုပ်ရှာဖို့ ရန်ကုန်ထွက်လာတာ ဒုက္ခနဲ့ တိုးတော့တာပါပဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကြိုးတိုက်မှ စစ်တုရင်ချန်ပီယံ နွားကျောင်းသား ကိုအင်္ဂါဆိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာကြည့်လျက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ဒီမှာ . . . ကိုအေးဆောင်၊ မိတ်ဆွေဆိုတာက ဒီလိုရှိတယ်ဗျ၊

(တစ်) သန္နိဋ္ဌမိတ်ဆွေတဲ့ . . . ဒါက တွေ့ဖူးမြင်ဖူးရုံမိတ်ဆွေ။

(နှစ်) သမ္ပတ္တမိတ်ဆွေတဲ့ . . .အလှူအိမ်မှာ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်း အတူတူစားဖူးတဲ့ မိတ်ဆွေမျိုး။

(သုံး) သမသိက္ခိတမိတ်ဆွေတဲ့ . . . ကစားဖက်၊ နွားကျောင်းဖက်၊ ကျောင်းနေဖက်မိတ်ဆွေမျိုး။

(လေး) ဝံသတ္တမာဂတမိတ်ဆွေတဲ့ . . . မိဘချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ သားသမီးချင်းပါ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတာမျိုး။

(ငါး) ဗျာသနာရက္ခိတမိတ်ဆွေတဲ့ . . . ဥစ္စာပျက်တဲ့အခါမှာ၊ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမှာ ကူညီကာကွယ်ပေးတဲ့ မိတ်ဆွေမျိုးရယ်လို့ ရှိတယ်ဗျ။

ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုအမျိုးအစား မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်တာလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းပြောဆိုခဲ့ဖူးသော်လည်း ကိုအင်္ဂါပြောသကဲ့သို့ အမျိုးအစား ကွဲပြားသည်ကို မသိခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။ ကိုအင်္ဂါဆိုသော နွားကျောင်းသားကား နွားကျောင်းသာဟုသာ ဆိုရသည်။ ခေသူမဟုတ်ပါကလားဟုလည်း လေးစားသွားမိသည့် အလျှောက် . . .

“ကျုပ်ကတော့ဗျာ . . . ကိုအင်္ဂါပြောတဲ့ မိတ်ဆွေငါးမျိုးထဲမှာ ဗျာသနာရက္ခိတ မိတ်ဆွေလို့ခေါ်တဲ့ တစ်ဦးမှာ ဘေးဒုက္ခတွေ့တဲ့အခါမှာ ကူညီတဲ့ မိတ်ဆွေမျိုး ဖြစ်ချင်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုအေးဆောင်၊ အင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်နဲ့ ဥဒါန်းအဋ္ဌကတာမှာ မိတ်ဆွေကောင်းဆိုတာ ဟောဒီအချက်(၇)ချက်ကို လိုက်နာနိုင်ရမယ်လို့ ဆိုထားတယ်”

“ဘယ်လိုလဲဗျ . . .ဆိုစမ်းပါဦး”

- (တစ်) ဒုဒ္ဒတံဒဒါတိ . . .ပေးနိုင်ခက်ခဲသော ဝတ္ထုပစ္စည်းကို ပေးရာ၏။
- (နှစ်) ဒုတ္တရံကရောတိ . . .ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ဖို့ ခက်ခဲသော ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရာ၏။
- (သုံး) ဒုက္ခမံခမတိ . . .တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သံသယမရှိဘဲ အလွန်အမင်း သည်းခံနိုင်ရာ၏။
- (လေး) ဂုယုမဿပရိဂုယုတိ . . .လျှို့ဝှက်ထိုက်သော အမှုကို မပေါ်အောင် လျှို့ဝှက်ရာ၏။
- (ငါး) ဂုယုမဿအာပိကရောတိ . . .လျှို့ဝှက်ဖို့ လိုသောအမှုကို လျှို့ဝှက်ဖို့ ပြောပေးရာ၏။
- (ခြောက်)အာပဒါသုနဝိဇဟတိ . . .ဘေးရန်ကြုံသော အခါမျိုး၌ စွန့်ပစ်၍ ချန်မထားခဲ့ရာ။
- (ခုနှစ်) စနစိဏေနနာတိမညာတိ . . .ဆင်းရဲမွဲတေသောအခါတွင်လည်း မထိမဲ့မြင် မပြုရာ၏ ရယ်လို့ . . .

မိတ်ဆွေကောင်း မိတ်ဆွေမြတ်ရဲ့ အင်္ဂါ(၇)မျိုး ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါတွေကို လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား ကိုအေးဆောင်” ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ဖြေဆိုရမည် မသိဘဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုအင်္ဂါဆိုသူသည် နွားကျောင်းသားဟုသာဆိုသည်။ စစ်တုရင်ကိုလည်း ဝိုင်းသုံးဝိုင်းကို မကြည့်ဘဲလျက် တစ်ယောက်တည်းနှင့် အနိုင်ထိုးနိုင်သည်အထိ အတွက်အချက် ကောင်းလှပေသည်။ ယခုလည်း ကျွန်ုပ်က မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ပါသည်ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် မိတ်ဆွေနှင့် ပတ်သက်သော အချက်အလက်တို့ကို အဋ္ဌကထာ ဋီကာတို့မှ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းထုတ်နုတ်၍ မေးမြန်းပြောဆိုနိုင်၏။ အာဂန္ဓာကျောင်းသားပေတကားဟု ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားလျက်ရှိနေစဉ် ကြိုးတိုက်၏ အပြင်ဘက်မှ ဟား . . .ဟား . . .ဟား ဟူသော အောင်မြင်လှသည့် ရယ်သံကြီးတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

အရပ်အမောင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိသည့် ဘာရာခေါ် နှစ်ကြီးသမား အကျဉ်းသားတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အားကြည့်၍ ရယ်မောနေကြောင်းကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဟေ့ကောင် . . .အေးဆောင်၊ မင်းက ဗင်နကူလာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီဆိုတော့ အင်္ဂုလိပိစာတစ်ခုသင်လိုက်ရင် ယူနီဗာစီတီကို ဝင်ခွင့်ရနိုင်ပြီကွယို၊ အဲဒါက လွယ်တယ်၊ အင်္ဂါဆိုတဲ့ နွားကျောင်းသားရဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်ရရှိဖို့က အဲဒါလောက်မလွယ်ဘူးဆိုတာ တွေ့ပြီ မဟုတ်လား ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . . မင်းက ဘာမှတ်လို့လဲ၊ အင်္ဂါဆိုတဲ့ အကောင်က နွားကျောင်းသားမို့လို့ဟေ့၊ ကောလိပ်ကျောင်းသားများသာဆိုရင် မိုးကို မီးနဲ့ ရှို့မယ့်လူစား၊ ဟား . . .ဟား . . . ဒီကောင်က နွားကျောင်းသား ပညာရှိကွ၊ သူနဲ့ အတူလာနေရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .။”

“ဒီလူက ပညာသာရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သတ္တိကလည်း မခေဘူးကွ၊ သေရမှာကိုတော့ တစ်ရေးအိပ်ရတာလောက် အောက်မေ့တဲ့လူစား၊ ဟား . . .ဟား . . .သိပ်တော်တဲ့ကောင်၊ ထောင်ဘူးဝမှာ ရှစ်မှတ်ရဲ့ မျက်နှာကို ခြေထောက်နဲ့ကန်ခဲ့တဲ့လူ၊ ခေတဲ့လူမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ကိုယ့်လူအတူနေရတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစမ်းပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း လေးစားပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ဖြေဆိုလိုက်လျှင် ထိုဘာရာက ရယ်မော၍ . . .

“ဟဲ . . .ဟဲ . . . ကိုယ့်လူ ခုံးမဝေးတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ ထွက်၍သွားလေ၏။ ထိုဘာရာကြီးအကြောင်းကို မေးကြည့်ရာ အောက်ပါ အတိုင်းပြောပြလေ၏။

“သူ့နာမည်က ဆိတ်ဖွားလိုခေါ်တယ်။ တောင်ငူသင်္ချိုင်းကုန်းက သုဘရာဇာကြီးဗျ၊ မြိုင်ရာဇာတာတေဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လူသတ်မှုကျူးလွန်အောင် သူစီစဉ်ပေးလိုက်တာပေါ့။ လူတော်ကြီးဗျ”

(မှတ်ချက်။ ။ ၎င်းဘာရာဇာခေါ် ဆယ့်နှစ်မှတ် အကျဉ်းသားလူကြီးမှာ သုဘရာဇာဆိတ်ဖွား ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း၏ အကြောင်းကို ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှံ မြိုင်ရာဇာတာတေ ဝတ္ထု၌ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။)

စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်အတွက် စဉ်းစားပေးကြခြင်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါတို့သည် ကြိုးတိုက်အတွင်း၌ သုံးရက်ခန့်အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြရာတွင် အတော်အတန် ရင်းနှီး၍လာသဖြင့် တစ်ဦးအကြောင်းကို တစ်ဦးက သိရှိခွင့် ရလာလေ၏။ ဤသို့ တစ်ဦးအကြောင်းကို တစ်ဦး သိရှိခွင့် ရသည့် ဆိုရာ၌ ကိုအင်္ဂါအနေနှင့် ကျွန်ုပ်အား ခင်ဗျား ဘာမူလဲ၊ မိဘမျိုးရိုးက ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေလဲ စသည်ဖြင့် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မေးမြန်းစပ်စုခြင်း မပြုပါ။ ကျွန်ုပ်ကသာ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြ၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကပင် သူ၏ အကြောင်းကို စပ်စု၍ မေးမြန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်းနှီးလာသောအခါ၌ ကိုအင်္ဂါအား မေးမြန်းကြည့်ရာ ၎င်းက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလေ၏။

“ကိုအင်္ဂါ. . . ခင်ဗျားဟာ နွားကျောင်းသားလိုသာ ဆိုရတယ်။ စာပေကျမ်းဂန်လဲ ခေါက်မိတယ်။ အတွေးအခေါ်ကလဲ တယ်ပြီးကောင်းတာကိုး၊ ဘယ်လိုများ ပညာတွေ ဆည်းပူးခဲ့တာလဲဗျာ” ဟု မေးလိုက်၏။

“စာပေကျမ်းဂန်မှာတော့ တတ်သိ နားလည်တဲ့ ရဟန်းတော်တွေဆီမှာ ဆည်းပူးပါတယ်”

“အတွေးအခေါ် ကောင်းတာကကောဗျာ”

“အဲဒါကတော့ နွားတွေဆီမှာ သင်ယူပါတယ်”

“ဘယ်လိုဗျာ၊ နွားဆီမှာ အတွေးအခေါ်ပညာကို သင်ယူတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားစမ်းပါ ကိုအေးဆောင်၊ ဧကန်ပတ်၊ ကုရုဂံဇာတ်မှာလာတဲ့ နန္ဒီဝိလာသဇာတ်၊ ကဏ္ဍဇာတ်၊ မုနိကဇာတ်တွေမှာ မြတ်စွာဘုရားအလောင်း နွားမင်း ဖြစ်စဉ်က ဆုံးမခဲ့တဲ့ ဂါထာတွေကို ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီဇာတ်တွေလဲ ဖတ်ခဲ့ဖူး သင်ခဲ့ဖူးတဲ့အပြင် နွားတွေနဲ့ မွေးကတည်းက လက်ပွန်းတတီး နေလာတော့ နွားတွေဆီက ပညာတွေ အများကြီးရတယ်။ ဥပမာဗျာ နွားဟာ အစာကို ဘယ်အချိန်မှာ ကျွေးကျွေးစားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စားတာဟာ တကယ်စားတာမဟုတ်ဘူး၊ သိုလှောင်ထားတဲ့သဘောဘဲ၊ တကယ်စားတာကတော့ သတ်သတ်တစ်ချိန်ကျမှ စားမြုံ့ပြန်ပြီး စားတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်လဲ တွေ့သမျှ ဗဟုသုတကို မှတ်သားလေ့ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်မခံသေးဘူး၊ အဲဒါတွေကို တစ်ချိန်မှာ စားမြုံ့ပြန်ကြည့်သေးတယ်ဗျာ၊ ခေါင်းအေးအေးထားတဲ့သဘောပဲ . . .။

ပြီးတော့ နွားတွေဟာ အလွန်ပဲ စကားနည်းကြတယ်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း စကားနည်းခြင်းဟာ ပညာရှိရဲ့ လက္ခဏာတစ်ခုပဲမဟုတ်လား၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“ကိုအင်္ဂါ ရှင်းပြတော့လဲ ဟုတ်သလိုလိုပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ . . .

“ပြီးတော့ နွားတွေဟာ သူတစ်ပါးအကျိုးအတွက် အသက်ရှင်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ သူတစ်ပါးအကျိုးကို မွေးတဲ့အချိန်ကနေ သေတဲ့အချိန်အထိ ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်တို့က အာဇာနည်သူရဲကောင်းလို့ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ နွားတွေဟာ တကယ့်အာဇာနည်တွေ သူရဲကောင်းတွေလို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်လား၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောပြန်လေ၏။

“အင်း . . . ဟုတ်သမျှ”

ပြီးတော့ နွားတွေဟာ အသက်ရှင်တုန်းမှာသာ လူတွေကို အကျိုးပြုတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သေတဲ့အခါမှာလဲ အကျိုးပြုနိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့လဲ နွားတွေလို အကျိုးပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ နွားတွေရဲ့ အကျိုးပြုပုံကို တော့ စလေဦးပုညရဲ့ နွားတစ်ကောင်လုံး အသုံးချနည်းကို ဖတ်ပေတော့၊ ပြီးတော့ ခေါင်းအေးအေးထား” ဟု ကိုအင်္ဂါကပြောရာ . . .

“ခင်ဗျားကတော့ နွားတွေအကြောင်း လက်တွေ့ရော စာတွေ့ရော တယ်လဲ နဲ့စပ်ပါလား ကိုအင်္ဂါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလေ၏။

“ကျုပ်က နွားတွေနဲ့ ရင်းနှီးတာကိုးဗျ၊ နွားအကြောင်းကောင်းကောင်းသိတာပေါ့၊ နွားရဲ့ရင်ဘတ်ကို တိုင်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဒီနွားသေရင် ဘယ်နှစ်ပိဿာ ထွက်မယ်ဆိုတာတောင် အတတ်ပြောနိုင်ပါတယ်” ဟု ကိုအင်္ဂါကပြောပြန်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုအင်္ဂါ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ . . .

“ဥပမာဗျာ . . .နွားရဲ့ ရှေ့လက်နှစ်ချောင်း နောက်နားကနေကပ်ပြီး တိုင်းကြည့်လိုက်လို့ လက်နဲ့ လေးမိုက်ရှိရင် အဲဒီနွားဟာ ၁၃ ပိဿာနဲ့ ၉၅ကျပ်သားထွက်မယ်၊ လေးမိုက်နဲ့ လက်ငါးလုံးဆိုရင် ၁၉ ပိဿာနဲ့ ၈၀ကျပ်သားထွက်မယ်ဆိုတာ အတတ်ပြောနိုင်တယ်”

ကျွန်ုပ်အဖို့ နွားကျောင်းသား ကိုအင်္ဂါဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံရခြင်း၊ အတူနေရခြင်းသည် တစ်နည်းအားဖြင့် ကံကောင်းလှပေသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မည်သည့်ဖြစ်မှုကိုမျှ မကျူးလွန်ရဘဲလျှက် ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသူတစ်ဦးအဖို့ မည်မျှအထိ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်၍ နေမည်ကို အထူးဖော်ပြရန် မလိုတော့ပါ။ သို့ရာတွင် နွားကျောင်းသားကိုအင်္ဂါကဲ့သို့သော ပညာဗဟုသုတပြည့်စုံခြင်း၊ ရဲစွမ်းသတ္တိရှိခြင်း စသော အရည်အချင်းကောင်းများ ရှိသူနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရခြင်း၊ မိတ်ဆွေဖြစ်ရခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဘေးဒုက္ခများကိုပင် အတော်အတန် မေ့ပျောက်စေခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြိုးတိုက်သို့ ဆိတ်ဖွားဟု ခေါ်သည့် ဘာရာကြီးလာ၍ လည်ပတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့က ကြိုးတိုက်အတွင်းမှနေ၍ ကိုဆိတ်ဖွားက ကြိုးတိုက်အပြင်မှ ထိုင်ကာ စကားပြောရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အကြား၌ သံတိုင်များ တပ်ဆင်ထားသည့် တံခါးတစ်ချပ်သာလျှင် ရှိ၍ ကောင်းစွာ စကားပြော၍ ရပေသည်။ ကိုဆိတ်ဖွားသည် မြေကရားကလေး တစ်လုံးအပြည့် ရေခွေးကြမ်းများထည့်၍ ယူလာကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ရေခွေးကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။ ကိုအင်္ဂါကလည်း စစ်တုရင်ကစား၍နိုင်ထားသော ဆေးလိပ်များဖြင့်ပြန်၍ ဧည့်ခံလေ၏။ ကိုဆိတ်ဖွားသည် ကိုအင်္ဂါအား ခင်မင်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ လေးလည်းလေးစားပုံရပါသည်။ ထိုသူနှစ်ဦးအား ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို တစ်လုံးမကျန် ခရေစေ့တွင်းကျ ပြော၍ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုမသိဘုမသိနှင့် အရိုက်ခံခဲ့ရပုံ၊ ထောင်သို့ရောက်ခဲ့ရပုံများကိုပါ အသေးစိတ် ပြောပြပြီးနောက် . . .

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားနဲ့ ကိုအင်္ဂါတို့ကို အခုကျုပ်ပြောပြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဟာ အမှန်အတိုင်းဖြစ်ပါတယ်၊ လိမ်လည်ပြီးပြောတာ တစ်ခုမှ မပါပါဘူး၊ ကျုပ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ခေါ်သွားပြီးမှ ကျုပ်အဖေရဲ့ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို မရတာနဲ့ ရိုက်နှက်ညှင်းပန်းတဲ့လူကြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခါကျုပ်ကို သတိမေ့အောင်ရိုက်ပြီး လမ်းမှာ ပစ်ထားတယ်၊ အဲဒါကို ပုလိပ်က တစ်ခါဖမ်းပြီး စစ်တပ်ကို ပို့တယ်၊ စစ်တပ်ကလည်း ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ သူလျှိုတစ်ဦးရဲ့စာ ပါတယ်ဆိုပြီး ရိုက်ပြန်တယ်၊ ပြီးတော့ အခုလို ထောင်ထဲကို ပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒါတွေကို ကျုပ်တော့ အဓိပ္ပာယ်နားမလည်နိုင်အောင်ပါပဲ၊ ၎င်းဆိတ်လောက် ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြကြစမ်းပါဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ထိုသူနှစ်ဦးအား အပူကပ်ရလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုဆိတ်ဖွားနှင့် ကိုအင်္ဂါတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်များကို ပါးစောင်၌ခဲထားကြလျက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြပြီးနောက် ၎င်းတို့ယူဆသော အဖြေကို ဖော်ထုတ်ကြလေ၏။ ၎င်းအဖြေကို ဖော်ထုတ်ရာ၌ ကိုဆိတ်ဖွားတစ်ဦးတည်း ဖော်ထုတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲကဲ့သို့ ကိုအင်္ဂါတစ်ဦးတည်း ဖော်ထုတ်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးကို တစ်ဦး မေးခွန်းများ အပြန်အလှန်မေး၍ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏စဉ်းစားဖော်ထုတ်ပုံကို အကျဉ်းချုံး၍ ဖော်ပြရလျှင် အောင်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုဆိတ်ဖွား။ ။ မောင်အေးဆောင်ရဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ဆိုရင် မောင်အေးဆောင်ရဲ့ ဖခင် ဆရာမူကနေပြီး စဉ်းစားဖို့ဖြစ်တယ်၊ ကဲ . . . ဒီတော့ မောင်အေးဆောင်ရဲ့ ဖခင်ဆရာမူဟာ ဘာလဲ။

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဆရာမူဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။

ကိုဆိတ်ဖွား။ ။ ဟုတ်တယ်၊ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အဖြေကို သေသေချာချာ ကိုင်ထားရမယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ရင် နောက်ပိုင်းမှာ ဆရာမူဟာ ဝိဇ္ဇာမိုရ်လိုလို၊ ဇော်ဂျီလိုလို ဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်အပျက်က ကျုပ်တို့ရဲ့ တွေးလုံးကို အနှောက်အယှက်ပြုနိုင်တယ် ကိုအင်္ဂါ၊ ခင်ဗျားအဖြေဟာ အမှန်ဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံးပဲ၊ ဆရာမူသည် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်လို့ အပိုင်ဆွဲကိုင်ထားရမယ်၊ အဲဒီအဆိုအတွက် အထောက်အထားကိုတော့ ကိုအင်္ဂါအနေနဲ့ ပြောနိုင်ပါတယ်နော်။

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာမူဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ အထောက်အထားကတော့ ကိုအေးဆောင်ရဲ့ အဖေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခိုင်မာတဲ့ အထောက်အထားပါပဲ။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ကြိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ ဆရာမူသည် လူတစ်ယောက်၊ ကဲ . . .မောင်အေးဆောင် ရှင်းပြီ မဟုတ်လား။

- ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်လိုလူစားလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်။
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဆရာမူဟာ အဂ္ဂိရတ်သမားနဲ့လည်း တွဲတယ်၊ အဂ္ဂိရတ်သမားတွေကလည်း သူ့ကို အဂ္ဂိရတ်သမားလို့ ဆိုကြတယ်၊ ဆေးဆရာကလည်း ဒီလိုပဲ၊ သိုက်ဆရာတွေကလည်း ဒီလိုပဲ၊ ဆရာမူဟာ အဂ္ဂိရတ်ဆရာ၊ ဆေးဆရာ၊ သိုက်ဆရာတွေအားလုံးနဲ့ အကျုံးဝင်နေတယ်။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ဒီတော့ ဆရာမူဟာ အဂ္ဂိရတ်ဆရာလည်း မဟုတ်၊ ဆေးဆရာလည်း မဟုတ်၊ သိုက်ဆရာလည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့။
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ မှန်ပါတယ်၊ သူဟာ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဒီတော့ ဆရာမူဟာ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ အဖြေရနေပြီပေါ့။
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဘာမှ မဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အဆိုကို ကိုင်ထားရမယ်၊ ဒါဟာ ဟောဒီပြဿနာရဲ့ အသက်ပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ စကားနဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာလည်း တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေတယ်။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါလျက် ဘာမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို ခံယူတဲ့လူတွေ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်တယ်လို့ မကြွေးကြော်ရဲတဲ့လူတွေ၊ အထင်အရှား မပြုရဲတဲ့ လူတွေဟာ လျှို့ဝှက်သောအမှုကို ပြုနေရသူတွေဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ . . .
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဆရာမူသည် လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စတစ်ခု ပြုလုပ်နေသူလို့ အဖြေရတယ်။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်လို လျှို့ဝှက်မှုမျိုးလည်း ဆိုတာကို စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ မောင်အေးဆောင် ပြောပြချက်အရ လိုအပ်တဲ့အခါမှာ ဆရာမူဟာ အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့ ဖိုရုံထဲကို ဝင်ပြီး ရွှေပြုလုပ်လေ့ရှိတယ်၊ ပြုလုပ်တဲ့ရွှေဟာလည်း ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ‘တစ်ကျပ်သား’ အတိအကျ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့အချက်ပဲ။
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဒီတော့ ဆရာမူဟာ ရွှေကို လုပ်နိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် တိကျတဲ့ အတိုင်းအတာနဲ့သာ လုပ်နိုင်ခြင်းဖြစ်တယ်။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဒီတော့ ရွှေလုပ်ဖို့ လိုအပ်ချက်တွေဟာလည်း အလေးချိန်အားဖြင့် တိကျနေလိမ့်မယ်။
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအချက်ဟာ တစ်ကျပ်သားရှိတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးကို အရည်ကျို၊ ဒါပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ရွှေဒင်္ဂါးကို ဒီအတိုင်းမရောင်းဘဲ ဆရာမူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျိုပြီးမှ ရောင်းရတာလဲ။
  - ကိုအင်္ဂါ ။ ။ လက်ရှိ အသုံးပြုနေတဲ့ ဗြိတိသျှ၊ မြင်းစီး၊ တိုက်တံဆိပ်၊ ခေါင်းတုံးတံဆိပ်စတဲ့ အများရှေ့မှာ ရောင်းလို့မရတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးမျိုးဖြစ်နေတယ်လို့ စဉ်းစားနိုင်တယ်၊ အဲဒီ ဒင်္ဂါးဟာ ဘာဒင်္ဂါးလဲ။
  - ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဒီနိုင်ငံက မသုံးတဲ့ ဒင်္ဂါးမျိုးဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ တစ်ခြားသော အဆက်အသွယ်မရှိတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခုက ရွှေဒင်္ဂါးလို့ စဉ်းစားရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဒါတွေကို စုစည်းကြည့်မယ်။
- (တစ်) ဆရာမူသည် လူတစ်ယောက်။
- (နှစ်) ဆရာမူသည် ဘာမှ မဟုတ်သောလူတစ်ယောက်။
- (သုံး) ဆရာမူသည် လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုလုပ်နေသူတစ်ယောက်။
- (လေး) ဆရာမူသည် တစ်ခြားတိုင်းပြည်တစ်ခုက ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို အရည်ကျို၍ ရောင်းစားနေသူတစ်ယောက်လို့ အခြေခံ အချက်လေးချက် ထွက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ တစ်ခြားတိုင်းပြည်က ရွှေဒင်္ဂါးရယ်၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းအလုပ်ရယ်၊ ဆရာမူရယ် ဆိုတဲ့ အဓိက သုံးမျိုးကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်ရင် . . .
- ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ရွှေဒင်္ဂါးသည် အဖိုးတန်သည်၊ ဆရာမူအနေနဲ့ ထိုရွှေဒင်္ဂါးကို အလကားမရနိုင်တဲ့အချက်၊ လူယက်ယူငင် လျှင်လည်း ရနိုင်သည် ဆိုတဲ့အချက်၊ ပင်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးဆိုတဲ့အချက်၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုတဲ့ မူလက ရှိပြီး တွေးခေါ်ချက်တွေကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရင် “ပင်လယ်စားမြ” တစ်ဦး ဖြစ်တယ်လို့ အဖြေထွက်နေတယ်။
- ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ကဲ . . .မောင်အေးဆောင် ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးအခေါ် ခါတ်ခွဲ စမ်းသပ်ခန်းမှာ တင်ပြီး အစမ်းသပ်ခံလိုက်တော့ မင်းအဖေဆရာမူဟာ ပင်လယ်စားမြ တစ်ဦးဖြစ်တယ်လို့ အဖြေရပြီ၊ ဒီအဖြေဟာ မလွဲနိုင်ဘူး သိပ်ပြီးတိကျတယ်။

ကျွန်ုပ်သည် နွားကျောင်းသား ကိုအင်္ဂါနဲ့ သုတရဇာဆိတ်ဖွားခေါ် ထောင်ကျနစ်ကြီးသမား ဘာရာဆိတ်ဖွားတို့နှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန်မေးခွန်းပြုလုပ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးအား ပင်လယ်စားမြကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အဖြေထုတ်လိုက်ပုံကို များစွာ စိတ်ဝင်စားမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အများသူငါ ပြောဖန်များ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ရသော ဝိဇ္ဇာခိုရ်ကြီးများ

ဖြစ်၍နေပြီလောဟု သံသယဖြစ်လျက်ရှိရာ နွားကျောင်းသားပညာရှိနှင့် သဘာဝပညာရှိနှစ်ဦး၏ အတွေးအခေါ်ဉာဏ်ပညာ၌ ကောတိုက်၍ အဖြေထုတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်သည် ဝိဇ္ဇာခိုရ်မဟုတ်ပဲ ပင်လယ်ဓားပြကြီး ဖြစ်၍ နေသည်ကို ထူးဆန်းမိလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ . . .

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အဖေကြီးဟာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ပြောသလို ပင်လယ်ဓားပြကြီးပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျုပ်ကို ခေါ်သွားပြီး ရိုက်တဲ့လူကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ရိုက်နှက်ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ထောင်ထဲ ပို့လိုက်ရတာလဲ” ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူနှစ်ဦးသည် ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက်စီသောက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ်များကို ဖွာကြပြီးလျှင် ရှေးနည်းများအတိုင်း အဖြေရှာကြပြန်လေ၏။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ မောင်အေးဆောင်ကို ခေါ်သွားပြီး ရိုက်တဲ့လူကြီးဟာ မောင်အေးဆောင်ပြောပြချက်အရဆိုရင် အလကားသက်သက် ရိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မင်းရဲ့ အဖေဆီမှာရှိတဲ့ ဓားမြှောင်ကလေးကို လိုချင်လို့ ရိုက်တာဖြစ်တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ဓားမြှောင်ကလေးတစ်လက်တည်းကိုပဲ ဒီလူကြီးဟာ အလိုရှိနေတယ်။ အဲဒါကလေးကို ရမယ်ဆိုရင် ရွှေဒင်္ဂါး အပြားကိုးထောင်ကိုတောင် ပေးမယ်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကိုကြည့်ရင် ပင်လယ်ဓားမြှောင်ရာမူကဲ့သို့ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အခြားပင်လယ်ဓားပြတစ်ဦးဆိုတာ ရှင်းနေတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဆရာမူမသေခင် အဲဒီဓားမြှောင်ကို ရအောင်မကြိုးစားဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သေကာမှ ကြိုးစားရတာလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားရမယ်။

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ မသေခင် ယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဓားမြှောင်ကို ရေအောင်ယူဖို့ အခက်အခဲရှိမယ်၊ ပြီးတော့ ဓားမြှောင်ပိုင်ရှင် ဆရာမူက ခရီးထွက်တဲ့အခါတိုင်း ဓားမြှောင်ယူသွားလေ့ရှိတယ် ဆိုတဲ့ သာဓကကိုလည်း စဉ်းစားရမယ်။ အခုလည်း ဒီဓားမြှောင်ကို ဟိုလူကြီးက လိုချင်နေတုန်းပဲဆိုတော့ ဓားမြှောင်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ မသေးလှကြောင်း သာဓက တစ်ခုရတယ်။ အဲဒီ ဓားမြှောင်ဟာ ဘယ်လိုဓားမြှောင်ဟာ ဘယ်လို ဓားမြှောင်မျိုးလဲ၊ ကိုအေးဆောင်ရဲ့ ပြောပြချက်အရ အရိုးဟာ ဆင်စွယ်နဲ့လုပ်ထားပြီး အရိုးမှာ အင်းကွက်လိုဟာတွေ ပါတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။ ဒါကို စဉ်းစားရင် ပင်လယ်ဓားပြနှစ်ဦးနဲ့ တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ရှားပါးသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းဖြစ်တယ် ဆိုတာကို သာဓကထုတ်နိုင်တယ်။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမူဟာ ရိုးရိုးပင်လယ်ဓားပြတစ်ဦး မဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်ဓားပြပိုလှတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ မောင်အေးဆောင်ကို ရိုက်တဲ့လူကြီးဟာလည်း တပည့်တပန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်လို့ ဆိုထားလေတော့ သူဟာလည်း ပင်လယ်ဓားပြခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်တယ်။

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ပင်လယ်ဓားပြနှစ်ဦးဟာ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ပိုင်ဆိုင်လို့မရဘူး၊ ဝေပြီးယူရမယ်။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမူက ဓားမြှောင်ကို ယူပြီး ဟိုလူကြီးက ဓားမြှောင်ရဲ့ အိမ်ကိုယူလိမ့်မယ်။

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ ဒီတော့ ဓားမြှောင်သာ အဖိုးတန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားအိမ်ကလည်း အဖိုးတန်နေတယ်လို့ အဖြေရတယ်။ ဒီတော့ ဓားအိမ်နဲ့ ဓားရိုးကို ဆက်စပ်ပြီးဖတ်ရင် ရနိုင်တဲ့ မြေပုံတစ်ခု၊ ရတနာသိုက်ညွှန်းတစ်ခုလို့ အကြမ်းဖျင်း အဖြေရတယ်။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ မောင်အေးဆောင်ကို ရိုက်ပြီးစစ်ခဲ့တယ်။ မရတဲ့အဆုံးမှာ စစ်သူလျှိုတစ်ဦးရဲ့ လျှို့ဝှက်စာတစ်စောင်ကို မောငအေးဆောင်ရဲ့ အိတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး မောင်အေးဆောင်ကို သတိမေ့အောင်လုပ်ပြီး စစ်သူလျှိုအဖြစ်နဲ့ အဖမ်းခံရအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ သာဓကကိုထောက်ရင် . . .

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ တကယ့်စစ်သူလျှိုအစစ် တစ်ယောက်ဟာ အဲဒီလူကြီးဆီကို ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ အဖြေရတယ်။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဒီတော့ (တစ်) အဲဒီလူကြီးစာ ဆရာမူနဲ့ တွဲဖက်လုပ်ဖူးတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြပိုလှကြီးဖြစ်တယ်။
(နှစ်) သူ့အလိုရှိနေတဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ ရတနာသိုက်ရဲ့ မြေပုံအညွှန်းတစ်ခုဖြစ်တယ်။

(သုံး) သူ့ဆီမှာ စစ်သူလျှိုတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရတယ်။ ဒီအထဲမှာ မောင်အေးဆောင်ကို အကွက်ဆင်ပြီး ထောင်ထဲပို့လိုက်တော့ တကယ်လို့ အစိုးရဟာ စစ်သူလျှိုတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းရထားခဲ့ရင် ခင်ဗျားတို့ ရထားတဲ့သတင်းဟာ အမှန်ပဲ။ ဟောဒီမှာ စစ်သူလျှိုဆိုပြီး မောင်အေးဆောင်ကို အပ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ တကယ့်စစ်သူလျှိုကိုတော့ ဒီလူကြီးဟာ ဝှက်ထားလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဝှက်ထားတာလဲဆိုတော့ စဉ်းစားဖို့ပဲ ရှိတော့ . . .

ကိုအင်္ဂါ ။ ။ အဲဒီစစ်သူလျှိုဟာ ရတနာမြေပုံညွှန်းကို အတိအကျ မရတဲ့အခါမျိုးမှာ အနီးစပ်ဆုံး ရှာဖွေပေးနိုင်လောက်အောင် အသုံးဝင်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်။

ကိုဆိတ်ဖွား ။ ။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အဖြေပဲ မောင်အေးဆောင်။

ထောင်တွင်းရောက် ပညာရှိနှစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အလိုရှိသော အဖြေများကို အထက်ပါအတိုင်း တွေးခေါ်၍ အဖြေပေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ထိုသူနှစ်ဦးအား မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ဤသူနှစ်ဦးသည် မိမိတို့၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလုပ်နေရသော အလုပ်များနှင့် အလိုက်အောင်ပင် ဉာဏ်ပညာ ကြီးကြပါပေ၏။

ကြောက်တတ်လျှင် နှစ်ခါသေ၏

ကိုဆိတ်ဖွားသည် တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား ဆိုသလို ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြိုးတိုက်သို့ လာရောက်လည်ပတ်၍ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုအင်္ဂါနှင့် လောကကြီး၏ လေးနက်သော အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုသူတို့၏ စကားဝိုင်းကို ဝင်ဆံ့ခြင်းမရှိလောက်အောင်ပင် ပညာအရာ၌ နုနယ်လှပေသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကိုဆိတ်ဖွားသည် တောင်ငူသင်္ချိုင်းကုန်းမှ သုဘရာဇာတစ်ဦးသာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကိုအင်္ဂါမှာလည်း ဓနုဖြူမြို့နယ်တောရွာတစ်ရွာမှ နွားကျောင်းသား တစ်ဦးမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ဖူး၍ အင်္ဂလိပ်စာတစ်ဘာသာ ဖြေဆိုခဲ့ပါလျှင် ယူနီဗာစီတီသို့ ဝင်ရောက်နိုင်ခွင့်ရှိသောသူဖြစ်ပါလျှင် သုဘရာဇာနှင့် နွားကျောင်းသား၏ စကားဝိုင်း၌ ဝင်ရောက်ဖြေဆိုနိုင်ခြင်း မရှိလောက်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်က ညံ့ဖျင်း၍ ထိုသူတို့က လွန်စွာထက်မြက်နေကြခြင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပြောပြပါက ယုံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။

တစ်နေ့သ၌ ကိုဆိတ်ဖွားသည် ရေခဲခဲကြမ်းကရားတစ်လုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြိုးတိုက်သို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“ကိုဆိတ်ဖွားရယ်. . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် စဉ်းစားလိုက်တာ ကျုပ်အဖေရဲ့ အကြောင်းရော၊ ဟိုလူကြီးအကြောင်းရောကို ဒက်ခနဲနေအောင် ပြောနိုင်တာ မှန်မမှန်တော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မှန်ဖို့က များပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းစဉ်းစားကြတာလဲ၊ တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြစမ်းပါ” ဟု မေးကြည့်မိလေ၏။

ကိုဆိတ်ဖွားသည် ကျွန်ုပ်မေးမြန်းသည်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ရေခဲခဲကြမ်းတစ်ခွက် သောက်၏။ ဆေးလိပ်ကိုဖွား၏။ တံတွေးကို ထွေး၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးနောက်၌ . . .

“ဒီလိုရှိတယ် မောင်အေးဆောင်၊ ပြဿနာတစ်ခု အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စဉ်းစားတော့မယ်ဆိုရင် ပထမဆုံးလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ အဲဒီပြဿနာကို တိကျလေးနက်တဲ့ အဆိုတစ်ခုကို အစပြုရမယ်၊ ဥပမာကွာ . . . မောင်အေးဆောင် ထောင်ထဲရောက်လာတဲ့အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး မတင်မကျဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကို စဉ်းစားနေတယ်ဆိုပါတော့ကွာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား၊ အဲဒီလို ဥပမာလေး ဘာလေးနဲ့ ရှင်းပြမှ နားလည်မှာဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က အားတက်သရော ပြောလိုက်လျှင် ကိုဆိတ်ဖွားသည် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဒီတော့ကွာ ပထမဆုံးအဆိုကို စဉ်းစား ဖော်ထုတ်ရအောင်၊ အဲဒါက မောင်အေးဆောင်သည် ထောင်ထဲသို့ ပြစ်မှုမကျူးလွန်ရဘဲ ရောက်လာသည်လို့ ရတယ်၊ ပထမဆုံးအဆိုကို (မူလ) လို့ခေါ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Thesis သီးဆစ်လို့ခေါ်တယ်၊ (မူလ) နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ အဆိုတစ်ခုကို ထပ်ပြီး စဉ်းစားရပြန်တယ်၊ အဲဒါက မောင်အေးဆောင်သည် ထောင်ထဲသို့ ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ခု ကျူးလွန်၍ ရောက်လာသည် ရယ်လို့ မူလအဆိုနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ အဆိုတစ်ခု စိတ်ကူးတစ်ခု ရလာတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို Antithesis အင်တီသီစစ် မြန်မာလိုတော့ (ပဋိပက္ခ) လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ စဉ်းစားရင် အဆိုနှစ်ခုစလုံး ဟာ မောင်အေးဆောင် ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာသည် ဆိုတဲ့အချက်ကို မငြင်းကြဲဘူး၊ ငြင်းနေတာက ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး ရောက်လာတယ်နဲ့ ပြစ်မှုမကျူးလွန်ဘဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပဲ ငြင်းနေတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဆိတ်ဖွား”

“ဒီတော့ ‘မောင်အေးဆောင်သည် ထောင်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာသည်’ ဆိုတဲ့ တတိယ အဆိုတစ်ခုကို ရတယ်၊ အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လိုတော့ Synthesis (ဆင်သီဆစ်) လို့ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလိုတော့ သမူဟလို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီ တတိယအဆိုမှာ လုံလောက်တဲ့ အဖြေမရသေးရင် တတိယအဆိုကို မူလနေရာမှာ ပြန်ထားပြီး ဆက်လက်စဉ်းစားရပြန်တယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ သဘာဝကျတဲ့ အဖြေကို ရတော့တာပဲ မောင်အေးဆောင်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဆိတ်ဖွားကို အံ့ဩမိလေ၏။ သူသည် တောင်ငူသီချင်းကုန်းမှ သုဘရာဇာတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှအထိ အတွေးအခေါ်တွင်သာမက အင်္ဂလိပ်စာကိုပါ တတ်ကျွမ်းနေရသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဆိတ်ဖွားနှင့်ပတ်သက်၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေးတောရုံမျှမက မေးလည်း မေးမြန်းကြည့်မိပေသည်။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ တော်လှချည်လားဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ တစ်လုံးတစ်ပါးဒမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းမပြုသော ကိုအင်္ဂါက . . .

“တော်ပြီလားဗျာ၊ ကိုဆိတ်ဖွားက ထောင်ထဲရောက်မှ အင်္ဂလိပ်စာကိုတောင် ထောင်ကျနေတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက်ဆီမှာ သင်လိုက်တာ အခုဆိုရင် အင်္ဂလိပ်လိုတောင် ကောင်းကောင်းကြီးတတ်သွားပြီဗျာ၊ တစ်ထောင်လုံးက သူ့ကို ပရော်ဖက်ဆာ ပညာရှိကြီးလို ခေါ်ကြတာပဲ၊ ပရော်ဖက်ဆာ ဆိတ်ဖွားပေါ့ဗျာ” ဟု ဝင်ရောက် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြိုးတိုက်၌ ကိုဆိတ်ဖွားသည် အချိန်ဖြုန်း၍စကားပြောကာ ရေနှေးကြမ်းကုန်မှ ပြန်၍ သွားလေတော့၏။

ကိုဆိတ်ဖွား ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါသည် ဆက်လက်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အတွေးအခေါ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကိုအင်္ဂါအား မေးမြန်းပြန်၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားပြောပြလို့ သူ့ရဲ့ တွေးခေါ်ပုံကိုတော့ သိရပါပြီဗျာ၊ ကိုအင်္ဂါရဲ့ တွေးခေါ်ပုံကလေးကော မသိရဘူးလားဗျာ”

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုအေးဆောင်၊ ယခုအခါမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်ဟာ ကြိုးတိုက်ထဲကို ရောက်နေကြပြီ၊ မကြာခင်မှာ သေဒဏ်ပေးချင်ပေးကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဟာ သေဒဏ်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ဆိုတာကို အတိအကျမသိကြဘူး၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ သေဒဏ်ပေးခံရမလား၊ မခံရဘူးလားဆိုတာကို စဉ်းစားကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ”

“အင်း . . .လုပ်စမ်းပါဦးဗျာ၊ အဲဒါ အရေးကြီးပါတယ်”

“ကျုပ်တို့ ပထမဆုံးစဉ်းစားရမှာကတော့ ဟောဒီကြိုးတိုက်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့လူတိုင်း ကြိုးပေးခံရသလား ဆိုတာ စဉ်းစားရမယ်၊ အဲဒီအဖြေထက် ပထမလုပ်ရမှာကတော့ အချက်အလက်စုဆောင်းရမယ်၊ တိုက်ထဲက အုတ်နံရံတွေမှာ သေသေချာချာ လျှောက်ကြည့်စမ်း၊ ခဲတံနဲ့တစ်မျိုး၊ မီးသွေးနဲ့တစ်ဖုံ ရေးထားတဲ့စာတွေ၊ ကြိုးပေးခံသွားရတဲ့လူတွေရဲ့စာတွေ၊ ဒုတိယ အလုပ်ကတော့ နှိုင်းယှဉ်မှုလုပ်ရမယ်၊ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ ကြိုးပေးခံသွားရတဲ့ လူတွေရဲ့စာတွေကို တွေ့တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထောင်ထဲမှာ နှစ်ကြီးတဲ့လူတွေကို မေးကြည့်ဖို့ လိုပြန်တယ်၊ ဒီတိုက်မှာ နေသွားတဲ့လူတိုင်း ကြိုးပေးခံသွားရသလားလို့”

“အဲဒါ ကိုအင်္ဂါ မေးမကြည့်ဘူးလား”

“မေးကြည့်ပြီးပါပြီ၊ တစ်ယောက်မှမလွတ်ဘူး၊ အကုန်လုံး ကြိုးစင်တက်သွားရတာချည်းပဲ၊ တတိယအလုပ်ကတော့ အဆိုကြမ်းတစ်ခု ပြုလုပ်ရမယ်၊ အဲဒီအဆိုကြမ်းကတော့ ကြိုးတိုက်အတွင်းသို့ အပို့ခံရသူအားလုံး ကြိုးပေးခံရသည် ဆိုတဲ့ အဆိုကြမ်းကို ပြုလုပ်ရမယ်၊ စတုတ္ထ အလုပ်ကတော့ စမ်းသပ်ခြင်းပဲ၊ ခေါ်တယ်၊ ဒီကြိုးတိုက်ကို ရောက်လာတဲ့လူတိုင်းဟာ လူသတ်မှု၊ ပုန်ကန်မှု၊ သူလျှိုမှုတွေနဲ့သာ ရောက်လာတတ်တယ်ဆိုတာ၊ ဒါမှမဟုတ် သေဒဏ်ပေးလောက်တဲ့ အမှုမျိုးတွေနဲ့သာ ရောက်လာတတ်တယ်ဆိုတာကို စမ်းသပ်ခြင်းပဲ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ကြိုးတိုက်ထဲကို ရောက်နေလေတော့ ဘာမှ စမ်းသပ်ခြင်း လုပ်လို့ မရဘူး၊ တွေ့သမျှလူကို မေးကြည့်ရုံလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တယ်၊ ပြီးတော့မှ နိယာမတစ်ခုကို ချမှတ်ရတော့တယ်၊ အဲဒါကတော့ ဟောဒီကြိုးတိုက်သို့ ပို့ထားခြင်းခံရသူအားလုံး ကြိုးပေးခံရသည်ဆိုတဲ့ နိယာမတစ်ခုကို ရတယ်ကိုအေးဆောင်” ဟု ကိုအင်္ဂါက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်လူတို့၊ အဲဒါ အဖြေမှန်ပဲ၊ ကိုယ့်လူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုးပေးခံရမှာချည်းပဲ” ဟု မည်သည့်အချိန်က ရောက်နေသည် မသိသော ကိုဆိတ်ဖွားက ကြားဖြတ်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြိုးပေးခံရမည်ဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လွန်စွာတုန်လှုပ်၍ သွားလေ၏။ ချွေးများ ယိုစိမ့်၍ ထွက်လာပြီးလျှင် ခေါင်းထဲ၌ နောက်ကျိကျိ ဝေဒနာတစ်ခုပင် ခံစားရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ဤကဲ့သို့တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကိုအင်္ဂါမှာမူ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိရုံမျှမက . . .

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရေ . . . လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ခံရမှာတော့ သိပ်ပြီး မစိုးရိမ်လှပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကြိုးကိုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး လုပ်ခိုင်ပါဗျာ၊ အစွန်းအစတွေထွက်နေတဲ့ အုန်းဆံကြိုးဆိုရင် ကျုပ်က ယားတတ်လို့ပါ” ဟုပင် ကျီစယ်နောက်ပြောင် လိုက်သေးတော့၏။

ကိုဆိုတံဖွားသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အချိန်အတော်ကြာအထိထိုင်၍ စကားပြောပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။ ၎င်းပြန်သွားသည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါသည် ဆက်လက်၍ စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချိန်၌ သေရမည့်အရေးကို တွေးလျက် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ကာ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ကိုအင်္ဂါမှာမူ ဣန္ဒြေပျက်ခြင်းမရှိဘဲ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်နေသည်ကို တွေ့ရပေရာ ကျွန်ုပ်သည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိလေတော့၏။

“ဒီမှာ ကိုအင်္ဂါ၊ ကျုပ်တို့ သေရတော့မယ်ဆိုပဲ”

“သေရမှာကတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တင် ဘယ်ကလိမ့်မတုန်း ဒီလောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှ သေရမှာချည်းပဲ မဟုတ်လားဗျ”

“ဒါကတော့ ဒါပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့က မကြာခင် သေရမှာဗျ”

“သေတာကတော့ သေတာပဲပေါ့ ကိုအေးဆောင်ရယ်၊ အရင်သေရတာနဲ့ နောက်သေရတာပဲ ကွာတော့မပေါ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးတာဝန်ဟာ သေခြင်းပဲ မဟုတ်လား၊ စောစောသေရင်လဲ ဒီတာဝန်ကို စောစောထမ်းဆောင်ပြီးဖြစ်တာပေါ့” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောရာ . . .

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ သေရမှာ နည်းနည်းကလေးမှ မကြောက်ဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုရှိတယ် ကိုအေးဆောင်၊ ကျုပ်တို့ မျိုးရိုးရဲ့ တကယ့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကိုက သေမင်းနဲ့ လွန်ဆွဲရတဲ့ အလုပ်ဗျ” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြန်ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလိမ့် ကိုအင်္ဂါ” ဟု ကျွန်ုပ်က အားတက်သရော ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတော့ ယုံမလားမဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့မျိုးဆက်ဟာ တိုင်းတစ်ပါးနဲ့ စပြီး အဆက်အဆံ့ရှိခဲ့တဲ့ အင်းဝခေတ်လောက်ကတည်းက (ဓားစာခံ) လုပ်လာခဲ့တာ၊ တစ်ယောက်မှ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ ဖျားနာပြီးသေတယ်လို့ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး၊ သူတစ်ပါးလက်ချက်နဲ့ သေရင်သေ၊ မသေရင် ကြိုးစင်တက်ရတာချည်းပဲ၊ ဒီမျိုးဆက်မှာတော့ ကျုပ်ဟာ နောက်ဆုံးလူပဲ၊ ကျုပ်မှာ သားမယားလည်း မရှိလေတော့ ဒီမျိုးဆက်တော့ ကျုပ်ဆီမှာ ပြုတ်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ဒီတစ်ချက်ကိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောလိုက်လေ၏။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားနွားကျောင်းသားဆိုဗျ၊ အခုဘယ်နှယ် . . .ဓားစာခံ ဖြစ်ရပြန်တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ကိုအင်္ဂါက . . .

“ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ ကိုအေးဆောင်၊ ဓားစာခံအလုပ်ဆိုတာက မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အလုပ်ကို ပြောတာပါ၊ ဒီအလုပ်ကလည်း ငှားတဲ့လူရှိမှ လုပ်ရတာကလား၊ ငှားတဲ့သူမရှိတဲ့ အခါမှာ ကြုံရာအလုပ်ကိုသာ လုပ်စားနေရတာဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ဓားစာခံတွေကို ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုအခါမျိုးတွေမှာ ငှားကြတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

“ရှေးခေတ်တွေတုန်းကတော့ တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အခါမှာ စကားပြောဆိုကမ်းလှမ်းကြတဲ့ အခါမျိုးမှာ ကျုပ်တို့ကို ငှားပြီး လွှတ်လေ့ရှိတယ်၊ တစ်ဖက်က သတ်ပစ်ရင် ကျုပ်တို့က အသတ်ခံရတာပေါ့ဗျာ၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဓားပြိုဏ်းကြီးတွေအချင်းချင်း စကားပြောကြတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ကို ငှားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာလည်း ဒီလိုပဲ အသတ်ခံချင်ခံရတတ်တယ်၊ ညီအစ်ကိုရှိတဲ့ ဓားစာခံများကတော့ အစ်ကို အသတ်ခံရရင် ညီက ပြန်ပြီး မရမက လက်စားချေတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လူဆိုးကြီးတွေအချင်းချင်း စေ့စပ်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ သိပ်ပြီး အသုံးဝင်တဲ့လူတွေပေါ့ဗျာ၊ ဒါက နယ်စပ်တွေမှာ ပိုပြီး ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတယ်၊ ကျုပ်အဖိုးဟာ အင်္ဂလိပ်နဲ့မြန်မာသူပုန်တွေ စေ့စပ်တဲ့အခါမှာ အသတ်ခံခဲ့ရတယ်၊ ကျုပ်အဖေကတော့ ဓားစာခံလုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ တစ်ဖက်က ကတိဖျက်လို့ ကတိဖျက်တဲ့လူကို သတ်မိတဲ့အတွက် ကြိုးစင်တက်ရတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဓားစာခံအစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ နွားခြံနားမှာ လူသတ်မှုတစ်ခုဖြစ်သွားတယ်၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မသိဘူး၊ တကယ်သတ်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း ကျုပ်လည်း မသိဘူး၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းတော့တာပဲဗျာ၊ ကျုပ်တို့အဖို့တော့ သေတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်ဘာမှ ဆန်းတဲ့ အလုပ်တွေ မဟုတ်ဘူး ကိုအေးဆောင်” ဟု ကိုအင်္ဂါက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုအင်္ဂါ၏စကားကို ကြားရသည့်အခါ၌ ကိုအင်္ဂါအား လွန်စွာသနားမိသကဲ့သို့ လွန်စွာမှလည်း အံ့ဩမိလေ၏။ ပညာဉာဏ်ထက်မြက်ပါလျက် မျိုးရိုးစဉ်ဆက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ဓားစာခံအလုပ်ကို ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာ အမွေဆက်ခံထားသည့် ကိုအင်္ဂါအား နှမြောမိပါသည်။

လူတို့သည် သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာဆိုသကဲ့သို့ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသောနည်းဖြင့် အသက်မွေးကြပေသည်။ ထိုအထဲတွင် ကိုအင်္ဂါတို့၏ မျိုးစဉ်မျိုးဆက် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကား ထူးဆန်းသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အန္တရာယ်လည်း လွန်စွာများလှကြောင်း စဉ်းစားမိလေ၏။

ကိုအင်္ဂါသည် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားခြင်းမရှိပဲ ပကတိတည်ငြိမ်စွာ စားသောက်နေထိုင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား သေရမည့် အရေးကို ကြောက်လှသဖြင့် ထမင်းလည်းကောင်းစွာမစားနိုင်၊ အိပ်လည်း ကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ဒုက္ခကိုကြည့်လျက် ကိုအင်္ဂါက အောက်ပါစကားကို ဆိုလေ၏။

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သနားစရာကောင်းလှတယ်၊ သိပ်ပြီးကြောက်နေတယ်ထင်တယ်၊ ကြောက်တဲ့လူများ နှစ်ခါသေတယ်ဆိုတာ တယ်မှန်ပါလား၊ တကယ်သေတာက တစ်ခါ၊ မသေခင်မှာ တွေးပြီး သေရမလောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကတစ်ခါ၊ ကဲ . . ကဲ ကိုအေးဆောင် ဆုတောင်းစမ်းပါဗျာ၊ နောင်ဖြစ်လေရာဘဝမှာ အခုလို ကြောက်တတ်တဲ့လူ မဖြစ်ပါရစေနဲ့လို့ ဆင်ဖြစ်ရင်လည်း တိုက်ဆင်၊ ကြက်ဖြစ်ရင်လည်း တိုက်ကြက်၊ ဒေါင်းဖြစ်ရင်လည်း ခွပ်ဒေါင်း၊ လူဖြစ်ရင်လည်း သေရဲ သတ်ရဲတဲ့ လူဖြစ်ပါစေလို့ သေခါနီးမှာ ဆုတောင်းပေတော့၊ ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ ကိုအေးဆောင်”

ဒီလိုတော့လည်း လွယ်ပေသကိုး

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုအင်္ဂါက ကျွန်ုပ်အား မည်မျှပင် အားပေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ သေရမည့်အရေးကို မျှော်တွေး၍ မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်ရုံမျှမက အချိန်ရှိတိုင်း ငိုကြွေး၍သာ နေလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်လာပေးသော ထမင်းကို မစားပဲ ပြန်၍ ပေးလိုက်ပြီး ငိုကြွေး၍ နေလေ၏။ ကိုအင်္ဂါမှာမူ အလှူအိမ်တွင် စားသောက်သည့်အလား မြန်ယုန်စွာ စားသောက်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ၌ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရှိုက်လျက် သံတိုင်ကို မှီကာ ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“အင်း . . . ကျုပ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး သေရမလားမှတ်နေတာ၊ ခင်ဗျားမြင်ရတော့ စိတ်ချမ်းသာဘူးဗျာ၊ ကဲ . . . ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့ ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက် ခင်ဗျား မသေစေရဘူး” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကိုအင်္ဂါ၏ စကား၌ ခင်ဗျားမသေစေရဘူး ဟူသောအချက်ကို ကြားလိုက်သဖြင့် ငိုနေရာမှ အငိုရပ်ကာ . . .

“တကယ်ပြောတာလား ကိုအင်္ဂါရယ်” ဟု မေးမြန်းမိလေ၏။

“တကယ်ပေါ့ ကိုအေးဆောင်၊ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ တစ်ဦးရဲ့အခက်အခဲကို တစ်ဦးက ကူညီဖို့ ကတိပြုထားကြတဲ့ ဗျာသနာရက္ခိတမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေကြပြီပဲ၊ အခုလို ခင်ဗျားခံစားနေရတဲ့ စိတ်ဒုက္ခကို ကျုပ်က ကူညီရမှာပေါ့” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောလိုက်လေ၏။

“တကယ် . . . ခင်ဗျား တကယ်ပြောတာနော်၊ ကျုပ်ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် လီဆယ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်” ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ . . .

“ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ ကိုအေးဆောင်၊ ကျုပ်တကယ်ပြောနေတာပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုအင်္ဂါ၏ စကားကြောင့် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိလေတော့၏။ ထ၍ပင် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကမိလေတော့၏ ဟု ဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဖျော်ရွှင်စွာ က၍နေရာမှ မောပန်းလာသဖြင့် ရပ်နားလိုက်ပြီးနောက် စဉ်းစားမိသည်မှာ ငါသည် လူဖျင်းလူညံတစ်ဦးပါကလား၊ သေရတော့မည်ဟု စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ၏။ ယခုတစ်ဖန် ကိုအင်္ဂါဆိုသူက မသေစေရပါဘူးဟု အာမခံလိုက်သည့်အခါ၌ အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာ၍ ကများပင် ကမိပေသည်။ အမှန်စင်စစ် ငါ့အား မသေစေရပါဘူး ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက်စမ်းပါဟု တာဝန်ခံသူမှာလည်း ငါ့ကဲ့သို့ပင် ကြီးတိုက်တွင်းသို့ရောက်နေသည့် ကြီးစင်တက်ရမည့်သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူက ငါ့ထက် ဘာမျှမထူး၊ သို့ပါလျှင် ငါသည် သူ၏ တာဝန်ခံ စကားလေးကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပေသည် တကား ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုအင်္ဂါကမူ ကျွန်ုပ်အား တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ထောင်က လွတ်ဖို့ဆိုတာ ထောင်ဖောက်ပြေးရမှာပဲ ကိုအေးဆောင်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဖောက်လို့ကော လွယ်ပါ့မလား ကိုအင်္ဂါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ မေးမိလေ၏။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ကိုယ့်လူတို့ ခုံးမဝေးတော့ဘူး၊ ပြေးရမယ်၊ ကိုယ့်လူတို့ ထွက်ပြေးရမယ်”

ဟု မည်သည့်အချိန်က ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်၍နေသည်မသိ၊ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားသည် အားတက်သရော ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။

“ခင်ဗျားကော လိုက်မလား” ဟု ကိုအင်္ဂါက မေးရာ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်တော့ မလိုက်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က လွတ်ခါနီးနေပြီ၊ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဆီက ပညာတစ်ခုသင်နေတာ မဆုံးသေးဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးမှပဲ ထွက်တော့မယ်၊ ကိုယ့်လူတို့ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ထွက်ရင်ကျောနဲ့ ထွက်ရမယ်လူတွေဆိုတော့ ကြံသင့်တယ်”

(ထောင်ထဲ၌ ကျောနဲ့ထွက်ရမယ်ဆိုသည့် ဝေါဟာရမှာ အသတ်ခံရမည်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။) စာရေးသူ

“ထောင်ဖောက်ဖို့ အကြောင်းကို ဘာရာရှေ့မှာ ပြောဆိုကြတာတော့ ကိုဆိတ်ဖွားလို ဘာရာနဲ့ ကျုပ်တို့လို အကျဉ်းသားတွေပဲ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောလေ၏။

“ဒါက ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဗျာသနာရက္ခိတမိတ်ဆွေစာရင်းထဲကို ဝင်လိုက်တဲ့သဘောပေါ့၊ ဒီတော့ ထောင်က လွတ်ထွက်သွားဖို့ကိုတော့ ကျုပ်ကြံပေးပါမယ်”

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ် . . . ဖြစ်မြောက်အောင်လုပ်ပေးစမ်းပါဗျာ၊ အားကိုးပါရစေ” ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်ရလေ၏။

“ကိုယ့်လူကတော့ အားကိုးပါရစေဆိုတဲ့ စကားကို တစ်သက်လုံးပြောနေမယ့်လူပဲ၊ ကိုယ် ကိုယ်တိုင်လဲ အားကိုးခံထိုက်တဲ့လူဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါဗျာ” ဟု ဆရာကိုဆိတ်ဖွားသည် ကျွန်ုပ်အား ဆုံးမသောလေသံဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

“အားကိုးခံထိုက်တဲ့ လူဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရယ်”

“ကိုယ်လူက ခုံးဝေးသေးတာကိုး၊ တာဝန်ယူတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုး ထားရတယ်၊ ဒီလိုစိတ်မျိုးမရှိတဲ့လူက သူတစ်ပါးကိုချည်း အားကိုးနေမှာပဲ၊ ကဲ . . .ကဲ ဒါတွေထားလိုက်တော့၊ ကျုပ်သွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ကိုဆိတ်ဖွားသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ လုံးဝ လာရောက်ခြင်းမရှိတော့။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုအင်္ဂါအား အကျိုးအကြောင်း သိလို၍ မေးမြန်းသော်လည်း . . .

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ကြိုးတိုက်ထဲမှာ နေနေရတာပဲ ကိုအေးဆောင်၊ ကိုဆိတ်ဖွား ဘယ်လိုကြံနေတယ်ဆိုတာ အတိအကျတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ချပါဗျာ၊ ဒီလူက ကူညီမယ် ဆိုရင် တကယ်ကူညီတတ်တဲ့ လူစားမျိုးဆိုတာ သူ့ကို မြင်ကတည်းက ကျုပ်တော့သိနေတယ်” ဟုသာ ဖြေလေ၏။

ဆရာကိုဆိတ်ဖွား မလာတော့သည်မှာ နှစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုဆိတ်ဖွားအား အမျှော်ကြီး မျှော်မိလေ၏။ ထိုနေ့က နံနက်ပိုင်း၌ ထမင်းစားပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါသည် ဆေးလိပ် ကိုယ်စီဖြင့် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ရှိနေကြစဉ် . . .

“ငါအင်္ဂါရှိသလား” ဟုသော အသံကိုကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ထောင်မှူးတစ်ယောက်နှင့် ထောင်ဝါဒါ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုထောင်မှူးကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား ကြိုးတိုက်သို့ သွင်းခဲ့သော ထောင်မှူးပင်ဖြစ်ပေသည်။

“ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ မရှိလို့ ကျုပ်က ဘယ်များသွားလို့ရတာမှတ်လို့” ဟု ကိုအင်္ဂါက ဖြေလိုက်ရာ ဝါဒါတစ်ယောက်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . .ရှိသလားဆို ရှိတယ်ဆိုရင် ရှိတယ်ပဲဖြေ၊ အပိုတွေ မပြောနဲ့၊ ကျောနဲ့ထွက်သွားရမယ်” ဟု ဝင်၍ ဟောကံလေသည်။

“ကျောနဲ့ထွက်ရ ထွက်ရ၊ ခြေထောက်နဲ့ထွက်ရ ထွက်ရ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်လူတို့ကတော့ ထောင်ထဲရောက်နေတဲ့ အကျဉ်းသားဆိုရင်တော့ တယ်ပြီး နိုင်တတ်ကြတာကိုး” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောလေ၏။

“အောင်မာ . . . လူပါးဝတဲ့ကောင်၊ တံခါးဖွင့်စမ်း . . .တံခါးဖွင့်စမ်း” ဟု ဆိုကာ သံတံခါးကို ဖွင့်လေ၏။ သို့ရာတွင် ထောင်မှူးက ဝါဒါများအား ‘ဟေ့ . . .ဟေ့ . . .မလုပ်နဲ့’ ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် မည်သူမျှ မလုပ်ဝံ့ဘဲ ကိုအင်္ဂါကို ကြိုးတိုက်တွင်းမှ ထုတ်ကြလေ၏။ ကိုအင်္ဂါ အပြင်ရောက်လျှင် ထောင်မှူးက . . .

“ငါအေးဆောင်ရှိသလား” ဟု ခေါ်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်က “ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ဖြေလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုပါ ထုတ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအား မိန်းဂျေးသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အမည်၊ အဖအမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် နေရပ်လိပ်စာ၊ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုတို့ကို မေးမြန်းကာ လက်ဗွေ ပုံစံများနှိပ်ယူပြီးလျှင် လက်ထိပ်ခတ်လျက် အသင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသော လက်နက်ကိုင်ပုလိပ်လေးယောက်၏ လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။ ထိုပုလိပ်များအနက်မှ တစ်ယောက်သော ပုလိပ်က ကိုအင်္ဂါ၏ ဇက်ပိုးကို လက်ဖြင့် တစ်အားလွဲကာ တဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ပြီးနောက် . . .

“ခွေးမသား၊ မင်းအကြောင်း ငါကြားပြီးပြီ၊ ခံတန်တန်လုပ်မယ်မကြံနဲ့၊ ထွက်ပြေးမယ်မကြံနဲ့ သေပြီမှတ်” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်အားလည်း အခြားသော ပုလိပ်တစ်ယောက်က ခြေဖြင့် ဆောင့်ကန်ကာ ‘မင်းလဲ သတိထား’ ဟု ဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်လုပ်သော ပုလိပ်တစ်ဦးသည် ထောင်မှူးပေးသော ပုံစံစာရွက်ပေါ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက် ကိုအင်္ဂါအား ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ပြန်၏။

“မိတ်ဆွေကြီး ကိုအင်္ဂါရေ . . . ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပဲဗျို့” ဟု ကိုဆိတ်ဖွားက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုဆိတ်ဖွားရေ . . . ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ။ ဟဲ . . . ဟဲ အားလုံး အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြောလေ၏။

“ဟေ့ . . . လာသွားမယ်၊ ဘာလဲ ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဘာမရှိ” ဟု ဆိုကာ ပုလိပ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆောင့်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားကြလေတော့၏။

ပုလိပ်များသည် ထောင်ဘူးရှေ့တွင်ရှိသော မော်တော်ကားပေါ်သို့ တက်စေပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ခေါ်၍သွားလေ၏။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်လျှင် သမ္ဗန်တစ်စီးပေါ်သို့ တက်စေကာ ဒလဘက်သို့ ကူးလေ၏။ ဒလသို့ရောက်သည့်အခါ၌ ခေါင်းဆောင်လုပ်သော ပုလိပ်က ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါတို့၏ လက်ထိပ်များကိုသော့ဖြုတ်၍ ပေးပြီးနောက် လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံပေးလေ၏။ ထိုလူစိမ်းက . . .

“ကဲ . . . ဆရာကိုအင်္ဂါတို့ သွားချင်တဲ့နေရာကို ပြောပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်ပို့ပါ့မယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ထောင်ထဲမှာကတည်းက ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရဲ့ တပည့်တွေ ဖြစ်ခဲ့လေတော့ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားခိုင်းတဲ့အတိုင်း စွန့်စားပြီး ကူညီရတာပါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲဗျာ၊ နေစမ်းပါဦး . . . ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ” ဟု ကိုအင်္ဂါက မေးလေ၏။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်တက်တိုးပါ၊ ဒီနယ်ကတော့ ကျွန်တော့နယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗိုလ်မိုးရဲ့ နယ်ပါ။ သူတို့ အကူအညီလဲ ယူရပါတယ်၊ အစီအစဉ်ကတော့ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရဲ့ အစီအစဉ်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ထောင်ပြောင်း ဝရမ်းအတုနဲ့ ထုတ်တဲ့နည်းပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သာယာဝတီထောင်က ထောင်ပြေးဝရမ်းပုံစံနဲ့ တရားသူကြီး လက်မှတ်အတု၊ တံဆိပ်တုံးအတုနဲ့ ထုတ်ရတာပါ။ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားက သိပ်ပြီး ညှဏ်ပြေးတဲ့လူ ခင်ဗျ”

(မှတ်ချက်။ ။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ခေတ်ကလည်း ဂျော့အရွန်ခေါ် မြင့်သိန်းဆိုသည့် တရားခံတစ်ဦးသည် ဤနည်းဖြင့် လွတ်သွားကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။ ယခုအခါ ရှေးကထက် အကျဉ်းဌာနများအနေနှင့် စနစ်ကျနေပြီ ဖြစ်ရာ ဤနည်းမျိုးကို အသုံးပြု၍ မရကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည်။)

ကိုအင်္ဂါသည် ဗိုလ်တက်တိုး၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက် . . .

“ဒီနေ့ စနေနေ့နော် ဗိုလ်တက်တိုး” ဟု မေးမြန်းလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာကိုအင်္ဂါ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားက ဒီကနေ့ကို ရွေးပေးလိုက်တာကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်ပြီးထုတ်တဲ့နေရာ ရုံးနေ့တဝက်ပိတ်တယ်၊ နက်ဖြန်ကျတော့ တစ်နေ့လုံးပိတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြေးတဲ့နေရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြေးရတာပေါ့၊ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရဲ့ ညှဏ်လေ ဟား . . . ဟား”

ကိုအင်္ဂါသည် ဗိုလ်တက်တိုးနှင့် တိုင်ပင်ပြီးနောက် လှေတစ်စင်း၊ ရည်ရှည်စားသောက်ရန် အစားအသောက်များနှင့် ငွေအနည်းကို ဗိုလ်တက်တိုးထံမှပင် တောင်းယူလေ၏။ ဗိုလ်တက်တိုးလည်း ၎င်း၏ ဆရာကြီးကိုဆိတ်ဖွားက မည်သို့မည်ပုံ ညွှန်ကြားထားသည် မသိပေ။ ကိုအင်္ဂါတောင်းသမျှကို ပျာပျာသလဲ ရှာပေးလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါတို့သည် ဒလမြို့အနီး ပိတ်စွယ်ဟူသော ရွာမှနေ၍ ညအခါ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း လှော်ခပ်သွားကြလေတော့၏။

ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုအင်္ဂါတို့သည် လှေငယ်ကလေး တစ်စင်းဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာ လှော်ခပ်၍ သွားနေကြလေ၏။ အချို့သော မြို့များ၌ ကိုအင်္ဂါနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်ဖျက်ကာ ကမ်းပေါ်သို့တက်၍ လှည့်လည်သွားလာကာ လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာများကို ဝယ်ယူလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှေသည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ရာ ကိုအင်္ဂါနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပေါ်တက်၍ စားနပ်ရိက္ခာများ ဝယ်ယူလေ၏။

ကိုအင်္ဂါသည် စားနပ်ရိက္ခာများကိုသာ မဟုတ်ဘဲ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးနှင့် ကြိုးများ၊ ဆပ်ပြာများ၊ ဖဲထုပ်များ၊ ပျားဖယောင်းများ၊ နွယ်သင်္ကေ မဲနယ်မှုန့်၊ ဟင်္သာပြဒါးစသော အရောင်ဆိုးသည့် ပစ္စည်းအတော်များများ ဝယ်ယူလာလေ၏။

ကိုအင်္ဂါသည် ထိုပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီးနောက် သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းရှိသောနေရာ၌ လှေကို ဆိပ်ထားပြီးလျှင် ထိုပစ္စည်းများဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေ၏။ ကိုအင်္ဂါ အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရလေ၏။

ကိုအင်္ဂါသည် ထမင်းစားချိန် ရောက်သည့်အခါ၌ ထမင်းကို ကပျာကယာ ပြီးအောင်စား၍ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ခဲကာ အလုပ်များ ဆက်၍ လုပ်ပြန်၏။ ညနေစောင်းသည့် အခါ၌ ကိုအင်္ဂါသည် ပြုလုပ်ဖွယ်ရာအလုပ်များ ပြီးဆုံးသွားဟန်တူပေသည်။ ၎င်းလုပ်ကိုင်သော ပစ္စည်းများအား ထင်းရှူးသေတ္တာနှစ်လုံး၌ ထည့်၍ ဆိုင်းကြိုးများတပ်ကာ ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းလေ၏။ ပြီးလျှင် မောင်းကလေးတစ်လုံးကို တချို့ ထုနှက်ကာ . . .

“မိတ်ဆွေတို့၊ ရောင်းရင်းတို့၊ အဒေါ်ကြီး၊ အဒေါ်လေးတို့၊ အစ်မကြီး အစ်မလေးတို့၊ မောင်ကျောင်းသားတို့များ . . . မကြည့်လိုက်ရမရှိစေနဲ့၊ ကျွန်တော် မောင်မိုးသီးသည် ဆရတိ၊ ဆမရတိအတ္တထာဝရ၊ ပကတိ ဝါဂီနစ်၊ ဂဏိတာ၊ ကျမ်းလာအတိုင်း အဋ္ဌာရသ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော ပညာတို့တွင် မာယာတု ဆိုအပ်သော မျက်လှည့်ဆိုသည့် ပညာရပ်၌ ဆရာကောင်းထံနည်းနာခံ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့လာသင်ယူ တတ်မြောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုပညာတို့အား ယခုအချိန် မင်္ဂလာ၌ တိမ်မိလ္လာကင်းသည့် လပြည့်ဝန်းလို ထင်ရှားစွာ ပြပါတော့မည် ခင်ဗျား” ဟု အသံနေ အသံထားနှင့် ရွတ်ဆိုလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ . . .ကိုအင်္ဂါ၊ ခင်ဗျားက မျက်လှည့်ဆရာ ကိုမိုးသီးဆိုပြီး မျက်လှည့် ပြတော့မလို့လား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုအေးဆောင်၊ ကျုပ်က မျက်လှည့်ဆရာမိုးသီးအဖြစ်နဲ့ မျက်လှည့်ပြမယ်၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ တပည့်အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ရာဇဝတ် ဘေးက ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဝမ်းနည်းစွာဖြစ်တယ်၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ကို လှည့်လည် ရှောင်တိမ်း နေရမှာဆိုတော့ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ စားဖို့သောက်ဖို့ကတော့ ရနေမှာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကူးကတော့ ဧရာဝတီ မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ဆန်တက်သွားပြီး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပွင့်ဖြူမြို့ကို သွားမယ်”

- “ဘာလုပ်ဖို့ သွားမှာလည်း ကိုအင်္ဂါ”
- “ကိုမိုးသီးလို့ ခေါ်စမ်းပါဗျ၊ အင်း . . .အင်း . . . ခင်ဗျားကိုလဲ နာမည် ပြောင်းပေးရဦးမယ်”
- “ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ပြောင်းပေးစမ်းပါ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က အလောတကြီး ပြောလေ၏။
- “ခင်ဗျား နည်းမည်ကို ဩရ လို့ခေါ်မယ်” ဟု ကိုအင်္ဂါက ဆိုလေ၏။
- “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလေ၏။
- “အံ့ဩလောက်အောင်များပြားတဲ့ ရတနာတွေကို ရမှာမို့လို့ပေါ့ဗျာ” ဟု ကိုအင်္ဂါက ပြန်ပြောလေ၏။
- “ရတနာတွေရမယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ကိုအင်္ဂါက . . .

“ဒါပေါ့ဗျ . . . ခင်ဗျားအဖေ အနှစ်နှစ် အလလကြီးစားရှာဖွေပြီး မရခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားရမယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားနေခဲ့တဲ့ ပွင့်ဖြူမြို့ကို သွားပြီး ခင်ဗျားအဖေ အမြဲဆောင်တဲ့ ဓားမြောင်ကလေးကို ရအောင်ရှာရမယ် ကိုသြရရေ၊ ဟဲ့ . . .ဟဲ့” ဟု ကိုမိုးသီးခေါ် ကိုအင်္ဂါက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုအင်္ဂါခေါ် မျက်လှည့်ဆရာကိုမိုးသီးမှာ ထိုနေ့အဖို့ လွန်စွာအားသွက်လျှာသွက် ဖြစ်၍နေ၏။ ပျော်ရွှင်နေပုံလည်း ရ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကိုမိုးသီးရယ် . . .ခင်ဗျားက မျက်လှည့်ပြတော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရလေ၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ရဲ့ တပည့်အဖြစ်နဲ့ ကျုပ်ခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်၊ ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်သင်ပေးပါ့မယ် ကိုသြရရယ်” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုကြပြီးညစာထမင်းကို စားသောက်ကြပြီးနောက် မြစ်ရိုးအတိုင်း ဆန်တက်သွားကြလေ၏။ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လှော်ခပ်ကြရလေ၏။ လှော်ပေါ်၌ပင် မျက်လှည့် ပြရမည့် အစီအစဉ်များကို ကိုမိုးသီးက ဇာတ်တိုက်သကဲ့သို့ စီစဉ်၍သင်ပြပေးလေ၏။

ပြည်မြို့သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှော်ကို လုံခြုံရာ၌ ဆိုက်၍ ချည်နှောင်ခဲ့ပြီးလျှင် ပြည်ရွှေဆံတော် ဘုရားအနီးသို့ သွားရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ သေတ္တာနှစ်လုံးကိုချကာ ကျွန်ုပ်က မောင်းထုလေ၏။

မောင်းသံတူနေ့နှင့်အတူ ကိုမိုးသီးသည် သေတ္တာပေါ်၌ မတ်တပ်ရပ်ကာ မျက်လှည့်ကြည့်ရန် ပရိသတ်ကို ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ အစပထမ၌ ကလေးများသာ လာရောက်လေ၏။ ကလေးများမှတစ်ဆင့် လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး၊ မိန်းမ၊ ဘုန်းကြီး စုံလင်၍ လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တုတ်ဖြင့် မြေကြီးကို ခြစ်၍ စည်းတားလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စည်းတား၍ခိုင်းခဲ့ပြီးသည့်အခါ၌ ကိုမိုးသီးသည် အုန်းမှုတ်ခွက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြိုးနှစ်ချောင်းသာပါသည့် ကယောကိုထုတ်၍ ထိုးပြလေ၏။ တယောထိုးပြီးနောက် အပေါက်ခြောက်ပေါက်သာပါရှိသည့် ပလွေကို မှုတ်ပြန်၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် မှန်တွင်းမှ မြတ်စွာဘုရားကြွလာပုံ၊ သံပုရာသီးအတွင်းမှ သွေးများထုတ်ပြပုံ၊ ဖဲထုပ်အတွင်းမှ တစ်ဖဲလေးချပ်အား အမိန့်ပေး၍ ထွက်လာစေပုံ၊ ကျွန်ုပ်အား သေတ္တာပေါ်တွင် အိပ်ခိုင်းပြီးလျှင် ဗိုက်ခွဲ၍ အူများထုတ်ပြပုံစသော မျက်လှည့်များကို ပြသလေ၏။ ပြီးလျှင် ကလေးတစ်ယောက်အား စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်ကိုပေး၍ ဖယောင်းတိုင်၌ မီးကင်စေရာ ‘ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ’ ဟူသော စာတန်းပေါ်၍ လာပြီးလျှင် မျက်လှည့်ခိုင်းကို သိမ်းလိုက်လေ၏။

နောက်ဆုံးပြသောနည်းမှာ ကလေးများ လွန်စွာ သဘောကျသောနည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသို့ပြသရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆပ်ပြာနှင့် ကြက်သွန်နီကို ရော၍ ထောင်းထားရလေ၏။ ထိုကြက်သွန်နီနှင့်ဆပ်ပြာ ထောင်းထား၍ ရသောအရာနှင့် စက္ကူပေါ်တွင်ရေးထားရလေ၏။ ထိုသို့ ရေး၍ ထားရာ၌ စာကိုမမြင်ရပေ။ မီးဖြင့် ကင်လိုက်သည့်အခါမှသာ စာပေါ်လာ၏။

လူကြီးလူငယ်မရွေး သဘောကျသော အခြားပြကွက်တစ်ခုမှာ ဆရာကိုမိုးသီးက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် မြေဖြူဖြင့် အရိုးရုပ်ကိုရေး၍ ဂါထာမန်းလိုက်သည့်အခါ၌ ရေးထားသော အရိုးရုပ်က လှုပ်ရှားကပြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းမှာလည်း မသိလျှင် လွန်စွာဆန်းပေသည်။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကတ်ပြားအနက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော အရိုးရုပ်ကလေး တပ်ဆင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီးက ထိုကတ်ပြားအနက်ရုပ်ကလေး၏ နှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက် မြေဖြူဖြင့် လိုက်၍ ရေးသားကာ ပရိသတ်အား ထောင်၍ပြလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ဟဲ့ . . .ငါဖန်ဆင်းတဲ့ နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ၊ ထပါတော့လား၊ ကပါတော့လား” ဟု ငေါက်လိုက်၍ ကျောက်သင်ပုန်း၏ တစ်ဖက်တွင်ရှိသော ကြိုးစကို ဆွဲလိုက်ရာ အရိုးရုပ်သည် ထကလေတော့၏။

ကြည့်ရှုသော ပရိသတ်မှာ သဘောကျ နှစ်သက်သူက နှစ်သက် သကဲ့သို့ ကြောက်လန့်သူက ကြောက်လန့်ကြလေ၏။ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကဆိုလျှင် ‘ဟ . . .အောက်လမ်းဆရာတွေပဲကွ’ ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤသို့လျှင် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် မျက်လှည့် ပြသ၍ တရွေ့ရွေ့ဆန်တက်ခဲ့ကြရာ မင်းဘူးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

မင်းဘူးမြို့သို့ ရောက်လျှင် ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကျွန်ုပ်အား စက္ကီနွဲ့ဘုရားအနီးရှိ ဧရပ်ပေါ်၌ ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပွင့်ဖြူမြို့သို့ မျက်လှည့်ဆရာအသွင်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်ဖခင် ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော ဓားမြောင်ကို ရနိုင်ရန်မှာ လွယ်ကူသောအရာမဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိပေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုဓားမြောင်အား ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ မိတ်ဆွေဆိုသူ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ထက်ဦးစွာ ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလျက်ရှိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ထိုဓားမြောင်အားမည်သူမည်ဝါ ယူသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က မသိသောကြောင့် တစ်ကြောင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် သုံးရက်တိုင်တိုင် ထွက်၍သွားပြီးနောက် ပြန်၍ရောက်လာလေ၏။ သူ၏ မျက်နှာသည် ဝင်းပ၍ ရွှင်လန်းနေပုံရသဖြင့် ကျွန်ုပ်က . . .

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကိုမိုးသီး၊ ဟန်ကျခဲ့ပြီလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလေ၏။

“ဟန်ကျတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လက်ထဲတော့ မရောက်သေးဘူး၊ အဲဒါက ကျွန်တော် နည်းနည်းလေးသတိလက်လွတ်သွားလို့ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ရမှာပါပဲ၊ တစ်လအတွင်း အဲဒီပစ္စည်းဟာ ကျုပ်တို့လက်ကို ရောက်ရမယ်” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် ဒီပစ္စည်းရဲ့ သဲလွန်စကို ရခဲ့ပြီပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်မေးရာ . . .

“သဲလွန်စရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပွင့်ဖြူမြို့ကို ရောက်ပြီးမှ ကျုပ်က စဉ်းစားမိတာ၊ ဒီပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ အရိုးပြာအိုးကို ယူသွားတဲ့ ပင်စင်စားကျောင်းဆရာကြီး ဦးသွေးဆီမှာ ရှိဖို့ သေချာတယ်၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းသွားတဲ့ လူကြီးတွေက ပွင့်ဖြူမှာတော့ နဲ့အောင်ရှာပြီးပြီ၊ ဒီပစ္စည်းကို ရမသွားဘူး” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်မေးလိုက်ရာ . . .

“ရန်ကုန်ကို ပြန်ကြမယ်လေ” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြန်၍ ပြောလေ၏။

အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး တိုင်ပင်ပြောဆိုနေကြစဉ်၌ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ သာလာယံဇရပ်ဆီသို့ တစိုက်စိုက်ဖြင့် လာရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဆရာကိုမိုးသီးရေ . . . ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်လာနေတယ်ဗျို့၊ ကြည့်လုပ်ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ထိုလူအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

“ကော်တာပဲဗျို့၊ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားလွှတ်လိုက်တဲ့လူဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်သလဲ”

“ညာဖက် ခြေချင်းဝတ်မှာ သံကြိုးခတ်ထားခံရလို့ ပွန်းနေတဲ့ ဒဏ်ရာတွေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအချက်ဟာ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်လို့ ဖော်ပြနေတယ်၊ ကျုပ်တို့ကိုလဲ ထောင်ပြေးတွေဆိုတာ တတ်အပ်သေချာသိတဲ့ပုံနဲ့ လာပုံထောက်ရင် ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့ စာချွန်တော်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဆရာကိုမိုးသီးက အထက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြနေစဉ်၌ပင် ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ ဇရပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား လှမ်း၍ . . .

“ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲ” ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုစကားမှာ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုဆိတ်ဖွားတို့၏ အဘိဓမ္မာဆန်သော စကားဖြစ်ပေသည်။ ထိုလူက နှုတ်ဆက်ရင်း ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာပြီးနောက် . . .

“ပရော်ဖက်ဆာကြီးက လွှတ်လိုက်လို့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ဖို့ အလွန်အင်မတန်စွမ်းတဲ့ အင်းပြားလေးနှစ်ချပ်လဲ ချပေးလိုက်တယ်၊ ဟောဒီမှာ” ဟု ဆိုကာ လည်ပင်း၌ အပေါက်ဖောက်၍ ဆွဲထားသော ကြေးပြားအင်းနှစ်ချပ်ကို ဖြုတ်ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အင်းပြားကို ယူ၍ ကြည့်မိလေ၏။ အင်းပြားများမှာ အောက်ပါပုံစံအတိုင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကား	ထပ်	ညှိ
ဇာ		ဖြောင်
ဖါး	ဇယ်	ခြီး

ရို	ဗစ်	ဂေါ
ဃီး		ခွစ်
ခို	ခွား	ဘေး

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအင်းချပ်များကို ကြည့်၍ ‘ဆရာကိုဆိတ်ဖွားကား ငါတို့အား လမ်းခရီး၌ အန္တရာယ်ကင်းစေရန် အင်းချပ်များ စီရင်၍ ပေးလိုက်သည်’ ဟု ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။ ကိုအင်္ဂါသည် ထိုအင်းနှစ်ချပ်ကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် အင်းချပ်များ ယူလာသောသူအား . . .

“မင်းနာမည် ညိုသစ်မဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုလူကလည်း အားရဝမ်းသာဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျုပ်နာမည် ညိုသစ်ပါ” ဟု ဖြေလေ၏။

“မင်းဆရာ ကိုဆိတ်ဖွားကတော့ဖြင့် မင်းကို တယ်ပြီး ချီးကျူးထားပါလား၊ တို့ကတော့ မယုံနိုင်သေးဘူးကွ၊ စမ်းသပ်ကြည့်ရဦးမယ်”

ဟု ဆရာကိုမိုးသီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွားရင်း ထိုသူအား အကဲစမ်းသလို မေးမြန်းလိုက်ရာ ထိုသူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်ချက်ထားသည့် ထမင်းအိုးကိုဖွင့်၍ ချဉ်ရည်အိုးအတွင်းမှ ချဉ်ရည်ဟင်းများကို လောင်းထည့်ကာ လူနှစ်ယောက်စာ ထမင်းအား မြိန်ယှက်စွာဖြင့် စားသောက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူ၏ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်သော်လည်း ဆရာကိုမိုးသီးမှာမူ သဘောကျလွန်း၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီးလျှင် ခြင်းထောင်းအတွင်းမှ ငရုတ်သီးစိမ်းအထုပ်ကလေးကို ထုတ်ယူ၍ ထိုသူ၏ ရှေ့မှောက်သို့ ချပေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် ငရုတ်သီးစိမ်း အတောင့်နှစ်ဆယ်လောက်အား ဝါးစား၍ ပစ်လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ငရုတ်သီးစိမ်း စပ်လွန်းသဖြင့် ရှူရှူရှူရှူဖြင့် အော်ဟစ်ကာ ရေသောက်၍ ဆက်လက်စားသောက်ရာ ထမင်းရော ဟင်းပါ လုံးဝ ပြောင်စင်၍ သွားလေတော့၏။

ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးက ဆေးပေါ့လိပ် တစ်လိပ်ပေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် အားရဝမ်းသာ လှမ်း၍ ယူပြီးလျှင် မီးညှိုရှိုက်ဖွားရင်း . . .

“ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုအင်္ဂါက . . .

“မင်းဟာ ဆရာဆိတ်ဖွားရဲ့ တပည့်တော့ ပီသပါတယ်ကွာ၊ ငါလိုချင်တဲ့ မေးခွန်းကို တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဖြေလိုက်တာပဲ” ဟု ကျေနပ်စွာ ပြုံးရယ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ညီသစ်တို့နှစ်ဦးကြားတွင် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဘဲ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍ နေသဖြင့် အဓိပ္ပာယ်သိရန်အတွက် မေးမြန်းရလေတော့၏။

“ဆရာကိုမိုးသီး ကျုပ်ကိုလဲ တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ်က သူ့ကို စမ်းကြည့်ရသီးမယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက ကျုပ်တို့စားမယ့် ထမင်းနဲ့ ဟင်းတွေရော ကျုပ်ပေးတဲ့ ငရုတ်သီးတွေပါ အကုန်စားပစ်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . .ဒါတော့ ကျုပ်လဲ တွေ့သားပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်သာ မသိတာဗျ”

“အဓိပ္ပာယ်က ဒီလိုဗျာ၊ သူဟာ အစားအသောက်ကိုသာ ကုန်အောင် စားတတ်တဲ့လူပါ၊ စကားကိုတော့ ကုန်အောင် မပြောပါရစေနဲ့လို့ ပြလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် အစားကုန်အောင်စားမယ်ဆိုတဲ့ကောင်၊ ငရုတ်သီးတွေပါ ကုန်အောင်စားဆိုပြီး ငရုတ်သီးတွေပါ ချပေးလိုက်တာ၊ ဒီကောင်လဲ ကျုပ်တို့လို ထောင်ထွက်တစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ ထမင်းမစားရတာ . . . “

“လေးရက်ရှိပါပြီ” ဟု ညီသစ်က ဝင်၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ညီသစ်ပြောပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးက ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“ကျုပ်မေးတဲ့ စကားကို ဖြေပြီးသားဖြစ်၊ သူလဲ စားပြီးသားဖြစ်အောင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်အောင် ဖြေလိုက်ပုံကလေးတော့ သဘောကျတယ်ဗျာ”

“အင်းချုပ်ကလေးတွေက ဘာလဲဗျာ၊ ဆရာကိုမိုးသီး” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ . . .

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားက ကျုပ်တို့ကို ပေးလိုက်တဲ့စာလေ၊ ဒီစာရေးနည်းက အင်းကွက်သွားသလို မြင်းသွားနဲ့ရေးထားတာ၊ တစ်ခုပဲ ဝှက်ထားတယ်၊ အဲဒါကတော့ ကကြီး ခခွေး ဗျည်း ၃၃ လုံး ရှိတဲ့အနက်မှာ ထဆင်ထူးကို ထုတ်ပြီး ၁၆လုံး ပြောင်းပြန်လုပ်ပြီးရေးထားတာ ဒီလိုဗျာ၊ ကြည့်” ဟု ဆိုကာ ကံ့ကူဆံဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးပြလေသည်။

က	ခ	ဂ	ဃ	င	စ	ဆ	ဇ	ဈ	ည	ဋ	ဌ	ဍ	ဎ	တ	
														ထ	
ဒ	ဓ	န	ပ	ဖ	ဗ	ဘ	မ	ယ	ရ	လ	ဝ	သ	ဟ	ဠ	အ

ထိုသို့ ရေးပြပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးက ရှင်းပြပြန်သည်မှာ . . .

“အဲဒီတော့ ကကြီးကို ရေးချင်ရင် ဒခွေးကို အစားထိုးပြီး ရေးလိုက်ရုံပေါ့ဗျာ၊ ဒီနည်းနဲ့ အင်းချုပ်နှစ်ချပ်မှာ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရေးလိုက်တဲ့စာက ဒီအတိုင်းမဟုတ်လားဗျ” ဟု ဆိုကာ ကြမ်းပြင်၌ တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ရေးပြပြန်လေ၏။

ဒါး	ထပ်	ရှိ
မှာ		မြှောင်
ငါး	မယ်	ကြီး

ညို	သစ်	ခေါ်
ပြီး		သစ်
ကို	သွား	ဆေး

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီး ရေးပြသည်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ဆရာကိုမိုးသီး . . . ဒီလိုဆိုတော့ ပထမအင်းချပ်က ဓားမြှောင် ငါးထပ်ကြီးမှာ ရှိမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ ကိုညိုရရယ်” ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးကလည်း ဓားမြှောင်သည် ငါးထပ်ကြီးဘုရားတွင်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းသကဲ့သို့ ဆရာကိုဆိတ်ဖွားကလည်း ထောင်တွင်းမှ ထိုအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှ ခန့်မှန်းလိုက်ပုံ။ ထိုသူနှစ်ဦး၏ ဉာဏ်သွားခြင်းတူညီကြပုံကို လွန်စွာအံ့သြမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးသည် ထိုရေပေါ်၌ပင် ငါးရက်ခန့် နားနေတည်းခိုပြီးနောက် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပြန်၍ စုန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ လမ်းများ၌လည်း စားရေးသောက်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်လှည့်ပြခြင်း မပြုရတော့ပေ။ ညိုသစ်က ဖိုးသူတော်လို ဝတ်ဆင်၍ ရွာစဉ်လျှောက်ကာ အလှူခံလေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုမိုးသီးက လုံခြုံရာတွင် လှေဆိုက်၍ ညိုသစ်ရှာဖွေခဲ့သမျှ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြေးများဖြစ်ခြင်းကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး လူတွေ့မခံရအောင် ရှောင်ရပေမည်။ ညိုသစ်မှာမူကား ထောင်မှလွတ်ရက်စေ၍ လွတ်လာသော ရိုးရိုးထောင်ထွက်တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအနေနှင့် လူတွေ့ခံလည်း အကြောင်းမဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညအခါများ၌ တစ်ညလုံး လှေဖြင့် စုန်၍ နံနက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လှေကို သင့်တော်ရာ အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ၌ ညိုသစ်သည် ဖိုးသူတော်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ကာ ကြေးစည်ကလေး တနေောင်နေောင် ခေါက်လျက် . . .

စိတ်စေတသိက်၊ ရုပ်နိဗ္ဗာန်၊ အမြွက်ပြ၊ ပရမတ္ထသဘော အစဉ်ရှုထုတ်ကာ လောဘောအတ္တာ နဇာနတိဒေါသော အတ္တာနဇာနာတိ၊ မောဟောဓမ္မ နပဿတိ ပိတ်ဆီးသော ဝါဟာနာကြောင့် အဟမ်း . . .အဟမ်း . . .အဟမ်း ဖိုးသူတော်မောင်ပါပု ရောက်လာပါပြီ၊ လှူရေးတန်းရေးလက်မနှေးနဲ့ ဟု ရွတ်ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။ ညိုသစ်သည် အခြားသော စာများကို ခပ်လုံးလုံးဆို၍ လှူရေးတန်းရေးလက်မနှေးနဲ့ ဟူသော စကားကိုမူ ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လေ၏။

ဤသို့ အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုကာ ထွက်သွားပြီးလျှင် ညနေပိုင်းလောက်တွင် ပြန်၍လာလေ၏။ ပြန်လာလျှင်လည်း ဆိုင်းထမ်းများ၌ ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ဆန်၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်၊ ဆီ၊ ဆေးလိပ်၊ ဧယောင်းတိုင်ပါမကျန် ပြည့်စုံစွာပါ၍ လာသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

ညိုသစ်ပြန်လာသည် အခါ၌ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်စရာရှိသည်တို့ကို ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်၍ ညစာများ စားသောက်ကာ လှေဖြင့် စုန်ကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညအခါများတွင် လှေဖြင့် အေးချမ်းစွာ ခရီးသွားကြရာ၌ ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီးက နောက်မှနေ၍ ပဲ့ကိုင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ညိုသစ်က တစ်လှည့်စီ ရှေ့မှ လှော်ကြရလေသည်။ ရေစုန်ဖြစ်၍ လှော်ခတ်ရသည်မှာ များစွာ ပင်ပန်းခြင်းမရှိလှပေ။

ညိုသစ်သည် ပုစ္ဆာအမျိုးမျိုးကို မေးလေ၏။ မေးသမျှပုစ္ဆာများကို ဆရာကိုမိုးသီးက ဒိုင်ခံ၍ ဖြေဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမူ နားထောင်သူသက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ ညိုသစ်က မေး၍ ဆရာကိုမိုးသီးဖြေဆိုခဲ့သော မေးခွန်းများအနက် ကျွန်ုပ်မှတ်မိသော မေးခွန်းနှင့် အဖြေကို ဖော်ပြပေအံ့။

- ညိုသစ်   ။   ။ ဆရာကိုမိုးသီးရယ် လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ဝင်သက် ထွက်သက်ကို ရှုချည် ထုတ်ချည် လုပ်နေရတာချည်းပါပဲ၊ သေမှပဲ အဲဒီအလုပ်ကို ရပ်ရတော့တယ်၊ ဒီတော့ လူ့ဘဝကို ရလျှင်ရချင်းမှာ ဝင်သက်ကို ရှုသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ထွက်သက်ကို ရှုသလားဆိုတာကို သိချင်တယ်ဗျာ၊
- ဆရာမိုးသီး   ။   ။ ဝိနည်းအဋ္ဌကထာမှာ ထွက်သက်က အစပြုတယ်လို့ ဆိုတယ်ကွ။
- ညိုသစ်   ။   ။ ကျုပ်တို့ဘုရားသခင်ကို အပ်တော် ဘယ်သူကလှူတာလဲဗျ၊
- ဆရာမိုးသီး   ။   ။ ဃဋီကာရပြပစ္စာကပ်လှူတဲ့ ပရိက္ခရာရစ်ပါးမှာ အပ်လည်း ပါတယ်လို့ ဆိုထားတယ်။

ညိုသစ်က အထက်ပါ ပုစ္ဆာမျိုးကို မေးမြန်းပြီးနောက် မကျေနပ်သေးသဖြင့် . . .

“လူပျိုနာစဉ်၊ ရိမယှဉ်၊ မချဉ်အမြစ်၊ဘယ်ဆေးနည်း” ဟူသော လင်္ကာဖြင့် လူပျိုနာဖြစ်လျှင် သောက်မည့်ဆေးနည်းကို မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ညိုသစ်၏ အမေးလင်္ကာဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ကုလားမျက်စိ၊ ခေါ်ဘိမြစ်ရေ၊ ကျိုသောက်ပေက၊ ရိရွှေရိဖြူ၊ ရိနိမူလည်း၊ မြူမငြိတွယ်၊ ချမ်းသာလွယ်၏” ဟု လူပျိုနာဆေးနည်းကို ရွတ်ဆို၍ ပြလိုက်လေ၏။ လူပျိုနာဖြစ်လျှင် ကုလားမျက်စိပင်၏ အမြစ်ကိုကျိ၍ သောက်ပါက ပျောက်ကင်းချမ်းသာပေမည်ဟု ဆိုလိုပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာမိုးသီး၏ ပညာစွမ်းကို လွန်စွာ သဘောကျမိလေတော့၏။ အားလည်း အားကျမိပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကဲ့သို့ ဖြေနိုင်ရန် မည်သို့မည်ပုံ လေ့လာရမည်ကို မေးမြန်းရလေတော့၏။

“ဆရာကိုမိုးသီးရေ . . . ခင်ဗျားကတော့ဖြင့် တယ်လဲ တော်ပါလားဗျာ၊ စကားပုံကတော့ အမေးနွားကျောင်းသားလို ဆိုထားတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှ အဖြေနွားကျောင်းသားရယ်လို့ ပြင်ရတော့မလိုပဲ၊ ခင်ဗျားလို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေနိုင်အောင် ဘယ်လိုများ လေ့လာရပါမလဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာည ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကိုင်ထားသော လှော်တက်ကို ချ၍ ဆေးလိပ်ကို မီးညှိုလိုက်ပြီးနောက် . . .

“စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်းကို ဖတ်ရတယ်ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ နောက်ဆုံးမေးသော ပုစ္ဆာမှာ စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း (အဉ်) ကာရန် ပုစ္ဆာ(၁၈) ပုဒ်အနက် အမှတ်(၁၆) ပုစ္ဆာ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် ညအခါများ၌ လေ့ကို စုန်ရင်း ညိုသစ်က ပုစ္ဆာမျိုးစုံကိုမေး၍ ဆရာကိုမိုးသီးကလည်း မေးသမျှ ပုစ္ဆာတို့ကို ဖြေဆိုကာ ပျင်းရိခြင်းကို ဖြေဖျောက်ကြရလေ၏။

ဤနေရာ၌ ဆရာကိုမိုးသီးကို မေးခွန်းထုတ်နိုင်သော ထောင်ထွက်ညိုသစ်ကိုလည်း သူ၏ မေးပုံစမ်းပုံကို ထောက်၍ ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့လျှင် နေ့အခါ၌ နား၍ ညအခါများ၌ စုန်ခဲကြရာ နောက်ဆုံး၌ ရန်ကုန်မြို့သို့ တစ်ဖန်ပြန်လည်၍ ရောက်ခဲ့ကြပြန်၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ရန်ကုန်တွင် အထင်အရှား မနေခုံသဖြင့် ပဲခူးသို့ သွားရောက်ကာ ပဲခူးမြို့အဝင် ကျိုက်ပွန်စေတီအနီး၌ ခိုကပ်၍ နေကြပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီးက ညိုသစ်အား ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ရှာဖွေရမည့် ကျွန်ုပ်ဖခင်၏ ဓားမြှောင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်စား ရှာဖွေပေးရန်အတွက် ညိုသစ်အား ခိုင်းစေလေ၏။

ညိုသစ်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ အဖြစ်အပျက်အပြည့်အစုံကို သိရှိခွင့်ရသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်စား ဓားမြှောင်ကို မရရသည့်နည်းဖြင့် ရှာဖွေမည်ဟု ကတိပေးလေသည်။

ထိုအခါ၌ ဆရာမိုးသီးက . . .

“ငါလဲ အင်္ဂါဆိုတဲ့နာမည်ကို ဖျောက်ပြီး မိုးသီးလို့ ပြောင်းထားပြီ၊ ကိုအေးဆောင်ကိုလဲ ဩရလို နာမည်ပြောင်းထားလိုက်ပြီးပြီ၊ မင်းကိုလဲ နာမည်ပြောင်းရဦးမယ်” ဟု ညိုသစ်အား ပြောလိုက်ရာ ညိုသစ်က . . .

“လုပ်ပါ ဆရာမိုးသီး ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ ကျုပ်ကတော့ ဒီတစ်ခါ နာမည်ပြောင်းရရင် နာမည်ပေါင်း ၂၀ ကျော်ပြီဗျ၊ အရင်တစ်ခေါက် ထောင်ကထွက်မှတောင် နာမည်ပြောင်းလိုက်ရသေးတယ်” ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကထောင်ကို မကြာခဏသွားရတာက ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ညိုသစ်က . . .

“ကျုပ်က သူခိုးလေဗျာ” ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

“ဟကောင်ရ . . . မင်းက မင်းကိုယ်မင်း သူခိုးလေးဘာလေးနဲ့ ကြီးကျယ်လှချည်လား” ဟု ဆရာကိုမိုးသီးက မယုံသလို ပြောလိုက်လေ၏။ သူ၏ လေသံမှာ မြို့အုပ် မဟုတ်နိုင်သူတစ်ဦးက မိမိကိုယ်မိမိ မြို့အုပ်ပါဟု ကြွားဝါလိုက်သဖြင့် မယုံသင်္ကာပုံမျိုးဖြစ်လေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီး၏ စကားမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့ အဆန်းဖြစ်၍ နေ၏။ သူခိုးက မိမိကိုယ်ကို သူခိုးပါဟု ပြောသည်ကို အဘယ်ကြောင့် မယုံကြည်ပါသနည်း။ သူ၏စကား၌ မင်းကိုမင်း သူခိုးလေး ဘာလေးနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဟု ပါရှိလေရာ သူခိုးသည် မည်သို့မည်ပုံ ကြီးကျယ်ပါသနည်းဟု ကျွန်ုပ်သည် မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိလေတော့၏။

ညိုသစ်ကလည်း ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိုပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးအား ကြည့်၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောကာ . . .

“မယုံမရှိပါနဲ့ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်၊ ကျုပ်က ကြွားပြီးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူခိုးမှ တကယ့်သူခိုးအစစ်ပါဗျ၊ သူခိုးပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျုပ်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာန်ဆရာက ငတေလို့ ခေါ်တဲ့ ကျုပ်တို့ရွာက သူခိုးကြီးပဲ၊ အဲဒီဆရာဆီမှာ သူခိုးပညာ အခြေခံကို

သင်ယူပြီးတော့မှ ရန်ကုန်မြို့ကို တက်လာတာပါ။ ရန်ကုန်ကျတော့ အခြေခံပညာနဲ့ မလုံလောက်လို့ ဆရာသိန်းဆိုတဲ့ ဆရာကြီးဆီမှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျွန်ခံပြီး တပည့် ခိုးစားပေးတော့ ဆိုပြီး ခွင့်ပြုလိုက်မှ ခိုးစားတာပါ။ ဆရာသိန်းဟာ တကယ်တော်တဲ့ ဆရာကြီးပါပဲ။ သူ့ခိုးအတတ်ကို သင်ပေးမိမှာ အာဒိန္နဒါနာက (၁၂) ပါးကို ဥဒ္ဒကပါဠိအဋ္ဌကထာမှာပါတဲ့အတိုင်း အလွတ်ရအောင် ကျက်ခိုင်းပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ခိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မဖြစ်ကို ဇာတာ စန်းလင် တွက်စစ် ကြည့်ပြန်သေးတယ်။ မျက်စိကိုလဲ သူ့ခိုးမျက်စိမျိုး ရှိမရှိ စစ်ဆေးပါသေးတယ်။ အဲဒီလို စစ်ဆေးပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပညာကို သင်ပေးတာပါ။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးတယ်။ မင်းဟာ ခိုးမစားဘဲ တခြားအလုပ်လုပ်စားရင်လဲ ခိုးလို့ရတဲ့ နေရာကောင်း၊ အခွင့်အလမ်းကောင်းတွေ့ရင် ခိုးမယ့်ကောင်ပဲတဲ့။ ဒီတော့ လူကြီးလူကောင်း အမည်ခံပြီး ခိုးနေတာထက်စာရင် သူ့ခိုးအမည်ခံပြီး ခိုးနေတာက တော်ပါသေးတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါ အိမ်ကပ်နည်း၊ ချက်ဖြုတ်နည်း၊ သော့ဖွင့်နည်း၊ ဖောက်ထွင်းနည်း ဟဲ . . .ဟဲ ထွက်ပြေးနည်းစုံနေအောင် သင်ပေးခဲ့ပါတယ်” ဟု ကရားရေသွန် ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ညိုသစ်၏ စကားကို ကျေနပ်၍ သွားသည့်အလျောက် . . .

“အင်းလေ . . .ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပညာတစ်ရပ်ကို ခြေခြေမြစ်မြစ် တတ်ကျွမ်းအောင် ဆရာကောင်းထံ နည်းနာခံပြီး လေ့လာဆည်းပူးခဲ့တယ်ဆိုတော့ ပညာတတ်လို့ခေါ်ရမှာပေါ့။ ပညာဆိုတာကလဲ ဘယ်ပညာမှ သေးတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ လိုက်စားရင် လိုက်စားသလောက် ကျယ်ဝန်းတာလား၊ မေးလက်စနဲ့ မေးရဦးမယ်။ အခုလို သူ့ခိုး ပညာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေပြီဆိုတော့ နောက်ထပ်ဆက်ပြီး ပညာများကော ဆည်းပူးသေးရဲ့လား” ဟု ဖြည်းညင်းစွာ ပြောလေ၏။

“အခုအဆင့်ကတော့ ပညာရပ်ရဲ့ တကယ်နုနယ်တဲ့အပိုင်းကိုရောက်သွားပြီ။ သင်လို့ မရတော့ဘူး။ ပညာရပ်ရဲ့ တကယ်အနှစ်သာရကို ထုတ်ယူ စူးစမ်းနေရတဲ့ အပိုင်းပဲ။ ကြွက်တို့၊ ခွေးတို့၊ ကြောင်တို့ရဲ့ ခိုးဝှက်ပုံကအစ တိရစ္ဆာန်တို့ရဲ့ ခိုးဝှက်နည်းများကိုလဲ အခါအားလျော်စွာ လေ့လာရပါတယ်” ဟု ညိုသစ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ မင်းဟာက စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောလေ၏။

“ခိုးဝှက်ခြင်းဆိုင်ရာ မဆုံးရှုံးနိုင်သော လောက သဘောတရားများ ဆိုတဲ့ ကျမ်းတစ်ကျမ်းကိုတောင် ပြုစုပြီး ကျုပ်ဆရာကြီးဆီကို တင်ပြထားတယ်။ ဆရာကြီးက ကျုပ်ရဲ့ ကျမ်းကို ဖတ်ပြီးရင် အဆင့်အတန်းမီပြီဆိုရင် ကျုပ်ကို ‘သူ့ခိုးပါရရ’ ဘွဲ့ကို ပေးလိမ့်မယ်” ဟု ညိုသစ်က ပြောလေ၏။

“သူ့ခိုးပါရဘွဲ့ရရင် ဘာများဆက်လုပ်ဦးမလဲ” ဟု ကိုမိုးသီးက မေးလိုက်ပြန်၏။

“ပါရရဆိုတာ ပညာရပ်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို လွန်မြောက်အောင် တတ်ကျွမ်းတဲ့ လူတွေကို ခေါ်တာမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ပါရရဖြစ်ရင် အဲဒီအလုပ်နဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး။ အဲဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့မယ်။ ပညာရပ်တစ်ခုကို လိုက်စားပြီး တစ်ဝက်တစ်ပြတ် မတောက်တစ်ခေါက်နဲ့ မကျေနပ်တတ်တဲ့ ဝါသနာကြောင့်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်” ဟု ညိုသစ်က ပြောလေ၏။

“ကြိုက်ပြီကွာ . . . ဒီလိုမျိုးမှ ငါက အထင်ကြီးတာကွ၊ ကဲ . . .ကဲ . . .မင်းကို နာမည်ပြောင်းမယ်။ မင်းကို သေတ္တာလို့ ခေါ်မယ်။ မင်းလို သူ့ခိုးတစ်ယောက်အဖို့ သေတ္တာဆိုတာ မင်းတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ပဲ မဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကိုမိုးသီးရေ၊ ကြိုက်တယ်မျိုး၊ အန္တတ္တအမည်ပေါ့ဗျာ”

‘ကဲ . . .မောင်သေတ္တာရေ၊ ငါတို့လိုချင်တဲ့ ဓားမြှောင်ကိုတော့ ရအောင် ရှာခဲ့ပေတော့’

“စိတ်ချပါ ဆရာကိုမိုးသီး” ဟု ဆိုကာ ညိုသစ်ခေါ် သေတ္တာသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား နှုတ်ဆက်၍ ပျောက်ဆုံးနေသော ဓားမြှောင်ကို ရှာရန်အတွက် ထွက်သွားလေတော့၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် သေတ္တာအား လက်ပြရင်း ‘ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့ဟေ့၊ ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါပဲကွာ’ ဟု ပြောလိုက်ရာ သေတ္တာကလည်း သမင်လည်ပြန်လှည့်၍ . . .

“ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ” ဟု ပြော၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကိုသေတ္တာ ရန်ကုန်သို့ ထွက်သွားပြီး နှစ်ရက်ကြာသောနေ့၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ဈေးလည်ဝယ်ရင်း အခြေအနေလည်း လေ့လာရင်း ဆိုသကဲ့သို့ ပဲခူးမြို့ပေါ်သို့ သွားရောက်လေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် နံနက်ကိုးနာရီခန့်တွင် ထွက်သွားရာ ညနေ သုံးနာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“ကိုဩရ . . .သေတ္တာလာတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးဗျို့၊ ကျုပ်တို့တော့ ပြေးကြမှ တော်မယ် ထင်တယ်။ စုံထောက်တွေတော့ ခြေချင်းကို လိမ်နေတာပဲ။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်အမှုအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား လွတ်သွားတာကို မရမက ရှာနေကြတာပဲ။ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ခင်ဗျားကို စစ်ဒလျှို(သူလျှို) လို့ ထင်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် သဲကြီး မဲကြီး ရှာနေကြတာဗျ” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် မျက်လှည့်ပြသော သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် အိုးခွက်များကို သိမ်းဆည်းလေ၏။ သိမ်းဆည်းပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . .ကိုဩရ သွားမယ်” ဟု ဆိုလေသည်။

“သွားတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သေတ္တာဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆုံကြမှာလဲ။ လွဲကုန်တော့မှာပဲ”

“ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ စာရေးထားခဲ့မယ်” ဟု ဆိုကာ ဘုရားအတွင်း အုတ်နံရံ၌ အောင်ပါအတိုင်း ရေး၍ ထားခဲ့လေ၏။

၁ + ၂ = ၅၄၅ မှာ သေနှင့်မယ်။

“ဆရာကိုမိုးသီး ဒီလိုရေးခဲ့ရင် သေတ္တာက သိပါ့မလားဗျ၊ ကျုပ်တော့ဖြင့် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရပါဘူးဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဆရာကိုမိုးသီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍

“သေတ္တာက ခင်ဗျားနဲ့ မတူဘူးဗျ၊ ချက်ဆိုရင် နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ကောင်ကောင်စားမျိုး၊ ဒီစာဟာ လိုရမည်ရ ရေးခဲ့တာ၊ မရေးခဲ့ရင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ သူက ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့လူပါ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုမိုးသီးတို့သည် ထိုနေရာကို စွန့်ခွာ၍ ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ ရန်ကုန်ကို ရောက်စဉ်က တံခါသည်တစ်ဦးအားလျှောက် ရောင်းချခဲ့သော ငွေကလေးအနည်းငယ်ရှိသေးသဖြင့် လမ်းတွင် မျက်လှည့်ပြစရာမလိုပဲ သိုသိုသိပ်သိပ် ခရီးသွားနိုင်ကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် ပဲခူးမှနေ၍ ခြေကျင်လျှောက်ကြပြီးနောက် လမ်းဘူတာတစ်ခုမှနေ၍ မော်လမြိုင်ရထားကို စီးခဲ့ကြလေသည်။ မုတ္တမသို့ရောက်လျှင် မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ကူးသင့် မကူးသင့် စဉ်းစားပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီး၏ တွက်ဆချက်အရ မော်လမြိုင်ဘက်သို့ကူးခဲ့ကြပြီးလျှင် မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြေနီကုန်းသင်္ချိုင်း၌ လှည့်လည်၍ ခိုကပ်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်အား ဆရာကိုမိုးသီးက ခူးကဏန်း၊ ကြေးကဏန်း ရေးပုံရေးနည်းကို သင်္ချိုင်းအုတ်ဂူတစ်ခု၌ ရေးခြစ်၍ သင်ပေးနေစဉ် သင်္ချိုင်းအပြင်ဘက်မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ‘ကယ်ကြပါဦး’ ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသည် အသံလာရာသို့ ပြေးထွက်သွားကြရာ မြင်းလှည်းတစ်စီး၌ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား ယောက်ျားတစ်သီးက ဆွဲကာလွဲကာ လုပ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မြင်းလှည်းသမားအနီး၌လည်း အခြားလူတစ်ယောက်က မြင်းဇက်ကြိုးကို လှ၍ ကိုင်ထားပြီးလျှင် မြင်းလှည်းသမားကိုပါ တစ်ယောက်သောသူက ဆွဲ၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ မြင်းလှည်းဆီသို့ အရောက်ပြေးသွားကာ ထိုသူများအား ဝင်ရောက်၍ သတ်ပုတ်လေတော့၏။ ဆရာကိုမိုးသီး၏ သတ်ပုံသတ်နည်းမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းလေသည်။

“ဓားစာခံဟေ့” ဟူ၍ အော်ဟစ်ကာ ခွေးသားအုပ်မသည် မည်းမည်းမြင်ရာထွက်၍ ဆွဲသကဲ့သို့ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ဝင်ရောက်၍ ခူးဖြင့်တိုက်ခြင်း၊ ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ၏။ ထိုသူများအား အတော်အတန် အထိနာနေသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်လည်း အုတ်ခဲကျိုးများဖြင့် ဝင်ရောက် ထုနှက်ရလေ၏။ လှည်းပေါ်မှ မိန်းကလေးအား ဆွဲလွှဲနေသော လူကြီးမှာလည်း ဆရာကိုမိုးသီး၏ လက်သီးဒဏ်ကြောင့် လှည်းပေါ်တွင်ပင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ကျန်လူများမှာ တရွတ်သီထိုး ထွက်ပြေးကြ၏။ မြင်းလှည်းသမားမှာလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မောင်း၍ ပြေးရာ မြင်းလှည်းပေါ်မှ လူကြီးသည် အိပ်လျက်သားပါသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၏ အနီး၌ လုံချည်အင်္ကျီများ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် စုတ်ပြု၍ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ဖြူဖြူနွဲ့နွဲ့ မိန်းကလေးတစ်ဦးသာလျှင် လွန်စွာ သေးငယ်သော သံသေတ္တာကလေးတစ်လုံးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

“ကဲ . . .ကဲ . . . ဟောဟို ဧရပ်အကွယ်မှာ သွားပြီး အဝတ်အစားလေးလဲချေဦး ဟောဟို ဧရပ်ပေါ်မှာ ရှိမယ်၊ ပြီးရင်လာခဲ့၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့တော့” ဟု ဆရာကိုမိုးသီးက မှာကြား၍ ရှေ့မှထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ ဧရပ်ပေါ်ရောက်လျှင် ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“အငြိမ့်သမကလေးနဲ့တူတယ်ဗျ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က . . . “ ဘာလဲ ဆရာကိုမိုးသီး၊ ရုပ်ကလေးလှတာကြည့်ပြီး ပြောတာလားဗျ ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ရုပ်လှတာလဲ ပါတယ်၊ သံသေတ္တာလဲ ပါတယ်။ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ ထမင်းခြောက် ပုလဲပုတီးလေးလဲပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီ ယပ်တောင်ကလေးလဲပါတယ် ” ဟု ဆိုကာ ယပ်တောင်ကလေးကို ဖြန့်၍ ပြလေ၏။

ထိုသို့ ကျွန်ုပ်တို့ စကားပြောဆိုနေစဉ်ပင် ထိုမိန်းကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံကလေးထိုင်၏။ ထိုထိုင်ပုံမှာ အငြိမ့်မင်းသမီးများ ထိုင်ပုံဖြစ်၏။ မိန်းကလေးသည် အသားဖြူ၍ မျက်လုံးမျက်ခုံး၊ နှာတံတို့မှာ ပြောစရာမရှိအောင် ပြေပြစ်လှပေသည်။ ဆံပင်မှာလည်း နက်မှောင်၍ ဖြူသောအသားအရေအား ပို၍ ဖြူစေရန် အထောက်အကူပြုပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းကလေးအား . . .

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မမင်းဖြူရယ်ပါ ” ဟု မိန်းကလေးက သူ၏ ညီညာလှပသော သွားကလေးများကို ပေါ်စေ၍ ဖြေလေသည်။

“အခု ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မမင်းဖြူ ” ဟု ကိုမိုးသီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်ဆရာနဲ့ အငြိမ့်ထဲက လူပြန်တွေလေ၊ ကျွန်မက ထားဝယ်ပြန်မယ်ဆိုတာကို လိုက်ပို့မယ် ဆိုပြီး . . . ”

မမင်းဖြူသည် ဆက်မပြောပဲ ရပ်၍ ထားလေ၏။

“ထားဝယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မှာလဲ ” ဟု ကိုမိုးသီးက ဆက်၍ မေးပြန်၏။

“အမေက တော်တော်ပဲ မမာနေတာလားရှင်၊ အရင်ကဆိုရင် ကျွန်မသွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့တာ၊ ဒီနှစ်မလိုက်နိုင်တာပဲ ကြည့်ပါတော့ ”

ကျွန်ုပ်သည် ဆက်၍ မမေးတော့ပဲ မမင်းဖြူအား ဘယ်လို ကူညီရပါမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးမှာမူတစ်ချိန်လုံး စကားမပြောဘဲ မမင်းဖြူအား အကဲခတ်၍ ကြည့်ရှုနေပြီးနောက် . . .

“မမင်းဖြူက အငြိမ့်မှာ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးလား ” ဟု မေးလေ၏။

မမင်းဖြူက . . . “ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ပါဘူးရှင် လက်ထောက်ပါ။ အရင်ကတော့ မြောအငြိမ့်လေးမှာ ဆိုတော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲပါတယ် မဟုတ်လား၊ မြောကလဲ ကျွန်မဦးလေး တည်ထောင်ထားတဲ့မြော၊ ပိုပြီး တက်လမ်းရှိမလားလို့ အငြိမ့်ထောင်ဆရာနဲ့တွေ့တာနဲ့ လိုက်လာတာ ” ဟု ပြောကာ သက်ပြင်းချလိုက်စဉ်၌ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“အဲဒီ အငြိမ့်ထောင်ဆရာက လူကလဲ လူမိုက်၊ အငြိမ့်သမားကလေးတွေကိုလည်း ခြေတော်တင်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့ တောပြန်ပို့ဆိုတဲ့လူစားမျိုး မဟုတ်လား မမင်းဖြူ ” ဟု ဝင်ရောက်ထောက်လိုက်ရာ မမင်းဖြူက “ဟုတ်ပါသရှင် ” ဟု ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်လေ၏။

မမင်းဖြူသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ကူညီတတ်ပုံ ဖော်ရွေပုံကိုကြည့်၍ ကြောက်စိတ်များ ပြေပျောက်ကာ အားတက်လာလေ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ချိုင်းဇရပ်၌ နေထိုင်သည်ကို ထောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား စဏ္ဍာလတွေများ ဖြစ်ကြသလောဟု သံသယဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်က မရိပ်မိသော်လည်း ဆရာကိုမိုးသီးက ရိပ်မိလေသည်။

“မမင်းဖြူ . . . ကျုပ်နာမည်က မိုးသီးတဲ့၊ ဟောဒီလူက ကိုကြဲရတဲ့၊ ကျုပ်တို့က နယ်လှည့်ပြီး မျက်လှည့်ပြတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာတွေပါ။ မျက်လှည့်ဆရာတွေဆိုလို့ အောက်လမ်းဆရာတွေဆိုပြီး ကြောက်မသွားနဲ့ဦး၊ ရိုးရိုး ပဉ္စလှည့်နည်းကလေး ဘာလေးနဲ့ ပြကြတဲ့ သူတွေပါ ” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောလိုက်မှပင် မမင်းဖြူ၏ မျက်နှာကလေးသည် ပို၍ ဝင်းပသွားလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မထားဝယ်ကို ပြန်ဖို့ ကူညီကြပါဦး၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုစံထူးတို့ လိုက်ပြီး နောက်ယက်ကြလိမ့်ဦးမယ်၊ ဪ . . . ကိုစံထူးဆိုတာက ကျွန်မရဲ့ အငြိမ့်ထောင်ဆရာကို ပြောတာပါ။ ပြီးတော့ ရှင်တို့အတွက်လဲ ရန်က အေးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ သူတို့ကလာကြဦးမှာ ဒီတော့ ကျွန်မကိုလဲ လိုက်ပို့ရင်း ရှင်တို့လဲ ထားဝယ်ဘက်မှာ မျက်လှည့် လျှောက်ပြီး ပြနိုင်တာပေါ့ ” ဟု မမင်းဖြူက လျှာသွက်အာသွက်ဖြင့် ဆိုလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီး၏ စိတ်တွင်း၌ မည်သို့မည်ပုံရှိမည် မသိပေ။ ကျွန်ုပ်ကမူ မမင်းဖြူနှင့် တပါတည်း လိုက်သွားလိုစိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိလေတော့၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုမိုးသီး၊ ကျုပ်တို့ မမင်းဖြူကို လိုက်ပို့ကြရင် မကောင်းဘူးလား ” ဟု ကျွန်ုပ်က လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ပြုံး၍ . . .

“ခင်ဗျား သေတ္တာကို မေ့သွားပြီထင်တယ် ” ဟု အတည်လိုလို နောက်သလိုလို ပြောလိုက်မှပင် ဓားမြှောင်ရှာရန် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လမ်းခွဲသွားသော ကိုသေတ္တာခေါ် ပါရဂူဘွဲ့ယူလုနီးနီး သူခိုးကြီးကို ပြန်လည်၍ သတိရမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်သော်လည်း ဆရာကိုမိုးသီးသည် ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီးလျှင် ၎င်းကိုယ်တိုင်ကမူ ဧရပ်နံရံ၌ မီးသွေးခဲဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားလေတော့၏။

$$၁ + ၃ = ၇၄$$

ထိုသို့ရေးပြီးနောက် မမင်းဖြူနှင့်အတူ ကြုံရာ ရွက်လှေဖြင့် ထားဝယ်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြလေတော့၏။ ရွက်လှေပေါ်တွင် ဆရာကိုမိုးသီးက ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်လေ၏။ မမင်းဖြူက စားခါနီး၌ အားနာသဖြင့် . . .

“အားနာစရာကြီး ကိုမိုးသီးရယ်” ဟု ပြောလေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သား ထမင်းစားနေသည့် အချိန်၌ ရွက်လှေပေါ်မှ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားတစ်ယောက်ရောက်လာပြီးလျှင် . . .

“ယေမိကူရာတို့ တေနာရ” ဟုမေးရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ‘ရယလေကူရ’ ဟု ဂေါ်ရင်ဂျီသံဖြင့် ဖြေဆိုလိုက်ရာ ထိုကုလားသည် ပြုံး၍ ပြန်သွားပြီးလျှင် ဟင်းတစ်ခွက်ယူလာကာ ‘ရန်ဒီဂျာပကူရ၊ ထိန်ဒီဒီ’ ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က အဓိပ္ပာယ်မသိသဖြင့် ဆရာကိုမိုးသီးအားမေးကြည့်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ဘာဟင်းနဲ့ စားသလဲလို့မေးတာဗျ၊ ကျုပ်က ငါးဟင်းလို့ပြောတော့ သူက သူချက်တဲ့ ငါးခြောက်ဟင်းကိုယူလာတာ၊ ဒီကောင်တွေ ငါးခြောက်ဟင်းချက်တော့ သိပ်ကောင်းတဲ့ကောင်တွေဗျ” ဟု ရှင်းပြလေ၏။ မှန်ပေသည်။ ဂေါ်ရင်ဂျီ၏ ငါးခြောက်ဟင်းရောက်လာပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထမင်းပို၍ မြိန်လာကြလေ၏။ မမင်းဖြူမှာလည်း ဂေါ်ရင်ဂျီဟင်းကြောင့် မျက်နှာတွင် ဈေးကလေးများ စို၍ နေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း ဈေးစိုလျက်ရှိသော မမင်းဖြူ၏ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်၍ မဝနိုင်အောင် ရှိလေ၏။

ထမင်း ဟင်းစားပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးသည် တစ်ရေးအိပ်လေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် မမင်းဖြူရေချိုးရန်အတွက် ရေပုံးဖြင့် ရေငင်၍ပေးလေ၏။ မမင်းဖြူကလည်း အားနာလိုက်တာရှင်ဟု ပါးစပ်ကပြောသော်လည်း ရေကို ဝအောင်ချိုးလေ၏။ ပင်လယ်ရေဖြင့် ချိုးပြီးနောက် အသင့်ပါလာသော ရေချိုဖြင့် တစ်ခါထပ်၍ ချိုးပြန်၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် မမင်းဖြူအတွက် ရေငင်ပြီးနောက် လှေ၏ပဲ့ပိုင်းတွင်ရှိသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနှင့် သွားရောက်ရောနှောကာ ဂေါ်ရင်ဂျီပုံတို့ကို တီးလေ၏။ အဆိုကောင်းသော ဂေါ်ရင်ဂျီတစ်ယောက်က ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်ဖြင့် သီချင်းဆိုလေ၏။ သီချင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိသော်လည်း ဆိုပုံကိုထောက်၍ အလွမ်းသီချင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် မမင်းဖြူတို့သာလျှင် နေရာ၌ အတူတကွ ထိုင်လျက် စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီးထက် မမင်းဖြူနှင့် ပို၍ ရင်းနှီးခွင့် ရလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးမှာမူ ညစာ စားခါနီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ညစာစားလေ၏။ ညဘက်သို့ရောက်လျှင် လကလေးကလည်းသာသဖြင့် ပင်လယ်ခရီးမှာ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိခင်ကြီးအား လွမ်းဆွတ်မိလေ၏။ မင်းဘူးမြို့သို့ရောက်ရှိပြီးကာမှ မိခင်ကြီးနှင့် မတွေ့ဘဲ ပြန်ခဲ့ခြင်း အတွက်လည်း ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။ မမင်းဖြူမှာလည်း တော်တော်နှင့် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ရှာဘဲ ကောင်းကင်ပြင်ကို ကြည့်၍ ငေးမောနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရွက်လှေကြီးဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြရာ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ထားဝယ်မြို့ သရက်ချောင်းဆိပ်ကမ်းသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရွက်လှေသည် ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမိုးသီးလည်း မမင်းဖြူအား အိမ်တိုင်ရာရောက် လိုက်ပို့ကြလေ၏။ မမင်းဖြူအားတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူ၏ မိခင်သည် ဖက်၍ ငိုကြွေးလေ၏။ မမင်းဖြူကလည်း သူ၏ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ခရီးရောက်မဆိုက် မိခင်ကြီးအား ပြောပြလေသည်။ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား ကျေးဇူးတင်လွန်းလှသဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်စု သတိပြုမိသည်မှာ မမင်းဖြူတို့သားအမိသည် ထားဝယ်များဖြစ်ကြပါလျက် စကားမဝဲကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ မမင်းဖြူတို့ နေထိုင်သော ရပ်ကွက်မှာ ကညံ့ရပ်ဟု သိရပါသည်။ ဝင်းအကျယ်ကြီးထဲတွင် အိမ်သုံးလုံးဆောက်ထားလေ၏။ မမင်းဖြူတို့၏ အိမ်အပြင် အခြားသော အိမ်နှစ်လုံးမှာ မမင်းဖြူ၏ ဦးလေးဦးလာဘ (မြောဆရာ) ၏ အိမ်ဖြစ်ပြီးလျှင် အခြားသော အိမ်တစ်လုံးမှာ ဦးလာဘ၏ တပည့် ကြေးဝိုင်းဆရာ ကိုဘသောင်း ဆိုသူ၏ အိမ်ဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိရလေ၏။

ဦးလာဘသည် မမင်းဖြူတို့ အိမ်ကိုလာရောက်၍ “ငါ့တူမက ကြီးပွားချင်တယ်ဆိုလို့သာ အငြိမ့်ထောင်ဆရာနဲ့ ထည့်လိုက်ရတာ အင်းလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးတို့မြောအငြိမ့်တွေလဲ ပြန်ပြီး စတော့မှာပဲကွယ်၊ အရင်အတိုင်း ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့” ဟု ဆိုလေ၏။ မမင်းဖြူသည် အံ့ကလေးကြိတ်၍ မျက်ရည်ကလေးလည်ကာ . . .

“ဒါပေါ့ ဦးလေးရယ် . . . ကျွန်မကုသိုလ်က မကောင်းသေးတော့လဲ ကြီးပွားသင့်ပါလျက်နဲ့ မကြီးပွားနိုင်ဘူးပေါ့” ဟု မချီတင်က ပြောလိုက်လေ၏။ မမင်းဖြူသည် ခေါင်းဆောင်အငြိမ့်မင်းသမီး လွန်စွာဖြစ်ချင်ပုံရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အငြိမ့်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ခွင့်မရဘဲ မြောအငြိမ့်ကလေး၌ ချောက်တီးချောက်ချက်ကနေရမည့်ဘဝကို စက်ဆုပ်ပုံရပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါ၌ ငါသာချမ်းသာရင် မမင်းဖြူကို အငြိမ့်ထောင်ပေးမည်ဟူ၍ စိတ်တွင်းမှ ကြိုးဝါးမိလေတော့၏။

ဆရာကိုမိုးသီးမှာမူ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုမပြဘဲ ရေနှေးကြမ်းကို အေးဆေးစွာသောက်၍ နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဦးလာဘာ၊ ကိုဘသောင်းနှင့် နဲ့ဆရာကိုအေးဆိုသူတို့သည် အိမ်ပိုင်းကြီး အတွင်း၌ပင် မြောတိုက်ကြလေ၏။ မမင်းဖြူကိုလည်း ပြန်၍ အကတိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူကသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကခုန်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ပညာမရှိသော်လည်း မမင်းဖြူ၏ ပျော့ပျောင်းသော လက်ခြေချိုးဟန် တို့ကိုကြည့်၍ အကကောင်းပေသည်ဟု တင်မှတ်မိပါသည်။ ထို့ပြင် မမင်းဖြူကသည်ကို ကြည့်ပြီးနောက် အငြိမ့်ထောင်၍ ပေးချင်သော စေတနာများ ရေစီးကမ်းပြုဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်မှ ဒလဟော ယိုစိမ့်၍ နေပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးမှာမူ ကြေးနောင်ဝိုင်းဘေးတွင် ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး မီးတရဲရဲနှင့် ထိုင်၍ နေပေသည်။

မမင်းဖြူသည် တစ်ပိုဒ်ကပြီးနောက် နားလိုက်ရာ အိမ်နီးချင်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်က အမောပြေစေရန် ယပ်ခတ်၍ ပေးနေလေ၏။ ကြေးနောင်ဆရာကိုဘသောင်းလည်း အပေါ့သွားရန်အတွက် နေရာမှ ထွက်၍ သွားလေသည်။ ထိုအခါ၌ . . .

“ကဲ . . . မမင်းဖြူ နောက်မှ အမောဖြေဖျာ၊ တစ်ပိုဒ်လောက် ကကြည့်စမ်းပါ” ဟူသော ဆရာမိုးသီး၏ အသံနှင့်အတူ ကြေးနောင်သံထွက်၍ လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကိုဘသောင်း၏ နေရာတွင်ဝင်၍ ကြေးနောင်တီးနေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

မမင်းဖြူကလည်း ဆရာကိုမိုးသီး ပြောသည့်အတိုင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဝင်၍ ကလေသည်။

မင်္ဂလာရယ်မှ x x မဏ္ဍိုင်လေ

ရောင်ခိုင်ငယ်မှ လေမည် x x

သာမောင်းငယ်စည် x x နတ်ပြည်ထိလှ x x

ဆရာကိုမိုးသီးက ကြေးနောင်တီးရင်း ရှေ့မှ ဆို၍ပြလေ၏။ မမင်းဖြူက ကိုယ်ကို ဘယ်ညာနဲ့၍ နဲ့၍ ကလေ၏။

“မဟုတ်သေးဘူး မမင်းဖြူ။ ဒီဥစ္စာက နတ်သံဆိုပေမယ့်လို့ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ် တာဝတိံသာနတ်ပြည်က သုံးကျိပ်သုံးယောက်သော နတ်မင်းတို့ရဲ့ အရှင်သိကြားမင်းကို ပင့်ဆောင်တာ ဖြစ်လေတော့ လက်ကလေးကို မြောက်ပြီး မျက်နှာကို အပေါ်မော့ထားရမယ်။ အခုခေတ် သဘင်သည်တွေဟာ နတ်ကတော်နဲ့ အပျိုတော်ကို အတူတူပဲလို့ မှတ်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ မတူဘူး၊ ပြန်ပြီးကစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုကာ ဆက်လက်၍ တီးလေ၏။ ကိုမိုးသီးသည် ကြေးနောင်တီးရင် ဆိုလည်း ဆိုပေ၏။

မင်္ဂလာစံခင်း x x ပွဲတော်ဘောင်မှာ x x

ဂုဏ်ရောင်လင်းပါတဲ့ x x

မင်းအများတို့လေး x x

ဟူသော အချပိုဒ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ဦးလာဘာ၊ ဦးအေးအပါအဝင် ကျန်လူများက . . .

“အောင်ပါစေ” “အောင်ပါစေ” “အောင်ပါစေ” ဟူ၍ သုံးကြိမ် သုံးခါ သံပြိုင်အော်ဟစ်ကြလေ၏။

ထိုသို့ အော်ဟစ်သည့်အထဲတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ပါဝင်ခွင့် ရလေသည်။ ဤသို့ မမင်းဖြူကသည် နေရာ၌ အောင်ပါစေဟု ဝင်၍ အော်ဟစ်ရသည်ကို ကျွန်ုပ်အဖို့ (၇)တန်း၌ စကောလားရှစ်ဆုကို ရစဉ်ကထက်ပင်ပို၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိပါကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် မမင်းဖြူအား ဇော်က၊ အပျိုတော်က၊ (၇)ထွေက၊ (၁၂)ထွေက တို့ကိုသာမက ရည်းစားမျှော်၊ အလောင်းပိုက်၊ သားချော၊ အပူဆိုက်ဟန်များကိုလည်းကောင်း၊ တောလေပြေ၊ တောင်လေပြေ၊ ကျောင်းသင်္ကန်းလေပြေ၊ ဘီလူးမလေပြေ၊ နန်းလေပြေ စကားများကိုလည်းကောင်း သင်ပြ ကျက်မှတ်စေလေ၏။

မမင်းဖြူ၏ ဦးလေး ဦးလာဘကလည်း ဆရာကိုမိုးသီး ပြုလုပ်သမျှကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုဘဲ ကြည့်၍ နေပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် တစ်ဖက်၌ မမင်းဖြူအား သင်ပြ၍ ဇာတ်တိုက်ပေးနေသကဲ့သို့ လူစည်ရာ လမ်းများတွင် ကျူဖျာပေါ်၌ ‘မမင်းဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့’ ဟူသော စာတန်းကို ရေးလျက် ငှားရမ်းလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ငှားရမ်းနိုင်ကြောင်း ကြော်ငြာကို လိုက်လံချိတ်ဆွဲ၍ ထားလေသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် အငြိမ့်စ၍ ကသည့်ည၌ပင် ငွေရှင်းပေးမည်ဟု ကတိခံကာ ဆိုင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကိုလည်း ငှားရမ်းရလေ၏။ ထိုဆိုင်းဝိုင်းမှ ပတ်တီးဆရာမှာ စိန်လက်ဖျားဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ပတ်လုံးကလေးများကို လက်ဖျားကလေးဖြင့် တို့၍ တီးခတ်သောကြောင့်တွင်သော အမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် မမင်းဖြူ ပဏာမ သီဆိုရမည့် သီချင်းကိုလည်း ဆရာကိုမိုးသီးကပင် ရုပ်သေးစင်များ၌ သိကြားမင်းပြောစကား၌ ပြောလေ့ရှိသော သိကြားစကားကို သံစဉ်ပြောင်း၍ သီဆိုစေပါသည်။ ၎င်းသီချင်းများမှာ မမင်းဖြူ မကြာခဏ သီဆိုရသော သီချင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ယခုတိုင်အောင် မှတ်မိနေပါသေးသည်။

မဏိမဏ္ဍအရောင် x x ဝိသုကတမျှတောင် x ဒီပါမြေ ဗဟိုဝယ် x သီတာ x သီတာ x သီတာရေညို x x ခုနှစ်တန် သတ္တရာဘန် ပဗ္ဗဒုတ္တမ x x မြတ်ဗုဒ္ဓဓမ္မ ဧကရာဇ်အရှင် x နဝရတ် ရက္ခသစ်ပင် x နတ်ဥက္ကအစစ်ဘုရင် x ကညစ် x ကညစ်တင်ကာ x x တရားကျမ်း မွေလိုက်သော် x x ငါးသန်းနှစ်ကုဋေ နတ်မိဘုရားများခကြရ မြတ်သိကြား x သော x တာ x ပန် x ဝေါဟာရံ x တိကျဖွင့်ရမှာဖြင့် x ဩဝံ . . . ကျွန်မတို့ x မမင်းဖြူတို့ရဲ့ x x ဘိုးတော်သိကြားမင်း အစစ်ဧကန်ပါသတဲ့ရှင် x x x

အထက်ပါအတိုင်း ပဏာမသီချင်းကို တိုက်ပြီးနောက် ထားဝယ်မြို့တွင် လွန်စွာနာမည်ကြီးလှသော ရော့ကမန်ဘာဘူခေါ် ရော့ကမန်သူဌေးက အငြိမ့်(၇)ချီအတွက် ငွေပြေပေး၍ ဌားရမ်းလေ၏။ ငွေပြေရပြီးသည့်အချိန်မှ (၇)ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကပြပေးရန်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ချည်ကတ္တီပါ အပြာနုရောင်များကို ဝယ်ယူလျက် တိုင်ဖုံးများ၊ ကန့်လန့်ကာများ၊ နဖူးစည်းများကို ချုပ်ပြီးလျှင် ကုလားရွှေဟုခေါ်သည့် ရွှေရောင်ငွေရောင်ပြား၊ စီးကွင့်ခေါ် ဘော်ကြယ်များဖြင့် မမင်းဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့ ဟူသော စာတန်းကိုဖော်၍ နဖူးစည်း၌ တပ်ဆင်ပြီးလျှင် သိကြားမင်း ခရသင်းဖြင့် ရေသွန်းနေသည့် တံဆိပ်ကိုပါ တပ်ဆင်လေ၏။ အငြိမ့်အတွက် အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါ၌ အရေးအကြီးဆုံး အငြိမ့်တွင်မပါလျှင် မဖြစ်သော လူရွှင်တော် နှစ်ယောက်အတွက် အခက်ကြုံရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဦးလာဘကလည်း စိတ်ပျက်၊ မမင်းဖြူကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကာ . . .

“ကိုမိုးသီးရယ် . . . ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ် ဆိုသလိုဖြစ်နေပါပြီရှင်၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ အငြိမ့်လူပျက်ဆိုတာ ဘယ်ကလာ ရနိုင်ပါ့မလဲ၊ တခြား အငြိမ့်တွေကလည်း ထွက်ကုန်ကြပြီ” ဟု ညည်းညူလေ၏။

မမင်းဖြူ ညည်းညူသံကို ကြားရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူရွှင်တော်အလုပ်ကို မလုပ်တတ်၍သာ တော်ပေသည်။ အကယ်၍များ နည်းနည်းပါးပါး အစွမ်းအစရှိပါက မမင်းဖြူကို သနားသည့်စိတ်ကြောင့် အငြိမ့်လူရွှင်တော် တက်၍လုပ်မိမည်လား မဆိုနိုင်ပါ။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် သူ၏ထုံးစံအတိုင်း အကြံမပေါ်သည့် အခါများ၌ ဆေးလိပ်ကို ဖိ၍ဖွာရှိုက်ရင်း . . .

“မပူပါနဲ့ မမင်းဖြူရယ်၊ ကျုပ်တို့ အငြိမ့်က သိကြားမင်းကို ဦးထိပ်ထားပြီး ထောင်ထားတဲ့ အငြိမ့်ပဲ၊ ပဏာမသီချင်းမှာလည်း သိကြားမင်းကို တိုင်တည်ထားတယ်၊ နဖူးစည်းမှာလည်း သိကြားမင်း လက်ယှာခရသင်းနဲ့ရေသွန်းနေတဲ့ပုံ တံဆိပ်လုပ်ထားတယ်၊ ပွဲအစမှာလည်း သိကြားမင်းပင့် ကကြီးတစ်ခု ထည့်ထားတယ်၊ ဒီတော့ အခုလောက်ဆိုရင် သိကြားမင်းရဲ့ ပဏ္ဍာကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာ တင်းပြီး ကျုပ်တို့အငြိမ့်အတွက် လူရွှင်တော်ကောင်းတွေ လွှတ်ပေးမှာပါ”

ဟု နောက်သလိုလို နှစ်သိမ့်လိုက်သော်လည်း မမင်းဖြူက မကျေနပ်နိုင်ဘဲ . . .

“အငြိမ့်ကဖြင့် ကြားခြောက်ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အခုထိ လူရွှင်တော်က မရသေးဘူး၊ ကိုမိုးသီးပြောတဲ့ လူရွှင်တော်က ဘယ်တော့ ရောက်လာမှာလည်း”

“လူရွှင်တော်က ရောက်လာပါပြီခင်ဗျ . . . ရောက်လာပါပြီ”

မမင်းဖြူစကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ဝင်းအဝင်ဝမှ ထိုအသံကိုကြား၍ ကြည့်လိုက်ရာ လွန်စွာကြီးမားသော ထန်းခေါက်ဖျာကြီးတစ်လုံးကို ကျောပိုးလျက် ဝင်လာသော ကိုသေတ္တာကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

“ဟာ . . .ကိုသေတ္တာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာအားရခေါ်၍ သူ၏ ကျောပေါ်မှ ထန်းခေါက်ဖျာကြီးကို ကျွဲချပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လိုက်လာနိုင်ခြင်းအတွက် ကိုသေတ္တာ၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြမိလေတော့၏။

ကိုသေတ္တာသည် ချွေးများ သုတ်ပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးငှဲပေးသော ရေနွေးကြမ်းကို သောက်ရင်း သူ၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ကာ မမင်းဖြူအား . . .

“ရော . . . မမင်းဖြူ၊ မော်လမြိုင် ဆီဆုံသင်္ချိုင်းဧရပ်နားမှာ ခင်ဗျားကျပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ယပ်တောင်လေး” ဟု ဆိုကာ ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုယပ်တောင်ကလေးကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိပေသည်။ မော်လမြိုင် သင်္ချိုင်းဧရပ်ပေါ်၌ ဆရာကိုမိုးသီးက ကျွန်ုပ်အား ပြသခဲ့သော ယပ်တောင်ကလေးဖြစ်၏။ ထိုယပ်တောင်ကလေးမှာ မြင်းလှည်းအနီး၌ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ဆရာကိုမိုးသီး ကောက်ယူခဲ့ဖူးသော ယပ်တောင်ကလေးဖြစ်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုသေတ္တာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့နောက်ကနေ ဘယ်လို လိုက်လာနိုင်တာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်မစောင့်ပဲ မေးလိုက်ရာ ကိုသေတ္တာက . . .

“ဆရာကိုမိုးသီး ရေးထားတဲ့ ၁+၂=၅၄၅ မှာ သေနှင့်မယ် ဆိုကတည်းက တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကြာသပတေးအစ၊ ဗုဒ္ဓဟူးအလယ်၊ ကြာသပတေးအဆုံးဖြစ်တဲ့ မော်လမြိုင်မြို့မှာ တွေ့ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။ မော်လမြိုင်ကိုရောက်တော့ သေနှင့်မယ်ဆိုတဲ့စကားအရ သင်္ချိုင်းတွေမှာ ရှာတော့ ၁+၃=၇၄ ဆိုတာကို ထပ်ပြီးတွေ့တယ်။ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်က သုံးယောက်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို တွေ့ဖို့ စနေအစ၊ ဗုဒ္ဓဟူးအဆုံးမြို့ကို လိုက်ရမယ်ဆိုတာသိရပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်ယောက် ဘယ်သူများတိုးလာပါလိမ့်လို့ လေ့လာလိုက်တော့ ဟောဒီ ယပ်တောင်ကလေးကို တွေ့ပြန်တယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးလေး တစ်ဦးပါ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပေါင်းသွားပြီဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ထားဝယ်ကိုရောက်တော့လဲ ယိုးဒယားလမ်းထိပ်မှာ ကျူဖျာကြီးနဲ့ ရေးထားတဲ့ အငြိမ့်ကြော်ငြာကိုတွေ့လိုက်တော့ အဲဒီလက်ရာဟာ ဆရာကိုမိုးသီးလက်ရာမှန်၊ ကျုပ်အတပ်ပြောနိုင်တယ်” ဟူ၍ ရှင်းပြလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ အငြိမ့်ကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး ဆရာကိုမိုးသီးရဲ့ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိနိုင်သလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုသေတ္တာက ရေနွေးကြမ်းကို မော့ရင်း . . .

“သိတာပေါ့ဗျ . . . အငြိမ့်မင်းသမီးနာမည်က မမင်းဖြူတဲ့၊ ကြော်ငြာမှာ သိကြားမင်း ခရသင်းနဲ့ ရေသွန်းနေတဲ့ပုံတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ ကြာသပတေးနံ မင်းသမီးကို သိကြားမတဲ့ဟန် ဓာတ်ဆင်ထားတယ်ဆိုကတည်းက နယ်နယ်ရရမဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကိုမိုးသီးတို့လို ပညာရှိနွားကျောင်းသားရဲ့ လက်ရာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဟောဒီ ဇာတ်မှာ ဆရာကိုမိုးသီးကိုသာ လုပ်ချင်သလိုလုပ်ပါလို့ လွှဲထားရင် အငြိမ့်အစမှာ ‘သကြားပင့်စာ’ကို သီချင်းလုပ်ပြီး ဆိုခိုင်းမယ်လို့တောင် အတပ်ပြောနိုင်ပါသေးတယ်” ဟု ကိုသေတ္တာကပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ကြားရသူအပေါင်းသည် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေတော့၏။

ဆရာမိုးသီးသည် ခြောက်ရက်တိုင်တိုင် ဆိုင်းတိုက်ခြင်း၊ အကတိုက်ခြင်း၊ သီချင်းတိုက်ခြင်းများကိုလည်း လုပ်၏။ တစ်ဖက်၌လည်း မမင်းဖြူဝတ်ဆင်ရန်အတွက် အရောင်အမျိုးမျိုးသော ပိုးစတို့အား အကျို၊ လုံချည်များ ချုပ်လုပ်လေ၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နေချိန်၌ ကိုလာဘက ဆရာမိုးသီးအား . . .

“ဗျို . . . ဆရာမိုး ခင်ဗျားနဲ့ ကိုသေတ္တာတို့ ပြက်လုံးလေးဘာလေး မတိုက်ကြဘူးလား” ဟုမေးရာ ဆရာကိုမိုးသီးက တစ်စုံတစ်ခု ပြန်၍ မဖြေမီ၌ပင် ကိုသေတ္တာက . . .

“ပြက်လုံးတိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဆရာကိုမိုးသီးလို သေတ္တာမှောက်တစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ဖေးမပြီး ပြက်သွားမှာပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

မှတ်ချက် ။ ။ သဘင်လောက၌ သေတ္တာမှောက်ဆိုသော စကားသည် အလုံးစုံ တတ်ကျွမ်းသူဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ထိုစကားမှာ ရုပ်သေးလောကမှ ဆင်းသက်လာသော စကားဖြစ်ပေသည်။ ရုပ်သေးရုပ်များ ထည့်ထားသောသေတ္တာကို မှောက်ချ၍ကြိုက်ရာအရပ်ကို ကြီးဆွဲ၍ ကပြခိုင်းသည် ထားဦး။ ကပြနိုင်သော ရုပ်သေးကြီးဆွဲဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားမှ ဆင်းသက်လာကြောင်း မှတ်သားဘူးပါသည်။ စာရေးသူ

ကိုသေတ္တာပြောသည်မှာ မှန်ပေသည်။ ထိုသို့မှန်ကြောင်းကို အငြိမ့်စ၍ ကသောအခါ၌ သိရလေတော့၏။ ယိုးဒယားလမ်းထိပ် မြူနီစပယ်ဈေးအနီး၌ စတင်၍ ကပြရလေသည်။ အချိန်စေ့၍ ကလိုင်ခေါက်သံ ပေးပြီးနောက် ကတ္တီပါလိုက်ကာ

တင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အငြိမ့်စင်၏ ယာဖက်မှ ဆရာကိုမိုးသီး၊ ဝဲဖက်မှ ကိုသေတ္တာတို့သည် ပန်းနုရောင် ခေါင်းပေါင်း အဖြူအနက်ကွက်တုံးတောင်ရှည် ပိုးလုံချည်များကို ဝတ်ဆင်လျက် ပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ပရိသတ်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

ဟောမာန် နွေလှန်လို့ တုံ့ပြန်တော့ x x

ပွေသဟန် ဝေယံအုံ့ဆီက x x

လေပြန် လှုံ့ဆော်ခဲ့ပြီ x x ဟူသော လေးဆစ်ကို အသံနေအသံထားဖြင့် သီဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုသေတ္တာက . .

“ဟုတ်ပါ . . .ကိုမိုးသီး” ဟု ထောက်လိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ပျော်တော်ဆက် ကိုသေတ္တာမှတ်တယ်” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါကိုမိုးသီးရေ . . .ခင်ဗျား ခုနက ဆိုသွားတဲ့ လေးချိုးဟာ စာဆိုတော်ကြီး ဦးကြော့ သီကုံးသွားတဲ့ လေးချိုးမဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တယ် . . .ကိုသေတ္တာရေ၊ ကျုပ်လဲ လွမ်းသလိုလိုရှိတာနဲ့ ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ဆိုလိုက်တာပဲဗျာ”

“အလို . . .ကိုမိုးသီးက ဘယ်သူ့ကိုများ လွမ်းလို့တုန်းဗျ၊ ခင်ဗျားစကားကလဲ အဆန်းပါလား”

“ဟောဒီ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးကို လွမ်းလို့ဗျို့”

“ဪ . . .ကိုမိုးသီးနယ်ဗျာ တွေ့မှပဲ လွမ်းနေရသေးသလား”

“ဒီလိုဗျ . . .ကိုသေတ္တာရ ဟောဒီရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ကြီးနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ဟာ အခုလို ဆုံစည်းတယ်ဆိုကတည်းက အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ အတူပြုခဲ့ကြလို့ မဟုတ်လားဗျ၊ ဒီတော့ အခုမှ တွေ့ပေမယ့် သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ပေဘူး၊ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းတွေ ဆွေတွေမျိုးတွေဗျ”

“ဟုတ်ပါဗျာ . . .ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျုပ်လဲ သတိရတယ်ဗျို့၊ ဟောဒီ ပရိသတ်ထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့ဘကြီး ပါလိမ့်မယ်ဗျ၊ ရှာပြီး ကြည့်ဦးမှပဲ” ဟုဆိုကာ ကိုသေတ္တာသည် ပရိသတ်ကို ရှာဖွေဟန်ပြုလေ၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးနောက် . . .

“တွေ့ပြီဗျို့ . . .တွေ့ပြီ၊ ဘကြီးမှ ဘကြီးအစစ်ပါပဲဗျာ၊ ဘဝဟောင်းက တော်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဘကြီးဗျို့၊ ဆရာမိုးသီးရေ”

“ဟုတ်လား . . .ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်ကိုလဲ ပြစမ်းပါဦး” ဟု ကိုမိုးသီးကပါ ရှာဖွေဟန်ပြုလေ၏။

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလားဗျ၊ ကျုပ်ဘကြီးလေ၊ ပုလိပ်ကိုင်တဲ့ နံပါတ်တုတ်ကြီးကိုင်လို့”

“ဘယ်မှာလဲဗျ၊ ကျုပ်ဖြင့် မတွေ့ပေါင်ဗျာ”

“ဟိုမှာလေဗျ . . .ပုလိပ်ကိုင်တဲ့ နံပါတ်တုတ်ကြီးကိုင်လို့လေဗျာ၊ ဟင် . . .ဟင် . . .မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ လူကြီးတစ်ယောက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေတာကို ကျုပ်က မျက်စိမှားတာဗျို့”

(ဝါး . . .ဟား . . .ဟား . . .) ပရိသတ်က ပွဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုမိုးသီးက . . .

“ကဲ . . .ကဲ ကိုသေတ္တာရေ ကျုပ်တို့ချည်း ထွက်နေလို့ မပြီးသေးဘူးဗျ၊ ပရိသတ်စောင့်စားနေတဲ့ မင်းဖြူလေးကိုလဲ ထုတ်ဦးမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ . . .ခေါ်လေဗျာ”

ထိုအခါ၌ ကိုသေတ္တာသည် ချောင်းဟန်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ငါးလီကောင်းခြင်း၊

ခြောက်ပြစ်ကင်း

မင်းပမ္မာနွယ်

သရေသစ်ပါတဲ့ မမင်းဖြူရေ”

ဟုခေါ်လိုက်ရာ မဏိမဏ္ဍလအရောင် အစချီသော ပဏာမသီချင်းကိုဆို၍ မမင်းဖြူသည် ထလာလေသည်။ ပြီးလျှင် ဆိုင်းတစ်ပိုဒ်ဆုံးသည်အထိ ကပြလေ၏။ မမင်းဖြူသည် မီးရောင်အောက်တွင် ပို၍လှနေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီး ချုပ်ပေးသော

လုံချည်များမှာလည်း မမင်းဖြူနှင့် လိုက်ဖက်လှပေသည်။ အထူးသဖြင့် မမင်းဖြူ၏ အကသည် ပျော့ပျောင်းသွယ်လျှင်ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ မမင်းဖြူအား နတ်သမီးကလေးပေလောဟူ၍ပင် အောက်မေ့လာမိပေသည်။

မမင်းဖြူသည် တစ်ပိုဒ်ကပြီးနောက် ရည်းစားရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြန်၏။

“ကျွန်မ မမင်းဖြူ ရည်းစားမထားတတ်ပါဘူးရှင်၊ မယုံရင် အမေ့ကိုမေးပါလားရှင်” ဟု ဆိုလိုက်လျှင် . . .

“မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော၊ မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော” ဟူ၍ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့က သံပြိုင်ဆိုကြလေ၏။ ထို့နောက် မမင်းဖြူက ဆက်လက်ဆိုပြန်လေ၏။

“ရည်းစားဆိုတာ x x ကုန်းသတ္တဝါလား x x ရေသတ္တဝါလား x x ခွဲခြားလိုတောင် ကျွန်မ x x မသိနိုင်ပါဘူးရှင် x x မယုံရင် အမေ့ကို x x မေးပါလားရှင် x x ”

“မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော” ဟု ဆရာကိုမိုးသီးတို့က အော်ဟစ်ကြပြန်၏။ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့က အော်ကြပြီးနောက် မမင်းဖြူက ဆက်လက်၍ . . .

“ဪ . . .ရှင်တို့က မယုံကြဘူးလား၊ တကယ်ပါရင်၊ ရည်းစားဆိုတာ မူးလို့တောင် ရှုစရာ မရှိပါဘူးရှင်၊ မယုံရင် အမေ့ကို မေးပါလားရှင်” ဟု ဆိုပြန်၏။

ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့ကလည်း နောက်ပြောင်သော အမူအရာများဖြင့် ‘မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော၊ မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော’ ဟု အော်ဟစ် သီဆိုကြပြန်လေ၏။ ထိုညတစ်ညလုံး၌ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့သည် အခွင့်ရတိုင်း မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော ဟူသောပျက်လုံးကိုသာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ပြက်ကြလေ၏။

မိုးလင်း၍ ပွဲသိမ်းသည့်အခါ၌ ကလေးများ၏ ပါးစပ်၌ “မမင်းဖြူ မှန်မှန်ပြော” ဟူသော စကားသည် ရောက်သွားလေတော့၏။ ကလေးများ၌သာ မဟုတ်ပေ။ ကာလသားများကလည်း အချင်းချင်း ပြောဆိုကြသောအခါ၌ မယုံကြည်စရာ အကြောင်းကိစ္စ ပါ၍လာလျှင် မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော ဟု နောက်ပြောင်ပြောဆိုကြသည်အထိ ဆရာကိုမိုးသီး စီစဉ်သော မမင်းဖြူအငြိမ့်သည် တစ်ညတည်းနှင့်ပင် အောင်မြင်ကျော်ကြား၍သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့ကဲ့သို့ သဘင်ပညာ၌ မစွမ်းဆောင်နိုင်သဖြင့် ကန့်လန့်ကာဆွဲရသော ကားဆွဲအလုပ်နှင့် အငြိမ့်သေတ္တာသယ်ရသော အလုပ်တာဝန်ကို ယူထားရလေသည်။

မိုးလင်း၍ အငြိမ့်သိမ်းသောအခါ၌ မမင်းဖြူတို့ အိပ်ကြလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် လူရှင်းသည့်နေရာသို့သွားရောက်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကိစ္စအား တိုင်ပင်နှိုးနှောကြလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုသေတ္တာ၊ ရခဲရဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ကိုသေတ္တာက . . .

“ရတာပေါ့ဗျာ၊ လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူးဗျို့၊ ကိုသေတ္တာကို ဖမ်းဆီးပြီး ရိုက်နှက်တဲ့လူကြီးကလဲ မခေဘူးဗျာ၊ သူကလဲ ကျုပ်နဲ့ အပြိုင်ဓားမြှောင်ကိုရှာတာပဲ၊ သူတို့ထက်တစ်ကွက်ပဲသာလို့ ကျုပ်လဲ အသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲခဲ့တာဗျို့။ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ အရိုးအိုးကို ဂူသွင်းတဲ့ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးသွေးဆိုတာက မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ ရသေ့ဝတ်နဲ့ပဲ ဆုံးရှာပြီ” ဟု ပြောလေ၏။ ကိုသေတ္တာ၏ စကားအဆုံး၌ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ဒီလိုဆိုရင် ဓားမြှောင်ကို ကိုသေတ္တာရဲ့အဖေ ဆရာမူရဲ့ အုတ်ဂူထဲက ရခဲ့တာပေါ့၊ ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုသေတ္တာက . . .

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသို့ ဆိုပြီး ဆက်လက်၍ . . .

“ကိုသေတ္တာကိုဖမ်းပြီး ရိုက်တဲ့လူကြီးကို ကျုပ်သိရပြီဗျို့၊ ခင်ဗျားအဖေရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း၊ သူ့နာမည်က ဦးမောင်ကလေးလို့ခေါ်တယ်၊ သိပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူကြီးဗျာ၊ ခင်ဗျား အဖေဆရာမူနဲ့ အတူတူ ပင်လယ်ဓားပြကြီးတွေ လုပ်ခဲ့ကြတာဗျာ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ပတ်သက်လာတော့ ခင်ဗျားအဖေပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်လာတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါလေ . . . ရော ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တဲ့ ဓားမြှောင်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ စက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ချပေးလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် စက္ကူပတ်ကို ဖြည့်၍ ဓားမြှောင်ကို ကြည့်လေ၏။ ထိုဓားမြှောင်မှာ ကျွန်ုပ်ဖခင် ကိုင်ဆောင်ခဲ့သော ဓားမြှောင်ဖြစ်ပေသည်။ အရိုးမှာ ဆင်စွယ်ဖြစ်၍ အရိုးပေါ်၌ စာများ ရေးသားထားပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ဓားမြှောင်ကို သေချာစွာကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လက်သို့ ပေးပြီးလျှင် . . .

“ဓားမြောင်ရိုးပေါ်က စာတွေကို တစ်လုံးမကျန်ကူးပေတော့ ကိုဩရရေ” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာရွက်အလွတ်တစ်ခုပေါ်တွင် ကူးယူလိုက်ရာ တစ်ဖက်ပါစာများကို ရရှိလေတော့၏။

မင်းပြောအဖြူ၊ ပြောမင်းမမင်းမှန်မင်း၊
ဖြူမင်းအပြောပြောပြောဖြူပြောမှန်မင်းမှန်ပြော၊ မမအမှန်မှန်ပြော၊
မှန်မဖြူမှန်အဖြူမမင်းမှန်မင်း၊ ပြောဖြူ၊ ဖြူပြောအမှန်မှန်ပြော။

ထိုသို့ ကူးပြီးသော စာရွက်နှင့် ဓားမြောင်ကို ဆရာကိုမိုးသီးအား ပြန်၍ ပေးလိုက်လျှင် ဆရာကိုမိုးသီးသည် စာရွက်ကိုယူပြီး ဓားမြောင်ကို ပြန်၍ ပေးလေသည်။

“ခင်ဗျားအဖေရဲ့ အမွေအဖြစ် ခင်ဗျားဆောင်ထားပေတော့” ဟု လည်း ဆရာကိုမိုးသီးက မှာလေ၏။ ကိုသေတ္တာက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးနောက် . . .

“ဆရာကိုမိုးသီး . . . အဲဒီစာတွေ ခင်ဗျားဖော်နိုင်ပြီလား” ဟု မေးလေ၏။

“အခုတော့ မဖော်နိုင်သေးဘူးဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ မကြာခင်ဖော်နိုင်မှာပါ။ မဖော်နိုင်ခင်မှာတော့ မမင်းဖြူကို အခုအတိုင်း ကူညီနေရဦးမှာပဲ” ဟု ကိုမိုးသီးက ပြောပြီးလျှင် အငြိမ်စင်ရှိရာသို့ ပြန်လာ၍ တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ကြလေ၏။

ထိုသို့ အိပ်ကြရာ ကျွန်ုပ်သည် နံနက် (၉) နာရီလောက်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးလေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ၌ မမင်းဖြူသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားလာ၍ ပေးလေ၏။

“အစ်ကို ဩရလဲ တော်တော်ပင်ပန်းသွားပြီ ထင်တယ်” ဟု မမင်းဖြူက သူ၏ ညီညာဖြူဖွေးသော သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးလျက် ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကြည်နူး၍ သွားလေ၏။

“မမင်းဖြူအတွက်ဆိုရင် ကျုပ်အဖို့ တော့ ပင်ပန်းရကောင်းမှန်းတောင် မသိပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်ုပ်က သဘင်ပညာမတတ်လိုပါ။ ဆရာကိုမိုးသီးတို့လို များတတ်ရင်တော့ မင်းသားနေရာကဝင်ပြီး မမင်းဖြူနဲ့ ကလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရီသလို စကားမျိုးပြောလိုက်ရာ မမင်းဖြူ၏ မျက်နှာကလေးသည် ပန်းနုရောင်သမီးသွားလေ၏။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားကို စားသောက်ပြီးနောက် မမင်းဖြူ ရေချိုးရာရေတွင်းသို့ လိုက်၍သွားလေ၏။

ရေတွင်း၌လည်း ရေချိုးရင်း မမင်းဖြူအား အထက်ပါအတိုင်း ရီသဲ့သဲ့ စကားမျိုးကို ပြောလေ၏။

ရေတွင်းမှ ပြန်လာသည့်အခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဇာတ်စာများကို ကျက်၍ နေပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီးက တယောထိုး၍ ကိုသေတ္တာက သီဆိုလေ၏။

ထိုသီချင်းမှာ ရှေးအခါက ရုပ်သေးမင်းသမီးကြီးများ ဆိုလေ့ရှိသည့် . . .

သွေပါဘူး မောင်ရယ် x x မပစ်ပါဘူးရယ်လို့ x x

ပျိုချစ်ဦး ရယ်တဲ့ စကားသံရယ် x x

ဟူသော သစ္စာထား သီချင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုသီချင်းကို အသားကျအောင် သီဆိုကြပြီးနောက် မမင်းဖြူ ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ၌ ကိုသေတ္တာက ရှေ့မှ ဆိုပြ၍ မမင်းဖြူက နောက်မှ လိုက်၍ သီဆိုရလေ၏။ သီချင်းတိုက်၍ ပြီးသောအခါ၌ မမင်းဖြူအား ဆရာကိုမိုးသီးက ရှေ့သို့တိုးရန် ပြောပြီးလျှင် မျက်နှာကို အနီးကပ်လျက်သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“မျက်ခုံးမွှေးဆွဲတာ နေရာမကျသေးဘူး၊ ပြီးတော့ နဖူးက ဆံနုကလေးချထားတာကလဲ တမင်တကာ ချထားသလိုကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး” ဟု ဆိုကာ မမင်းဖြူ၏ နဖူးမှ ဆံစကလေးများကို လက်ဖြင့် သပ်၍ လေးသို့ ကပ်ပေးလေ၏။ မမင်းဖြူကလည်း မျက်စိကလေးမှိတ်၍ ငြိမ်ခံနေရာ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လေတော့၏။ မမင်းဖြူကို ဆရာကိုမိုးသီးက မေတ္တာမျှနေပြီလော ဟူ၍လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပေါ်လာလေ၏။

မမင်းဖြူသည် ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာအနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်၍ နေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း . . .

“မင်းဖြူ တကယ်တော်တဲ့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးဖြစ်ချင်ရင်တော့ ဟောဒီ စာလုံးကလေး (၁၀)လုံးကို သိထားရမယ်။ ပိုး၊ မွေး၊ ခေါ်၊ မျှော်၊ အောင်၊ ဇော်၊ လှ၊ ဘ၊ ရူး၊ အ လို့ခေါ်တယ်။ အရှည်ကတော့ . . .

- ပိုး ဆိုတာက မိန်းမနောက်ပိုးခန်း နိုင်နင်းရမယ်။
- မွေး သားသမီးမွေးဖွားခန်းမှာ သဘာဝကျအောင် မွေးပြုတတ်ရမယ်။
- ခေါ် ဆိုတာက လင်ခေါ်၊ သားခေါ်၊ သခင်ခေါ်၊ ကျွန်ခေါ် တွေကို စာနဲ့ ပေနဲ့ ရထားရမယ်။
- မျှော် ဆိုတာက ရည်းစားမျှော်၊ သားမျှော်၊ လင်မျှော်၊ မျှော်တတ်ရမယ်။
- အောင် ဆိုတာက အောင်ဖြူဇာတ်လိုမျိုး အလွမ်းကြီးပိုရတဲ့ ဇာတ်မျိုးကို ကျွမ်းကျင်ရမယ်။
- ဇော် ဆိုတာက ဇော်ကကို တတ်ကျွမ်းထားရမယ်။
- လှ ဆိုတာက လင်လှ၊ သားလှခန်းတွေ သရုပ်ဆောင်တတ်ရမယ်။
- ဘ ဆိုတာက တစ်ခါတစ်လေ ဇာတ်လမ်းအရ ဘီလူးမနေရာက ထွက်ရရင် ဘီလူးကဟန်၊ ကြိမ်းဟန်တွေ ရထားရမယ်။
- ရူး ဇာတ်လမ်းအရ အရူးခန်းထွက်ရရင်လဲ ရူးပြနိုင်ရမယ်။
- အ ဆိုတာက လိုအပ်သလို အအ၊ အဆွံ့ခန်းက ထွက်ရရင်တောင် နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိရမယ်။ အပြောအဆိုတွေကို နိုင်နင်းရမယ်။လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဆရာကိုမိုးသီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ဇာတ်မင်းသမီးကောင်းတို့ တတ်ကျွမ်းရမည့် အချက်(၁၀)ချက်ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလေ၏။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး မမင်းဖြူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် စကားပြောခွင့် မရခဲ့ပါ။ ဆရာကိုမိုးသီးက စည်းဝါးအကြောင်း၊ အသံအကြောင်း၊ မျက်နှာမူ၊ မျက်နှာမောင်းအကြောင်း စသည်တို့ကို တစ်နေ့လုံး သင်ပြ၍ နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် မည်သည့်အချိန်ကများ ထိုပညာများ ဆည်းပူးထားသည် မသိ၊ တတ်ကျွမ်းလှပေသည်။ အကယ်၍များ မမင်းဖြူလို မိန်းမချောလေးတစ်ဦးနှင့် ယခုလို တွေ့ရမည်ကို ကြိုတင်သိလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဗင်နင်ကူလာ ဆယ်တန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့သည့် အချိန်များကို ပညာမသင်ပဲ သဘင်ဘက်၌ ထူးချွန်အောင် လိုက်စားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ယခုမူ မမင်းဖြူတို့၏ လုပ်ငန်း၌ ကျွန်ုပ်သည် လူပိုသက်သက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းမိသေးတော့၏။

ထိုနေ့ည၌လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ မခံချင်စရာတစ်ခု ဖြစ်သေး၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်း၌ ငြောင့်စူးသကဲ့သို့ ခံစားရသော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပေသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ . . .

- ထိုညက မမင်းဖြူ အကတစ်ပိုဒ်အဆုံး၌ ကိုသေတ္တာက ‘ကိုမိုးသီးရေ’ ဟု ခေါ်လိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .
- “ဗျို . . .ကိုသေတ္တာ၊ ဘာများတုန်းဗျ” ဟု ထူးလေ၏။
- “ခင်ဗျားက နယ်နဲ့ပြီး ဗဟုသုတစုံလို့မေးရဦးမယ်’
- “မေးပါဗျာ . . .မေးပါ”
- “ဂေါ်ရင်ဂျီလို ထမင်းကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲဗျာ”
- “ထမင်းကို ကုနလိုခေါ်တယ်”
- “ဟင်းကိုကောဗျာ”
- “ဟင်းကို ကုရလိုခေါ်တယ်”
- “ယပ်တောင်ကို ပြောစမ်းဗျာ”
- “ဖီစန်နိကာယလို့ ခေါ်တယ်”
- “ဗျာကိုကောဗျာ”
- “ဝါပလို့ ခေါ်တယ်”
- “အဖေကို”
- “အဖေကို ဘာဘူလို့ခေါ်တယ်”
- “ညီကိုကောဗျာ”

“ညီကို အနလိုခေါ်တယ်”

“သားကိုကောဗျာ”

“သားကို ကိုဒုကုလိုခေါ်တယ်”

“မယားကိုကောဗျာ”

“မိန်းမကို ခေါ်တာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ သူများမိန်းမကို ခေါ်တာတစ်မျိုး၊ မိုးသီးမိန်းမကို ခေါ်တာတစ်မျိုး၊ ဘယ်ဟာကို ဖြေရမလဲ”

“ကိုမိုးသီးရဲ့ မိန်းမကို ခေါ်တာဖြေပါ။ ဘယ်လို ခေါ်သလဲ”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ငါ့မိန်းမကို မမင်းဖြူလို ခေါ်တယ်”

“ဝါး . . .ဟား . . .ဟား . . .ဟား”

ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ဝေါကနဲ ပွဲကျသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်မှာမူ ဝုန်းခနဲ ပွင့်ထွက်၍ သွားသည်ဟု ခံစားရမိလေတော့၏။ လူပရိသတ်အမြောက်အများသည် ထိုပြက်လုံးကြောင့် ရယ်မောနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရယ်မောခြင်း မပြုနိုင်ရုံမက စိတ်မကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်၍ နေပေသည်။

ထို့ကြောင့် “ငါတော့ မမင်းဖြူနဲ့ မြန်မြန်နေရာကျအောင် လုပ်မှပဲ။ ဒီလိုမလုပ်ရင်တော့ ဆရာကိုမိုးသီး လက်ဦးသွားပေမည်” ဟု သဘောရသည့်အလျောက် ထိုနေ့ကစ၍ မမင်းဖြူနှင့် နီးစပ်မည့်အရေးကို ကြိုးစားလေတော့၏။

မမင်းဖြူရေတွင်း၌ ရှိလျှင် ရေတွင်းသို့ လိုက်၍သွား၏။ မမင်းဖြူ ထမင်းချက်သည် နေရာသို့သွားလျှင် ထမင်းချက်သည် နေရာသို့ လိုက်၍ သွား၏။ မမင်းဖြူ ဆိုင်းဆရာအနီးသို့ သွားလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူများအနီးသို့ သွား၏။

နောက်ပိုးသည်ဆိုသော စကားသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ပို၍ မှန်ကန်ပေသည်။ မမင်းဖြူသည် ကျွန်ုပ်အား နောက်ကျော၌ ပိုး၍ထားလျှင်ပင် ဤမျှအထိထပ်ကြပ်မကွာ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိပဲ ယခုမူ မမင်းဖြူအား အမြဲထာဝရ သတိပြု၍ ကြည့်နေ၏။ မမင်းဖြူသွားသည့်နေရာသို့ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်၍ နေပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် အခြားနေရာများ၌ လူတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ဤနေရာ၌ လွန်စွာထုံထိုင်းပုံရပေသည်။ ကျွန်ုပ် မမင်းဖြူနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည်ကိုလည်း ရိပ်မိပုံမရပေ။ ၎င်းကိုယ်တိုင်ကလည်း အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောစရာရှိလျှင် မမင်းဖြူကို ခေါ်၍ ပြောပေသည်။ ကျန်သည့်အချိန်၌မူ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ခဲတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်ပေသည်။

ဤ နေရာ၌ ကျွန်ုပ်သတိပြုမိသည်မှာ လူတော်ဆိုသူများသည် မိန်းမကိစ္စ အချစ်ကိစ္စများ၌ လူရှင်များဖြစ်၍ နေတတ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘယ်နေရာမှာမှ အသုံးမဝင်သော လူတုံးများမှာမူ အချစ်ကိစ္စများ၌ လွန်စွာကြိုးစားတတ်ခြင်း လွန်စွာလာဘ်မြင်တတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ နောက်တစ်ချက်မှာ လူတော်များသည် လူတော်ဟူသော အချက်တစ်ချက်ကြောင့် ၎င်းတို့သည် အာရုံကျမကျရာကိစ္စများ၌ နစ်မြုပ်၍ နေသည်ဖြစ်ရာ အချစ်ကိစ္စအတွက် အချိန်မဖြုန်းတီးကြပေ။ ကျွန်ုပ်တို့လို လူတုံးများမှာမူ အခြားကိစ္စ၌ အချိန်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဦးနှောက်ကိုလည်းကောင်း အသုံးချခြင်း မပြုသော်လည်း အချစ်ကိစ္စ၌ အချိန်ရော ဦးနှောက်ရောကိုပါ အရှက်သိကွာမငဲ့ကွက်ဘဲ အသုံးချတတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ‘လူတော်’ ဆိုသူများသည် မိန်းမ ခပ်ညံ့ညံ့များရ၍ လူတုံးဆိုသူများသည် မိန်းမချော၊ မိန်းမလှများနှင့် အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်ရတတ်သော သဘာဝတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။ ဤသည်ကား သဘာဝ၏ မျက်နှာသာပေးမှုဟုလည်း ဆိုနိုင်ပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးမှာ စာရွက်တစ်ရွက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်လည်း မမင်းဖြူ၏ အနီး၌ တစ်လုံးစနစ်လုံးစ ရိသဲ့သဲ့ ပြော၍ နေသည်ချည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီးသည် အငြိမ့်အတွက် လူများထပ်၍ ငှားရမ်းကာ အငြိမ့်နှင့် တွဲဖက်၍ ကပြရန် ဇာတ်လမ်းများကို ဇာတ်တိုက်ပေးလေ၏။ ထိုဇာတ်များမှာ ထိုအချိန်က ပရိသတ်ကြိုက်ဖြစ်သော မဘိုမယ်ဇာတ်၊ ရှင်မွေးလွန်းဇာတ်၊ ပဒုမ္မဒေဝီဇာတ်၊ ဗေဒါရီဇာတ်တို့ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် မမင်းဖြူအား နောင်အခါ၌ လိုအပ်သည်များကို ဆက်လက်သွန်သင် ပြသသွားရန်အတွက်လည်း မင်းသားစိန်ကတုံး၊ ဦးဖိုးစိန်တို့နှင့် တွဲဖက်ကပြခဲ့သည့် မင်းသမီးမဩဘာစိန်ကို ညကြေးကောင်းစွာပေး၍ ငှားရမ်းကာ ကပြစေ၍ မမင်းဖြူအား အတုခိုးစေခြင်း၊ သင်ယူစေခြင်းများ ပြုလေ၏။ ထိုမင်းသမီး မဩဘာစိန်မှာလည်း သဘင်လောက၌ သေတ္တာမှောက်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း မင်းသမီးမဩဘာစိန်ကလည်း မမင်းဖြူထံ ရောက်လာ၍ လိုအပ်သည်များကို သင်ပြပေးရာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဖြင့် ကပြရသော နေရာများ၌ မမင်းဖြူသည် လွန်စွာနိုင်နင်းလာလေတော့၏။

မင်းဖြူသည် အငြိမ့်ကခါနီးတိုင်း ဆရာကိုမိုးသီးရှိရာသို့ သွားပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီး၏ ခြေစုံ၌ ဦးခိုက်လျက် ကန်တော့လေ့ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်မှတ်မိပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် အလုပ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဇယ်ဆက်သကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုအချိန်များ၌ ကျွန်ုပ်သည် မင်းဖြူ၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းနိုင်ရေးအတွက် အမျိုးမျိုးအပုံပုံ ကြိုးစားလျက်ရှိပေသည်။

တစ်ညသ၌ မင်းဖြူသည် ဇာတ်စင်နောက်ဘက်သို့ ဆင်း၍ ခြေထောက်ဆေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း မယောင်မလည်နှင့် ကပ်၍ လိုက်သွား၏။ ထိုအခါ၌ မည်သည့်အချိန်က စောင့်၍နေသည်မသိသော လူနှစ်ယောက်သည် မင်းဖြူအား ဆွဲလားလွဲလား လုပ်လေတော့၏။ ထိုအခါ မင်းဖြူသည် အော်လည်း မအော်ရဲ(မအော်ရဲသည် အကြောင်းမှာ လူအများသိသွားပါက နာမည်ထိခိုက်သွားနိုင်၏) သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ‘အေ . . . ကိုဩရ လုပ်ပါဦး’ ဟု အကူအညီတောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကူညီရန် ရှေ့သို့ တိုးသွားရာ ထိုလူနှစ်ဦးက ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်လျက် ‘ဟေ့ကောင် . . . မဆိုဘဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့ အူပွင့်သွားမယ်’ ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရှေ့သို့ မတိုးဝံ့ဘဲ ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မင်းဖြူအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိသော်လည်း မည်သို့မည်ပုံ ကူညီရမည်ကို မတွေးတတ်အောင် ရှိနေပေသည်။

ထိုအချိန်၌ မှောင်ရိပ်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် မင်းဖြူရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ မင်းဖြူအား လက်တစ်ဖက်ဆီမှ ဆွဲ၍ နေသော လူနှစ်ယောက်က . . .

“ဟေ့ကောင် . . . သေချင်လို့လား” ဟု ထိုသူအားပြောလိုက်ရာ ထိုသူက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ ပြောခြင်းမရှိဘဲ တိုးမြဲတိုင်း ဆက်၍ တိုးသွားသဖြင့် မင်းဖြူအား ဆွဲထားသောလက်များကို လွှတ်၍ ထိုသူအား ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝင်၍ ထိုးလေတော့၏။

မင်းဖြူလည်း ထိုသူတို့၏ လက်မှ လွတ်လျှင် ဇာတ်စင်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မင်းဖြူနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။ ဇာတ်စင်၏နောက်ဘက်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ မင်းဖြူက နောက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဟိုမှာ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ မသိဘူး” ဟု ပြောကာ မျှော်ကြည့်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မျှော်ကြည့်မိလေ၏။

မှောင်ချည်းမည်းမည်းဖြစ်၍ လုံးဝမြင်တွေ့ခြင်းမရှိသော်လည်း ‘ဗုန်း . . . ဘိုင်း . . . အုန်း . . . ဒိုင်း’ ဟူသော တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ထိုးကြိတ်နေသံ၊ ကန်ကျောက်နေသံများကို ကြား၍ နေရလေ၏။ အချိန်အနည်းငယ်အထိ ထိုအသံများ ကြားရပြီးနောက် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ထိုသို့ တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အခါ၌ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ မားမား မားမားနှင့် လာနေလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ မင်းဖြူက ကိုမိုးသီးဟု ဆိုကာ ပြေး၍ ဖက်လိုက် မှပင် ကိုမိုးသီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် လူဆိုးများ ဆွဲလား လွဲလားလုပ်သည့်အခါများ၌ ငါသည် သူရဲဘောကြောင့်၍ မင်းဖြူအား မကူညီခဲ့။ ဆရာကိုမိုးသီးက ကူညီခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းဖြူသည် ဆရာကိုမိုးသီးအား နဂိုကထက်ပင် ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ လေးစားခြင်းစိတ်များ ပို၍ လာပေမည်ဟု တွေးထင်၍ ဆရာကိုမိုးသီးအား မနာလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပေသည်။

ထိုမနာလိုစိတ်သည် တစ်စက္ကန့်ထက် တစ်စက္ကန့်၊ တစ်မိနစ်ထက် တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီထက်တစ်နာရီ ပို၍ ပို၍ ကြီးထွားလာလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် အငြိမ့်နားထားချိန်လည်းဖြစ်သည့်အပြင် အနည်းငယ်နေထိုင်မကောင်းလည်း ဖြစ်၍နေသောကြောင့် သူ၏ အိပ်ရာ၌ လှဲနေ၏။ မင်းဖြူကလည်း ဆရာကိုမိုးသီးအနီးသို့သွားရောက်ကာ ဆရာကိုမိုးသီးအား ပြုစုလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးက မပြုစုရန်တားမြစ်သည်ကိုမရ၊ မင်းဖြူက ဇွတ်အတင်း ပြုစုပေး၏။ ဆရာကိုမိုးသီးအား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆေးတိုက်၏။ မျက်နှာသစ်ရန် ရေယူပေး၏။ မျက်နှာမှ ချွေးများကို ကိုယ်တိုင်သုတ်ပေး၏။

ထိုအချင်းအရာတို့ကို မြင်နေရသော ကျွန်ုပ်အဖို့ မနာလိုစိတ်သည် အတိုင်းထက်အလွန် ကြီးမား၍ လာပြီးလျှင် ပေါက်ကွဲလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီး၏ ကျွန်ုပ်အပေါ် ကောင်းခဲ့ပုံများကိုလည်းကောင်း၊ အတူတကွ ပေါင်းစပ်ရှာဖွေကြမည့် ရတနာသိုက်ကိစ္စကိုလည်းကောင်း၊ လုံးဝ မမှေ့လျော့သွားပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ‘ဆရာကိုမိုးသီး သေမှ ကောင်းမည်’ ဟူသော စိတ်ယုတ်မာတို့သာလျှင် ဖြစ်ပေါ်နေသဖြင့် ဆရာကိုမိုးသီးအား အသေသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ချိုင့်တစ်လုံးယူ၍ ကော်ဖီဆိုင်၌ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီးလျှင် ပန်းကန်နှစ်လုံး၌ ထည့်လေ၏။ ပန်းကန်နှစ်လုံးမှာလည်း တစ်လုံးမှာ ကိုင်းကျိုးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ ဆရာကိုမိုးသီးအား အဆိပ်ခတ်သတ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုင်းမကျိုးသော ပန်းကန်၌ သံဖြူဆိုင်မှ ဝယ်ယူထားသော ငရဲမီးကို ထည့်၏။ ပြီးလျှင် ကော်ဖီထည့်ကာ ကော်ဖီဖြင့် ရောလိုက်လေ၏။ အလုံးစုံပြုလုပ်ပြီးသည့် အခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီး၏ အိပ်ရာသို့သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“မင်းဖြူလဲ ဆရာကိုမိုးသီးကို ပြုစုနေရတော့ မအားရှာဘူး၊ ဆရာကိုမိုးသီးလဲ ထမင်းမစားဘူးဆိုတော့ လေခံနေမှာမို့လို့ သတိရတာနဲ့ ကော်ဖီသွားပယ်တာ၊ ချွေးထွက်သွားအောင် သောက်လိုက်စမ်းပါဦး” ဟု ဆိုကာ ငရဲမီးထည့်ထားသောခွက်ကို ဆရာကိုမိုးသီးအားပေး၍ ကျန်တစ်ခွက်ကိုမူ မင်းဖြူသို့ ပေးရင်း . . .

“မမင်းဖြူလဲ မနက်က ထမင်းမစားဘူး မဟုတ်လား၊ အဆာပြေအောင် သောက်လိုက်ပါဦး” ဟုပြော၍ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငရဲမီးပါသော ကော်ဖီကို မော့ချပြီးနောက် မချိမဆန့်ဖြစ်ကာ အသက်ထွက်သွားမည့် ဆရာကိုမိုးသီး၏ နောက်ဆုံးမိနစ်များအတွက် စိတ်စောကာ ရင်၌ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ နေပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် မမင်းဖြူ၏ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . .

“မမင်းဖြူ . . . မင်းသမီး တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး ကိုင်းကျိုးခွက်ကြီးနဲ့ မသောက်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ အရေးမကြီးဘူး၊ ရော့ . . . လဲလိုက် . . . လဲလိုက်” ဟုဆိုကာ ဆရာကိုမိုးသီးက မမင်းဖြူနှင့် ခွက်ချင်းလဲလေ၏။ မမင်းဖြူက ‘မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး’ ဟု ဆိုနေသည့် ကြားမှပင် ဆရာကိုမိုးသီးက ကော်ဖီခွက်ကို အတင်းဇွတ်လဲလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်များသည် ပို၍ ခုန်လာလေတော့၏။ ဆရာကိုမိုးသီး၏ နောက်ဆုံးမိနစ်များသည် မမင်းဖြူ၏ နောက်ဆုံးမိနစ်များဖြစ်၍ သွားပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့လုပ်ရမည်မသိဘဲ ချွေးများပြန်လျက်ရှိပေသည်။ မမင်းဖြူသည် ဆရာကိုမိုးသီးလဲပေးသော ကော်ဖီခွက်ကို ကိုင်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်သတိရသဖြင့် မမင်းဖြူ၏ လက်ကို တားလိုက်ပြီးလျှင် . . .

“မမင်းဖြူ ပြန်လာမှ သောက်ပါ၊ အရေးကြီးတယ်၊ အဖော်ခေါ်ပြီး ဈေးကို သွားစမ်း၊ ဈေးရုံကြီးထဲက ထောင့်ဆိုင်မှာ ကြည့်ပြာရောင်ပဝါကလေး အခုချက်ချင်း သွားဝယ်စမ်း” ဟုဆိုကာ ခိုင်းလိုက်လေသည်။ မမင်းဖြူကလည်း သခင်အမိန့်ကို မြေဝယ်မကျနာခံသော ကျွန်မလေးသဖွယ် ကော်ဖီခွက်ကို ချ၍ ‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်’ ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

“မဟုတ်တာပဲ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်၊ ကော်ဖီသောက်တာ ဘာကြာတာမှတ်လို့၊ သောက်ပြီးမှ သွားပါစေ၊ လာ လာ . . . မမင်းဖြူ သောက်ပြီးမှသွားပါ” ဟု ဝင်၍ ပြောလေ၏။ မမင်းဖြူက . . .

“နေပါစေ ကိုသေတ္တာ၊ ကျွန်မ ပြန်မှပဲ သောက်ပါမယ်” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားသဖြင့် တော်ပေသည်။

မမင်းဖြူထွက်သွားပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးသည် သူ၏ ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်ယူကာ သောက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား . . .

“ကဲ . . . ကိုသေတ္တာရေ၊ ပြန်လာရင်လဲ အေးကုန်မယ့် တူတူ ခင်ဗျားပဲ သောက်လိုက်တော့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ငရဲမီးပါသော ကော်ဖီခွက်အား ကျွန်ုပ်အားပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူးရပြန်၏။ ယခုအခါ၌ မမင်းဖြူ၏ နောက်ဆုံးမိနစ်များသည် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးမိနစ်များ ဖြစ်လာလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ကိုသေတ္တာဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ကိုသေတ္တာ . . . ခင်ဗျား သောက်လိုက်ပါ’ ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုသေတ္တာက . . .

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ကော်ဖီတော့ လုံးလုံး မကြိုက်လို့ပါ၊ ခင်ဗျားပဲ သောက်စမ်းပါ” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးကလည်း . . .

“ကိုသေတ္တာ . . . အေးကုန်မယ်ဗျာ၊ သောက်လိုက်စမ်းပါ” ဟု တိုက်တွန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီခွက်ကို ကြည့်၍ ငိုငံနေမိလေ၏။

“ဟေ့လူ . . . ရော့လေဗျာ၊ လုပ်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားဝယ်လာတဲ့ကော်ဖီက မဆိုးဘူးဗျာ၊ တစ်ငုံလောက် ဖြစ်ဖြစ် လုပ်စမ်းပါဗျာ”

ဟု ဆရာကိုမိုးသီးက တိုက်တွန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ပြုလုပ်ရမည်ကို မသိသဖြင့် စဉ်းစားနေချိန်၌ ဆရာကိုမိုးသီး၏ ရယ်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ထိုရယ်သံသည် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးများကို ဆုပ်ကိုင်ခါရမ်းသကဲ့သို့ ခံစားရလေတော့၏။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ကိုသေတ္တာ . . . ကိုသေတ္တာ . . . ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အသေသတ်ပြီကိုး၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား ခင်ဗျားကော်ဖီ ခင်ဗျား မသောက်ခွင့်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဘယ်သောက်ခွင့်မလဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခတ်ထားတဲ့ အဆိပ်တွေ ပါနေတာကိုး၊ သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တဲ့ ကိုသေတ္တာ”

ဟုဆိုကာ တကျွတ်ကျွတ်စုတ်သပ်ပြီးလျှင် ခွေးကိုခေါ်၍ ကော်ဖီကို ပန်းကန်ပြား၌ လောင်းချပေးလိုက်ရာ ခွေးသည် ဂျူးခနဲသောက်ပြီးနောက် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်၍ ဟိုပြေး သည်ပြေး ပြေးပြီးလျှင် ဗုန်းကန် လဲကျ သေဆုံးသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ယုတ်မာမှုကြီး ပေါ်ပေါက်သွားသည့်အတွက်မျက်နှာ၌ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိမ့်ယိုလျက် လွန်စွာ တုန်လှုပ်နေပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးက အပြုံးမပျက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“ဒီမှာ . . . ကိုသေတ္တာ ခင်ဗျားဟာ မမင်းဖြူနောက်ကို တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ပြီး မမင်းဖြူကို ပိုးနေတာလဲ ကျုပ်သိပါတယ်၊ အဲဒီလိုသိလို့လဲ ခင်ဗျားခတ်တဲ့ အဆိပ်ကို မမိတာပေါ့ဗျာ၊ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေဖြစ်ပါရစေဆိုတော့ ကျုပ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေချင်းလိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေလေ၊ ခင်ဗျားအခု မလိုက်နာတော့ဘူး၊ ကျုပ်ကို ရန်သူလို သဘောထားလိုက်ပြီ။ ကျုပ်အသက်ကို လုပ်ကြံပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိအတိုင်း ခင်ဗျားအပေါ်မှာ မိတ်ဆွေလိုပဲ ဆက်ပြီး သဘောထားပါ့မယ်။ ဒါကြောင့်လဲ မမင်းဖြူကို ဒီကိစ္စသိရအောင် တခြားကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး လွှတ်လိုက်တာပဲ။ ဒီကိစ္စသာ မမင်းဖြူသိသွားရင် ခင်ဗျားကို လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဆိုပြီး မုန်းသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို မုန်းမသွားရအောင် သူ့ကိုတစ်ခြားလွှတ်လိုက်တာပဲ ကိုသြရ၊ ကျုပ်ဘက်က မပြောင်းလဲပါဘူး ကိုသြရ” ဟု ကိုမိုးသီးက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုမိလေတော့၏။ ထို့နောက် ဆရာကိုမိုးသီး၏ ခြေထောက်အား ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်ဖြင့် ပွတ်ကာ ရှိခိုး၍ တောင်းပန်ရလေ၏။

“ဆရာကိုမိုးသီးရယ် . . .ကျုပ်မှားပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်လေ. . . ကျုပ် . . .” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်၍ ပြောရမည့် စကားလုံးများ ထွက်မလာနိုင်မီတွင် ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ကျုပ်သိပါတယ် ကိုသြရရယ်၊ မမင်းဖြူကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေကနေ ကျုပ်အပေါ် မနာလိုစိတ်တွေ ဝင်လာတာ မဟုတ်လား၊ ဟား . . .ဟား . . .ဟား. . .” ဟု ပြော၍ ရယ်ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုမိုးသီးရယ်”

“ဒါကြောင့်လဲ မာန်လည်ဆရာတော်ရဲ့ မာယဒေဝလင်္ကာမှာ ရာဂနတ်ဖမ်း၊ ယောကျ်ားနှမ်းတို့၊ ကျင့်သွမ်းယုတ်မာ လို့ဆိုထားတာပဲ” ဟူ၍ ကိုသေတ္တာကပါ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကိုသေတ္တာကိုပါ ခြေထောက်ကို ခေါင်းဖြင့်တိုက်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တောင်းပန်ရလေ၏။ ကိုသေတ္တာက ကျွန်ုပ်ရှိခိုးသည်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“ကျုပ်လို သူ့ခိုးတစ်ယောက်ကိုတော့ ရှိမခိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ။ လူဆိုတာ ဒီလိုပဲဗျာ၊ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျပြီဆိုရင် ယုတ်မာတော့တာပဲ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အရင်ကလိုပဲ ကျုပ်ကတော့ မိတ်ဆွေလိုသဘောထားပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကျွေးတာကိုတော့ ဒီအချိန်ကစပြီး ဘာမှ မစားတော့ဘူး၊ ဒါကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ်တို့သူ့ခိုးဆိုတာ အကျင့်ရှိတယ်၊ ထောင်ချောက်ရှိတဲ့နေရာကို ထပ်ပြီးမသွားရဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဝကို ဖနောင့်ဖြင့် ပေါက်သည်လောက် နာကြည်းဖွယ်ရာကောင်းသော စကားကို ဆိုလေ၏။ နောင်တွင်လည်း အမှန်ပင် ကျွန်ုပ်ကျွေးသည့် အစားအသောက်များကို စားသောက်ခြင်း မပြုကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးက ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ မမင်းဖြူကို ချစ်လို့ကြိုက်လို့ ပိုးပန်းနေတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ သူကပြန်ပြီး ချစ်တယ် မချစ်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား အကဲ မခတ်တတ်ဘူး၊ သိပ်ရှေ့တွဲလူပဲ။ ခင်ဗျားကို မမင်းဖြူက ညွှတ်နေပြီဗျာ၊ နားလည်ရဲ့လား၊ ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီ ကြိုက်နေလို့ ကြိုက်နေမှန်းမသိ၊ မိန်းမက ခတ်ညံသေးတာကိုး”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မိမိနားကိုပင်မိမိ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်၍ သွားပေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီး၏ စကားကြောင့် ဝမ်းသာ၍လည်း သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ပို၍ သေချာအောင် . . .

“ဆရာကိုမိုးသီး . . .အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိသလဲဟင်” ဟု မေးလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၍ . . .

“ဟိုညက လူဆိုးတွေ ခွဲလား လွဲလား လုပ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဝင်ပြီး မကူညီခဲ့ဘူးမဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားကို ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့် မကူညီခဲ့တာကိုတောင် အပြစ်မတင်ရက်ရှာဘူး” ဟု ပြောလိုက်မှပင် ယခုအချိန်အထိ ကျွန်ုပ်က ရိသဲသဲလုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စများကိုလည်း လက်ခံသည် အမှုအရာကို မပြုသည့်တိုင်အောင် ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့သည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

“ခင်ဗျားထင်နေတာက လူဆိုးတွေလက်ထဲကလဲ နှစ်ကြိမ်တောင်ကယ်ဖူးတယ်၊ သူဖြစ်ချင်တဲ့ မင်းသမီးကိုလဲ ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးရုံတင်မကဘူး၊ အငြိမ့်ကြီးတစ်ခုလုံး ပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ကို မေတ္တာရှိသွားပြီလို့ ထင်နေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကိုမိုးသီး ဒီအတိုင်းထင်ခဲ့မိပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒါမှားတာပေါ့ဗျာ ကိုသြရ၊ အဂ္ဂမဟေသီ၊ ဒေဝီဖြစ်လျက်၊ မင်းထက်လွန်တာ၊ ကျွန်ဆတ္တာကို၊ အာရုံမက်မှား ရယ်လို့ ဆိုထားတယ်၊ မိန်းမတွေရဲ့ မေတ္တာတရားကို ဒီလိုမှန်းဆလို့ မရပေဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို မမင်းဖြူက စိတ်ဝင်စားခြင်း ရှိမရှိ သိအောင် ကျုပ်က ဟိုတစ်နေ့က မမင်းဖြူနဖူးက ဆံပင်ကို ဒီလို မချရဘူးဆိုပြီး သပ်ပေးမယ်လို့ ကျုပ်ကလုပ်တော့ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ သြဇာကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ ခံနေရတာတယ်၊ သူ့မျက်လုံးဟာ ခင်ဗျားများ မြင်သွားမလား မြင်သွားရင် တစ်မျိုးများ ထင်သွားမလားရယ်လို့ စိုးရိမ်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ကို ခင်ဗျားက အဆိပ်ခပ်ပြီး သတ်တာကို မမင်းဖြူမသိစေချင်လို့ ဒီနေရာကနေ နှင်လိုက်ရတာပဲ။ ကဲ . . .ဒီကိစ္စကို ဒီတင်ပဲ မေ့ပစ်လိုက်တော့၊ ကျုပ်လဲ မေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေမဟုတ်ပေဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ပြီးတာပါဘဲဗျာ”

ဟု ဆိုကာ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ထိုကိစ္စကို ထိုနေရာ ထိုအချိန်မှစ၍ မေ့ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် နောက်နောင် မည်သည့်အခါမှ ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာရဲရင့်၍ လွန်စွာမှလည်း စိတ်သဘောထားကြီးမြင့်သည့် ဆရာကိုမိုးသီးခေါ် နွားကျောင်းသား ပညာရှိကြီးအား အသက်တိုင်အောင် လုပ်ကြံခဲ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်၏ ယုတ်မာမှုကြီးအတွက် လွန်စွာမှ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိလေတော့သတည်း။

၂၄၃   ၂၄၃   ၂၄၃

မမင်းဖြူ အမှန်ပြော

ဆရာကိုမိုးသီးသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ခဲတံတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် စာရွက်လွတ်များ၌ တကုတ်ကုတ်ရေးခြစ်လျက် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိပေသည်။ ကိုသေတ္တာမှာမူ တစ်နေ့ကုန်တစ်နေ့ခမ်း အပြင်သို့ ထွက်၍ ညအငြိမ်ထွက်ခါနီးမှပင် ပြန်လာတတ်ပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း စာရွက်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်နေခဲ့ရာ နှစ်လခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသေတ္တာကို လူရှင်းရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် . . .

“ကဲ . . .ကိုယ်လူတို့ ဓားမြှောင်ရိုးမှာပါတဲ့ ဝှက်စာရဲ့ အဖြေတော့ ရပြီဗျို့” ဟု ဝမ်းသာအားရ ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ၌ ကိုသေတ္တာက . . .

“ဘယ်လိုရတာလဲဗျ ဖြောစမ်းပါဦး ဆရာကိုမိုးသီးရဲ့” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ ဓားမြှောင်ရဲ့ အရိုးဘက်ကို ကျုပ်တို့ရထားတာ အဲဒီဘက်က ဝှက်စာသက်သက်ဗျ၊ ဓားအိမ်ဘက်ကို ရသွားတဲ့ လူတွေဆီမှာက ဝှက်စာကို ဖော်ဖို့ ဖော်ပုံ ဖော်နည်း သော့ချက်ပါတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ကိုမိုးသီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောမိလေ၏။

“ဟုတ်တယ် . . .အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ် ဓားအိမ်ကြီးသက်သက်ရထားလို့လဲ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး၊ ကျုပ်တို့လိုဓားရိုးဘက်ကို ရထားပြန်ရင်လဲ အဖြေမသိရင် ဘာမှကို အသုံးမဝင်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်လဲ ကျုပ်ကိုကျုပ်တော့ ဟုတ်လှပြီ ထင်တာ၊ ဒီဝှက်စာကျမှပဲ ငါဘာမှ မဟုတ်သေးပါလားဆိုတာ သိရတာ၊ နှစ်လလောက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားယူမှပဲ အဖြေကို ရတော့တယ်၊ ကဲ . . .ဟောဒီမှာ ဓားမြှောင်ရိုးက ကူးယူထားတဲ့ စာတွေကို ပြမယ်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ကြပါဦး၊ ပြီးတော့မှ ကျုပ်ရှာလို့ရတဲ့ အဖြေကို ပြမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဓားမြှောင်ရိုးမှ ကူးယူထားသည့် စာရွက်အား တစ်ဖန် ပြန်၍ ဖြန့်ပြ၏။

မင်းပြောအဖြူ၊ ပြောမင်းမမင်းမှန်မင်း၊
ဖြူမင်းအပြောပြောပြောဖြူပြောမှန်မင်းမှန်ပြော၊ မမအမှန်မှန်ပြော၊
မှန်မဖြူမှန်အဖြူမမင်းမှန်မင်း၊ ပြောဖြူ၊ ဖြူပြောအမှန်မှန်ပြော။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသေတ္တာသည် ထိုစာရွက်ကို တစ်လှည့် ဆရာကိုမိုးသီး၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် ကြည့်၍သာ နေကြပေသည်။ မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ကိုမူ ရေးရေးမျှပင် အတွေးနိုင်ကြပေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စာရွက်ကိုတစ်လှည့်၊ ဆရာကိုမိုးသီး၏ မျက်နှာကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရှုနေရာမှ ဆရာကိုမိုးသီးအား စာရွက်၌ရေးထားသော ဝှက်စာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးကြလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးက ရှင်းပြသည်မှာ . . .

“ဒီလိုဗျ၊ ဟောဒီဝှက်စာမှာပါတဲ့ စာတွေကိုကြည့်ရင် မ ဆိုတာ၊ ဖြူ ဆိုတာ၊ ပြော ဆိုတာ၊ မှန်ဆိုတာ၊ မင်းဆိုတာ၊ အဆိုတာတွေ ပါနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ” ကိုသေတ္တာက ဖြေလေ၏။

“အဲဒီစာလုံးတွေဟာ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်ဗျာ၊ ရှေ့နောက် အမျိုးမျိုးဆင်ကြည့်တော့ (မမင်းဖြူ အမှန်ပြော) ဆိုတာကို ရတယ်ဗျို့...”

“ဟာ... ဟုတ်တာပေါ့ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က အားရဝမ်းသာ ဝင်ရောက်ပြောဆိုလိုက်၏။

ကိုသေတ္တာကမူ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးနောက်...။

“မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော ဆိုတဲ့ စကားကတော့ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးရဲ့ အလေးချိန်ကို မှတ်ရလွယ်အောင် လုပ်ထားတာပဲ။ ပိဿာချိန် ငါးသိန်း၊ ငါးသောင်း၊ ငါးထောင်၊ ငါးရာ၊ ငါးဆယ်၊ ငါးပိဿာရှိတယ်လို့ ဆိုတာ၊ အခုဆရာကိုမိုးသီးရဲ့ ပဏာမအဖြေကတော့ မမင်းဖြူအမှန်ပြော ရယ်လို့ ဖြစ်နေတယ်။ မှန်မှန်ဆိုတဲ့စကားအစား အမှန်လို့ပြောင်းပြီး သုံးထားတာကိုတွေ့ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်လိုက်လေ သေတ္တာရယ်... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းပြောတဲ့ မှန်မှန်နဲ့ အမှန် ပြောင်းပြီး သုံးထားတဲ့ အချက်ကြောင့် ဝှက်စာကို ဖော်နိုင်တာပဲ”

“ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဆရာကိုမိုးသီး” ဟု ကိုသေတ္တာက မေးလေ၏။

“ဒီလိုကွ၊ မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြောပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မမင်းဖြူအမှန်ပြောပဲဖြစ်ဖြစ် စကားလုံးကတော့ (၆)လုံးပဲ ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်မှန်အစား အမှန်လို့သုံးထားသလဲ ဆိုတော့ ဝှက်စာကို လုပ်ခဲ့တဲ့လူက မှန်မှန်ဆိုရင် ပထမ မှန်နဲ့ ဒုတိယ မှန် ကို လွဲပြီး ဖော်နေမှာစိုးတဲ့အတွက် မှန်နှစ်လုံး မဖြစ်ရအောင် အမှန်လို့ သုံးထားတာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဒီဝှက်စာဟာ (မမင်းဖြူ အမှန်ပြော) ဆိုတဲ့ စာခြောက်လုံးကို ဒေါင်လိုက်နဲ့ ကန့်လန့် ထိပ်တိုက်ရှာရတဲ့နည်းကို သုံးထားတာဖြစ်နိုင်တယ် လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒါပေမယ့် အထဲက စာတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်နေရာချထားတယ်ဆိုတာ တော်တော်ကြိုးစားယူရတယ်။ တစ်ခုထည့်ကြည့် မရရင်နောက်တစ်မျိုးထည့်ကြည့်နဲ့ စမ်းလာရတာ အခုမှပဲ ခားအိမ်ပေါ်မှာပါတဲ့ ဝှက်စာရဲ့ အဖြေပုံဇယားကို တွက်စစ်မှန်းဆဲလို့ရတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဝှက်စာဝှက်တဲ့လူရဲ့ စရိုက်ကို စဉ်းစားရပြန်တယ်။ ဝှက်စာကိုလုပ်တဲ့လူဟာ ဒီပုံဒီနည်း ဝှက်တယ်ဆိုရင် အင်းချတဲ့နည်းကို သုံးမှာပဲဆိုတာ ကျုပ်တွေးမိတယ်။ အင်းချတဲ့နည်းမှာကလည်း ဆက်ရက်ခုန့်၊ ပုဏ္ဏားကမျက်စောင်း၊ ရထားသွား၊ ခရုပတ်၊ မြင်းခုန်ရယ်လို့ ရှိတယ်။ ဒီတော့ မြင်းခုန်ဟာ အနီးစပ်ဆုံး ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး မြင်းခုန်နဲ့ စမ်းကြည့်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်”

ဟု ဆိုကာ ဆရာကိုမိုးသီးသည် နှစ်လတိုင်တိုင် မနေမနား ကြိုးစားဖော်ထုတ်ထားရသော အဖြေစာရွက်ကို ကျုပ်တို့အားပြလေ၏။ အဖြေစာရွက်ကို ကျွန်ုပ်တို့အား ပြလေ၏။ အဖြေစာရွက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပေသည်။

	မ	မင်း	ဖြူ	အ	မှန်	ပြော
မ	ဇ	ဂ	စ	လ	ေ	သ
မင်း	င	ည	က	ဟ	ှ	ရ
ဖြူ	ခ	ဆ	ဃ	ှ	ဝ	အ
အ	မ	ဒ	ဖ	ိ	ာ	ာ
မှန်	ပ	ယ	တ	ိ	င်	ာ
ပြော	ထ	ဘ	န	ဝ	း	ာ

ဆရာကိုမိုးသီးက အဖြေစာရွက်ကို ပြသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မည်သို့ မည်ပုံဖြေရမည်ကို မသိသေးသဖြင့် မေးမြန်းရပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးရှင်း၍ ပြသည်မှာ...။

“ဟောဒီဝှက်စာမျိုးဟာ နှစ်လုံးပူး၊ နှစ်လုံးပူး ဖော်ယူရတာ၊ ဥပမာဗျာ... ‘မင်းပြော’ ဆိုတာကို အရင်ဖော်ကြည့်စမ်းပါ။ ဒေါင်လိုက် မင်း နဲ့ကန့်လန့် ပြော ဆိုတဲ့ နေရာက စာလုံးဟာ (ဘ) မဟုတ်လား၊ နောက်တစ်ခါ ‘အဖြူ’ ဆိုတာကို ဖော်စမ်း၊ ဒေါင်လိုက် အ နဲ့ ကန့်လန့် ဖြူ ဆိုတဲ့ နေရာက စာလုံးဟာ (ှ)မဟုတ်လား၊ ပေါင်းလိုက်တော့ (ဘာ) ရယ်လို့ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ဆက်ပြီးဖော်သွားရင် ဟောဒီစာကိုရတယ်”

ဘာရင်ကျွန်း၊ မီးတောင် အနီး

ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ပါစာရွက်ကို ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်ကြလေ၏။ သုံးဦးစလုံး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၍ နေပေပြီ။ ထို့နောက် ဆရာကိုမိုးသီးသည် အဖြေစာရွက်ရော ဖြေပုံဖြေနည်းဇယားစာရွက်ကိုပါ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဘာရင်ကျွန်း၊ မီးတောင်အနီး ဆိုတာကို ကျုပ်တို့အားလုံး သိကြမှပဲ။ ဒါတွေ မလိုတော့ဘူး၊ သွားနိုင်အောင် ကြိုးစားကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မင်းဖြူအငြိမ့်အဖွဲ့အတွက် လူရွှင်တော် နှစ်ဦး ရရှိရန်အတွက် ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေလေတော့၏။

မင်းဖြူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွန်စွာရေစက်ဆုံပေသည်ဟု ပြောရပေမည်။ အနှစ်နှစ်အလလက ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး ရှာဖွေခဲ့သော ဓားမြောင်ရိုးမှ ငှက်စာ၌ပင် ‘မင်းဖြူ’ ၏အမည်သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်လာ၍ ပါနေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးတို့သည် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်အတွက် ကြိုးစားနေချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် မင်းဖြူအား ချစ်လျှင် ချစ်သည်ဟု အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပြောဆိုရန်အတွက် အထူးတလည် ကြိုးစားအားထုတ်လျက်ရှိပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် လူရွှင်တော် နှစ်ယောက်ရှိသည့် အခါ၌ လူရွှင်တော်များအား ပြက်လုံးများကို စီစဉ်၍ ရိုင်းလွန်းသော ပြက်လုံးများကို စီစစ်ထုတ်ပယ်ပစ်ခြင်း၊ မင်းဖြူနှင့် တွဲဖက်၍ ဇာတ်တိုက်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်ပေသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်နေသည့် အချိန်များကြားတွင် အနည်းငယ်အားလပ်သောအချိန်များ၌ သစ်မြစ်တုံးတစ်ခုအား စူးများဆောက်များဖြင့် ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်ကို ထုလျက်ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်ဆရာကိုမိုးသီး၏ အနီးသို့ ရောက်သော်လည်း ထိုပန်းပုရုပ်သည် မည်သည့်ပုံဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ဆရာကိုမိုးသီးမှာကား အချိန်အားရတိုင်း ပန်းပုထုလျက်ရှိပေသည်။

ကိုသေတ္တာမှာမူ သူ၏ထုံးစံအတိုင်း တစ်နေကုန်တစ်နေခန်း အပြင်သို့ ထွက်သွားပြီးလျှင် အငြိမ့်ထွက်ခါနီးမှပင် ပြန်၍ လာလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် နေ့ရက်များသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရာ ဆရာကိုမိုးသီး ငှက်စာဖော်ပြီးသည့်နေ့မှ တစ်လတိတိ ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ ဆရာကိုမိုးသီးက ကျွန်ုပ်အား လူရှင်းရာသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ကိုဩရရေ . . . ဒီနေ့ည ခရီးထွက်မယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တို့သွားလိုတဲ့နေရာကို လိုက်ပို့မယ့် ရွက်လှေကြီးလဲရပြီ၊ ဒီနေ့ညနေ အငြိမ့်ထွက်ခါနီးမှာ မင်းဖြူကို ကျုပ်တို့အားလုံး နှုတ်ဆက်ပြီး သွားကြမယ်၊ နှုတ်ဆက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်ကိုသွားမယ်၊ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို အသိမပေးရဘူး၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ခါတည်း အပြတ်နှုတ်ဆက်ခဲ့မယ်၊ ခင်များကတော့ မကြာခင် ပြန်လာမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပေတော့”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကိုမိုးသီး၏ စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးနောက် အထူးတလည် အံ့ဩသွားလေ၏။ သူသည် တစ်နေကုန် အငြိမ့်စင်နောက်ဘက်တွင် ဇာတ်တိုက်ပေးနေ၏။ ပန်းပုထုနေ၏။ ထိုနေရာမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲလျက် ခရီးသွားရန် အစီအစဉ်များကို မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်နိုင်ပါသနည်း။

“ရွက်လှေရအောင် ဘယ်လိုများစီစဉ်လိုက်တာလဲ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဗျ . . . ရွက်လှေကို ငှားတာက လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ကျုပ်တို့ဟာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရှာကြမှာဆိုတော့ လိုက်ဝံ့တဲ့ ရွက်လှေကရှားတယ်၊ ပြီးတော့လဲ အဲဒီလို ဖွင့်ပြောပြီးရှာရင် အန္တရာယ်လဲရှိနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ရလာမယ့် ရတနာတွေကိုလဲ ရွက်လှေကကောင်တွေက ပြန်ပြီးလုယူနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . . အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“အခု ကျုပ်တို့ စီစဉ်ထားတာကတော့ ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ ရွက်လှေနဲ့ သွားဖို့ပဲ”

“ပင်လယ်ဓားပြတွေနဲ့ သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ကျုပ်တို့ရလာမယ့် ရတနာတွေကို သူတို့က လုယူကြမှာပေါ့” ဟု ကိုဩရကမေးလိုက်လေ၏။

“ဒီအတွက်တော့ ကျုပ်စီစဉ်ပြီးပြီ၊ ဟောဒီ ပင်လယ်ပြင်မှာ ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ပင်လယ်စားပြေတွေထဲက အယုတ်မာဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံး ပင်လယ်စားပြေတွေရဲ့ ရွက်လှေကြီးနဲ့သွားရမှာပဲ။ မမင်းဖြူနဲ့အတူ ကျုပ်တို့ စီးလာတဲ့ ရွက်လှေက ဂေါ်ရင်ဂျီလှေသမား ငါးယောက်ကိုလဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သိမ်းသွင်းပြီး အဲဒီ ပင်လယ်စားပြေတွေရဲ့ ရွက်လှေမှာ သွင်းထားပြီးပြီ။ သေတ္တာရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေပေါ့ဗျာ။ အခုတစ်ခါ သရက်ချောင်းဆိပ်မှာ သူတို့လှေကြီး ဆိုက်ထားပြန်ပြီ။ သူတို့လှေဆိုက်တိုင်း သေတ္တာက လိုသမျှ ကြက်၊ ဝက်၊ ဆီ၊ ဆားစတဲ့ ရိက္ခာတွေ သွားပြီး သွင်းတယ်။ သင်္ဘောသားလိုရင်လည်း ရှားပေးတယ်။ အခုသုံးလအတွင်း သေတ္တာဟာ သူတို့ရဲ့ လူယုံကြီးဖြစ်သွားပြီ။ သူတို့လှေအတွက် လူနှစ်ယောက်လိုနေလို့ရှာခိုင်းတယ်။ သေတ္တာက ကျုပ်တို့ကို လှေသမား၊ သင်္ဘောသားအဖြစ်နဲ့ သူတို့ဆီကို အပ်မယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ပိန့်ကို မရောက်ဘူးလို့ လိုက်ချင်တယ်ဆိုပြီး လိုက်ခဲ့မှာ” ဟု ကိုမိုးသီးက ရှင်းပြလေ၏။

“နေရာကျလိုက်တာဗျာ။ ဆရာကိုမိုးသီးနဲ့ ကိုသေတ္တာတို့ကဖြင့် တကယ့်ကို အတွဲညီပါပေတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ချီးကျူးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးက သင်္ဘောကျစွာရယ်မောပြီးလျှင် . . .

“သေတ္တာကို ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတဲ့ကိစ္စထဲမှာ ဟောဒီကိစ္စဟာ ပိုပြီး ခက်သေးတယ်။ သူ့မို့လို တတ်နိုင်တာနော်” ဟု ဆိုကာ ပေါင်တွင် သားရေကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသော ခြောက်လုံးဖြူးကို ထုတ်၍ ပြလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီး၌သာမဟုတ်ပေ။ ကိုသေတ္တာ၏ပေါင်၌လည်း သေနတ်တစ်လက် ရှိပေသည်။

“မျက်နှာဖြူ အရေးပိုင်အိမ်က သေနတ်တွေ၊ သေတ္တာတက်ပြီး ခိုးထားတာ” ဟု ဆရာကိုမိုးသီးက ရှင်းပြလေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး၌ ခရီးသွားမည့်အခါ လိုက်နာနေထိုင်ရမည့် ပုံစံနှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဆက်သွယ်ရမည့် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်ပုံများကို ဆရာကိုမိုးသီးက သင်ပြပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေ့လုံး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီးနောက် အငြိမ့်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ယူဆောင်ဖွယ်ရာ ပစ္စည်းများကိုယူလျက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသည် မမင်းဖြူနှင့်တွေ့ဆုံ၍ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးက မမင်းဖြူအား . . .

“ကဲ . . . မမင်းဖြူ ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြတော့မယ်။ အဲဒါနှုတ်ဆက်တာပဲ။ ကျုပ်မှာလည်း လက်ဆောင်ပေးဖို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ထုထားတဲ့ သိကြားမင်း လူယောင်ဆောင်ပြီး လူ့ပြည်ဆင်းလာတဲ့ပုံကလေးကို ကျုပ်ရဲ့လက်ဆောင်အဖြစ် လက်ခံပါ။ ကျုပ်ရဲ့ စေတနာကတော့ မမင်းဖြူ ဒုက္ခတွေ့တဲ့အခါမှာ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး မသလို ကူညီနိုင်မယ့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာပါစေလို့ ကျုပ်စိတ်မှာ မျှော်လင့်မိတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပန်းပုလက်ရာနဲ့ သရုပ်ဖော်ခဲ့တာပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမင်းဖြူသည် ဖြုန်းစားကြီး ခရီးထွက်တော့မည်ဟု ပြောရုံမျှမက ကိုယ်တိုင်ထုလုပ်ထားသော သိကြားမင်းရုပ်ကလေးကိုပါ ရည်ရွယ်ချက်နှင့်တကွ ပြော၍ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မျက်ရည်များ တတွေတွေ စီး၍ ကျလာလေတော့၏။

“အစ်ကိုမိုးသီးနဲ့ ဘယ်တော့ ပြန်တွေ့ရမှာလဲဟင် . . .ဟင်” ဟု မမင်းဖြူက အငမ်းမရ မေးရှာ၏။

“မမင်းဖြူ ဒီတစ်သက်တော့ ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီးတွေ့ကြဖို့ မရှိတော့ဘူး။ ဒီအတွက် ကျုပ်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု ဆရာကိုမိုးသီးက တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်ရာ မမင်းဖြူသည် ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးလေတော့၏။

ထို့နောက် ကိုသေတ္တာကလည်း . . .

“ကျုပ်လည် နှုတ်ဆက်ပါတယ် မမင်းဖြူ။ ကျုပ်လဲ ဆရာကိုမိုးသီးလိုပဲ တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်တာပါ။ မမင်းဖြူ ဒုက္ခတွေ့ရင်တော့ မိုးပေါ်က ဘိုးသိကြားကိုယ်တိုင် ဆင်းပြီး ကယ်ဆယ်သလို ကယ်ဆယ်မယ့် လူမျိုး ပေါ်ပေါက်ပါစေလို့ ကျုပ်လဲ ဆုတောင်းပါတယ်” ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကလည်း . . .

“မမင်းဖြူ . . . ကျုပ်လဲ သွားမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မမင်းဖြူဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်။ ကျုပ်ကို စောင့်နေပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မမင်းဖြူသည် ငိုမြဲငိုပြီးနောက် . . .

“ကိုမိုးသီးရယ် . . . ကျွန်မဆီကို ပြန်မလာတော့ဘူးလားရှင်” ဟု လွန်စွာ ကြေကွဲဖွယ်ရာသော အသံကလေးနှင့် မေးရှာလေ၏။

“မလာတော့ဘူး မမင်းဖြူ။ ကဲ . . .ကဲ . . . သွားမယ်” ဟု ဆိုလိုက်ရာ မမင်းဖြူသည် ဆရာကိုမိုးသီးအား ကန်တော့လေ၏။ ထို့နောက် လည်ပင်းတွင်ဆွဲထားသော ထမင်းခြောက်ပုလဲ ပုတီးကလေးကို ဖြုတ်၍ ‘အဲဒါ လက်ဆောင်ပါပဲရှင်’ ဟု ဆိုကာ ပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုသေတ္တာအားလည်း ကန်တော့လေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ရှေ့မှနေ၍ မားမား မားမားနှင့် ထွက်၍ သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်၍သွားကြလေ၏။ မမင်းဖြူကား လူးလို့မိ ငိုကြွေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သတည်း။

ဆရာကိုမိုးသီး ထမင်းချက်ဖြစ်ရခြင်း

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုမိုးသီးတို့သည် ကိုသေတ္တာ၏နောက်သို့ လိုက်ပါ၍ သွားလေ၏။ လမ်း၌ ကိုသေတ္တာက ကြက်ဆယ်ကောင်ဝယ်၍ လာလေ၏။ ရွက်လှေပေါ်သို့ တက်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ကြက်များနှင့် အထုပ်အပိုးများကို ထမ်းစေ၍ ၎င်းကမူ လူချည်းသက်သက် ရှေ့မှနေ၍ တက်သွားလေ၏။

ရွက်လှေပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကြိမ်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ခုံပုကလေးများပေါ်၌ ထိုင်နေသည့် မျက်နှာမှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လူထံသို့ ကိုသေတ္တာက ခေါ်သွားပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ထိုသူ၏ရှေ့မှောက်၌ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ထိုင်စေလေ၏။ ထို့နောက် ကိုသေတ္တာက . . .

“ဆရာ . . .သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီဘက်က လူက ထမင်းချက်၊ ဟိုဘက်ကကောင်က ကုန်းပတ်အတွက်” ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာကိုမိုးသီးအား ထမင်းချက်အဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်အား ကုန်းပတ်အဖြစ် အပ်နှံလေသည်။

ထိုအခါ၌မူ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လူက ဆရာကိုမိုးသီးအား . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ထမင်းချက်၊ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဆရာ . . .ကျွန်တော့်နာမည် မိုးသီးပါ”

“ထမင်းချက်လုပ်ဖူးသလား”

“လုပ်ဖူးပါတယ်၊ ဗိုလ်အိမ်မှာ ထမင်းချက်လုပ်ရင်း နာရီခိုလို့ ထောင်ကျပြီး ထွက်လာတာပါ”

“အေးကောင်းတယ်၊ မင်းရဲ့တာဝန်က ပင်လယ်ထဲမှာစားဖို့ ရိက္ခာမပြတ်အောင် ဝယ်ရမယ်၊ ပြတ်သွားရင် မင်းကိုသတ်ပြီးစားရမှာပဲ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

“ဟေ့ . . .ဟိုကောင်၊ မင်းနာမည်က . . .”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဩရပါ”

“အရင်က ဘာလုပ်ဖူးသလဲ”

“အငြိမ့်ထဲမှာ ကားဆွဲပါ ဆရာ”

“အေး . . .ဒီမှာလဲ ရွက်ကြိုးဆွဲရမယ်၊ တို့အလုပ်က သစ္စာဖောက်လို့ မရဘူး၊ သစ္စာဖောက်တာနဲ့ ပင်လယ်ထဲ ချပစ်လိုက်မှာ ကြားလား”

“ဟုတ် . . .ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ထိုညက နာရီပြန် ၂ချက်ထိုးလောက်တွင် စတင်၍ ရွက်လွှင့်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ရင်ဂျီလှေသမားများနှင့် အတူ ရွက်ကြိုးဝိုင်း၍ ဆွဲရ၏။ ကျောက်ကြိုး၊ ကုန်းဘောင် စသည်များတင်ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်လုပ်နေစဉ်၌ပင် အလုပ်အကိုင်နှေးသည်ဟု ဆိုကာ လူကြီးတစ်ဦးက ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက် ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်နှက်ခြင်းကို ပွဲဦးထွက်ခံစားရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနှင့် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ပင်ပန်းဆင်းရဲနေသည့် အချိန်၌ ဆရာကိုမိုးသီးမှမူ မီးဖို၌ တစ်ယောက်တည်း ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်ခြင်းဖြင့် အလုပ်များလျက်ရှိပေသည်။

ကိုသေတ္တာတစ်ယောက်ကမူ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နှင့် ပင်လယ်လေညှင်း ရှုရှုက်လျက် ဖိမ်ကျနေပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုသေတ္တာအား ကြည့်၍ မနာလိုစိတ်များပင် ဖြစ်မိသေးတော့၏။ နံနက် (၁၁)နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ရောက်စကလက စစ်မေးသော ဆရာကြီးဆိုသူအပါအဝင် လူလေးယောက်စာအတွက် ဆရာကိုမိုးသီးက ထမင်းပြင်ပေးရလေ၏။ ထိုလူလေးယောက်မှ ဆရာကြီးဆိုသူသည် ပင်လယ်ပြင်၌ ဘုရင်တစ်ဆူကဲ့သို့ မင်းမူလျက်ရှိသော မြန်မာလူမျိုး ဦးဘကောင်းဆိုသူဖြစ်၍ ၎င်း၏ လက်ထောက်မှာ ကိုအေးသိန်းဆိုသူဖြစ်ပေသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်မှာမူ မလေးလိုလို ကုလားလိုလို လူမျိုးများဖြစ်၏။

ဆရာကိုမိုးသီးက ထမင်းပြင်၍ ပေးပြီးလျှင် ထမင်းခိုင်းနှင့် မနီးမဝေး၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် ခိုင်းစေလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေပေသည်။ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းသည် မစားသေးဘဲ ဆရာကိုမိုးသီးအား . . .

“ဟေ့ကောင် . . .လာခဲ့ ဒီဟင်းတွေကို မွှေပြီး တစ်တုံးစားပြစမ်း” ဟု ဆိုလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးက ကြက်သားဟင်းပန်းကန်အား မွှေ၍ တစ်တုံးခပ်ယူကာ စားပြရလေ၏။ ထမင်းကိုလည်း ထိုနည်းတူ တစ်စွန်းခပ်၍ စားပြရလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ခိုင်းစေခြင်းမှာ အဆိပ်မခပ်မိစေရန် အတွက်ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းတို့ ထမင်းခိုင်းပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အား ကျာပွတ်နှင့်နက်သော လူဝကြီးနှင့် ကိုသေတ္တာအား ဆရာကိုမိုးသီးက ထမင်းပြင်၍ ကျွေးရပြန်၏။ ထိုသူတို့စားပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့အား ပဲဟင်းဆမ်းထားသောထမင်းနှင့် ငါးပိစိမ်းစား အနည်းငယ်အား ပန်းကန်စောင်း၌ သုတ်၍ ပေးသော ထမင်းကို ကျွေးလေ၏။

ပင်လယ် ခရီးအားသွားဖူးခြင်း မရှိသော ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ လှိုင်းမူးသဖြင့် အော့အန်နေသည်ဖြစ်ရာ ထမင်းကို မစားနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

ကမ်းမှခွာပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပင်လယ်ပြင်၌ မိုးလေထန်၍ ရွက်လှေကြီးသည် နစ်မြုပ်တော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် မမင်းဖြူနှင့် လွဲရချေပြီဟု သေမည့်အရေးထက်ပင် ပူဆွေး၍ ငိုကြွေးမိသေးတော့၏။ ရာသီဥတုမကောင်း၍ အသက်ဘေးစိုးရိမ်ရသည့် အထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့အား ရွက်ကြိုးအလျှော့အတင်းလုပ်ရန် ကိစ္စများကို ပါးစပ်ဖြင့် မပြောတော့ဘဲ လူဝကြီးက ကျာပွတ်ဖြင့်သာ ရိုက်နှက်၍ ခိုင်းလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း ဝေဒနာများကို ခံစားရလွန်းသဖြင့် ပင်လယ်တွင်းသို့ပင် ခုန်ဆင်းရလျှင် ကောင်းလိမ့်မလားဟု စိတ်ကူးမိသေးတော့၏။

သို့ရာတွင် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ရာသီဥတု ပြန်လည်၍ ကောင်းမွန်လာသဖြင့် စိတ်သက်သာရာရခဲ့ပေသည်။

ထိုနေ့၌လည်း ဆရာကိုမိုးသီးသည် လူကြီးလေးယောက်အား ကြက်သားဆီပြန်ချက်၍ ထမင်းကျွေးလေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ကြက်သားဟင်းတစ်တုံးနှင့် ထမင်းတစ်စွန်းကိုစား၍ ပြရသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရပါသည်။

ကိုသေတ္တာသည် ကျွန်ုပ်မြင်လောက်သောနေရာတွင် လာရောက်၍ ရပ်တန့်ပြီးလျှင် ဟိုကြည့်သလို ဒီကြည့်သလိုနှင့် ကျွန်ုပ်ကို လျှို့ဝှက်အချက်ပြနည်းဖြင့် (အရေးကြီးသည် သတိထား) ဟူသော ဆရာကိုမိုးသီးသင်ပြထားသည့်အတိုင်း အချက်ပြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ သတိထားဆို၍သာ သတိထားရသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို မသိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့အား ဆရာကိုမိုးသီးက ပဲဟင်းဆမ်းထားသော ထမင်းကိုလိုက်ဝေသည့်အခါ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ ဆရာဦးဘကောင်းသည် ‘ဟင်း . . .ဟင်း . . .ချမ်းတယ် ချမ်းတယ် . . .ချမ်းတယ်’ ဟု အော်ဟစ်ကာ တဟီးဟီးတဟဲဟဲနှင့် အဖျားတက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်း၏လက်ထောက် ကိုအေးသိန်းလည်း ထိုင်နေလျက် ရုတ်တရက် ‘ဟီးဟီး’ ဟု အော်ဟစ်၍ အဖျားတက်ပြန်၏။ ထိုသို့ဖြစ်နေသဖြင့် ကျန်နှစ်ယောက်က ဆရာကိုမိုးသီးအား ရေနွေးအိုးတည်ခိုင်းပြီးလျှင် ဝိုင်းဝန်းပြုစုလျက်ရှိနေရာမှ ၎င်းတို့ကိုပါ အဖျားသည် ချက်ချင်းကူးစက်၍ လေးယောက်သား တဟီးဟီးနှင့် အဖျားတက်သည့်အသံမှာ လှိုင်းများ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ပုတ်ခတ်နေသည့်ကြားမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ကြားနေကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအချင်းအရာကို သတိထား၍ ကြည့်ရှုနေသည့်အချိန်၌ပင် ခိုင်းခနဲ သေနတ်သံ တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးသည် လက်တွင်း၌ သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်လျက် အဖျားတက်နေသော လူလေးယောက်အနီး၌ မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“အားလုံးနားထောင်၊ ဒီရွက်လှေကြီးဟာ ငါတို့ရဲ့ လှေကြီး ဖြစ်သွားပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျာပွတ်ကိုင်သော လူဝကြီးသည် ဆရာကိုမိုးသီး၏နောက်မှ ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီး၏ ဦးခေါင်းအား ပုဆိန်ကြီးဖြင့် ခုတ်ချရန် တအား လွှဲမြောက်လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကိုသေတ္တာ၏လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသည် ခိုင်းခနဲ ပွင့်ထွက်သွားလေ၏။ လူဝကြီးလည်း ဆရာကိုမိုးသီးအား ပုဆိန်ဖြင့် မခုတ်နိုင်တော့ဘဲ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေတော့၏။

အဖျားတက်လျက်ရှိသော လူလေးယောက်မှာ တဟီးဟီးနှင့် အဖျားတက်လျက်ပင် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ကိုသေတ္တာရေ . . . ဒီလေးယောက်ကို ရေချိုးပေးလိုက်ပါ” ဟု ပြောရာ ကိုသေတ္တာက ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူ၍ ဆရာကြီး ဦးဘကောင်း၏ ခြေထောက်မှ မစေ၍ သူကမူ ဦးခေါင်းဘက်မှ မပြီးလျှင် . . .

“ကဲ . . . သွားပေးဦးတော့ ဗိုလ်တကာဘုရင်ကြီး ဦးဘကောင်းရေ” ဟု ဆိုကာ ပင်လယ်တွင်းသို့ ပစ်ချလေ၏။ ထိုနောက် အဖျားတက်နေသည့် ကျန်သုံးယောက်ကိုလည်း ပစ်ချရလေ၏။ ဦးပိုင်းတွင်စု၍ထိုင်နေသော ဦးဘကောင်း၏ တပည့် ပင်လယ်ဓားပြများအနက် တစ်ယောက်က လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ကောင်တွေ . . . ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မင်းတို့ကို ထမင်းချက်ကျွေးပြီးပြီ၊ အခုတစ်ခါ ကျည်ဆန်ပဲ ကျွေးတော့မယ်” ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ထိုသူတို့ ငြိမ်ကျသွားလေ၏။ ထိုနောက်ကိုသေတ္တာက ထိုပင်လယ်ဓားပြ(၁၁)ယောက်ကို ကြိုးဖြင့်တုပ်လေ၏။ ထိုနောက် ဂေါ်ရင်ဂျီ လှေသမားများကို ပြန်၍ နေရာချထားပေးပြီးလျှင် ခရီးဆက်၍ ထွက်ကြလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ရွက်လှေ၏ မာလိန်မှူးတာဝန်ကိုယူ၍ အုပ်ချုပ်လေ၏။ ကိုသေတ္တာကမူ ခြောက်လုံးပြူးခါးထိုး၍ တစ်လှေလုံး၌ နေရာလပ်မကျန်အောင် လှည့်လည်၍ လိုအပ်သည်များကို ခိုင်းရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ ထမင်းချက်တာဝန်ကိုယူရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ပြီးသည့်အခါ၌ ဂေါ်ရင်ဂျီလှေသမားများကို သွားရောက်ကျွေးမွေးရလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးက ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများကိုပါ ဆီပြန်ဟင်း ချက်ကျွေးရန်ပြောသဖြင့် ဆီပြန်ဟင်းချက်ကျွေးရာ ကုလားများသည် ဆရာကိုမိုးသီး မာလိန်မှူးလုပ်သည်ကို လွန်စွာထောက်ခံကြလေ၏။ ကြိုးတုပ်ထားသော ပင်လယ်ဓားပြများကိုမူ ပဲဟင်းဆမ်းထားသော ထမင်းကိုသာကျွေးရလေ၏။

ကိုသေတ္တာကမူ ကျွန်ုပ်ချက်သည့် ထမင်းဟင်းကို လုံးဝမစားဘဲ ငျက်ပျောသီးကိုသာလျှင် စား၍ နေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်က အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချော့မော့၍ ကျွေးသော်လည်း . . .

“ကျုပ်တို့ သူခိုးဆိုတာက ရိုးရိုးလူတွေမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်ပြီး သတိကောင်းရတယ်၊ ဒီလူဟာ ဒီလိုအကျင့်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိထားရင် တစ်သက်လုံးမေ့လို့ မရတော့ဘူး” ဟု ဆိုကာ လုံးဝစားသောက်ခြင်း မပြုပေ။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ မြေပုံစာရွက်လိပ်ကြီးကို ကြည့်လျက် ရွက်လှေကြီးအား ညွှန်ကြားလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးသည် လေရိပ်မိုးရိပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ရေတက်ရေကျ ရေအတိမ်အနက်ကိုလည်းကောင်း၊ သဲသောင် ကျောက်ဆောင် စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ မာလိန်မှူးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရပေသည်။

ထို့ပြင် ဆရာမိုးသီးသည် ဂေါ်ရင်ဂျီ လှေသမားတို့အား အလှည့်ကျနားစေရန် စီမံပေးသဖြင့် ဂေါ်ရင်ဂျီလှေသမားတို့သည် ဗုံတိုကလေးကိုတီးလျက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ အလုပ်လုပ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဂေါ်ရင်ဂျီလှေသား အများအပြားရှိသည့်အနက်တွင် ဂံဂယားဆိုသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားလေးနှင့် လွန်စွာ ခင်မင်သွားလေ၏။ ဂံဂယားသည် ကျွန်ုပ်ညောင်းညာသည့်အခါ၌ လာရောက်နှိပ်ပေးလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ထမင်းကျွေးသည့်အခါ၌ ၎င်းဂံဂယားအား ဟင်းဖတ်ပို၍ ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဤသို့လာခဲ့ကြရာ တစ်နေ့သော နံနက်၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်ကိုသေတ္တာကိုခေါ်၍ . . .

“ဟောဟိုက ညို့ညို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့လာရတဲ့ ဘာရင်ကျွန်းပဲဗျို့” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က . . .

“ဆရာကိုမိုးသီးရယ် . . . ကျွန်းမှားနေပါဦးမယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု စောဒက တက်လိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကျွန်းမှာ အုန်းငှက်ပျောပင်တွေ အများဆုံးပေါက်တယ်လို့ ဆိုထားတယ်’ ဟု ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး . . . ဆရာကိုမိုးသီး ဘာရင်ကျွန်းမှာ အုန်းငှက်ပျောပင်တွေ ပေါက်တယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူပြောတာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်ဆင့် မေးလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“သေတ္တာကို ကျုပ်က ဘာရင်ကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ဗဟုသုတတွေ စုဆောင်းဖို့ ပင်လယ်ဓားပြတွေရဲ့ စက်လှေတွေနဲ့ ရင်းနှီးအောင် တာဝန်ပေးထားလေတော့ သူလေ့လာထားတဲ့ အချက်တွေလေ၊ သူကလဲ ခေတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ယူနီဗာစီတီက ပထဝီပညာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပရော်ဖက်ဆာကြီးဆီကို ရန်ကုန်က သူ့မိတ်ဆွေသူခိုးတစ်ယောက်ကနေ တစ်ဆင့် မေးမြန်းခိုင်းထားတာ၊ အဲဒီထဲမှာ ကျုပ်တို့အတွက် အသုံးဝင်တဲ့အချက်က အဲဒီကျွန်းမှာ လူသားစားတဲ့ လူပုလေးတွေ အမြောက်အမြားနေတယ် ဆိုတာရယ်၊ အုန်းငှက်ပျောပင်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာရယ်၊ ကျုပ်တို့ရထားတဲ့ ဝှက်စာအတိုင်း မီးတောင်တစ်ခုရှိတယ်ဆိုတာရယ် ဖြစ်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ခင်ဗျား မှန်ပြောင်းက အုန်းငှက်ပျောပင်တွေကို မြင်ရလို့လား”

“မမြင်ရဘူးဗျ၊ . . . ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ အုန်းငှက်ပျောပင်တွေ ရှိတယ်၊ အရွက်ကိုတောင် ခူးကြည့်ပြီးပြီ၊ ဟောဒီမှာ အပင်က အရွက်ရဲ့ အစကလေး” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ပြသရာ ရှည်မျောမျော သစ်ရွက်စတစ်ခုကို ပြလေ၏။ ထိုအရွက်အစကလေးကို ကြည့်ရုံဖြင့် ငှက်ပျောရွက်မှ ဖွဲ့ယူထားကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မစဉ်းစားတတ်အောင် ရှိလေ၏။ ကျွန်းကို မရောက်သေးဘဲလျက် ကျွန်းပေါ်မှ သစ်ရွက်စကို မည်သို့ မည်ပုံ ရအောင် ယူနိုင်သနည်းဟု စဉ်းစားနေရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ကိုယ့်လူ သိပ်လည်း စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ခေါင်းတွေဖြူကုန်လို့ မမင်းဖြူက မကြိုက်ဘဲ နေလိမ့်မယ်၊ ဂံဂယားဆီမှာ ခိုတစ်ကောင်ရှိတယ်ဗျ၊ ခိုကိုလွှတ်ပြီး သစ်ရွက်ယူခိုင်းတာ” ဟု ပြောလိုက်မှပင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ရှင်း၍ သွားလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေ့ကုန်လောက်နီးနီး ကြာညောင်းသောအခါ၌ ဘာရင်ကျွန်းသို့ စရောက်ကြလေတော့၏။

ကျောက်လိပ်ကြီးတစ်ကောင်

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ ရတနာသိုက်ရှိနိုင်မည့်နေရာများကို သုံးရက်တိုင်တိုင် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေရလေ၏။ ကျွန်းပေါ်၌ လူသားစား လူရိုင်းတစ်မျိုးနေထိုင်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့အား မည်သည့် လူရိုင်းကမျှ လာရောက်၍ ဒုက္ခပေးခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်ုပ်တို့အား လက်တွေ့ဒုက္ခပေးသည်မှာ လူရိုင်းများမဟုတ်ဘဲ ပျားကောင်များသာ ဖြစ်ပေသည်။ ပျားများမှာ ကိုက်လိုက်လျှင် ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်၍ သွား၏။ တစ်ကောင်နှစ်ကောင်မျှ အကိုက်ခံရသည်ကိုပင် ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပျားတစ်အုံလုံး အကိုက်ခံရပါမူ တစ်ခါတည်း အသက်ပျောက်သွားနိုင်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်၏။

ဤနေရာ၌ ပျားအကြောင်း အနည်းငယ်ဖော်ပြပေမည်။ ပျားမှာ သုံးမျိုးသုံးစား ရှိပေသည်။ (Meemasse) မီးမက်စီခေါ် ပျားမျိုး၊ (Bambara) ဘမ်းဘရပ်စ ခေါ်ပျားမျိုး၊ (Cannameia) ကင်းနားမီးယားခေါ် ပျားမျိုး ဟူ၍ ပျားနှင့်ပတ်သက်သော ပညာရှင်တို့က သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်အခေါ် ခွေးလှေးပျား၊ ယဉ်ပျား စသည်ဖြင့် ခွဲ၍ ခေါ်သကဲ့သို့ အုပ်စုဖွဲ့၍ ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်းပေါ်၌ တွေ့ရသော ပျားများမှာ မီးမက်စီခေါ် အကောင်သေးသလောက် အဆိပ်ပြင်းထန်သော ပျားမျိုးဖြစ်ပေသည်။ မှတ်ချက်။ ။ ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာနိုင်ငံ၌ အများဆုံး တွေ့ရသော ပျားမျိုးမှာ ကင်းနားမီးယားခေါ် ပျားကြီးမျိုးဖြစ်ပေသည်။ အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သော ပျားသုံးမျိုးစလုံးသည် ပျားရည်ရနိုင်သော ပျားမျိုးချည်း ဖြစ်ပေသည်။ စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်တို့သည် မျက်လုံးပေါက်ကလေးများလောက်ကိုသာ ချန်လှပ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်များ စည်း၍ ထားခြင်းဖြင့် ပျားအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရပေသည်။ သုံးရက်တိုင်တိုင် ရှာဖွေပြီးနောက် လိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရသဖြင့် အနီးသို့ ပြေးသွားကြရာ လိပ်နှင့် လွန်စွာတူသော ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် လိပ်ကျောက်ကုန်း၏နေရာ၌လည်း ‘မစ္စတာလျော့’ ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာတန်းကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုကျောက်လိပ်ကြီးအား သစ်ကိုင်းများဖြင့် ကော်ပစ်ကြရာ လိပ်၏ ဗိုက်အောက်တည့်တည့်၌ ခါးစောင်းခန့်နက်၍ သုံးပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်တွင်းတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ တွင်းမှာ နှုတ်ခမ်းဝ၌ သုံးပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း အောက်ခြေ၌မူ နှုတ်ခမ်းဝနှင့်မတူဘဲ ပို၍ ကျယ်ဝန်းပေသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးများ၊ စိန်များ၊ လက်ဝတ်လက်စားများ၊ ပုလဲများ၊ နီလာများအပြင် ဘုရားဆင်းထုတစ်ချို့ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများအား လှေပေါ်တွင်ပါသော ကျွန်းပျဉ်များကို ယူစေ၍ ကျွန်းသေတ္တာသုံးလုံး လုပ်ခိုင်းပြီးလျှင် ရတနာများကို သုံးစုခွဲ၍ ထည့်လေ၏။ ရတနာတွင်းအတွင်းမှ ကျွန်းဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကိုလည်း ရရှိပေသည်။ ထိုသေတ္တာပေါ်၌ တရုတ်နဂါးရုပ် ထွင်းထုထားပုံမှာလည်း လွန်စွာလက်ရာမြောက်လှပေသည်။

ရတနာကျောက်တွင်းမှ ရတနာပစ္စည်း အားလုံးကို ထုတ်ယူပြီးနောက် ကိုသေတ္တာသည် မြွေအထီးအမနှစ်ကောင် ဖမ်းယူကာ ကျောက်တွင်းထဲသို့ ထည့်၍ မြွေများတွင်းပေါ်သို့ ပြန်၍တက်လိုက် တက်နိုင်စေရန် သစ်ကိုင်းများကို ချထားပြီးနောက် တွင်းကို ကျောက်လိပ်ကြီးဖြင့် ပြန်၍ ဖုံးလေ၏။ မြွေများ ဝင်ထွက်နိုင်စေရန် ကျောက်လိပ်ကြီး၏ ညာဘက်လက်အောက်၌လည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခု၍ ထားခဲ့သေး၏။

ရတနာပစ္စည်းကို ရပြီးနောက် လှေကို ကမ်းမှခွာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်းမှ ခွာသောနေ့က လေမုန်တိုင်းကျသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားတမိသေးတော့၏။

လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ခရီးဆက်မသွားဘဲ ကျွန်း၌ပြန်ကပ်ကာ နောက်ထပ်နှစ်ရက်မျှ ဆက်လက်နေကြရသေး၏။

ရတနာသိုက်မှ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကများ ကျွန်ုပ်တို့လှေကို မထွက်နိုင်အောင် လေမှန်တိုင်းဆင်နေပြီးလောဟုပင် ကျွန်ုပ်သည် တောက်တီးတောက်တဲ့ နိုင်လှသော အတွေးမျိုးပေါ်ပေါက်လာလေ၏။

ထို့နောက်လေငြိမ်သောအခါ၌ ရရှိထားသော ရတနာပစ္စည်းများကို ဝေစုခွဲရန် ကျွန်ုပ်က အကြံပေးခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံကို လိုက်လျောသောအားဖြင့် ဘာရင်ကျွန်းမှ လှေမခွာမိ၌ပင် ဆရာကိုမိုးသီးက တရားမျှတစွာ ဝေစုခွဲပေးလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဘာရင်ကျွန်းဆိုသည်မှာ ၉၃.၅၁ လတ္တီတွဒ်၊ ၁၂.၁၆ လောင်ဂျီတွဒ် ဒီဂရီတွင် တည်ရှိပြီးလျှင် ကျွန်းအနောက်ဘက်၌ ၈၅၅ ဖက်သစ်နက်၍ အရှေ့ဖက်တွင် ၆၄၁ ဖက်သစ်အနက်ရှိပါသည်။ တစ်ဖက်သစ်မှာ ခြောက်ပေနှင့်ညီမျှ၏။ ကိုးကိုးကျွန်းမှ မိုင်ပေါင်း ၁၁၃ မိုင်ကွာဝေး၍ ကပ္ပလီကျွန်း(Corn Wallis) ကွန်းဝေါ့လှေစံအငူမှ တိုင်းလျှင် ၇၂ မိုင်ဝေးပေသည်။ ၎င်းကျွန်းပေါ်၌ ပေပေါင်း ၁၁၅၈ ပေမြင့်သော မီးတောင်တစ်တောင်ရှိပေသည်။
စာရေးသူ

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရတနာများကို သုံးစု အညီအမျှခွဲဝေခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ခွဲဝေရာတွင် ဆရာကိုမိုးသီးသည် သူ၏ဝေစုအတွင်းမှ ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆုများ ချီးမြှင့်လေ၏။ ကိုသေတ္တာကလည်း ၎င်းအနေနှင့် ဝေစုရထားသောပစ္စည်းများအနက်မှ တရုတ်နဂါးရုပ်ထွင်းထုထားသည့် ကျွန်းသေတ္တာကလေး၌ ပုလဲတစ်စုံစာ လက်ဝတ်လက်စားများကို မမင်းဖြူအတွက် ကျွန်ုပ်အား လက်ဆောင်ပါးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရတနာပစ္စည်းများ ခွဲဝေကြပြီးနောက် ပြန်လည် ရွက်လှင့်လာကြပြီးလျှင် မြိတ်နှင့်လွန်စွာမဝေးသော ဆိပ်ကမ်းနေရာတစ်ခုတွင် ညအချိန်၌ လှေကို ဆိုက်ကပ်၍ လူစုခွဲကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုမိုးသီးသည် မြိတ်တွင် ခေတ္တတည်းခို၍ နေကြလေ၏။

ကိုသေတ္တာကမူ ကျွန်ုပ်တို့အားနှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားများနှင့် ရွက်လှေကြီးကိုပါ အပိုင်ယူ၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုသေတ္တာနှင့်ခွဲခွာချိန်၌ စိတ်တွင်း၌ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝေဒနာမျိုးခံစားရမိသေးတော့၏။

“ကျုပ်ဗျာ ကိုသေတ္တာနဲ့ အခုလို အပြီးအပိုင် ခွဲရမှာကိုတော့ ဝမ်းနည်းမိတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကိုသေတ္တာက ကျွန်ုပ်အား သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးလျှင် . . .

“အဲဒါပေါ့ဗျာ ဒုက္ခဆိုတာ၊ အမှန်ကတော့ အတူတကွ နေကြတဲ့အတောအတွင်းမှာ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် အကျိုးပြုရမယ်၊ တကယ်တမ်းခွဲခွာရပြီဆိုရင်တော့ ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခွဲခွာနိုင်တယ်၊ ဝမ်းမနည်းတော့ဘူး၊ လူတွေဟာ အတူနေကြတဲ့အခါမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထိုက်ထိုက်တန်တန် မကူညီတတ်ကြဘူး၊ အသက်သာခိုကြတယ်၊ ကိုယ်က အသာစီးလိုချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခွဲခွာရတော့မယ်ဆိုတော့ လွမ်းကြဆွေးကြနဲ့ ဘယ်လိုမှ အမိပွယ်မရှိတဲ့ အရာတွေကိုသာ လုပ်ကြတယ်၊ ကဲ . . . သွားမယ်ဗျာ။”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့အား ကျောခိုင်းသွားလေ၏။ ကိုသေတ္တာသည် ဆရာကိုမိုးသီးအား လေးစားခင်မင်၏။ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ ခွဲခွာရသည့်အခါ၌မူ ဝမ်းနည်းသော အမူအရာမတွေ့ရပေ။ ထို့အတူ ဆရာကိုမိုးသီးကလည်း ကိုသေတ္တာနှင့် ခွဲခွာရသည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံ မရပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူနှစ်ဦး၏ စိတ်ဓာတ်များကို လွန်စွာအံ့ဩမိလေ၏။ ကိုသေတ္တာနှင့်ခွဲခွာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုမိုးသီးသည် မြိတ်၌ ရက်အတန်ကြာမျှနေထိုင်ကြပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီးက ကျွန်ုပ်အား ထားဝယ်သို့ပြန်နိုင်ရန်အတွက် စိတ်ချရသော လူကြိုက်ရှာဖွေ၍ ထားဝယ်သို့ပြန်စေခဲ့လေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်အား လူကြိုက်ဖြင့် ထားဝယ်သို့ပြန်နိုင်ရန် စီစဉ်ပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် အပြီးအပိုင် ခွဲခွာပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ခွဲခွာရသည့်အတွက် မျက်ရည်များပင် ကျရလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးက မျက်ရည်မကျသည့်အပြင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ . . .

“မငိုပါနဲ့ ကိုသေတ္တာရယ် . . . ခင်ဗျားနဲ့ မမင်းဖြူ ပျော်ပျော်ကြီး ပေါင်းကြပေတော့၊ ကျုပ်ကိုများ မေးရင် သေပြီလို့သာ ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောပြပေတော့၊ လူဆိုတာ သေသွားပြီဆိုရင် ပြန်ပြီးတွေ့ဖို့ မမျှော်လင့်တော့ဘူး၊ ရှင်နေသေးတယ်ဆိုရင် တွေ့ချင်နေတယ်၊ ကဲ . . . ကဲ သွားပေတော့” ဟုဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သိရသလောက်မှာ ဆရာမိုးသီးသည် ကြိုရာရွက်သဘောတစ်စီးဖြင့် နိုင်ငံခြားသို့ လိုက်ပါသွားပြီးလျှင် နိုင်ငံခြား၌ပင် အခြေချမည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာခင်မင်အားကိုးဖွယ်ရာကောင်းသော ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ခွဲခွာရသည့်အခါ၌ နှလုံးအိမ်သည် သွက်သွက်ခါမျှ ခံစားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး သေဆုံးသည့်အခါကထက်ပင်ပို၍ ဝမ်းနည်းမိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ခွဲခွာရခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ကျေးဇူး၊ ကျွန်ုပ်က အဆိပ်ခတ်၍ သတ်သည်ကိုပင် ခွင့်လွှတ်ခဲ့သောကျေးဇူးတို့ကို အောက်မေ့၍ ဆရာကိုမိုးသီး၏ ခြေစုံ၌ ဦးခိုက်ကာ ကန်တော့ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထားဝယ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ မမင်းဖြူအိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့သော်လည်း မမင်းဖြူသည် လောင်းလုံဘက်တွင် အငြိမ့်က ထွက်နေသဖြင့် အငြိမ့်ကရာသို့ လိုက်သွားခဲ့လေ၏။

မမင်းဖြူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း . . .

“အစ်ကိုမိုးသီးကော . . .အစ်ကိုမိုးသီးကောဟင်” ဟု မေးရာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူအား လူရှင်းရာသို့ ခေါ်သွား၍ “ဆရာကိုမိုးသီးတော့ သေရာပြီ၊ မမင်းဖြူရေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မမင်းဖြူသည် ချုံးပွဲချ၍ ငိုလေတော့၏။

“ကျွန်မရဲ့ အသည်းတွေ အူတွေ ပြောင်းပြန်လန်ကုန်သလိုပါပဲ အစ်ကိုဩရရယ်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီး၊ ကျွန်မမှာတော့ တစ်နေ့နေ့မှာ ကျွန်မကို ချစ်တယ် ကြိုက်တယ်လို့ပြောနိုးနိုး မျှော်ကိုးခဲ့လိုက်ရတာ၊ ဪ . . . အခုတော့ သေရာပြီကိုး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုအခါမှပင် မမင်းဖြူသည် ဆရာကိုမိုးသီးအား ကျိတ်၍ မေတ္တာရှိနေကြောင်း သိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူနှင့် တွေ့ခါမှပင် ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲရပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြိုင်ဘက်မရှိတော့သောကြောင့် မမင်းဖြူ၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးအား ပျဉ်ထောင်အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေး၏။ ဦးလာဘအားလည်း အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပေးပြီးလျှင် မမင်းဖြူနှင့် နီးစပ်အောင် ကြံရပြန်၏။ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးအားလည်း နားချပေးရန် တံစိုးလက်ဆောင်များပေး၍ ချဉ်းကပ်ရလေ၏။ အငြိမ့်တစ်ဖွဲ့လုံးတွင်ရှိသော လူပြက်၊ ဆိုင်းသမား၊ နှဲသမား၊ ထမင်းချက်ပါမကျန် ကျွန်ုပ်သည် လက်ဆောင်များပေး၍ အခွင့်ရတိုင်း မမင်းဖြူအား ကျွန်ုပ်နှင့် နေရာကျအောင် နားချပေးပါမည့်အကြောင်း စည်းရုံးသိမ်းသွင်း ရလေ၏။ ဤသို့လျှင် မနေမနား ကြိုးစားလာရာ တစ်နှစ်နီးပါးကြာသောအခါ၌ မမင်းဖြူထံမှ အဖြေစကားကို ကြားရလေတော့၏။

“အစ်ကိုမိုးသီးကို လွမ်းတုန်းရှိပါသေးတယ် ကိုဩရရယ်၊ ဒီတော့ ရှင်နဲ့ ကျမနဲ့ကိစ္စကို အလျင်စလို မစဉ်းစားပါနဲ့ဦး” ဟု ပြောရာလေ၏။

ထိုစကားသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသော စကားဖြစ်လေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီးအားလွမ်းဆွတ်သော စိတ်များပြေပျောက်ပါက ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ တိမ်းညွတ်လာဖွယ်ရာရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူအား အငြိမ့်ဆက်၍ မကစေလိုသဖြင့် မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးနှင့် ဦးလာဘအား အပူကပ်ရပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌ မမင်းဖြူသည် တစ်နှစ်တော့ဖြင့် အငြိမ့်ကပါရစေဦးဟု ခွင့်တောင်းသဖြင့် တစ်နှစ်တာ ခွင့်ပေးခဲ့ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်၍လာကာ မမင်းဖြူနှင့် လက်ထပ်ပြီးနောက် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ရန်အတွက် ဘောက်ထော်တွင် ခြံတစ်ခြံဝယ်ယူလေ၏။ ခြံတစ်ခြံဝယ်ယူပြီးနောက် နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်လေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး၏ လမ်းစဉ်အတိုင်း အဂ္ဂိရတ်ဆရာကြီးဂိုက်ဖမ်း၍ ခြံတွင်း၌ အဂ္ဂိရတ်ဖိုတစ်ခုကို ဆင်၍ ထားပြီးလျှင် ဘောက်ထော်ရွာကြီး(ယခုရပ်ကွက်) ၌ရှိသမျှသော အဂ္ဂိရတ်ဆရာများနှင့် တစ်နေ့တစ်နေ့ အဂ္ဂိရတ်အကြောင်း ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာလျှင် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၌လည်း ဘုန်းကြီးတစ်ပါးထံမှ တောင်းယူ၍ထားသော တောမရောက်တောင်မရောက် ဓာတ်လုံးတစ်လုံး ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုဓာတ်လုံးကိုပင် ရွှေဖြစ်သယောင် ပြောဆိုလိမ့်ညာ နေရလေ၏။ ထိုသို့လိမ့်ညာခဲ့ရာတွင် လွန်စွာလျှာရှည်သော အမိုးကြီးတစ်ဦးက . . .

“ကိုဩရရဲ့ ဓာတ်လုံးကဖြင့် ကျုပ်တို့မျက်စိမှာတော့ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောပုံကတော့ ပြဒါးပဲ သေသလိုလို၊ သံပဲ သေသလိုလိုနဲ့ပါလား၊ စာဆိုကတော့ ပြဒါးသေ တစ်ဆွေဝ၊ သံသေ တစ်ပြည်ဝ ဆိုပဲ၊ အဲဒီတော့ ကိုဩရကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ မေးမယ်၊ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ပြဒါးသေပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် သံသေပြီလား ဖြေစမ်းပါ” ဟု အကျပ်ကိုင်လေ၏။

ကျန်သောအဂ္ဂိရတ်သမားများကလည်း ထိုလူကြီး၏ မေးခွန်းကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မည်သို့မည်ပုံ ဖြေဆိုမည်ကို စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့်နေကြပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တိတိကျကျ မဖြေမဖြစ် ဖြေရပေမည်။

“ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကိုကျုပ် ပြဒါးသေတယ်၊ သံသေတယ်လို့ မဖြေချင်ပါဘူး၊ ပြဒါးသေရင် တစ်ဆွေဝတယ်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား၊ သံသေရင် တစ်ပြည်ဝတယ်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ . . .ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ် ဘာသေတယ် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ပေတော့၊ ဟောဒီဘောက်ထော်ရွာကြီးကို ဝက်သားဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးထားပါဆိုရင် တစ်သက်လုံး ကျုပ်အနေနဲ့ ကျွေးထားနိုင်တယ်၊ ကဲ . . .သိပြီလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အင်္ဂါရတ်သမားတို့သည် ဟင်ခနဲ ဟယ်ခနဲဖြစ်၍ မျက်လုံးပြူးကုန်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ အင်္ဂါရတ်သမားတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံမှ လုံကြင်းကို တောင်းခြင်း၊ တက်လမ်းကိုတောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ကြလေတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘောက်ထော်ရွာကြီး တစ်ရွာလုံးသည် ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂါရတ်ဆရာကြီး ဦးဩရအဖြစ် ယုံကြည်၍ သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း အသုံးလိုသည့်အခါ၌ ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုယူ၍ ဖိုရုံအတွင်းသို့ဝင်ကာ အရည်ကျိုပြီးလျှင် မဂိုလမ်း ရွှေဆိုင်၌ သွားရောက်ရောင်းချလေ၏။ များများစားစား အလိုရှိသည့်အခါ၌ စိန်ဘယက် စိန်လည်တံစသော တန်ဖိုးကြီးပစ္စည်းများကို ထုခဲ့ရောင်းချခဲ့လေ၏။ ဤသို့ နေထိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် မမင်းဖြူရှိရာ ထားဝယ်သို့လည်း မကြာမကြာ သွားရောက်၍ လက်ထပ်မည့်အရေးကို နားပူနားဆာလုပ်ရလေ၏။

မမင်းဖြူမှာလည်း မိခင်ကြီးကရော ဦးလေးဦးလာဘကပါ အငြိမ့်မကရန်ပြောဆိုသဖြင့် အငြိမ့်မကရတော့ရှာပဲ ကျွန်ုပ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့်သာလျှင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်လေ၏။ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရသည်ဆိုသော်လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် မအေးချမ်းလှပေ။ မိခင်ကြီးကလည်းကောင်း၊ ဦးလေးဦးလာဘကလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ထပ်ရန် မကြာခဏ နားပူလျက် ရှိပေသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူအား ကြီးရှည်ရှည်လှန်၍ ထားခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကျော်နှစ်နှစ်နီးပါး ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်အား လက်ထပ်ယူပါတော့မည်ဟု ကတိပေးလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူတို့သားအမိအား ရန်ကုန်သို့ဘုရားဖူးခေါ်လိုက် ပြန်ပို့လိုက်နှင့် ထားဝယ်နှင့် ရန်ကုန်သို့ ကူးချည်သန်းချည်လုပ်၍ နေခဲ့လေ၏။ မမင်းဖြူ ရန်ကုန်သို့လာသည့်အခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အထည်များနှင့် မိန်းမ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း အမြောက်အများကို လက်ဆောင်အဖြစ် ဝယ်ယူပေးလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် မမင်းဖြူတို့သည် လက်ထပ်ကြရန် ရက်သတ်မှတ်သည်အထိ နီးစပ်လာကြလေတော့၏။ လက်ထပ်ရန် မဖြစ်မနေ တိုက်တွန်းသူများမှာ ဦးလာဘနှင့် မမင်းဖြူ၏ မိခင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထပ်ရန် တစ်လခန့်အလို၌ ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူတို့သားအမိအား ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

အထက်ပါအတိုင်း မမင်းဖြူတို့သားအမိအား ရန်ကုန်သို့ လာရန်ကျွန်ုပ်က ခေါ်ယူမည် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာမှပင် မမင်းဖြူထံမှ ၎င်း၏မိခင်ကြီး ရုတ်တရက်သေဆုံးသဖြင့် အမြန်ဆုံးလိုက်၍လာရန် ကျွန်ုပ်အား သံကြိုးရိုက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထားဝယ်သို့ ချက်ချင်းထ၍ လိုက်သွားရလေ၏။ ထားဝယ်သို့ရောက်၍ မမင်းဖြူတို့အိမ်ဝင်းသို့ရောက်လျှင် ဦးလာဘက ပြေး၍ ထွက်လာပြီးလျှင် . . .

“ဟေ့ . . . မောင်ဩရ၊ ဘယ့်နှယ့်ကြောင့် မင်းကလာရတာလဲ၊ မမင်းဖြူတို့သားအမိကဖြင့် မင်းဆီက သံကြိုးရလိုဆိုပြီး မနေ့ကပဲ ရန်ကုန်ကိုသွားကြပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးပြူး၍သွားလေတော့၏။ ရင်၌လည်း ဒိတ်ခနဲဖြစ်၍သွား၏။

“ဘယ်လို . . .ဘယ်လို . . .မမင်းဖြူတို့သားအမိ ရန်ကုန်ကို သွားကြတယ်၊ ဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က အငမ်းမရ မေးလိုက်ရာ ဦးလာဘက . . .

“အေးလေကွာ . . . မင်းဆီကို သွားကြတာလေ၊ မင်းဘဲ သံကြိုးရိုက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်ကလာ ကျုပ်က သံကြိုးရိုက်ရမှာတုန်းဗျ၊ ကျုပ်ဆီကို မမင်းဖြူက သူ့အမေသေပြီဆိုပြီး သံကြိုးရိုက်လို ကျုပ်လာခဲ့တာ၊ ဟောဒီမှာ သံကြိုးစာ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်က သံကြိုးစာကို ထုတ်ပြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးလာဘကလည်း ကျုပ်ကဲ့သို့ မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေ၏။

“ဘယ်ကလာ မမင်းဖြူရဲ့အမေ သေရမှာလည်းကွ၊ သိပ်ပြီးထူးတာပဲ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီဟေ့၊ ဒါနဲ့နေပါဦး မမင်းဖြူတို့ သားအမိဆီကို ရန်ကုန်ကိုလာခဲ့ဖို့ သံကြိုးရိုက်သလား” ဟု ဦးလာဘက မေးလေ၏။

“မရိုက်ပါဘူးဗျာ”

“အေး . . . မင်းတို့ကြားမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဝင်ပြီးရှုပ်နေပြီထင်တယ်ကွ”

“ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်မိတာပဲ ဦးလာဘရယ်”

ကျုပ်သည် ထိုသို့ မမင်းဖြူနှင့် ကျွန်ုပ်၏ကြားတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဝင်၍သံကြိုးလိမ်ကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လွဲချော်ကုန်အောင် စီစဉ်သူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်အား ဖျစ်ညှစ်၍ စဉ်းစားရလေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ဤသို့ ပြုလုပ်လေသလောဟု စဉ်းစားမိပြန်၏။ သို့ရာတွင် ဤသို့လည်း မဖြစ်နိုင်။ ဆရာကိုမိုးသီးကား မမင်းဖြူအား ချစ်ကြိုက်ခြင်း မရှိ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကိုသေတ္တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဟု စဉ်းစားရပြန်၏။ ကိုသေတ္တာကော ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြုလုပ်မည်နည်းဟု တွေးတောရပြန်၏။ သို့ရာတွင် အဖြေကမပေါ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးလာဘနှင့်တွေ့ဆုံပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းတစ်လမ်းလုံး၌ မည်သည့်အစားအသောက်ကိုမျှ မည်မည်ရရ မစားသောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ မမင်းဖြူအတွက် စိတ်စောလျက်ရှိပေသည်။ ဤသို့ အကွက်ကျကျစီစဉ်၍ ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ဒုက္ခပေးပြီဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်အဖို့ အခက်တွေ့ပေပြီ။

ဤသို့လျှင် လမ်းခရီး၌ စိတ်ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် လာခဲ့ရလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ရောက်လျှင် ပရိတ်ဗိတ် တိုင်စီကို ငှား၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ရာ အိမ်ရှေ့၌ထိုင်၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖွာနေသည့် မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း ကျွန်ုပ်က ‘အဒေါ် မမင်းဖြူကော . . . မမင်းဖြူကော’ ဟု မေးလိုက်ရာ မမင်းဖြူ၏မိခင်ကြီးက တော်တော်နှင့် အဖြေမပေးပဲ ငို၍ နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်တိုရသေးတော့၏။

“ပြောစမ်းပါ အဒေါ်ရယ် . . . မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ” ဟု တောလိုက်မှပင် မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးသည် မျက်ရည်များတွေတွေ ကျလာပြီးလျှင် . . .

“ပါသွားပြီ . . . မောင်ကြဲရရေ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဘယ်ကို ပါသွားတာလဲဗျ. . . ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ အဘွားကြီးရယ်”

“မင်းဆီက သံကြိုးရတာနဲ့ ငါတို့သားအမိ ချက်ချင်းထလိုက်လာတာ ရန်ကုန်ဘူတာကျတော့ မင်းကကြိုခိုင်းလို့ဆိုပြီး လူနှစ်ယောက်လာပြီး ကြိုတာနဲ့ သူတို့နဲ့ အတူတူလိုက်လာတာ” ဟု ဆိုကာ အဒေါ်ကြီးသည် ငိုနေပြန်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ရှေ့ဆက်မည့် စကားများကို သိချင်လွန်းရကား . . .

“နောက်မှ တစ်ခါတည်း ငိုစမ်းပါဗျာ၊ ဆုံးအောင် ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ပြောရလေ၏။

“လမ်းကျတော့ ငါတို့သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဝကို ဓားနဲ့ထောက်ပြီး ကဲ . . .အဘွားကြီး ဒီကဆင်းပေတော့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား သမက်နဲ့တွေ့ရင် ဒီစာကိုပေး၊ ပုလိပ်ကို မတိုင်နဲ့၊ တိုင်ရင် ခင်ဗျား သမီးတော့ အသေပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒီကိစ္စကို မပြောနဲ့၊ ပေါက်ကြားသွားရင်လဲ ခင်ဗျားသမီးကို သတ်မှာပဲ ဆိုပြီး ဟောဒီစာကို ပေးလိုက်တယ်၊ မင်းအိမ်ကို ချက်ချင်းလာတာပဲ၊ ဒီကျတော့ မင်းအိမ်ကလဲ တံခါးပိတ်ထားတာနဲ့ ဟိုဘက်ခြံကို မေးကြည့်တော့ ထားဝယ်ကို သွားတယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားပြီး အိမ်ဖွင့်လိုကြောင်းပြောတော့ ဘုန်းကြီးနဲ့ ဟိုဘက်ခြံက ခြံစောင့်က လာပြီး တံခါးကို သေ့ဖျက်ပြီး ဖွင့်ပေးကြတယ်”

“နေပါဦး အဒေါ်. . . ဘုန်းကြီးနဲ့ ဟိုဘက်ခြံက ခြံစောင့်ကိုကော အဲဒီကိစ္စ ပြောပြသေးလား”

“ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ၊ ပြောရင် ပေါက်ကြားသွားမှပေါ့၊ ငါ့သမီးလေး သေမှာပေါ့ကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအခါ၌ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးထံမှ စာကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့်ရာ စာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဩရ ခေါ် အေးဆောင် . . .

ဓားမြှောင်က ဝှက်စာကို ဖော်ပြီး ရတနာတွေကို ရခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အဲဒီရတနာတွေနဲ့ မမင်းဖြူကို လဲပါ၊ ငါတို့ ကိုယ်တိုင်က ပင်လယ်ဓားမြဲတွေဖြစ်လေတော့ ရတနာသိုက်တစ်ခုလုပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ဝှက်ထားရတယ် ဆိုကတည်းက ပစ္စည်းဘယ်လောက် များမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်လို့ အဲဒီရတနာသိုက်ဟာ နဂါးသိုက်လို့ ငါတို့အမည်ပေးထားတာဖြစ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ ဝှက်ပြီးပြန်လာတဲ့ ပင်လယ်ဓားမြဲကြီး မစ္စတာလျောင်းရဲ့ သင်္ဘောကို ငါတို့ တိုက်ခဲ့လို့ ရခဲ့တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေတောင် အပြားရေ ငါးသောင်းကျော်ရတယ်၊ အဲဒါ မစ္စတာလျောင်းက လိုရမယ်ရသုံးဖို့ ဖယ်ထားတဲ့ အရေအတွက်ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ရတနာသိုက်မှာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတို့ခန့်မှန်းနိုင်တယ်၊ အဲဒီ ရွှေဒင်္ဂါးအပြားငါးသောင်းထဲက နှစ်သောင်းခွဲစီ ဆရာမူနဲ့ ငါနဲ့ ခွဲဝေယူခဲ့ကြတဲ့အပြင် ဓားမြှောင်နဲ့ ဓားအိမ်ကိုလည်း ခွဲဝေယူခဲ့ကြတယ်။ ငါနဲ့ မင်းအဖေဟာ အဲဒီ နဂါးသိုက်ပိုင်ရှင် မစ္စတာလျောင်းရဲ့ လှေကို မတိုက်မီအထိ၊ ဟိုကွာ . . .ရွှေဒင်္ဂါးတွေ မရမီအထိတော့ အလွန်အင်မတန်မှ ခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရတဲ့အချိန်မှာတော့ ရန်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ဒီတော့ မထူးဘူး၊ မင်းကိုလဲ ရန်သူရဲ့သားဆိုတော့ ရန်သူလိုပဲ ဆက်ဆံရမယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို စစ်သူလျှိုအဖြစ်နဲ့ ထောင်ထဲကို စက်တိုင်ကိုအရောက်ပို့ခဲ့တာပဲ၊ မင်းက ရအောင်ထွက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး၊ နဂါးသိုက်က ရတနာတွေကို အကုန်အပင်ရင် မင်းအသက်နဲ့ မင်းအင်မတန်ချစ်တဲ့ မမင်းဖြူရဲ့ အသက်ကို ချမ်းသာပေးမယ်၊ ဒီနည်းကလွဲပြီး တခြားမရှိဘူး။

ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ဦးဘကောင်းရဲ့ လှေကိုလည်း မင်းဟာ လုယူသွားတဲ့အပြင် ဦးဘကောင်း အပါအဝင် ငါ့လူလေးယောက်ကို အရှင်လတ်လတ် ပင်လယ်ထဲချပြီး သတ်ခဲ့တယ်။ ကျန်တဲ့ ဆယ့်တစ်ယောက်ကိုလဲ နီကိုဗာကျွန်းမှာ ကျွန်ုပ်အဖြစ် ရောင်းစား ခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းအလှည့်ပဲ . . . မောင်ကြဲရ။

ဘုရားကြီးမှာ ဆုံမယ်။ ရာဟုထောင့်မှာ ပန်းလှူမယ်။

နဂါးသိုက်မှ ပစ္စည်းများကိုလိုချင်သူ

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးနောက် လွန်စွာ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ထိုစာအရ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခါက ဖမ်းဆီးရိုက်နှက်၍ ဓားမြှောင်ကိုတောင်းသည့် လူကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရပေပြီ။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၌ ရှိသော ရတနာပစ္စည်းများ အားလုံးနှင့် ရွေးယူသည် ထားဦး၊ ထိုလူကြီးအနေနှင့် ကျေနပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ရတနာသိုက်တစ်သိုက်လုံးမှ ရရှိသော ပစ္စည်းအားလုံးကို တောင်းဆိုနေပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ရတနာသိုက်ရှိပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံကိုသာ ရရှိထားသူဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မည်သို့ ပြုရမည်မသိဖြစ်နေ၏။ ငယ်ထိပ်၌ မီးတောက်နေ၏။ ထိုထက်ဆိုးသည်မှာ ဆရာကိုမိုးသီး အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး အပိုင်စီးခဲ့သော ပင်လယ်ဓားမြှောင်လှေကြီးမှ ဓားမြှောင်ဆောင်ဦးဘကောင်းဆိုသူမှာလည်း ယခုကျွန်ုပ်အား ဒုက္ခပေးနေသည့် လူကြီး၏ တပည့်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဓားမြှောင်ဆောင် ဦးဘကောင်းနှင့် အခြားသုံးယောက်ကို အဖျားတက်နေစဉ်၌ပင် လှေပေါ်မှပစ်ချ၍ သတ်ပစ်ခဲ့ကြ၏။ ဤအချက်မှာလည်း ထိုလူကြီးက ကျွန်ုပ်အား ကြီးစွာသော ရန်ငြိုးကို ဖွဲ့စေ၏။

ထို့ပြင် ဦးမောင်ကလေး၏ ပင်လယ်ဓားမြှ (၁၁)ယောက်ကိုလည်း နီကိုဗာကျွန်းမှာ ရောင်းစားပစ်သည်ဟု ဆိုထား၏။ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာမည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေကြသည်မသိ။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကိုဖတ်ပြီးနောက် တုန်လှုပ်ချောက်ခြားလွန်းသဖြင့် မတ်တပ်မှနေ၍ အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားလေ၏။ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးက ဖေးမ၍ ကျွန်ုပ်အား သွေးဆေးနှင့် သကြားကို ဖျော်၍ တိုက်ရာသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း အမူးအမော်ပြေ၍ သွားလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်လာပြန်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်မှာ(ဘုရားကြီးမှာ ဆုံမယ် ရာဟုထောင့်မှာ ပန်းလှူမယ်) ဟူသော စာကိုအမှတ်ရသဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ဘုရားသို့ ရောက်သည့်အခါ၌လည်း ပန်းတစည်းကို ဝယ်ကာ ရာဟုထောင့်၌ ထိုင်၍ နေမိလေ၏။ တစ်နာရီနီးပါး ထိုင်၍နေပြီးနောက် မည်သည့်ထူးခြားမှုမျှ မတွေ့သဖြင့် ရာဟုထောင့်၌ပင် ပန်းတစည်းကို ကပ်လှူ၍ထွက်ခဲ့ရာ တနင်္ဂနွေထောင့်အနီးသို့ ရောက်သောကာလ၌ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်း၍ ထားသော လူတစ်ယောက်က...။

“ကိုညြရမှတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ စာရတယ်မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်ပေးမှာဖြင့် ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ မမင်းဖြူ တစ်ယောက် ကြားထဲက သေနေပါဦးမယ်” ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူအား စေ့စေ့မျှ မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းကိုင့်၍...။

“ကျုပ်အဲဒါကို ပြောမလို့ပါဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို အကုန်လုံးမရပါဘူး၊ သုံးပုံတစ်ပုံပဲ ရတာပါ” ဟု ပြောပြရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ၎င်း ဦးထုပ်နှင့်လူက...။

“ကျန်တဲ့နှစ်ပုံက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“ဆရာကိုမိုးသီးနဲ့ ကိုသေတ္တာတို့က ဝေစုယူသွားကြတယ်”

“ဆရာကိုမိုးသီးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်တုန်းက သိတဲ့ မိတ်ဆွေလဲ မိုးသီးဆိုတာက နာမည်ရင်းလား၊ ပြောင်းထားတဲ့ နာမည်လား”

“ထောင်ထဲမှာတုန်းက တွေ့ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေပါ၊ နာမည်ရင်းက အင်္ဂါလို့ခေါ်ပါတယ်”

“အခု သူဘယ်မှာလည်း”

“ရတနာတွေ ဝေစုခဲ့ပြီး ကတည်းက လူချင်းကွဲသွားပါတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ကိုသေတ္တာဆိုတာကကော”

“သူ့နာမည်က ညိုသစ်လို့ခေါ်ပါတယ်၊ လူစုခဲ့တော့ ဦးဘကောင်းရဲ့ ရွက်လှေကို သူပဲ ယူသွားပါတယ်၊ သူက မိုးမူနဲ့ ထောင်ထဲကို ရောက်လာတဲ့သူပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီ ကိစ္စကို ဆရာကြီးကို ပြောပြမယ်၊ ကိုယ့်လူ ဒီအချိန် ဒီလိုပဲ ရာဟုထောင့်မှာ ပန်းလှူပြီး ဒီနေရာကိုလာခဲ့ ကြားလား”

“ဆရာရယ် မမင်းဖြူကို မတွေ့ရဘူးလား”

“မတွေ့ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမင်းဖြူကို ငါတို့ဟာ အခုချိန်အထိ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားတယ်၊ ငါတို့ ပြောသလို မလုပ်ရင်တော့ မမင်းဖြူကိုသာ မဟုတ်ဘူး မင်းကိုပါ သတ်ရမပဲ”

“ဆရာရယ်၊ ကျုပ်မှာ ရတနာပစ္စည်း သုံးပုံတစ်ပုံပဲ ရတဲ့သူပါ၊ ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့ ရတနာတွေနဲ့ လဲမယ်ဆိုရင် အခုပဲ လိုက်ယူပါဗျာ”

“ကဲ . . .ကဲ . . . သွားပေးဦး၊ ငါတို့ ဆရာကြီးကို ပြန်ပြီး ပြောပြလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်အနီးမှ လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရာ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးသည် တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည်ထိုနေ့ည တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော်ပဲ ရှိလေ၏။ မမင်းဖြူ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်၌ရှိသော ရှိစုမဲ့စု အကြံဉာဏ် မဖြစ်စလောက်ကို ညှစ်ထုတ်၍ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကြံစည်ရလေ၏။ မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိ ကြံစည်သော်လည်း အကြံကမပေါ်၊ မျက်ခွဲများသာ လေး၍လာပြီးလျှင် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နံနက်(၉)နာရီခန့်တွင် အိပ်ရာမှ နိုး၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို သောက်၍ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ လာခဲ့ပြန်၏။ အရှေ့ဘက်မုခ် အတက်တွင် ပန်းတစ်စည်းကို ဝယ်၍ ရာဟုထောင့်သို့ သွား၍ တစ်နာရီခန့် ထိုင်ပြီးလျှင် ပန်းလှူ၍ တနင်္ဂနွေထောင့်ဘက်သို့ လာရာ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် ရှေ့ဆက်၍ လျှောက်လာပြန်ရာ အင်္ဂါထောင့်၌ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြန်၏။ ထိုလူမှာ ပထမနေ့က တွေ့သောသူမဟုတ်ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြန်၏။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုညွှန် . . . ကျုပ်တို့ တောင်းထားတဲ့ ရတနာတွေကို ပေးဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား” ဟု မေးလေ၏။

“ကျုပ်မနေ့က ခင်ဗျားတို့လူကို ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ရတာက ရတနာဆိုက်ရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံသာရတာပါလို့”

“ကျန်တဲ့ နှစ်ပုံကကောကွ ဒီလိုလိုမို့လို့မရဘူး”

“ကျုပ်မနေ့က ခင်ဗျားတို့လူကို ပြောခဲ့သားပဲ၊ ဆရာကိုမိုးသီးနဲ့ ကိုသေတ္တာတို့က နှစ်ပုံယူသွားပါတယ်လို့”

“မင်းမနေ့က အပြည့်အစုံပြောရဲ့လား၊ ဟိုကောင်က မပြောဘူးဆိုပါလားကွ”

“ပြောခဲ့ပါတယ်ဗျာ၊ ဆရာကိုမိုးသီးဆိုတာ ကိုအင်္ဂါဆိုတဲ့လူဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်ထဲမှာသိခဲ့ရကြောင်း၊ ကိုသေတ္တာဆိုတာက သူခိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ သူ့နာမည်အရင်းက ညိုသစ်လို့ ခေါ်ကြောင်း၊ ပြောခဲ့ပါတယ်”

“မင်းကသာ ပြောတယ်ဆိုတယ်၊ ဟိုကောင်ကတော့ တို့ကိုသေသေချာချာ ဘာမှ မပြောပါလား၊ တို့လူက မင်းကို ဘယ်နေရာမှာ စောင့်တွေ့တာလဲ”

“တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ တွေ့တာပါ၊ စာထဲမှာပါတာက ဘုရားကြီးမှာဆိုမယ်၊ ရာဟုထောင့်မှာ ပန်းကပ်မယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း မနေ့က ကျုပ် ရာဟုထောင့်မှာ ပန်းကပ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ တနင်္ဂနွေထောင့်ဘက်ကို လျှောက်လာတော့ ခင်ဗျားတို့လူနဲ့တွေ့တာပါပဲ”

“နေ့စမ်းပါဦး၊ တို့ဆီက ပေးလိုက်တဲ့စာဟာ ပြည့်စုံပါတယ်၊ မင်းက စာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်တာလဲ”

“စာထဲမှာက ဘုရားကြီးမှာဆိုမယ်၊ ရာဟုထောင့်မှာ ပန်းကပ်မယ် လို့ပဲ ပါတယ်ခင်ဗျ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဆရာကြီး ပါးစပ်နဲ့ပြောတာကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့စာပဲ၊ မင်းဆီမှာ ပါခဲ့လား၊ ပြစမ်း”

“ပါ ပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ” ဟုဆိုကာ စာကိုပေးရာ ထိုလူသည် စာကိုပြန်၍ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“ကဲ . . .ကဲ . . . ကိုယ့်လူ သွားပေးတော့၊ နောက်ကို ကိစ္စရှိရင် အိမ်ကိုလာခေါ်မယ်၊ ဒီကို မလာနဲ့တော့ ပြန်ပေးတော့” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရောက်သည့်အခါ၌ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရပါသည်။ မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးမှာ ငို၍သာ နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ရှေ့တွင် မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လက်၍ ဖြစ်ပွားမည်မသိပဲ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုနေ့ညကလည်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ပါ။ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ငေးငိုင်းနေမိပါသည်။ ဤသို့ ထိုင်၍ ငေးငိုင်းမိုင်တွေနေစဉ် ညသန်းခေါင် အချိန်လောက်တွင် အိမ်တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်၍ ခေါက်သဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မမင်းဖြူကို ထူးဆန်းဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူအား မည်သို့မည်ပုံ လွတ်မြောက်လာသည်ကို မေးမြန်းရာ မမင်းဖြူသည် မိမိကိုယ်တိုင် လွတ်မြောက်လာပုံကို မည်မည်ရရ ပြောမပြနိုင်ဘဲ . . .

“ဘယ်က ဘယ်လို လွတ်လာတယ်လို့ ကျမလည်း အတိအကျတော့ ပြောမပြနိုင်ပါဘူး ကိုညွှန်ရယ်၊ ကျွန်မသိတာကတော့ လူဆိုးတွေ သူတို့အချင်းချင်း ကျမကို အလဲအလှယ်လုပ်ကြတာပဲ ကျွန်မသိတယ်၊ ကျွန်မအစား လူဆိုးတစ်ယောက် အဖမ်းခံတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မကို ဖမ်းထားတဲ့ လူဆိုးတွေက ကျွန်မကို လွှတ်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ လူဆိုးတစ်ယောက်က ကျွန်မကို မြင်းရထားနဲ့

ခေါ်လာပြီး လိုက်ပို့တာပဲ။ ရှင်တံခါးဖွင့်တဲ့အထိ ကျွန်မကိုလိုက်ပို့တဲ့လူဆိုး ခြံမှာ စောင့်ကြည့်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ထွက်သွားတာ” ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ပေ။ မည်သည့်နည်းဖြင့် လွတ်လွတ် မမင်းဖြူလွတ်လာသည် ဆိုလျှင် တော်ပေပြီ ဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ အောက်မေ့မိပေသည်။ မမင်းဖြူသည် အသက်ဘေး၊ အရှက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာသည့် အတွက် အထူးပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်၍ နေ၏။ မိခင်ကြီးကိုလည်း တအားကုန် ဖက်၍ထားလေ၏။

မမင်းဖြူ၏ မိခင်ကြီးလည်း ဝမ်းသာလွန်း၍ မမင်းဖြူအား ဖက်ကာ ကျေနပ်လောက်အောင် ငိုပြီးလျှင် မမင်းဖြူအား ကော်ဖီနှင့် မုန့်များ တိုင်ကျွေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ဆယ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထမင်းစားပြီးနောက် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်၍ နေကြစဉ် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် ထိုအထဲမှ ပုကွကွ မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းနှင့် စုံထောက်တစ်ဦးက. . .

“ကဲ . . . အငြိမ့်မင်းသမီး မမင်းဖြူရေ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အင်းစိန်စုံထောက်ဌာနကပါပဲ။ ခင်ဗျားကို စက်ဆန်းမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ ဟောဒီ လူသတ်မှုအတွက် ဖမ်းတာပါပဲ” ဟု ဆိုကာ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာကို ထုတ်ပြ၍ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော မမင်းဖြူအား ဖမ်းဆီးသွားကြလေတော့သတည်း။

(ကိုဩရ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဖော်ပြပြီးနောက် ကိုညိုသစ်ခေါ် ကိုသေတ္တာ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဖော်ပြရပေမည်။ ကိုသေတ္တာဆိုသူကား သူ့ခိုးတစ်ယောက်ဟု ဆိုသော်လည်း လွန်စွာစိတ်ကောင်း ရှိ၍ လွန်စွာမှလည်း သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံတတ်သည် ဖြစ်သည့် အပြင် စွန့်စားခြင်း အရာ၌လည်း ခေသူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ကိုဩရ၏ ထွက်ဆိုချက်အရသိရပေပြီ။ ယခုမူ ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ဖော်ပြရာ၌ ကျန်သောအပိုင်းများမှာ ကိုဩရနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူညီနေသည်ဖြစ်၍ ဖော်ပြခြင်း မပြုတော့ပဲ ရတနာပစ္စည်းများ ရရှိပြီး သုံးစွဲခဲ့ဝေကာ လမ်းခွဲသည် အပိုင်းမှစ၍ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။) စာရေးသူ

ကျွန်ုပ် ညိုသစ်ခေါ် သေတ္တာသည် ဆရာကိုမိုးသီး၊ ကိုဩရတို့နှင့် ဝေစုများ ခွဲဝေယူပြီးနောက် မမင်းဖြူအတွက် ပုလဲဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဝတ်ရတနာ တစ်စုံစာကို နဂါးရုပ်ပါရှိသော ကျွန်သေတ္တာ၌ ထည့်ကာ လက်ဆောင်ပေးပြီးနောက် ရွက်လှေကြီးနှင့် ဂေါ်ရင်ဂျီလှေသမားများကိုပါ ခေါ်ယူ၍ ပင်လယ်ပြင်၌ လှည့်လည်ကာ ပင်လယ်စားပြ အဖြစ် ကျက်စားခဲ့ပါသည်။ ဦးဘကောင်း၏ တပည့်ဖြစ်သော ပင်လယ်စားပြ (၁၁) ယောက်ကိုလည်း ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ကာ ရာဘာလုပ်ငန်းလုပ်သော ဒတ်ချ်ကုန်သည်တစ်ယောက်ထံတွင် ကျွန်အဖြစ်နှင့် ပင်လယ်စားပြတစ်ယောက်လျှင် ငွေ ၅၀၀ နှင့် ရောင်းစားခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်းသိတတ်ခါစကပင် ခိုးဝှက်ခြင်း အလုပ်၌သာလျှင် မွေ့လျော်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ သူခိုးအကြီးစား စားပြဖြစ်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်စ ဘဝကို ကျေနပ်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ခွဲခွာရသည့် အတွက် အနည်းငယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် လူနုလူအတစ်ဦး မဟုတ်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးအနေနှင့် မမင်းဖြူအား မေတ္တာရှိနေကြောင်း သူ၏မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနေပေသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကိုမိုးသီးကား လွန်စွာမျိုသိပ်နိုင်သူဖြစ်ပေရာ မမင်းဖြူအား ချစ်သည်ကြိုက်သည် ဆိုသည့် စကားကို မပြောဆိုရုံမျှမက အရိပ်အယောင်မျှပင် မပြခဲ့ပေ။ ထိုအချက်မှာလည်း ဆရာကိုမိုးသီး၏ ထူးဆန်းသော သဘာဝဖြစ်ပေသည်။

ကိုဩရက အဆိပ်ခတ်၍ အသက်ကိုလုပ်ကြံသည်မှ စ၍ မမင်းဖြူအား အပြီးအပိုင် စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရပေသည်။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ သွားရောက်နေထိုင်ကြောင်း သိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပင်လယ်စားပြအဖြစ်နှင့် ပင်လယ်အတွင်း လှည့်လည် နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုသို့နေထိုင်ခဲ့ရာမှ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီးကား မမင်းဖြူကို လွန်စွာချစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဩရက မမင်းဖြူကို အငမ်းမရ လိုချင်နေကြောင်း သိရသည့်အခါ၌ ၎င်းအနေနှင့် နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ခြင်း၊ တစ်နည်းဆိုရပါမူ ကိုဩရအား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ်ပြုထားသည့် အတွက် ပြုနိုင်ခဲ့သော အမှုကို ပြုခြင်းဟု ဆိုအပ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းတို့လိုက်နာအပ်သည့် ကျင့်ဝတ်တစ်ခုကို လိုက်နာလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကျင့်ဝတ်ကား ဥဒါန်းအဋ္ဌကထာ၌ ဒုက္ကရ်ကရေတိ၊ ပြုနိုင်ခဲ့သောအမှုကို ပြု၏ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီးက ကိုဩရကို မမင်းဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိအား အဆိပ်ခတ်၍ သေကြောင်းကြံခဲ့သည်ကိုပင် ကိုဩရအပေါ်၌

မိတ်ဆွေဝတ္ထုရာမပျက်ဆက်လက်၍ ဆက်ဆံနေခဲ့ပုံမှာလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ၎င်းအား ချက်ချင်းလေးစားကြည်ညိုခြင်းတို့ကို ဖြစ်စေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီး၏ ကိုယ်စား မမင်းဖြူကို စောင့်ရှောက်ခြင်းသည်သာလျှင် ဆရာကိုမိုးသီးအား ကျေးဇူးဆပ်ရာမည်ပေသည်ဟု စိတ်ကူးမိသည့်အတိုင်း ဂံဂယားဆိုသည် ကျွန်ုပ်၏ တပည့် ဂေါ်ရင်ဂျီကလားလေးအား မမင်းဖြူကို အစဉ်သဖြင့် စောင့်ကြည့်၍ ဘေးဒုက္ခနှင့် ကြုံလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အကြောင်းကြားရန် လစာရိက္ခာများပေး၍ စေခိုင်းထားပါသည်။

မမင်းဖြူ၏ မိခင်နှင့် မြောဆရာကိုလာဘအား ကိုညွှန်ရက အိမ်တစ်လုံးစီ ဆောက်ပေးခဲ့ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ မမင်းဖြူက တစ်နှစ်လောက် အငြိမ့်ကချင်သေးသည် ဆိုသဖြင့် ကခွင့်ပြုထားရသော အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ အငြိမ့်မှ ဆိုင်းဆရာ၊ ကားဆွဲ၊ နှံသမားပါမကျန် မမင်းဖြူနှင့် နီးစပ်အောင် တစ်ခွန်းမျှ အောင်သွယ်ပေးသူအား ငွေတစ်ဆယ်တိတိ ပေးမည်ဟု ဆိုကာ ကိုညွှန်ရက ကြံ့သမျှလူတိုင်းကို တစ်ခွန်းပြောပေးလျှင် ငွေတစ်ဆယ်ပေး၍ နေသည့် သတင်းကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်တွင်းမှနေ၍ သိရှိနေရပါသည်။

ထို့ပြင် အနေအထိုင် မကျစ်လစ်သော ကိုညွှန်ရက နဂါးရတနာသိုက်၏ မြေပုံညွှန်းပါသောစားမြောင်ကို အစဉ်မပြတ် အနံ့ခံနေသည့် ဦးမောင်ကလေး၏ လူများသည် ကိုညွှန်ရဆိုသည်မှာ ကိုအေးဆောင်(ခေါ်) ဆရာမူ၏သား ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသွားလေတော့၏။ ထိုသတင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်ကလေး ဂံဂယားထံမှ ခိုတမန်တော်လွှတ်၍ ကျွန်ုပ်အား အသိပေးခဲ့လေ၏။

ဤနေရာ၌ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဖော်ပြရန်လိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အပိုင်စီးလိုက်သော ရွက်လှေမှာလည်း ဦးမောင်ကလေး၏ ရွက်လှေဖြစ်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က အရှင်လတ်လတ် ပင်လယ်တွင်းသို့ချ၍ သတ်ပစ်ခဲ့သော ဦးမောင်ကလေးနှင့် မောင်အေးဆိုသူမှာလည်း ဦးမောင်ကလေး၏ တပည့်များ ဖြစ်၍ နေပေသည်။ ၎င်းမောင်အေးဆိုသူမှာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ခိုး၍ ဝင်လာသော စစ်သူလျှိုတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် မမင်းဖြူသည် ကိုညွှန်ရအား လက်ထပ်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်ကြောင်း၊ ကိုညွှန်ရလည်း မိမိကိုယ်မိမိ အဂ္ဂိရတ်ဆရာဟု ဟန်ဆောင်ကာ ရန်ကုန်မြို့စွန့်ဘောက်ထော်ရွာ၌ အိမ်တစ်လုံးဆောက်၍ နေပုံကိုလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သိရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမောင်ကလေးက ကိုညွှန်ရအား တစ်ချိန်ချိန်၌ ဒုက္ခပေးမည်ကို သိရှိနေ၏။ ထိုသို့ ဒုက္ခပေးရာ၌လည်း ကိုညွှန်ရကို ဖမ်းသည်ထက် မမင်းဖြူကို ဖမ်းကာ ပြန်ပေးဆွဲလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားမိပေသည်။ ဤကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ပင်လယ်စားမြတ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဦးမောင်ကလေးလို ပင်လယ်စားမြတ်ဦး ပြုလုပ်မည့် အကြံအစည်ကို မြေမြေချင်း ခြေမြင်သည်ဆိုသည့် စကားကဲ့သို့ တစ်ဦး၏ အကြံကို တစ်ဦးက အနီးစပ်ဆုံး ခန့်မှန်းတွက်ဆနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မမင်းဖြူကို ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် ဆရာကိုမိုးသီးအား ရှာဖွေရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ရွက်လှေဖြင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းဘက်သို့ သွားရောက်ကာ ဂေါ်လ်မြို့ဆိပ်ကမ်း၌ ကုန်တင်ရွက်လှေသဖွယ် အယောင်ဆောင်၍ ဆိုက်ကပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုဂေါ်လ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းမှာ သီဟိုဠ်၏ ရာဇဝင်ဆိပ်ကမ်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခိုကပ်လိုသော အိန္ဒိယ၊ အာရှေယျ ရွက်လှေများက ရှေးအခါက ဆိုက်ကပ်ခဲ့ရာ ဆိပ်ကမ်းဟောင်းဖြစ်ပေသည်။ ယခုအခါ ဆိပ်ကမ်းသစ်မှာ ကိုလံဘိုတွင် ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရွက်လှေကို ဆိုက်ကပ်ပြီးနောက် ဆရာကိုမိုးသီးအား ရှာဖွေရလေတော့၏။ ရှာဖွေရာ၌ ရွာတစ်ရွာ၌ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရသည်လောက် မဟုတ်ဘဲ သီဟိုဠ်တစ်နိုင်ငံလုံး လှည့်လည် ရှာဖွေရခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးအား သီဟိုဠ်၌ ကျွန်ုပ်ရှာဖွေရပုံတစ်ခုတည်းကိုပင်လျှင် စာဖြင့် အပြည့်အစုံ ရေးသားရမည်ဆိုပါက ဤစာအုပ်ထက် နှစ်ဆထူ၍ လေးဆမျှ ကြီးသော စာအုပ်မျိုး ရှစ်အုပ်ခန့် ဖြစ်ပေါ်လာစရာ ရှိပေသည်။

ကိုလံဘို၊ ဂျပန်၊ အနုရာစပူရ၊ နုဝါရဇလိယ၊ ကန္ဒီစသော မြို့များကို တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့ လှည့်လည်၍ ရှာဖွေခဲ့လေသည်။ သီဟိုဠ်၌ အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ အိန္ဒိယ၊ ပသျှူး၊ တရုတ်၊ မြန်မာ၊ ဒတ်ချ် စသော လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါးမက စုံလင်သကဲ့သို့ ပြောဆိုသုံးနှုံးသော စကားများမှာလည်း ကလယ်၊ အူရဒူ၊ ဂူဂျူတီ၊ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလိပ်၊ သီဟိုဠ် စုံ၍ နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီးအား ရှာဖွေရခြင်းသည် ကောက်ရိုးပုံကြီးကြီးအတွင်းမှ အပ်ကို ရှာရခြင်းလောက် ခက်ခဲလှပေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ရတနာပူရမြို့နှင့် ဗလင်ဂေါမြို့၏ အကြားရှိ ရတနာမြေဟု ခေါ်ဆိုအပ်သော နေရာရှိ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများအနက် တစ်ခုသော အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍သွားရာ သီဟိုဠ်ကျွန်း၌ နာမည်ကြီးလှသော ဟင်္သာရုပ်ဖော်ထားသည့် ဒမ်ဘာရာဗျာပေါ်၌ တင်ပျဉ်ထိုင်လျက် နီလာကြီးတစ်လုံးအား ကျောက်ကြည့်မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော ဆရာကိုမိုးသီးအား ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

(ခမ်ဘာရာဇာမှာ လယ်သမားများ ပြုလုပ်သော ဖျာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတိုင်အောင် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်တို့သည် ထိုဖျာကို သဘောကျဆဲ၊ တွေ့လျင် မဝယ်ဘဲမနေနိုင်လောက်အောင် လက်ရာမြောက်သော ဖျာတစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။) စာရေးသူ

“ဪ . . . သေတ္တာပါလား၊ လာဟေ့ . . . သူဌေးကြီး မော်ဇော်ကို ၁၉၀၇ ခုနှစ်က ရောင်းလိုက်တဲ့ ကာရက် ၅၀၀ နီးပါးရှိတဲ့ နီလာကြီး ပြီးရင် ဟောဒီ နီလာကြီးဟာ အကြီးဆုံး ဖြစ်မှာပဲကွ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား သူ၏ လက်တွင်းမှ နီလာကို ပြလေ၏။

“ဆရာကိုမိုးသီးရယ် . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကွဲသွားတာ နှစ်နဲ့ ချိပြီးနေပြီ၊ အခုလို ပြန်တွေ့တဲ့အခါမှာ မင်းဘယ်ကလာသလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်လိုရှာလာသလဲ ဆိုပြီး အံ့ဩရမယ့်အစား နေ့တိုင်းလာနေတဲ့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာလောက်ပဲ သဘောထားသလားဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီးနောက် . . .

“ငါ့ကို ဘယ်လို ရှာလာသလဲ ဆိုတာ မေးဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ချက်ဆိုရင် နားခွက်က မီးတောက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းလာတာလဲ ငါသိပါတယ်၊ ပင်လယ်ထဲက လာတာပေါ့၊ ကိစ္စကတော့ မမင်းဖြူကိစ္စဖြစ်ရမယ်၊ ကိုညရအသုံးမကျလို့ ပြဿနာပေါ်နေပြီလား”

“ခင်ဗျားပြောလိုက်တာ ကွက်တိုကို မှန်နေတာပဲဗျ”

“မှန်ရမှာပေါ့၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကြောင့်လဲ လာမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကိုညရအတွက်လဲ လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မမင်းဖြူအတွက် ဆိုရင်တော့ လာချင်လာမယ် မဟုတ်လား”

“အစစ်ပဲဗျို့၊ မမင်းဖြူကို ဦးမောင်ကလေးတို့က ဖမ်းကြတော့မယ်၊ ဦးမောင်ကလေးဆိုတာ ဆရာကိုမိုးသီး သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ အပိုင်စီးလိုက်တဲ့ ရွက်လှေဟာ သူတို့ ရွက်လှေပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုညရရဲ့ အဖေ ဆရာမူနဲ့ အတူ ပင်လယ်စားမြဲ လုပ်ခဲ့တဲ့ ဦးမောင်ကလေး မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားကလဲ ဒီကနေထိုင်ပြီး အကုန်လုံး သိနေပါလား၊ ကဲဗျာ . . . မမင်းဖြူကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒါကတော့ ငါတို့ သွားရမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုညရဆိုတဲ့လူက သနားစရာပါ၊ ဘာမှ လုပ်တတ်ရှာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့ ကလေးတွေ ဘာတွေ ရနေကြပြီလား”

“ဘယ်ကလာ ကလေးရမှာလဲ၊ ယူတောင် မယူရသေးဘူး၊ အခုတော့ ယူခါနီးပြီ”

“ဟာ . . . ယူခါနီးမှ ဒုက္ခတွေ့ကြတာကိုး၊ မဖြစ်ဘူးဟေ့၊ ငါတို့ ဝင်ရမှာပဲ၊ ကူညီရမှာပဲ၊ နောက်နောင်ကို ဦးမောင်ကလေး ဝင်မရှုပ်နိုင်အောင် တစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းရလိမ့်မယ် သေတ္တာရေ”

“နေပါဦး ဆရာကိုမိုးသီး ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါက ကျောက်တွင်း သူဌေးကြီးလေကွာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နဝရတ်ကိုးပါးစလုံးထွက်တဲ့ နေရာကို ပြပါဆိုရင် သီဟိုဠ်ကို ပြရမယ်ကွ၊ သီဟိုဠ်ဟာ တကယ့်ရတနာမြေပဲ၊ ရှေးရာဇဝင် ပြောရရင် မင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုံပြင်ပြောရမယ်၊ ပုံပြင်ထဲက သင်္ဘောသားဆင်းဘတ်ဟာ ဆရင်ဒက်ဆိုတဲ့ ရတနာကျွန်းကိုရောက်သွားတယ်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သီဟိုဠ်ကျွန်းကိုပြောတာကွ၊ အေးလေ . . . မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ကြတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီးအိမ်၌ တစ်ညတာမျှ တည်းခိုလေ၏။ ကိုမိုးသီးသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းတွင် ကျောက်မျက်ရတနာ အထွက်ဆုံးနေရာ၌ နေထိုင်ကာ အစိုးရထံတွင် လိုင်စင်ခံ၍ ကျောက်တွင်းများ တူးဖော်ခဲ့ရာ လွန်စွာချမ်းသာကြွယ်ဝသောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား အုန်းထမင်း၊ အုန်းသီးနှင့် ချက်ပြုတ်သောဟင်းများ၊ အချိုမှန်များ ကျွေးမွေး၍ ကောင်းစွာ ဧည့်ဝတ်ပြုပြီးလျှင် ညအခါ၌ သီဟိုဠ်ကျွန်း၏ အလွန်ထင်ရှားသော ဂီတဖြစ်သည့် “ရာဇန”ခေါ်သော ဗုံတိုတီးဝိုင်းနှင့် နယရဒီ ဥဒေကီ အစရှိသော နန်းတွင်း အကသဘင်တစ်ခုကို ငှားရမ်း၍ ဖျော်ဖြေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဥဒေကီအကကို ကလျက်ရှိသော သီဟိုဠ်ကချေသည်မလေးကို ကြည့်၍ . . .

“ဆရာကိုမိုးသီး ဒီကပွဲကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မမင်းဖြူ အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ လူရွှင်တော်တွေ လုပ်ခဲ့ကြပုံကို သတိရတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“အစစ်ပဲကွာ၊ ငါလဲ သတိရတယ်ကွ”

“ဆရာကိုမိုးသီး သတိရတဲ့အထဲမှာ မမင်းဖြူကို ပိုပြီး သတိရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဆရာကိုမိုးသီးသည် လုံးဝ အဖြေမပေးတော့ဘဲ ငြိမ်၍သွားလေသည်။ ဆရာကိုမိုးသီး သည် မမင်းဖြူအား ဒီတစ်သက်တွင် မမေ့နိုင်တော့ကြောင်း သူ့ရေချိုးစဉ်က လက်မောင်း၌ ပတ်၍ထားသော မမင်းဖြူပေးလိုက်သည့် ငါးပဲတန် ထမင်းခြောက်ပုတီးလေးကို တွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့် အတတ်ပြောလိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုည၌ အိပ်မပျော်ကြဘဲ ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်များကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။ နောက်နေ့ နံနက်စောစော၌ ဂေါ်လ်မြို့ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားရောက်၍ ခရီးထွက်ကြလေတော့၏။

ဆရာကိုမိုးသီး၌ အဖော်တစ်ယောက်ပါလာလေသည်။ ထိုအဖော်၏ အမည်မှာ ကိုချဉ်ပေါင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကိုချဉ်ပေါင်သည် အမည်သာလျှင် ထူးဆန်းသည် မဟုတ်ပေ။ လူကလည်း ဆန်းပေသည်။ အစားအသောက်မှာလည်း ချဉ်ပေါင်ဟင်းကိုသာလျှင် အများဆုံး စားသောက်တတ်ပေသည်။ ကိုချဉ်ပေါင်သည် မြန်မာလူမျိုးဖြစ်ပြီးလျှင် ရာဇဝတ်မှုများ ကျူးလွန်ဖူး၍ ဝရမ်းပြေးရင်း သီဟိုဠ်သို့ရောက်ရှိလာကာ ကိုမိုးသီးထံ၌ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုချဉ်ပေါင်၌ ကျွမ်းကျင်သော ပညာတစ်ခုရှိ၏။ ထိုပညာမှာ ကျောက်မျက်ရတနာ အမျိုးမျိုးကို အရောင်းရ တွင်ကျယ်စေရန် ရွတ်ဖတ်သော မန္တန်ကို တတ်ကျွမ်းခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအတတ်ပညာကို စိတ်မဝင်စားသည့် အလျောက် မေးမြန်းခြင်း မပြုသော်လည်း ကိုချဉ်ပေါင်၏ အရည်အချင်းကို စမ်းသပ်လိုသဖြင့် ပုလင်းကွဲသာသာ ကျောက်နီလက်စွပ် တစ်ကွင်းကို ပင်လယ်ပြင်၌ ခရီးသွားနေစဉ်တွင်ပင် လျှို့ဝှက်စွာ မန္တန်ရွတ်ဆိုစေ၍ ထိုလက်စွပ်အား လက်၌ ဝတ်ဆင်ထားခဲ့လေသည်။

ရတနာပစ္စည်းကို ဝတ်လေ့ဝတ်ထမရှိသော ကျွန်ုပ်က ဤသို့ လက်စွပ်ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကို တွေ့ရသောအခါ ထမင်းချက်သော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားက ကျွန်ုပ်အား ဆလံအမျိုးမျိုးပေး၍ ၎င်း၏ခါးကြား၌ ကပ္ပလာခေါ် အဝတ်ပိုင်းကလေးဖြင့် လိမ်၍ ထားသော ငွေခြောက်ဆယ်ကို ထုတ်၍ အတင်းဝယ်ယူသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရောင်းချလိုက်ရပါသည်။ ဤတစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ကိုချဉ်ပေါင်၏ အစွမ်းကို အသိအမှတ်ပြုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ၌ ကညင်ကုန်းဟူသော လွန်စွာခေါင်သည့် ပင်လယ်ပိုင်းရွာကလေး၌ ရွက်လှေကိုဆိုက်၍ ရုပ်ဖျက်ကာ ရန်ကုန်သို့ သုံးယောက်သား တက်၍လာကြပြီးလျှင် အချိန်အချက်လုပ်ထားသော နေရာ၌ ကျွန်ုပ်၏တပည့် ဂံဂယားဆိုသည့် ကုလားကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရာ မမင်းဖြူအား ဦးမောင်ကလေးတို့လူစု ဖမ်းသွားကြောင်း သိရသည့်အပြင် ကိုဩရနှင့် ဦးမောင်ကလေး၏ လူယုံတော်သည် မမင်းဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ အပေးအယူပြောဆိုရန် ရွှေတိဂုံဘုရား၌ ချိန်းထားခဲ့ဖူးသည်ကိုပါ ဂံဂယားထံမှ သိရှိရသဖြင့် ကိုချဉ်ပေါင်အား ဘုရားပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကိုဩရကို ညွှန်ပြ၍ ဦးမောင်ကလေး၏ လူယောင်ဆောင်ကာ ကိုဩရနှင့် ဦးမောင်ကလေးတို့ မမင်းဖြူနှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်သွယ်ကြပုံကို ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိနိုင်ရန်အတွက် “အစ်” ရလေ၏။

ကိုဩရအား ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိလာကြောင်းကို သွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ပါက ကိုဩရကို အစဉ်သဖြင့် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိသော ဦးမောင်ကလေး၏လူများ ရိပ်မိသွားနိုင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အခြားအကြောင်းတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မမင်းဖြူအား ကူညီပြီးနောက် အပြီးအပိုင် ပြန်ထွက်သွားကြမည်ဖြစ်ရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ လာရောက်ကူညီကြောင်းကို ဆရာကိုမိုးသီးအနေနှင့် မမင်းဖြူကို အသိမပေးချင်သည့်အကြောင်းလည်း ပါဝင်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား ပြောသည်မှာ . . .

“ငါတို့လာပြီး ကူညီတာကို မမင်းဖြူမသိစေချင်ဘူး။ ငါတို့ကို သေသွားပြီလို့ ထင်လက်စနဲ့ တစ်ခါတည်း ထင်သွားပါစေကွာ၊ ဒီတော့ မမင်းဖြူကို ဘယ်လို ပြန်ရွေးရမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း ကိုဩရကို သွားမေးမနေနဲ့တော့။ ဂံဂယားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ပြန်ပေးသမားတွေနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ချိန်းတတ်တယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီမှာ ချဉ်ပေါင်က ပြန်ပေးသမားယောင်ဆောင်ပြီး ကိုဩရနဲ့ တွေ့တဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ‘အစ်’ ယူခဲ့။ ကျန်တာ တို့ဟာတို့ ဆက်လုပ်မယ်” ဟုပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာကိုမိုးသီး၏ စကားအတိုင်း ကိုချဉ်ပေါင်ကိုလွှတ်၍ ကိုဩရထံမှ စကားကို အစ်၏။ ကိုဩရကလည်း မမင်းဖြူကို ပြန်ပေးဆွဲသူများအမှတ်ဖြင့် မေးသမျှကို ပြောခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ပြန်ပေးသမားနောက်မှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်သွားပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီးက ဦးမောင်ကလေးထံသို့ မမင်းဖြူနှင့် ကျွန်ုပ်အား အလဲအလှယ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

မမင်းဖြူအား ဆရာကိုမိုးသီးကိုယ်တိုင် မြင်းလှည်းနှင့် ထိုညက အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ခဲ့သော်လည်း မမင်းဖြူမှာ ဆရာကိုမိုးသီးမှန်း မသိရှာခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့မူ ဦးမောင်ကလေးသည် လက်ထိပ်ပေါက်စကလေးနှင့် ခတ်ကာ ၎င်းအိမ်အောက်ထပ် အခန်းတွင်း၌ ဖမ်း၍ ထားပါသည်။ နဂါးရတနာသိုက်မှ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ရရှိထားသော ဝေစုနှစ်စုကို သေတ္တာ၌ ထည့်ကာလာ၍ ဆရာကိုမိုးသီးက ပေးမှ ဦးမောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား လွှတ်ပေးရန်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ဆီးရောဂါ ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ မကြာခဏ အန်၍ နေ၏။ ဆီးမှာ နှုတ်ရောင်ကဲ့သို့ ဝါထိန်နေ၏။ နောက်ဖေးသွားလျှင်လည်း နောက်ဖေးအရောင်မှာ ဆီးရောဂါကြောင့် ထုံးခြောက်ရောင်ကဲ့သို့ ဖြူဖွေး၍ နေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးမောင်ကလေးထံ၌ အဖမ်းခံနေရသည့် အချိန်၌ ရောဂါအခြေအနေလည်း ဆိုး၍ နေပါသည်။ ဦးမောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား လက်ထိပ်ခတ်ပြီးနောက် သူ၏လူနစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ပြပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“မောင်ကျေးဇူး . . . ဟောဒီကောင်က သေတ္တာလို့ ခေါ်တယ်။ သိပ်ပြီး ညဏ်များတယ်။ သတိထားကွယ့်။ သူ့မှာအဖော်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ မိုးသီးလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီကောင်တွေက တကယ့်လူဆိုး လူမိုက်ကြီးတွေ။ ပင်လယ်ခားမြကြီးတွေကွ။ ဒီကောင်တွေ ရက်စက်ယုတ်မာတာကတော့ မပြောနဲ့။ ကျုပ်ရဲ့ ရွက်လှေတစ်စီးကို အပိုင်စီးသွားရုံမကဘူး။ ကျုပ်ရဲ့လူတွေကိုသတ်။ လှေသမားတွေကို ကျွန်အဖြစ်နဲ့ ရောင်းစားခဲ့တာ။ ဒီကောင်တွေနဲ့ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျုပ်ဟာ သိပ်ပြီးကြောက်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ကျေးဇူးရဲ့ သတ္တိရှိပုံကို တစ်ဆင့်စကားကြားရကတည်းက ကျုပ်က သိပ်ပြီး ဝမ်းမြောက်ခဲ့တယ်။

ဒီကောင်တွေကို ယှဉ်ဖို့ မောင်ကျေးဇူးရဲ့ အကူအညီ အများကြီး လိုတဲ့အတွက် မောင်ကျေးဇူးကို ကျုပ်ကလာပြီး မိတ်ဖွဲ့ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ ဒီကောင်ကို မိထားပြီ။ သူ့ဆရာက သူ့ကို ရတနာသေတ္တာနဲ့ လာပြီးလဲလိမ့်မယ်။ ကျုပ်က ပြန်ပေးဆွဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ ရွက်လှေကို ယူပြီး ကျုပ်လူတွေကို သတ်သွားတဲ့အတွက် လျော်ကြေးတောင်းတဲ့သဘောပါ။ အဲဒီနေရာမှာ သူ့ဆရာ မိုးသီးဆိုတဲ့ကောင်က ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးရင် မောင်ကျေးဇူးက ကူညီဖို့ပါပဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုစကားကိုထောက်လျှင် ကျေးဇူးဆိုသူသည် ဦးမောင်ကလေးကို ယခင်က မသိကျွမ်းခဲ့ကြောင်း သေချာ၏။ ထို့ပြင် ဦးမောင်ကလေးသည် မတရားလုပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ကျေးဇူးကို ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်ရာ ကျေးဇူးမှာ ဦးမောင်ကလေး၏ တပည့်မဟုတ်ကြောင်း သိသာ၏။ မတရားလုပ်လိုသော သူတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိသာနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျေးဇူးကား ဦးမောင်ကလေးဆိုသူ၏ ဖြားယောင်းစေခိုင်းခြင်းကို ဆောင်ရွက်နေရသူဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ဦးမောင်ကလေးက ဆက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ . . .

“မမင်းဖြူကို ကျုပ်ဟာ မဖမ်းချင်ပါဘူး။ မမင်းဖြူကို ဖမ်းမှ ဒီကောင်တွေ လာမှာမို့ ဖမ်းရတာပါ မောင်ကျေးဇူး။ ဒီတော့ ရတနာသေတ္တာ လာပြီးပေးတဲ့နေ့မှာ ဟောဒီသေတ္တာဆိုတဲ့ ကောင်ကို မလွှတ်ဘဲ မောင်ကျေးဇူးကို သေတ္တာ ဆိုတဲ့ကောင်ယောင်ဆောင်ပြီး လွှတ်လိုက်မယ်။ မိုးသီးက သေတ္တာမှတ်ပြီး မောင်ရင့်ကို ခေါ်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိုးသီးကို မိမိရရ တွယ်ပေတော့” ဟု ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ပင် မှာကြားနေသည်ကို ထောက်၍ ဦးမောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကိုလည်း အရှင်ထားလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ရောဂါတိုး၍လာသဖြင့် မည်သည့်အစားအစာကိုမျှ မစားနိုင်ဘဲ အန်၍သာနေလေ၏။

ဦးမောင်ကလေး၏ အခြားသောလူတစ်ယောက်မှာ ရာမဟု ခေါ်ပေသည်။ ၎င်းရာမဆိုသူမှာ ဦးမောင်ကလေး၏ တပည့်ရင်း ဖြစ်ပေသည်။ အားလပ်သည့်အခါများ၌ ကျေးဇူး၏ တယောလက်သံကို ကြားရ၏။ ကျေးဇူးသည် တယောထိုးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်အား မှောင်မိုက်သော အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်း၌ ထည့်ကာ အပြင်မှ ပိတ်လှောင်၍ ထားပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဦးမောင်ကလေးလက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အစာမဝင်သည့်အတွက် အင်အားများ ချည့်နဲ့နေသည်ဖြစ်ရာ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အခက်အခဲ တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်၌ နဂိုကပင် ဝှက်၍ ယူခဲ့သောကလစ်ခေါ် ဆံညပ်ကလေးတစ်ချောင်းရှိပေရာ ထိုကလစ်ကလေးသည် လက်ထိပ်ကို ဖြုတ်ရန်အတွက် အသုံးဝင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် အခန်းကို ဖောက်ရန်မှာ အခက်အခဲ ရှိနေပြန်၏။ ချက်ချင်း ဖောက်ထွက်၍လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ နေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် လွတ်အောင်ပြေးနိုင်ရန် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုကို စောင့်မျှော်နေရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ သူခိုးများ၌ ဖောက်ထွင်းနည်း၊ တံခါးဖွင့်နည်း၊ ဂျက်အနီးသို့ ကုလားအော်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း မြောင်းကနဲ ရိုက်ဖွင့်လိုက်သောနည်း ဖြစ်ပေသည်။ အိမ်ရှင်များ အိပ်ပျော်နေစဉ်၌ တကျိကျိဖြင့် မနိုးမချင်း ဖောက်နေသည်ထက် တစ်ချက်ကောင်း မြောင်းကနဲ ရိုက်ဖွင့်သောနည်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ အိမ်ရှင်များ မနိုးဘဲ တံခါးတစ်ချပ်ကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ပွင့်စေပါသည်။ ထိုကြောင့် ဦးမောင်ကလေးတို့ အိပ်မောကျချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂျက်ရှိရာနေရာအား တွက်ဆ၍ တစ်ချက်ကောင်းနည်းဖြင့် မြောင်းကနဲ ကိုယ်လုံးတိုက်၍ ဖွင့်လိုက်ရာ မျောက်လက်ပြုတ်ထွက်၍ သွား၏။ သို့ရာတွင် ချောင်းစပ်မှ တယောထိုးနေသော ကျေးဇူး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်၍လာသဖြင့် ငြိမ်နေရလေ၏။ ထို့နောက် ကျေးဇူးအိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီးလျှင် ပြုတ်သွားသော မျောက်လက်ကို အခြေမပျက် ပြန်၍ တပ်ဆင်ရပြန်၏။ ထိုသို့တပ်ဆင်ထားမှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တံခါးကို ဖွင့်၍ထွားကြောင်း မရိပ်မိနိုင်တော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ပြုတ်ထွက်သွားသော မျောက်လက်မှ ဝက်အူရစ်ပေါက်ကို သစ်တိုသစ်စများဖြင့် သပ်ပင်း၍ ပြန်ထည့်ပြီးလျှင် အခန်းအတွင်း၌ မူလအတိုင်း ပြန်၍နေ၏။ ထိုသို့ အခန်းတွင်းသို့ မဝင်မီ၌ အပြင်ဘက်၌ တွေ့ရသော မော်တော်ကား ပစ္စည်းများအကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို တွေ့သဖြင့် ထိုဓားမြှောင်ကိုပါ အခန်းတွင်းသို့ ယူခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ချောင်းဘက်မှ ပျဉ်နှစ်ချပ်ကို ခွာကာ ပြန်၍ အသာထောင်ကာ ထားပြန်၏။ ဤသို့ ပြုလုပ်ပြီးနောက် အခန်းထောင့်တွင် ဓားမြှောင်ကိုဖွတ်ကာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်မသေနိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်လိုအပ်သည့်အခါ၌ ထွက်သွားရန် အပေါက်နှစ်ပေါက် ရှိနေပေပြီ။ သော့ခတ်ထားသော တံခါးမှာလည်း ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ကန်လိုက်လျှင် ပွင့်သွားနိုင်ပေမည်။ မျောက်လက်မှာ တည်းရုံမျှသာ ပြန်၍တည်းထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအပေါက်မှ မလိုလျှင်လည်း ချောင်းဘက်ကျသော နံရံ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပျဉ်ကိုခွာထားပြီးဖြစ်ပေရာ သေဘေးအတွက် လုံးဝပုန်ခွဲခြင်း မရှိတော့။ ယခုပင် ထွက်လိုက ထွက်သွားနိုင်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က ထွက်မသွားလိုသေး။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စောင့်ကြည့်ကာ ဦးမောင်ကလေးအား အပြတ်ရှင်းသွားလိုပေသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော၌ ရာမက ကျွန်ုပ်အား ဆန်ပြုတ်လာ၍ ပေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆားမပါ၍ ဆားတောင်းရာ . .

“ဟေ့ကောင်. . . ဒါမင်းအတွက် နောက်ဆုံးရိက္ခာကွ။ ကြေး(ဂျိုး) များမနေနဲ့” ဟု ရာမက ပြောလေသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဆုံးရိက္ခာဆိုတော့ ကောင်းကောင်းလေးစားချင်တာပေါ့ကွာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ရာမက ‘မရဘူး’ ဟုဆိုလေ၏။

“မင်းတို့ဟာ ငါ့ကိုပြန်လွှတ်မှ ဆရာကိုမိုးသီး မင်းတို့ကို ရတနာသေတ္တာပေးမှာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုသတ်ရင် မင်းတို့ ရတနာသေတ္တာဘယ်ရတော့မလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ . . .

“မင်းတို့ကို ငါတို့ ဆရာကြီး ဦးမောင်ကလေးက တော်တယ်လို့ ခဏခဏပြောတယ်။ မင်းတို့ ဘာတော်လို့လဲ၊ အလကားကောင်တွေ၊ မင်းကိုပြန်မလွှတ်ဘူး၊ သတ်ပစ်မှာ၊ မင်းအစား ကိုကျေးမြီးကို ပေးလိုက်မှာ၊ မင်းဆရာ ကိုမိုးသီးက ကျေးမြီးကို မင်းအမှတ်နဲ့ ခေါ်သွားရင်တော့ မြေပွေးကို ခါးပိုက်ပိုက်သွားသလိုဖြစ်မှာပဲ၊ ကိုကျေးမြီးက တကယ်တော်တဲ့ ဗန်တိုသမား” ဟု ရာမက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကျေးမြီးကို သွားပေးတော့ ငါမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆရာကိုမိုးသီးက လက်ခံပါ့မလား” ဟု ပြောပြန်ရာ . . .

“မင်းအဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ပေးမယ်၊ ခေါင်းမှာ မျက်နှာဖုံး စွပ်ပေးထားမယ်၊ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ” ဟု ရာမက ပြောလေ၏။

“အေး . . . ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းတို့က ပစ္စည်းရရင်ပြီးတာပဲ၊ ငါတို့ကို ဘာဖြစ်လို့သတ်ကြမှာလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ . . .

“သတ်ရမှာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့က ငါတို့ ရွက်လှေကြီးကို အပိုင်စီးပြီး ဦးဘကောင်းတို့၊ ကိုအေးသိန်းတို့ကို သတ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင် အနှစ်နှစ်အလလ စုံစမ်းခဲ့လို့ သဲလွန်စရခဲ့တာကိုယ့်လူ၊ ဆရာကြီးဆီကို ငါပဲ လျှို့ဝှက်စာနဲ့ အကြောင်းကြားခဲ့တာ၊ အဲဒါ မင်းတို့ကို ဆရာကြီးက ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်ဘူး”

“အေးလေ သတ်တော့လဲ သတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မသေခင်တော့ ကောင်းကောင်း စားချင်တယ်”

“မရဘူး”

ရာမသည် ကျွန်ုပ်အား တံခါးပိတ်၍ သော့ခတ်ပြီးနောက် ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်လှပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီး၏ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ယုံကြည်ပေသည်။ ဤနည်းလောကဖြင့် ဆရာကိုမိုးသီးကို လှည့်စား၍ မရနိုင်ပေ။

ထိုနည်းတူစွာ ကျွန်ုပ်၏ အရည်အချင်းကို ယုံကြည်စိတ်ချသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ စားစာခံအဖြစ် ဆရာကိုမိုးသီးက အပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချိတ်အဆက် လုပ်ထားရန်မလိုပေ။ တစ်ဦးက မည်သို့ မည်ပုံလုပ်မည်ကို ကျန်တစ်ဦးက မှန်းဆ၍ သိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဤကိစ္စသည် မမင်းဖြူ၏ အငြိမ်းစင်ပေါ်သို့ ဇာတ်မတိုက်ဘဲ လူရွှင်တော်အဖြစ် တစ်ဦးအရိပ်အကဲကို တစ်ဦးကြည့်ကာ ပြုလုပ်ရသည်လောက် ခက်ခဲခြင်း မရှိပါ။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရာမသည် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းရှေ့၌ လာ၍ ထိုင်စောင့်နေ၏။ ညမီးထွန်းချိန်ရောက်သည့်အခါ၌ ရာမထံသို့ ဦးမောင်ကလေးဆင်းလာပြီး အောက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုကြလေ၏။

“ကျေးမြီးကို ဒီထဲကကောင်ရဲ့ အကျီကို ယူပြီး ဝတ်ပေးလိုက်၊ ပါးစပ်ကို စည်းပြီးမှ ခေါင်းစွပ်စွပ်၊ ဟောဒီလက်ထိပ်နဲ့လဲ နောက်ကနေ ခတ်ပေး၊ ကြားလား”

“ဆရာ . . . လက်ထိပ်ခတ်ထားတော့ မိုးသီးနဲ့ တွေ့ရင် တိုက်ခိုက်ဖို့ ခက်နေမှာပေါ့” ဟု ရာမကပြောရာ . . .

“မိုးသီးကို သူ့လူမှတ်ပြီး ခေါ်သွားမှာပါ၊ ဟိုကျတော့ ဖြုတ်ပေးရင် ကျေးမြီးက မိုးသီးကို သတ်မယ်၊ လက်ထိပ်မဖြုတ်ခင်မှာ မိုးသီးက သူ့လူမဟုတ်မှန်းသိရင်တော့ ကျေးမြီးကို မိုးသီးက သတ်မယ်” ဟု ဦးမောင်ကလေးက ပြောလေ၏။

“ကိုကျေးမြီးသေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ရာမကပြောရာ . . .

“သေရင်လဲ ကောင်းတာပဲကွ၊ အမှန်တော့ မိုးသီးကလဲ မခေဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး သူ့သေကိုယ်သေ သတ်ကြလိမ့်မယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး သေရင်လဲ ကောင်းတာပဲ။ နို့မို့ရင် ငါတို့ရမယ့် ရတနာတွေကို ကျေးဇူးကိုလဲ ခွဲပေးနေရဦးမယ်” ဟု ဦးမောင်ကလေးက ပြောလေ၏။

“ရှေး . . .တိုးတိုး ဆရာ၊ ဒီထဲကကောင် ကြားသွားဦးမယ်”

“ဒီကောင်က သေမယ့်ကောင်ပဲကွာ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးကို ပါးစပ်လဲပိတ်မယ်၊ လက်ထိပ်လည်းခတ်မယ် ဆိုတာ သူက ခံပါ့မလား”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ကျေးဇူးဟာ အသတ်အပုတ်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်မရှိဘူးကွ၊ တို့လိုမို့ရင် ရပါတယ်” ဟု ဦးမောင်ကလေးက ပြောလေ၏။

ဆရာတပည့်တို့ကား ကျေးဇူးအပေါ်၌ပင် အကောက်ကြံ၍ နေကြပေပြီ။ ထိုအချိန် ချောင်းဘက်မှ တယောသံကို ကြားရလေ၏။ ကျေးဇူးသည် ဦးမောင်ကလေးတို့ အကောက်ကြံခြင်းကို မသိရှာပေ။

ဤသို့နှင့်ပင် ည(၁၂)နာရီ ထိုးခါနီးအချိန်သို့ ရောက်၍လာလေတော့၏။ ဦးမောင်ကလေး၊ ရာမနှင့်ကျေးဇူးတို့သည် ကျွန်ုပ်အခန်းသို့ လာ၍ဖွင့်ပြီးလျှင် ရာမက ‘ဟေ့ကောင် . . .အကျီချွတ်’ ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အကျီချွတ်၍ ပေးရလေ၏။ ထိုအခါ၌ ရာမက ‘နေဦး၊ မင်းကိုတော့ ဦးဘကောင်းတို့ သေသလို သေရအောင် ပြီးမှ ရေနုစစ်သတ်မယ်’ ဟု ဆိုကာ တံခါးကို ပြန်၍ ပိတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချောင်းကြည့်၍ ရသောအပေါက်ကလေးမှနေ၍ ထိုသူသုံးဦးအား ချောင်းကြည့်မိလေ၏။

“ကဲ . . .မောင်ကျေးဇူး ဒီအကျီဝတ်ကွာ၊ ဒါမှ မိုးသီးက မင်းကို သေတ္တာလို့ထင်မှာ” ဟု ဦးမောင်ကလေးက ပြောလိုက်ရာ ကျေးဇူးသည် အကျီကို ဝတ်လိုက်လေ၏။

“ပိုပြီး ယုတ္တိရှိသွားအောင် နောက်ကနေ လက်ထိပ်ခပ်ပေးလိုက်မယ်၊ သူက ဖြုတ်ပေးမှ မင်းကဆော်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ လက်ထိပ်ပေါက်စကလေးဖြင့် ခတ်လိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်ကိုပါ အဝတ်စည်းပြန်၏။ အဝတ်စည်းပြီးကာမှ ခေါင်းစွပ်ကို စွပ်ပြန်၏။ ကျေးဇူးကား ဦးမောင်ကလေးပြောသမျှကို ယုံကြည်စွာ လိုက်၍လုပ်နေ၏။ အမှန်စင်စစ် ဉာဏ်မရှိသောသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဦးမောင်ကလေးတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို ဆောင့်တွန်း၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ အခန်းထောင့်တွင် ပုဂံ၍ထားသော ဓားမြှောင်ကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ ဦးမောင်ကလေး၏ ဗီရိုကိုဖွင့်၍ အကျီတစ်ထည်ကိုဝတ်၏။ လုံချည်မှာလည်း ညစ်ပတ်ပေရနေပြီဖြစ်သည့်အလျောက် လုံချည်အသစ်တစ်ထည်ကိုပါ လဲလှယ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကာ ဂိုဒေါင်ဟောင်းအကွယ်မှ နေ၍ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ရှုရလေတော့၏။

လရောင်အောက်တွင် လူများလှုပ်ရှားနေ၏။ မြင်းလှည်းတစ်စီး ရောက်လာပြီးလျှင် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆရာကိုမိုးသီး ဆင်းလာပြီးနောက် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ချလေ၏။ ထို့နောက် ချောင်းဘက်သို့လျှောက်သွားလေ၏။ မြင်းလှည်းက သူ၏ ဘေးမှ မောင်းသွားလေ၏။ မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ကိုချစ်ပေါင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဆရာကိုမိုးသီးသည် မြင်းလှည်းအနီးမှ ခွာ၍ ရှေ့သို့ထွက်လာ၏။ မြင်းလှည်းက ခပ်ဝေးဝေးတွင် သွား၍ ရပ်လေ၏။

ဦးမောင်ကလေးဘက်မှ ရာမက ရှေးဦးစွာ ထွက်၍ သေတ္တာကြီးရှိရာသို့ သွားလေ၏။ ထို့နောက် ဦးမောင်ကလေးနှင့် ကျေးဇူးတို့သည် ဆရာကိုမိုးသီးဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားပြီးလျှင် ခရီးတစ်ဝက်လောက်၌ ဦးမောင်ကလေးက သေတ္တာကြီးဘက်သို့ ဦးတည်၍ လမ်းခွဲသွားလေ၏။

ကျေးဇူးမှာမူ ဆရာကိုမိုးသီးရှိရာသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး သွားလေ၏။ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကျွန်ုပ်အမှတ်နှင့် ကျေးဇူးကိုများ မြင်းလှည်းနှင့် တင်၍ ခေါ်များသွားမည်လားဟု စိုးရိမ်မိသေးတော့၏။

ကျေးဇူးကား တစ်လှမ်းချင်း ဆရာကိုမိုးသီးထံသို့ သွားနေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကိုမိုးသီးသည် ခါးမှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ကျေးဇူး၏ ရင်ဝအား ထိုးစိုက်လိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျေးဇူးခွေလဲကျသွားသည်ကိုလည်းကောင်း လရောင်အောက်၌ ကောင်းစွာ မြင်ရပေသည်။

ထိုအခါ၌ ဦးမောင်ကလေးလည်း သေတ္တာကြီးဆီသို့ ဆက်၍မသွားတော့ပဲ ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ ပြန်၍ ကွေ့ကာ ပြေးလာလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂိုဒေါင်ဘေးမှ ပြေးထွက်သွားရာ ဦးမောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်ပင်းတိုးသည့်အခါ၌ အံ့အားသင့်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်တွင်းမှ ဓားမြှောင်နှင့် ဦးမောင်ကလေးအား အပြီးအပိုင်စီရင်လိုက်လေ၏။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ရသော သေတ္တာကြီးအနီးမှ ရာမသည် ကားလမ်းဘက်သို့ ထွက်၍ပြေးလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သေတ္တာဆီသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် သေတ္တာကိုထမ်းလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးမှာမူ ကျေးဇူးကို သတ်ပြီးနောက် မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြေးတက်သွားရာ မြင်းလှည်းလည်း ထွက်သွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သေတ္တာကြီးကို ထမ်းလာသည်ကို တွေ့သဖြင့်

ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုချစ်ပေါင်တို့သည် မြင်းလှည်းကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ မောင်းလာကာ ကျွန်ုပ်နှင့် သေတ္တာကြီးကို လှည်းပေါ်သို့တင်၍ ကားလမ်းအတိုင်း မြင်းလှည်းကို မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ ပုဇွန်တောင်ဈေးတံတားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ၌ အတွင်းမှ အုတ်ခဲများသာပါသော ကျွန်းသေတ္တာကြီးအား ရေထဲသို့ ပစ်ချခဲ့လေတော့၏။

“ဆရာကိုမိုးသီးရယ် . . . ခင်ဗျားနားကို ကျေးမြီးရောက်ခါနီးတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်က သိမှသိပါ့မလားလို့ စိတ်ပူမိသေးတာ၊ ခင်ဗျားက ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တာကိုတွေ့မှပဲ စိတ်အေးတော့တယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“အောင်မလေး သေတ္တာရယ် . . . ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ညာဘက်ခြေကျင်းဝတ်နေရာမှာ အမာရွတ်ဖြူကြီးကို မတွေ့ရကတည်းက မင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ မင်းဟာ တကယ့် အရေးတကြီးလုပ်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဖိနပ်ဘယ်တော့မှ စီးလေ့မရှိဘူး၊ အခုကောင်ကတော့ ကင်းဘတ်ဖိနပ်ကြီးနဲ့ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီး၏ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပုံ အဆုံးအဖြတ်မြန်ပုံကို ချီးကျူးရပြန်၏။

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်ဘယ်လို ထွက်လာမယ်ဆိုတာရော ဆရာကိုမိုးသီးသိသလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးပြန်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက . . .

“ဟေ့ သေတ္တာ . . .မင်းက မထွက်ဘဲ အကွက်ကောင်းချောင်းပြီး အချိန်စောင့်နေတာပါ၊ တကယ်တော့ မနေ့လောက်ကတည်းက မင်းရဲ့ ထွက်ပေါက်ကို မင်းရှာပြီးပြီ မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထပ်ချီးကျူးရပြန်၏။

“ကျုပ်ကလဲဗျာ . . .ဦးမောင်ကလေးတို့ ဖမ်းထားကတည်းက ဆီးရောဂါနှိပ်စက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ ဆရာကိုမိုးသီးရယ်”

“ဟေ့ . . .သေတ္တာ မေ့သွားပြီလားကွ၊ ကုလားမျက်စိ ခေါ်ဘိမြစ်ရေ၊ ကျိုသောက်ပေက ဆိုတဲ့ လင်္ကာလေကွာ”

“ဪ . . .မှတ်မိပြီ၊ စွယ်စုံကျော်ထင် အဉ်ကာရန်က အဖြေမဟုတ်လား”

“အေး . . .ဟုတ်တယ်”

ကုလားမျက်စိ၊ ခေါ်ဘိမြစ်ရေ၊ ကျိုသောက်ပေက ဆိုသောလင်္ကာမှာ ဆရာကိုမိုးသီး၊ ကိုဩရနှင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး ဧရာဝတီမြစ်ရိုးအတိုင်း လှေဖြင့် စုန်ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်က လှေဦးမှ မေးခွန်းများ မေး၍ ဆရာကိုမိုးသီးက လှေပုံမှနေ၍ ဖြေခဲ့သော ပုစ္ဆာများအနက် ဆီးရောဂါသည်များသောက်ရန် ဆေးနည်း လင်္ကာဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဣန္ဒြေရပင် ရွက်လှေရှိရာသို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် ရွက်လှေခွံခွံကြလေ၏။ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုချစ်ပေါင်အား ကျွန်ုပ်သည် သီဟိုဠ်ကျွန်း ဂေါလ်မြို့ဆိပ်ကမ်းအထိ ရွက်လှေဖြင့် လိုက်၍ ပို့ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကမူ ကျွန်ုပ်၏ ပင်လယ်ဓားမြဲလုပ်ငန်းအတွက် မထူမပင်လယ်ကွေ့ဆီသို့ ပြန်၍ ရွက်လှေခွံခွံလေတော့၏။

သို့ရာတွင် များမကြာမီရက်ပိုင်း၌ ဂံဂယားထံမှစာတစ်စောင် ရရှိပြန်၏။ ထိုစာမှာ မမင်းဖြူကို ဖမ်းလိုက်ကြောင်းနှင့် မမင်းဖြူကို အပြစ်ပေးမည်ဟု ခန့်မှန်းရကြောင်း စာပင်ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မြိတ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ အသိဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သတင်းစာများကို စုဆောင်း၍ ဖတ်ကြည့်ရာ မမင်းဖြူ၏ သတင်းများသည် အတော်ကလေးဆိုးရွားနေကြောင်း သိရသဖြင့် သတင်းစာများကိုပါယူ၍ ဆရာကိုမိုးသီးရှိရာ သီဟိုဠ်သို့ သွားရပြန်လေ၏။

ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် တွေ့သောအခါ၌ ဆရာကိုမိုးသီးသည် သတင်းစာ၌ပါသော မမင်းဖြူ၏သတင်းကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် . . .

“မဖြစ်ဘူးသေတ္တာရေ . . . ငါတို့သွားပြီး အဖမ်းခံမှ ဖြစ်တော့မယ်၊ မမင်းဖြူတော့ ဒုက္ခရောက်နေပြီဟေ့၊ ဒီတစ်ခါသွားတာကတော့ ကြိုးစင်ကို သွားရမှ ဖြစ်တယ်၊ မင်းကော ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်သလဲ” ဟုကျွန်ုပ်အားမေးရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း . . .

“ကြိုးစင်တက်ရမှာက ကိစ္စ မရှိပါဘူး ဆရာကိုမိုးသီးရဲ့၊ အုန်းဆံကြိုးနဲ့ လည်ပင်းစွပ်တဲ့အခါမှာ ယားတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က သိပ်ပြီး ယားတတ်တာ” ဟု နောက်ပြောင်လိုက်ရာ ဆရာကိုမိုးသီးက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပြီးနောက် . . .

“မင်းက ငါထင်တာထက် ပိုပြီးတော်နေတယ် သေတ္တာ၊ ကဲ . . .ကဲ . . . ငါတို့ အလုပ်စကြမယ်၊ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ် အလုပ်ကတော့ ငါပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ရတနာတွေကို ဆေးရုံတွေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေ၊ ဘာသာရေး အဆောက်အဦးတွေကို လှူပစ်ရမယ်၊ ဒုတိယအလုပ်က မင်းနဲ့ငါ သီဟိုဠ်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါးဆီမှာ အရှင်လတ်လတ် သရဏဂုံတင်သွားကြရလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုကာ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ၎င်းပိုင်ပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းလေ၏။ ကိုချစ်ပေါင်ကိုမူ လက်သည်းခွံမျှရှိသော နီလာကလေးတစ်လုံးကိုသာ လက်ဆောင်အဖြစ်ပေးလေ၏။ ထို့ထက်ပို၍ တစ်စုံတစ်ရာမပေးခဲ့ပေ။

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လုံးဝဥသယံ့ကုန်ခန်းသည်အထိ လှူဒါန်းပစ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်ပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လှူဒါန်းခြင်း၊ ခွဲဝေပေးသင့်သည်ကို ခွဲဝေပေးခြင်း စသော အလုပ်များလုပ်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းအများစုအား ပင်လယ်ပိုင်းရှိ ကညင်ကုန်းရွာမှ ဆရာတော်ဦးကေသရ၏ အကူအညီဖြင့် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ဘာသာရေးအဆောက်အအုံနှင့် ဆေးရုံများ၌ လှူဒါန်းစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကိုမိုးသီးတို့သည် သီဟိုဠ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးထံ၌ သရဏဂုံ ယူခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ ဆရာကိုမိုးသီးသည် ဘုန်းကြီးထံမှ သရဏဂုံယူသည်နေ့မှစ၍ ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူအရာ လွန်စွာပြောင်း၍ သွားပါသည်။ စကားပြောလည်း ချိုသာ၏။ မျက်နှာလည်း ကြည်လင်လာ၏။ အမျက်ဒေါသလည်းတစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ်၌ ထားရှိသည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလည်း ငါးပါးသီလကို ဆောက်တည်၏။ လပြည့်နေ့နှင့်ကြိုကြိုကံက ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလ စသောသီလများကိုလည်း ဆောက်တည်လေ၏။ ထို့နောက် အောက်ပါ ဥဒါန်းဂါထာကိုလည်း မကြာမကြာ ရွတ်ဆိုလေသည်။

အနိစ္စ ဝတ သင်္ခါရာ ၊ ဥပ္ပာဒ ဝယ ဓမ္မိနော ၊
ဥပ္ပဗ္ဗိတွာ နိရုန္တန္တိ ၊ တေသံဝုပသမောသုခေါ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာကိုမိုးသီး၏ အမူအကျင့် ပြောင်းလဲသွားပုံနှင့် ပတ်သက်၍သိလိုလှသဖြင့် မေးမြန်းရလေ၏။

“ဆရာကိုမိုးသီးရယ် . . . ခင်ဗျားဟာ သီလယူလိုက်ကတည်းက နည်းနည်းပြောင်းလဲလာသလိုပဲ၊ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးထူးခြားလာတယ်”

“ဒီလိုကွာ . . . ငါဟာတကယ်တော့ နွားကျောင်းသားပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်က ဒုက္ခတွေ့နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီချင်တယ်၊ ပွဲထဲ ဇာတ်ထဲမှာပါတဲ့ သိကြားမင်းလိုပဲ ဒုက္ခရောက်နေရင် လာပြီး ကူညီချင်တယ်၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လိုတော့ ဧကန်ပါတကုလာစက ဇာတ်မှာ သိကြားမင်းဖြစ်ကြောင်း အကျင့်မြတ် (၇) ပါးကို ဖော်ပြထားတယ် . . .

- (၁) မိဘကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခြင်း၊
- (၂) ကိုယ့်ထက် တစ်နေ့တစ်ရက် တစ်မနက်ကြီးသူကို ရိုသေရခြင်း၊
- (၃) စကားအပြောအဆို ချိုသာရခြင်း၊
- (၄) ကုန်းချောခြင်း မရှိရခြင်း၊
- (၅) နှမြောတွန့်တို မရှိရခြင်း၊
- (၆) သစ္စာရှိရခြင်း၊
- (၇) အမျက်ဒေါသ နည်းရခြင်းရယ်လို့ ဆိုတယ်။

ငါကတော့ လူတွေကို ကူညီချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သိကြားမင်းဖြစ်စေတဲ့ ကျင့်ဝတ်ကို သရဏဂုံ ဆောက်တည်ပြီး ကတည်းက ကျင့်တော့တာပဲကွာ၊ သေတယ်ဆိုတာကတော့ တယ်ပြီးဆန်းတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရှင်တာက ဆန်းတာ၊ အသက်ရှင်နေတုန်းမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်ခြားလူတွေအတွက် ဘယ်လောက်ကူညီခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက် အနစ်နာခံခဲ့တယ် ဆိုတာဟာ အဲဒီလူရဲ့ တန်ဖိုးကို ဖော်ပြတာပဲ၊ တန်ဖိုးသိပ်မြင့်တဲ့လူကို ငါတို့ဟာ လေးစားကြရတယ်၊ တစ်ချို့ဒေသမှာ နတ်တွေလိုတောင် ကိုးကွယ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ငါလဲ လူတွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကူညီချင်တယ်၊ တကယ်လို့များ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရရင်တော့ လူတွေကို ဒုက္ခရောက်ရင် အကူအညီပေးတတ်တဲ့ သိကြားမင်းဘဝကို လိုချင်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒပဲ၊ မသိတဲ့ကောင်တွေက မိုးသီးဆိုတဲ့ကောင်ဟာ တစ်ယောက်တည်းသမားဖြစ်ပြီး ကျောက်တွင်းတွေဝယ်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာတွေ ရှာဖွေနေတာကို ဖိမိခံချင်လို့ သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်လို့ ထင်နေကြတယ်၊ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့မှာ ဖိမိခံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ အနစ်နာခံတာပဲရှိတယ်၊ ရှာဖွေနေတာတွေဟာလဲ လူတွေကို ကူညီဖို့ပဲ”

ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကျွန်ုပ်အား အထက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဆရာကိုမိုးသီးကဲ့သို့ ကြီးမားသော ဆန္ဒတစ်ခုရှိပေသည်။ ထိုဆန္ဒကား ဆရာကိုမိုးသီးတို့လို လူတွေကို ကူညီတတ်သော လူကောင်းလူတော်တွေကို အကူအညီပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွက်လှေကြီးနှင့်ပင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် မမင်းဖြူအား စီရင်ချက်ချမည့်နေ့တွင် တရားရုံးသို့ နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီ၌ ကြိုးစင်သို့ တက်ရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် အတူ တက်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၌ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ ထိုအချက်ကိုကြည့်လျှင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဆရာကိုမိုးသီးအား မည်မျှအထိ လေးစားကြည်ညိုလျက်ရှိကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယုံကြည်မိပေတော့သတည်း။

ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှံ တွေးဆချက်များ

တရားခံများ၊ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းတွင် ဦးကိုကိုကြီး၊ ကိုနှင်းမောင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆုံစည်းကြလေ၏။ ဦးကိုကိုကြီးက . . .

“ကျုပ်ကတော့ဗျာ၊ ကိုမိုးသီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အရည်အချင်းကို သိပ်ပြီး သဘောကျတယ်ဗျာ၊ ဒီလူကြီးစင်မတက်ရဘဲ လွတ်သွားရင်တော့ မမင်းဖြူနဲ့ လက်ထပ်ပေးချင်စမ်းပါဘိဗျာ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က . . .

“မဖြစ်ဘူး၊ ကိုမိုးသီးလို လူမျိုးက လူတွေအတွက် အနစ်နာခံမယ့်လူစားမျိုးဗျာ၊ ကိုညိုရကို ငဲ့ပြီး မမင်းဖြူကို ဒီကနေ့အထိ ချစ်လဲ တကယ်ချစ်ပါလျက်နဲ့ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေးတစ်ခွန်းတောင်မှ သူ့ပါးစပ်ကနေ ကနေ့အထိ မထွက်သေးတာ ကြည့်ပါလား၊ ဒီလူ တကယ်တော်တဲ့လူဗျာ” ဟု အားရပါးရချီးမွမ်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် ရေခဲခန်းကြမ်းအိုးကို အလယ်၌ ချ၍ စကားပြောလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မရှင်းလင်းသောအချက်များကို မေးမြန်းရလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုနှင်းမောင် . . . ဒီအမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မရှင်းတဲ့ အချက်ကလေးတွေ မေးချင်တယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်ရာ ကိုနှင်းမောင်က ‘ခင်ဗျားမေးချင်တဲ့အချက် သုံးချက်ရှိလိမ့်မယ် . . .

“(တစ်) . . . အက်(စ်) အို အက်(စ်) ဆိုတဲ့စာကို ရတော့ ကျုပ်က ဒီစာရေးတဲ့လူဟာ ပင်လယ်ရေကြောင်းခရီးကို သွားလာတတ်တဲ့လူ၊ ပင်လယ်ခမ်းမြစ်တောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ် ဆိုတဲ့အချက်မဟုတ်လား”

ဟု ကိုနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်မေးမည့် မေးခွန်းများကို အရေအတွက်နှင့်တကွ ကြိုတင်၍ ခန့်မှန်းတွက်ဆကာ သိနေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုနှင်းမောင်၏ မှတ်ဉာဏ် စဉ်းစားဉာဏ်များကို အံ့သြရပြန်၏။

“ဒါက ဒီလိုဗျာ၊ အကြောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တခြားစကားလုံးမသုံးဘဲ အက်(စ်) အို အက်(စ်) ကို သုံးထားတာကိုက ပင်လယ်ရေကြောင်းသွားလေ့ရှိတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ ဒုက္ခဖြစ်ရင် အက်(စ်) အို အက်(စ်) ဆိုတဲ့ စကားကို အချက်ပြလေ့ ရှိတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။”

“(နှစ်)အချက် . . . ခင်ဗျားသိချင်တာက ဦးမောင်ကလေးရဲ့ အိမ်ထဲမှာ သေတ္တာနေတဲ့အခန်းရောက်တော့ တရားခံတစ်ယောက်ဟာ အလွန်အသားဝါမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်ဗျာ။”

“အဲဒါက ဒီလိုဗျာ၊ သေတ္တာကို ဖမ်းထားတဲ့အခန်းထဲမှာ အန်ဖတ်တွေနဲ့ ထုံးခြောက်လို ဖြူဖွေးနေတဲ့ ချေး(ချီး)ပုံကို တွေ့ကတည်းက အဲဒီအခန်းထဲက ထွက်ပြေးတဲ့လူဟာ အသား အလွန်ဝါနေမယ်လို့ အတပ်ပြောနိုင်တယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အစာဟောင်းထဲကို သည်းခြေရည်တွေ မရောက်လို့ ချေးဟာ ဖြူနေတာဖြစ်တယ်။ နူအိုဒီနမ်လို့ခေါ်တဲ့ အူသိမ်ပိုင်းကနေ သွေးကြောတွေထဲကို (ဘိုင်းပစ်မင့်) လို့ခေါ်တဲ့ သည်းခြေရည်တွေဟာ ရောက်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်ပတ်နေတဲ့အခါမှာ နောက်ဖေးသွားတဲ့အခါ အဖြူဖြစ်နေတတ်ပြီး အသားကတော့ သည်းခြေရည်ကြောင့် နုနင်းလို ဝါထိန်နေတတ်တယ်။ အလွယ်ပြောရရင် ဆီးရောဂါပေါ့ဗျာ၊ အမှန်ကတော့ အသည်းပြန်ချောင်းတွေရောင်ပြီး ပိတ်တဲ့ ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်တယ်ဗျာ”

“ဟာ . . . ကိုနှင်းမောင်ကလဲ ဆရာဝန်ကျနေတာပဲ၊ သိလိုက်တာဗျာ”

“ဆက်ပြီးပြောရဦးမယ်၊ တတိယအချက် ခင်ဗျားသိချင်တာကတော့ လက်ထိပ်ပေါက်စလေးတွေ ကိစ္စ၊ လက်ထိပ်ပေါက်စလေးတွေဟာ ပင်လယ်စားပြတွေ သုံးလေ့ရှိတယ်ဗျာ။ အမှန်ကတော့ ဟောင်ကောင်တို့၊ စင်္ကာပူတို့မှာ လူကြီးလူကောင်းတွေ အမှုဖြစ်ရင် ခတ်တဲ့ လက်ထိတ်ကလေးတွေပါ။ အခုတော့ ပင်လယ်စားပြတွေဆီ ရောက်နေပြီပေါ့ဗျာ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျားကတော့ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတကလဲ တယ်ပြီး ကြွယ်ဝတာကိုးဗျာ”

“နောက်ပြီးတော့ ဦးမောင်ကလေးအိမ်က လျှို့ဝှက်စာတွေကို အကုန်လုံး ကျုပ်ဖော်နိုင်ပြီလေ။ ဒီတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်စာတွေထဲမှာ မိုးသီးနဲ့သေတ္တာအကြောင်းကို သတင်းပေးထားတာတွေလဲ ပါတယ်ဗျာ။ အဲဒီအချက်ဟာ အမှုအတွက် အများကြီး အထောက်အကူရခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေနောက်မှာ နေ့စွဲတွေ တပ်ထားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီနေ့စွဲတွေဟာ အဲဒီဓာတ်ပုံရှင်တွေ သေတဲ့နေ့စွဲတွေဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲက ဦးဘကောင်းနဲ့ ကိုအေးဆိုတာဟာ ဦးမောင်ကလေးရဲ့ တပည့်ပင်လယ်စားပြတွေဆိုတာကို ဦးမောင်ကလေးဆီက လျှို့ဝှက်စာတွေအရ ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်လေ”

“အင်း ဟုတ်ပေသားပဲ”

“ပြီးတော့ သေတ္တာကို သေတ္တာနဲ့ လဲမယ်ဆိုတဲ့အချက်ဟာ မိုးသီးနဲ့ သေတ္တာ မသေသေးဘူးဆိုတာ သိသာနိုင်တဲ့အချက်ပဲ။ ပြီးတော့ မမင်းဖြူကို ဦးမောင်ကလေးအိမ်ကနေ ကိုဩရအိမ်ကို ပြန်ပို့တော့ မြင်းလှည်းသမားဟာ လမ်းမှာ မမင်းဖြူကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ မမင်းဖြူက မေးတာတောင် မဖြေဘူးဆိုတဲ့ အချက်ဟာ ဘာကို ဖော်ပြသလဲဆိုရင် မြင်းလှည်းသမားက မမင်းဖြူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိတဲ့လူ ဖြစ်နေမယ်ဆိုတာကို သတိပြုမိတယ်။ ဒီတော့ အဖြစ်နိုင်ဆုံးဟာ မိုးသီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုနှင်းမောင်ရေ”

“ဒီထက်ပိုပြီး သေချာတဲ့အချက်ကတော့ ကျုပ်တို့ကို အက်(စ်) အို အက်(စ်) ဆိုတဲ့စာကိုပေးပြီး တစ်ပတ်ရိုက်သွားတဲ့ မောင်ပါခေါ် ရာမဆိုတဲ့ကောင်၊ ဦးမောင်ကလေးရဲ့ တပည့်လေ။ အဲဒီကောင်ကိုလဲ အလံကပိုက လူမိုက်စိုးပိုင်ရဲ့ သတင်းပေးမှုကြောင့် လက်ရဖမ်းမိတယ်။ လှည်းကူးဂါတ်မှာပဲ ချုပ်ထားတယ်။ ဒီကောင်ဆီက ထွက်ချက်အရ မိုးသီးဟာ သီဟိုဠ်မှာ အခြေချနေထိုင်နေတယ် ဆိုတာကို သိရတယ်။ ကဲ . . . အိုင်ပီ ဒါလောက်ပြောရရင်တော့ ကျန်တဲ့အချက်တွေကို ဆက်စပ်စဉ်းစားနိုင်ပါပြီ။ အဓိကသော့ချက်ကတော့ ကိုအေးဆောင် ခေါ် ကိုဩရရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဦးမောင်ကလေးဆီမှာ တွေ့ကတည်းက အမှုကို ဖော်ဖို့ မခက်ဘူးဆိုတာ သိရပါတယ်။ မမင်းဖြူကို ဖမ်းတဲ့နေ့မှာပဲ ကိုဩရနဲ့တွေ့ပြီး အခု ခင်ဗျားနားထောင်ရတဲ့ ကိုဩရရဲ့ ထွက်ဆိုချက်ကို ကျုပ်ဟာ ကိုဩရကို ချောပြီးမေးလို့ သိခဲ့ရပါပြီ။ ချောတဲ့နည်းကတော့ မမင်းဖြူကို လွတ်ဖို့ ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်ဆိုရင်ပဲ ကိုဩရဟာ သူ့အဖြစ်အပျက်အမှန်ကို ပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုဩရကို တစ်ဖက်က ကိုအောင်မြင်တို့ လူစုက မဖမ်းအောင်တော့ မစွတာကရစ်ပင်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကာကွယ်ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီအမှုမှာ ကိုဩရကို ဖမ်းလိုက်ရင်တော့ ကိုသေတ္တာတို့ဟာ လာချင်မှ လာတော့မယ်လို့ ယူဆလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ယူဆချက်ဟာ အဲဒီနေရာမှာတော့ မှားသွားကြောင်း ကိုမိုးသီးကိုတွေ့တဲ့အခါမှာ သိရပါတော့တယ်”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကိုကိုကြီးအား ကိုနှင်းမောင်က အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မရှင်းလင်းသည့်အချက်များကို ရှင်းလင်းပြခဲ့ပါသည်။ ရှင်းလင်းချက်များ ပြီးဆုံးသည့်အခါ၌ ဦးကိုကိုကြီးက . . .

“အိုင်ဆေး . . . ခင်ဗျား သိပ်ပြီးတော်တယ် ကိုနှင်းမောင်”

“ဒါပေမယ့် ခက်တာက မမင်းဖြူအမှုကြီးလဲ ပေါ်ပါပြီဗျာ။ ခင်ဗျားမှာတော့ ရာထူးတက်ဖို့ထားလို့ နယ်ပြောင်းဖို့တောင် စာထွက်နေပြီဗျာ။ မနေ့က ပုလိပ်မင်းကြီးရုံးရောက်လို့ အဲဒီစာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အရာရှိကို လက်သီးနဲ့ပြန်ပြီးထိုးတယ်ဆိုတာ ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ အလွန်ပဲ အရပ်ဆိုးတဲ့ပြစ်ချက်ဖြစ်တယ်လို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခြားသော ကိုနှင်းမောင်ရဲ့ ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်းများကြောင့် နယ်ပြောင်းရုံပဲ ပြောင်းလိုက်တယ်ဆိုပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ကိုနှင်းမောင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့၏။

ကျားမြီးကိုဆွဲ၍ ကျားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မည်သူ

မင်းဖြူ ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုနှင်းမောင်သည် ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာအား အင်းစိန်ထောင်သို့ သွားရောက်အပ်နှံကြရလေတော့၏။ ထောင်ဘူးဝတွင်ရှိသော ကျားပါးစပ်ခေါ် တံခါးပေါက်ကလေးမှနေ၍ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်သွားကြရာ အချုပ်သားလက်ခံသော ထောင်မှူးတစ်ယောက်နှင့် ထောင်ဝါဒါခေါ် ထောင်ကြပ်နှစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။ ကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့၏ အမည်စာရင်းများကို ထောင်မှူးက ရေးသွင်းနေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ အကျီအဖြူ လုံချည်အဖြူ ပိတ်ဦးထုပ်အဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးလျှင် ဆရာကိုမိုးသီးနှင့် ကိုသေတ္တာတို့၏ ပရုံးကိုပုတ်၍ ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် . . .

“ဟ . . .ကိုအင်္ဂါနဲ့ ညိုသစ်တို့ပြန်ရောက်လာကြပြီလား၊ ဟား. . .ဟား. . .ဂေါပါလတဲ့၊ ပါဠိလို နွားကျောင်းသားကိုခေါ်တာ၊ ဂေါပါလ ကိုအင်္ဂါနဲ့ စောရညိုသစ်တို့ပါလား၊ ပြန်ရောက်လာကြပြီနော်၊ ဟိုကောင် . . . ဘယ်သူ၊ ဗင်နှင့်ကူလာ ဆယ်တန်းအောင်ထားတဲ့ကောင်၊ အေးဆောင် . . .အေးဆောင် မပါပါလား၊ ကိုယ့်လူတို့ ကိစ္စပြီးခဲ့ကြပြီလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ကိုမိုးသီးက အားရဝမ်းသာဖြင့် . . .

“ဟာ . . .ပရော်ဖက်ဆာ ကိုဆိတ်ဖွားပါလား၊ ပြီးခဲ့ပါပြီဗျာ၊ ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးခဲ့ပါပြီ” ဟု ပြောလျှင် ကိုဆိတ်ဖွားက . . .

“ဟား . . .ဟား. . .ဟား. . .ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲလို့၊ နေဦး . . . ကိုယ့်လူတို့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကြိုးစင်ကို တက်ကြရလိမ့်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်. . .ဆရာဆိတ်ဖွားရေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကြိုးစင်ကို တက်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားတပည့် ညိုသစ်လဲ ကျုပ်နဲ့အတူ ကြိုးပေးခံရမှာပဲ”

ဟု ကိုမိုးသီးက ကြိုးစင်တက်ရမည့် ကိစ္စကို ဟိုတယ်တက်ရမည်ကဲ့သို့ ပြောဆိုနေလေ၏။ ကိုဆိတ်ဖွားသည် စကားပြောနေရာမှ ကျွန်ုပ်အား သေသေချာချာ ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် ကိုနှင်းမောင်ကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

“ဟာ. . .ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ပါလား၊ ခင်ဗျားနဲ့ဗျာ . . .ကျုပ်ကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘူး” ဟူ၍ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ကဲ့သို့ ပြောလိုက်လေ၏။ ကိုနှင်းမောင်ကလည်း . . .

“နှုတ်ဆက်မလို့ပါပဲ ကိုဆိတ်ဖွားရဲ့၊ စကားပြတ်သွားမှာစိုးလို့ပါ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ကျုပ်လဲ ထင်တော့ထင်တယ်ဗျာ၊ ကိုအင်္ဂါကို ထောင်ထဲ ပြန်သွင်းနိုင်တဲ့လူဟာ တခြားလူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်နေတာ၊ ဟဲ့. . .ဟဲ့”

ကိုဆိတ်ဖွားသည် ကိုမိုးသီးဘက်သို့လှည့်ကာ . . .

“ကိုအင်္ဂါရေ . . .ခင်ဗျားလဲ တကယ်တော်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ မှာလိုက်ဖို့ မေ့နေတယ်ဗျို့၊ အပြင်မှာ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တော့မယ်ဆိုရင် ဟောဒီ ဆားပုလင်းနှင့်မောင်ဆိုတဲ့လူကို အရင်သတ်ပြီးမှ ဖြစ်မယ်ဗျ၊ ဒီလူရှိနေသရွေ့ကတော့ တယ်ပြီး မလွယ်ဘူး ကိုအင်္ဂါ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွား. . . ကိုအင်္ဂါ နာမည်ပြောင်းထားတယ်ဗျ၊ သူ့နာမည် ကိုမိုးသီးလို့ ခေါ်တယ်” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ ကိုဆိတ်ဖွားသည် တွေ့၍ စဉ်းစားနေပြီးနောက် . . .

“မိုးသီးဆိုတဲ့နာမည်ဟာ တစ်ခါက ကျုပ်ကို ဆားပုလင်းနှင်းမောင် လာဖမ်းတုန်းက သူ့ကိုယ်သူ ကမ္ဘာ့ဆရာ မိုးသီးဆိုပြီး နာမည်ပြောင်းခဲ့ဖူးတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ မိုးသီးနှစ်ယောက်တွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

“ဆရာကိုဆိတ်ဖွားရေ . . . ကျွန်တော်က ကိုမိုးသီးကို မိတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကိုမိုးသီးက မမင်းဖြူကို သနားလို့ လာပြီး အဖမ်းခံတာပါဗျာ။ ကိုမိုးသီးဟာ တကယ့်လူတော်တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်လဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဆရာကိုမိုးသီးသည် ကိုနှင်းမောင်အား မမင်းဖြူနှင့် ကိုဩရတို့ကို စောင့်ရှောက်ရန် အထပ်ထပ်မှာကြားလေ၏။ ကိုသေတ္တာကလည်း ကိုနှင်းမောင်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသူတို့အား နှုတ်ဆက်၍ တံခါးပေါက်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ ကိုဆိတ်ဖွားလိုက်၍ လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့အားနှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကဲ . . . ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ရေ ပြန်ပေးတော့၊ ဪ . . . ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ နှစ်စေ့ပြီ၊ မကြာခင် ထောင်ကလွတ်တော့မယ်” ဟု ဆိုကာ ကိုဆိတ်ဖွားသည် ကျွန်ုပ်တို့အနီးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျားပါးစပ်ပေါက်ကလေးမှ ထောင်အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် ကိုနှင်းမောင်က ကျွန်ုပ်အား . . .

“အိုင်ပီရေ . . . ကိုဩရဟာ အေးဆောင်အဖြစ်နဲ့ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့စဉ်က ဆရာကိုမိုးသီးနဲ့အတူ ဝရမ်းလိမ်နဲ့ ထောင်က ထွက်ပြေးခဲ့တာဗျာ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုဖမ်းတဲ့ အမှုကလဲ အမှုမှားကြီး ဖြစ်လေတော့ ရှေ့နေကောင်းကောင်းနဲ့ လျှောက်လဲလိုက်ရင် ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သွားနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သူ့ကို သင်္ကန်းကျွန်းဂါတ်က ဖမ်းပြီး အမှုဖွင့်လိမ့်မယ်ဗျာ။ အဲဒါကလေးကို တစ်ဆိတ်လောက် ကူညီပေးပါဦးဗျာ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က မှာကြားလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကိုမှာနေတာက ခင်ဗျားက ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ ကိုနှင်းမောင်” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

“အိုင်ပီကလဲ တယ်ပြီးမေ့တတ်တာကိုး၊ အရာရှိဖြစ်တဲ့ စုံထောက်ကိုအောင်မြင်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတဲ့အမှုအတွက် ရွှေဘိုဂါတ်ကို ပြောင်းဖို့ အမိန့်စာရနေပြီလေဗျာ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်မိသေးတော့၏။ ထို့ထက် စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာကောင်းသည့် အချက်မှာ ကိုဆိတ်ဖွားသည် ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်မီ၌ ကိုနှင်းမောင်ကို အရင်သတ်သင့်ကြောင်း ပြောဆိုရုံမျှမက ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်သည့်အခါ၌လည်း ကိုနှင်းမောင်နောက်သို့လိုက်လာကာ ‘ကျုပ် ထောင်နှစ်စေ့ပြီ လွတ်တော့မယ်ဗျာ’ ဟု ပြောဆိုလိုက်ခြင်းသည် ၎င်းအနေနှင့် ထောင်ကလွတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိုနှင်းမောင်၏ အသက်ကိုရန်မူမည်ဟု ကြိုတင်၍ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုနှင်းမောင်အား သတိပေးရလေတော့၏။

“ကိုနှင်းမောင်ရေ . . . ကိုဆိတ်ဖွားက ခင်ဗျားနောက်ကို လိုက်လာပြီး သူထောင်က ထွက်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လိုက်ပြောတာဟာ မရိုးဘူးဗျာ။ သူ့စကားက ‘တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့’ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သတိတော့ထားရမယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ . . .

“မမိုးရိမ်ပါနဲ့အိုင်ပီ၊ ကိုဆိတ်ဖွားလိုလူမျိုးဟာ တောထဲက ကျားနဲ့တွေ့ရင်တောင်မှ အမြီးကို ဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကျမှ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် ဖက်သတ်မယ့် လူစားမျိုးပါဗျာ။ အလစ်လုပ်မယ့် လူစားမျိုး ဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်သတ္တိခံကြီးပါ။ ဒီတော့ ဒီလိုလူမျိုးကို သိပ်ပြီးကြောက်ဖို့ မလိုဘူးထင်ပါတယ်” ဟု ကိုနှင်းမောင်က ပြန်၍ ရှင်းပြလေ၏။

(မှတ်ချက်။ ။ ကိုဆိတ်ဖွား ထောင်မှ လွတ်လာပြီးနောက် ဖြစ်ပျက်သော အဖြစ်အပျက်များကို “ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွား” ဆိုသော ဝတ္ထု၌ ဖော်ပြရေးသားထားပါသည်။) စာရေးသူ

“ကဲ . . . ဒီအမှုကြီးကိုတော့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် မမင်းဖြူမှန်မှန်ပြော လို့ပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်တော့မယ် ကိုနှင်းမောင်ရေ”

“ကောင်းတယ်ဗျာ၊ နောက်အမှုတွဲကတော့ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဆိတ်ဖွားရယ်လို့ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် အိုင်ပီ” ဟု ကိုနှင်းမောင်က စီးကရက်ကိုဖွားရင်း ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။